

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

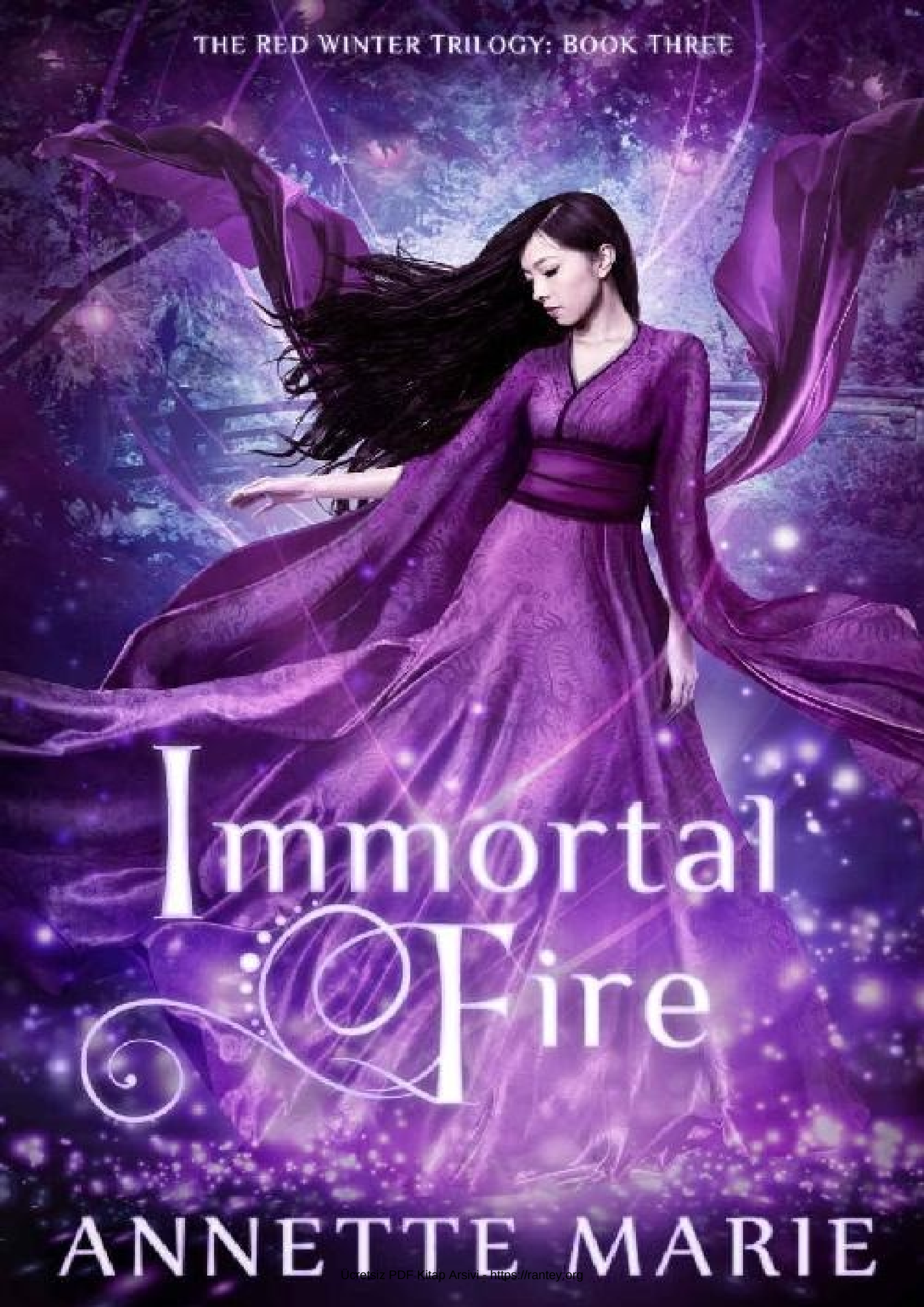
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE RED WINTER TRILOGY: BOOK THREE

Immortal Fire

ANNETTE MARIE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ÖLÜMSÜZ ATEŞ

KIZIL KIŞ ÜÇLEMESİ: 3. KİTAP

ANNETTE MARIE

İçindekiler

Ayrıca Annette Marie	
İsimler Hakkında Bir	
Not	
Amatsukami & Kunitsukami	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	
Bölüm 29	
Bölüm 30	
Bölüm 31	
Telaffuz Kılavuzu	
Sözlük	
Yazar Hakkında Sanatçı	
Hakkında	
Büyük Dokuyucusu Üçlemesi	
Çelik ve Taş Serisi	

Ölümsüz Ateş
Kızıl Kış Üçlemesinin Üçüncü Kitabı

Telif Hakkı © 2017 Annette Marie
www.authorannettemarie.com

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, inceleme amaçlı kısa alıntılar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Dark Owl

Fantasy Inc.
PO Box 88106, Rabbit Hill Postanesi
Edmonton, AB, Kanada T6R 0M5
www.darkowlfantasy.com

Kapak Telif Hakkı © 2017 Annette Ahner tarafından
www.midnightwhimsydesigns.com

Sanat Eseri Telif Hakkı © 2017 Brittany Jackson
www.beagifted.com

Elizabeth Darkley tarafından
düzenlenmiştir
arrowheadediting.wordpress.com

Sürüm 04.07.17

ISBN: 978-1-988153-12-4

ALSOBYANETTEMARIE

TEREDWINTERTRILOGY

Kızıl Kış
Karanlık
Fırtına
Ölümsüz Ateş

THESTEEL&STONESERIES

Karanlığı Kovala
Ruhu Bağla
Geceyi Ver
Alevleri Besle
Gölgeleri Biç
Fırtınayı Serbest
Bırak

ANOTEABOUTNAMES

Kitabın arkasında telaffuzları ve tanımları içeren tam bir isim ve terim sözlüğü bulunmaktadır.

Karakter isimleri ve anahtar terimler için spoiler içermeyen bir Telaffuz Kılavuzu, kitapta görünme sırasına göre listelenmiştir ve tam sözlükten hemen önce bulunabilir.

Kılavuzu ve sözlüğü ziyaret etmek için İçindekiler Tablosunu kullanın.

AMATSUKAUI OF THE HEAVENS

KŁINI TSU KAMI

Iti i L LAItI [

CHAPTER 1

B Pencerenin ötesinde kar, parıldayan bir perde halinde yere doğru süzülüyordu. Arazide bir sessizlik hakimdi, kar yağışı nedeniyle tüm faaliyetler durmuştu, ve odanın içinde kömürle ısıtılan mangalın sıcaklığı mekânı yumuşak, dingin bir ısıltıyla dolduruyordu.

Emi sakın akşamın tadını çıkarmak istiyordu ama endişe sinirlerini geri yordu. Masanın üzerindeki çeşitli malzemeler arasından bir rulo beyaz kumaş seçti.

Yumei onun önünde yere oturdu. Çıplak gövdesi verdiği savaşın hikâyesini anlatıyordu. Ejderha pençelerinin açtığı oyuklar ve ezici darbelerden kaynaklanan koyu morluklar midesini bulandırıyor. Aynı yaralar bir insanı hastane yatağında hareketsiz bırakabilirdi ama *yokailer* çok daha dayanıklıydı. Ve çoğu kişi tarafından Tengu, çok az kişi tarafından da Gölgeler Prensi olarak bilinen kuzgun yokai Yumei, çoğu kişiden daha dayanıklıydı.

Bandajın bir ucunu adamın omzuna bastırdı. Ruloyu iki kez düşürmüş ve bandajlar sarkıp tutamayacak kadar gevşediğinde yeniden başlamak zorunda kalmıştı. Adam hiçbir yorum yapmadan sabırla beklemişti; normalde huysuz olan mizacından şaşırtıcı bir sapmaydı bu.

Şimdi, ilk denemesinden çok daha güvenle, kırmızımsı-mor çürükleri ve kaburgalarındaki dört derin yarığı sardı ve bandajı bağladı. Ona dokunmak oldukça garipti. Kişisel alanını sık sık ve kasıtlı olarak işgal eden Shiro'nun aksine, Yumei her türlü fiziksel temasa nadiren izin veriyordu. Buna rağmen, ilk utancı geçtikten sonra, aralarındaki etkileşimde basit bir yakınlık buldu. Bunun kendisinin onun yanında daha rahat olmasından mı yoksa Shiro'nun onun yanında daha rahat olmasından mı kaynaklandığından emin değildi.

Kadın bir rulo daha aldığı anda, adam kolunu uzattı ve kadın da Orochi'nin dişlerinin pazısında açtığı yarı iyileşmiş oyukları kapatarak omzundan dirseğine kadar bağlamaya başladı. Çalışırken kendi kendisiyle tartıştı. Onun kendisine karşı hoşgörüsünü test etmek mi istiyordu?

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu sessizce.

Adamın gözleri ona döndü. Koyu renk bir çerçeveye çevrelenmiş soluk gümüş rengi irisler, gizledikleri kadar gördükleri de onu her zaman tedirgin etmişti. "Peki."

Beklediği gibi tek kelime düz ve sinirliydi. Tengu gururlu bir yokaiydi ve yardım kabul etmek, hatta yaralarını görmesine izin vermek bile onun için kolay değildi. Bırakın bunu tartışmayı, kimsenin gücünden ödün verdiğini bilmemesini tercih ederdi.

Koluna birkaç ilmek daha sargı bezi sardı. "İstedğin kadar iyi iyileşiyor musun? Yapabileceğim başka bir şey var mı?"

"Hayır," diye yardımcı olmayan bir cevap verdi.

Sargıyı yerine bağladı, bilgi almaya çalışmanın işe yaramamasına şaşırılmamıştı. "Susano'dan çok daha yavaş iyileşiyorsun. Neden?"

O günün erken saatlerinde Susano handan ayrılmıştı. Yaraları neredeyse Yumei'ninki kadar kötüydü ama çok daha çabuk iyileşmişti. Hanı terk ettiğinde, bir zamanlar derin olan yaraları artık derisindeki pembe çizgilerden ibaretti. Karşılaştırıldığında, Yumei'nin iyileşme hızı onu endişelendiriyordu.

Kolunu çekti ve sargının fazlasını dişleriyle yırtarak keskin köpek dişlerini kısa süreliğine ortaya çıkardı. Parçayı masanın üzerine bıraktı.

"Ben bir Kunitsukami değilim."

Verdiği kısa cevap kızın ağzının kenarlarını aşağıya çekti. Yumei ve Susano'nun eşit olmadığını gayet farkındaydı. Susano sıradan bir yokai değildi. O Fırtına'nın Kunitsukami'siydi - yokaileri yöneten dört dünyevi tanrıdan biriydi.

Odanın uzak ucuna, beyaz saçların ve bir çift tilki kulağının dar bir şiltenin üzerindeki battaniyeden dışarı çıktığı yere doğru baktı. Shiro da teknik olarak bir Kunitsukami'ydi ama gücünü ve anılarını bağlayan bir lanet yüzünden Susano ve Yumei'nin taşıdığı kadim havadan yoksundu. Yine de Shiro'nun içinde uyuyan ölümsüz tanrı ara sıra dışarı çıkıyordu ve gerçek benliğine dair bu bakışlar biraz tedirgin ediciydi.

Yumei'ye odaklanarak elini uzattı. Adam diğer bileğini uzatmadan önce ona uzun uzun baktı -soru sormaktan vazgeçmesi için bir uyarı-. Kadın elindeki bandaj parçasıyla adamın ön kolundaki delikleri kapattı.

"Evden çok uzun süre uzak kaldığın için mi yavaş iyileşiyorsun?" Bileğindeki tutuşunu sıkılaştırdı. "Geri dönmen gerekiyor mu?"

Yumei kolunu çekti, gücü onunkinden çok daha fazlaydı.

"Birkaç günlüğüne iyileşmek için eve gitmekte utanılacak bir şey yok," diye ısrar etti. "Eğer gücünü daha hızlı geri kazanacaksan, o zaman gitmelisin."

Adamın bakışları buz gibi olunca kadın büzüldü. Gururlu adamlarla uğraşmak yeterince zordu ama yokailerin ego biriktirmek için *yüzyılları* vardı.

"Ne zaman bırakacağını bilmiyorsun," diye mırıldandı uykulu bir ses odanın diğer ucundan. "Öyle mi, küçük *miko*?"

Genişçe esneyen ve kaba kulaklarını başına doğru düzleştiren Shiro doğrulup oturdu.

"Sen," dedi Yumei'yi işaret ederek, "hiçbir şey söyleme. O sadece senin için endişeleniyor." Emi'yi işaret etti. "Sen, onu rahatsız etmeyi bırak. Eğer eve dönmesi gerekseydi, çoktan dönerdi."

"Onu rahatsız etmiyordum," diye mırıldandı.

"Neredeyse *kitsune* kadar sinir bozucusun," dedi Yumei ona, ayağa kalkıp siyah *kosode* gömleğini aldı. Sargılı gövdesinin üzerine geçirdi ve kapıdan dışarı çıktı. Kapı bir çırpıda arkasından kapandı. Belki de onun varlığına düşündüğü kadar hoşgörülü değildi.

Shiro oflayıp puflayarak şiltesine uzandı ve loş ışığı engellemek için bir kolunu yüzüne sardı. "Her ne kadar eğlenceli olsa da, muhtemelen onu kışkırtmamalısın."

"Onu kışkırtmaya çalışmıyordum." Masanın üzerindeki ilk yardım malzemelerini düzeltti, utançla savaşıyordu. "Bana dağlarından bu kadar uzun süre uzak kalmanın onu zayıflattığını söylemiştin."

"Ve bunu herkesten daha iyi biliyor. Senin ona söylemene ihtiyacı yok."

"O zaman neden eve gitmiyor?"

"Buna gerek yok. Yaralı olsa bile çoğu düşmanın üstesinden gelebilecek kapasiteye sahip."

"Peki ya baş edemedikleri?"

"Izanami ortaya çıkarsa, Yumei'nin varlığı senin ve benim sağ kurtulmamız ya da kurtulamamamız arasındaki fark anlamına gelebilir, bu yüzden gitmeyecektir." Kolunu yüzünden kaldırdı ve kızın telaşına sırtıttı. "Yine de gerçek bir endişe değil, çünkü *kami* Tsuchi'ye giremez."

Emi'yi defalarca öldürmeye teşebbüs etmiş olan Dünya'nın Amatsukami'si Izanami'den bahsetmek bile kanını dondurmaya yetmişti.

"Burası hâlâ çok güvenli değil," diye belirtti. "Susano'nun hapsedildiği yere çok yakınız."

"İşte bu yüzden Susano döner dönmez buradan gitmemiz gerekiyor." Shiro tekrar esnedi. "Yarından sonraki gün döneceğini söyledi."

Yumei'nin iyileşmesi için birkaç güne daha ihtiyacı olduğundan, Susano bazı Kunitsukami meseleleriyle ilgilenmek üzere yola çıkmıştı. Beş yıllık hapis hayatından sonra, muhtemelen hayatının parçalarını toplamaya başlama fırsatını takdir ediyordu.

Emi'nin panikleyeceği bir şey varsa o da bir sonraki görevleriydi. Birkaç gün içinde doğuya, Dağ'ın Kunitsukami'si Sarutahiko'nun Tsukiyomi'nin koruması altında hapsedildiği Sabuten Adaları'na gideceklerdi. Suyun Amatsukami'sinin gerçek bir düşman olup olmadığını bilmiyordu. O da diğerleri gibi Izanami tarafından kandırılmış ve manipüle edilmiş miydi?

Kamilerin yöneticileri olan dört Amatsukami, Emi'nin müttefikleri olmalıydı. Göksel alemden inmek için Amatsukami'nin ruhlarına ev sahipliği yapacak ölümlü bir bedene ihtiyacı vardı ve Emi de tam olarak buydu: Rüzgarın Amatsukami'si Amaterasu'ya ev sahipliği yapacak *kamigakari*.

Emi yakında hayatı pahasına bu kaderi gerçekleştirecekti.

Amaterasu Emi'nin içine indiğinde, tanrıçanın ilahi gücü Emi'nin zihnini ve ruhunu tüketecekti. Amaterasu Emi'nin bedeninde yaşamaya devam ederken, Emi'nin varlığı sona erecekti. Kaderi, sonu, sadece yirmi üç gün uzaklıktaki kış gündönümünde onu bekliyordu.

Endişesi daha da artmadan bu düşünceden sıyrıldı. Yeni bir sargı bezi rulosu toplayarak ayağa kalktı ve odayı geçerek Shiro'nun şiltesine gitti.

Onun yanında diz çöktü. "Madem uyandın, kolunu da yeniden sarabilirim."

Uykulu gözlerle ona bakmak için ön kolunu tekrar kaldırdı. "Ben iyiyim."

"O halde yaranı kontrol etmemin *bir* sakıncası yoktur," dedi hoş bir sesle ve adamın bileğini, gücünü ve anılarını bağlayan lanetli *onenju* olan parlak kırmızı boncukların halkasının hemen üzerinden tuttu.

Uzun süredir acı çeken bir şekilde iç çekti ve kolunu kucağına çekmesine izin verdi. Bandajları çekip çıkardı ve kolundaki yaranın temizlenmesi gerekmeyen kızgın kırmızı bir çizgiden başka bir şey olmadığını gördü. Muhtemelen sargıya da gerek yoktu ama kontrol etmekte ısrar ettiği için inatla yeni bir beze sardı.

Bandaj uygulandıktan sonra parmaklarını *onenju*'nun pürüzsüz boncukları üzerinde gezdirdi. Henüz son halkayı çıkarmaya hazır değildi -başaramazsa muhtemelen onu öldürecekti- ama o gün çok uzakta değildi. Lanetten kurtulduktan sonra, kayıp anılarının geri dönmesi ne kadar zaman alacaktı? Bu anılar onu değiştirene kadar ne kadar zaman geçecekti?

Parmakları boncuklardan, yüzündekine benzer kırmızı bir sembolün derisini işaretlediği elinin arkasına kaydı. Gözleri kapalı, yüzü rahatlamış, bir kolunu başının arkasına koymuş yatıyordu. Kadın kolunu sararken yine uyuyakalmış mıydı?

"Shiro?" Kolunun sıcak ağırlığını kucağında hissedince daha da yaklaştı. "Shiro, uyanık mısın?"

Kulaklarından biri ona doğru seğirdi. Uyuyor numarası yapıp yapmadığından emin olamayınca kulağını hafifçe çekti.

Homurdanarak kulağını onun parmaklarından kurtardı ve başını çevirdi. Demek ki uyuyordu. Son dört günde çok uyumuştı ve Shiro yorgunluğunun *onenju*'nun son ikinci halkasını çıkarmasıyla olduğu kadar sekiz başlı ejderha Orochi'ye karşı verdiği savaşla da ilgili olduğundan şüpheleniyordu. Shiro'nun iyileşmek için çok fazla *ki'si* -yaşam gücü ve büyü'nün kaynağı- vardı.

Boş odaya göz gezdirdi. Yalnızdılar. Savaştan döndüğünden beri Yumei ya da Susano ya da her ikisi de neredeyse her zaman odadaydı, ona ve Shiro'ya hiç mahremiyet bırakmamışlardı - ama bu bir tasarım mıydı yoksa tesadüf müydü, bilmiyordu.

Nabızı hızlandı ve tekrar kulağının ipeksi tüylerini okşadı. Kulağını başka yöne çevirdi ve göğsü derin, uyanık bir nefesle yükseldi. Gözleri,

Uykudan bulanıklaşmış, pırıl pırıl yakut rengi, yavaşça açıldı.

Seni kaybetmekten, başıma gelebilecek her şeyden daha çok korkuyorum.

Fısıltıyla söylediği sözlerin anısı içinden geçerek onu ipeksi zincirlerle sardı. Bakışları odaklanıp onu içine çekerken, her zaman olduğu gibi onu ele geçirirken, kalbine keder çöktü. En büyük korkusu onu kaybetmektir ama olacak olan tam da buydu. Üç hafta içinde, o gitmiş olacaktı.

Binlerce yıl boyunca Inari yalnızdı.

Izanami'nin sözleri Emi'yi bıçak gibi kesti. O öldüğünde, sonsuz yalnızlığı devam edecekti. Ya sevecek başka birini asla bulamazsa? Ya anıları geri döndüğünde aşık olamayacak hale gelirse? Ya sonsuza dek yalnız kalırsa, ölümden bile kaçamayacağı, sonu gelmeyen bir yalnızlığa hapsolursa?

Kaşları birbirine yaklaştı ve başparmağını hafifçe yanağına dokundurdu. Dokunuşunun ardından gelen serin ıslaklığı hissettiğinde, onun bir damla gözyaşını sildiğini fark etti.

"Emi," diye mırıldandı, "sorun ne?"

"Hiçbir şey," diye cevap verdi çabucak, kendini toparlamaya çalışarak.

"Bu bir yalan, küçük miko." Bir dirseğinin üzerinde durdu. "Bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Hiçbir sorun yok. Ben sadece-"

Kapı kayarak açıldı. Sarsılarak doğruldu ve istemeden de olsa adamın elinden kurtuldu. Yumei içeri süzüldü ve arkasında hancı -iki yerine tek büyük gözü olan tuhaf, çocuksu bir yokai- yüklü bir yemek tepsiyle içeri girdi. Tepsiyi alçak masaya bırakıp geri çekilmeden önce ona doğru yarım bir selam verdi.

Kapı kapanır kapanmaz Shiro ayağa kalktı ve dikkatini ona verdi. Hızla ayağa kalktı ve şeftali *kimonosunu* düzeltti, iki yokaiye de bakmadan parlak bir şekilde gülümsedi.

"Ben hamama gidiyorum," diye açıkladı. "Afiyet olsun." İtiraz etmelerine fırsat vermeden kapıya doğru fırladı. "Emi-"

Shiro'nun çağrısını duymazdan gelerek dışarı çıktı ve kapıyı kapattı. Kapalı yürüyüş yolunun ötesinde kar dans ediyor ve hafif bir esinti tenini ürpertiyordu. Bir ürpertiye bastırarak öfkeyle hain gözlerini ovuşturdu ve değiştiremeyeceği bir kadere duyduğu üzüntüyü geride bırakmayı umarak uzaklaştı.

CHAPTER 2

A jisai kesinlikle lüks bir han değildi, ancak Emi'nin kaplıca banyoları için hiçbir eleştirisi yoktu. Havuzun taş kenarına yaslandı ve Buhar yüzünü yıkadı ve neredeyse kaynayan su kaslarındaki sertliği emdi. Doğal kaya duvarlarının ötesinde, dağın dik düzlükleri kar perdelerinin arasından yükseliyor ve karanlıkta kayboluyordu. Açık bir günde, birçok zirve ufuk çizgisini dolduruyordu.

Han, Tsuchi'de, yokai ruhlar diyarında ziyaret ettiği birkaç tuhaf yerden biriydi. En sevdiği yer, birkaç hafta önce iyileşmek için birkaç gün geçirdiği Yumei'nin meşe ağacından eviydi. Küçük ve anlaşılmaz bir ıvır zıvır koleksiyonuyla darmadağın olmasına rağmen, orada garip bir şekilde rahat hissetmişti - karga yokai'nin onu yemelerine izin verilmeyen özellikle lezzetli bir atıştırma gibi sürekli izlemesine rağmen.

En azından *karasu* ona gerçekten saldırmazdı. Aynı şeyi handaki yokai için söyleyemezdi. Neyse ki son birkaç gecedir hamamlar boştu.

Saçlarına sardığı havluyu düzelterek, su boğazını yalayana kadar aşağıya indi. Kar taneleri teninde erirken yanaklarında soğuk noktalar belirdi. Bu onun son kez bir kaplıcada yıkandığı mı olacaktı? Benzer sorular giderek daha sık aklına geliyordu. En sevdiği kızarmış balığı son kez mi yemişti? Yağan karın güzel dansını son kez mi görmüştü?

Shiro'yu son kez öpmüş müydü?

Soru düşüncelerini dağıttı ve çenesi suya değene kadar aşağı daldı. Bahçe yolunda, karlar içinde onu öptüğünden bu yana sadece dört gün geçmişti; ona aşık olduğunu fark ettiğinden bu yana sadece dört gün.

Başının arkaya düşmesine izin verdi. Aynı zamanda bir Kunitsukami olan bir yokaiye aşıktı. Geçmiş hayatını hatırlamasa bile o ölümsüzdü. Onun sadece birkaç haftalık ömrü kalmıştı, oysa o sonsuza dek yaşayacaktı. Aralarındaki aşk

imkansızdı ve trajediyle sonuçlanmaya mahkumdu. Yine de, geride tek başına yas tutmak zorunda kalan o olacaktı.

Bu düşünce onu paramparça etti. Onu odadan kaçmaya iten acı buydu. Kaçınılmaz yalnızlığının hatırlatılmasına ihtiyacı yoktu.

Yakında -belki de ölmeden önce- Shiro'nun anıları geri dönecek ve onlarla birlikte Inari de Shiro'nun yerine geçerek onun oyuncu kitsune'sini silecekti. Inari'yi Amaterasu'nun ona gösterdiği bir anı sayesinde görmüştü. Shiro'yla pek çok ortak özellikleri olmasına rağmen, Inari'nin yaramazlığının altında keskin bir ton yatıyor ve gülümsemesini yırtıcı bir taraf keskinleştiriyordu. Ve bunun altında, bir ateş tanrısına hiç de yakışmayan acı, sertleşmiş bir buz çekirdeği vardı.

Parmaklarını suyun içinde gezdirerek nefesini dışarı verdi. Inari'ye kısa bir bakışından pek çok sonuç çıkarmıştı ama yine de Shiro'nun ona karşı olan hislerini paylaşmayacağından emindi. Tek tesellisi buydu: Shiro onun kaybına üzülsün bile, Inari üzülmecekti. Kadim bir ölümsüz bir insan kızı nasıl sevebilirdi ki?

Omuzları çöktü ve başını kaya çıkıntısına yasladı. Üç hafta kalmıştı. Düşünceleri daha karanlık yerlere kaymadan önce zihnini temizledi. Çok uzun zamandır ilk kez, çocukluğundan beri uyguladığı o tanıdık meditasyon durumuna geçti ve düşünceleri sessizleşip kalp atışları yavaşlayınca rahatladı.

Su gürültüsüyle sıçradı ve bir adrenalın dalgasıyla ayağa fırladı. Gözleri fal taşı gibi açıldı.

Çıplak bir kadın havuzun basamaklarında duruyordu. Büyük altın gözlerini Emi'ye kırıştırdı ve omuz hizasındaki saçlarının arasından çıkan kül-kahverengi kedi kulakları öne doğru dikildi. Uzun, kürklü kuyruğu arkasında sallanıyordu.

Emi geri çekildi ve ellerini kamigakari işaretinin üzerinde kenetledi. Kadını hatırladı. Tam da bu havuzda, yokai arkadaşlarıyla Emi'yi bir ödül için ele verip vermemeyi tartışmıştı.

"Vay canına!" diye haykırdı kadın suya inerken. "Bu sevimli küçük *okini* değil mi? Günler önce gittiğini sanıyordum."

Emi dudağını ısırdı, ne yapacağından emin değildi. Kaçmak en iyi plan gibi görünüyordu.

Kadın sivri dişlerini göstererek sırıttı. "Panik yapma. Seni ihbar etmeye çalışan *yamachichi*'ye ne olduğunu duydum. Ödülü *o kadar da çok* istemiyorum."

Emi'nin hamamlara ilk ziyaretinden sonra, onu ödül için takas etmek isteyen iki yokai onu kandırarak uzaklaştırmış ve Shiro elebaşını diri diri yakarak halletmişti. Handaki diğer yokaların bunu duyduğunu fark etmemişti. Shiro haberi diğer yokaileri korkutmak için mi yaymıştı?

Kadın suyun içinden hızla geçti ve Emi'nin üzüntüsüne rağmen onun yanına indi. "Ben Kaori, eğer beni daha önce tanımadıysan bir *bakeneko*."

Emi eğildi, bakışları hamamın kapısına doğru kaydı. "Peki ya senin adın?" Kaori, Emi'nin rahatsızlığını görmezden gelerek sordu.

"Emi," diye mırıldandı. "Gitmeliyim."

"Neden? Sana zarar vermeyeceğimi söylemedim mi?" Arkasına yaslandı. "Ah, bu harika. Bu benim buradaki son gecem, bu yüzden güzel ve sessiz bir banyo yapmak istedim. Noriko ve Akemi hiç susmadılar, ben de onlar uyuyana kadar bekledim."

Emi kamigakari izini saklamak için biraz daha alçaldı. Yanında Kaori suya yayılmıştı, başı kayanın çıkıntısına dayanmış ve kulakları arkaya doğru eğilmişti.

"Ee," dedi kadın. "*Daitengu* ve senin o nefis kitsune'un nerede?"

Shiro'nun nefis olarak tanımlandığını duymak Emi'nin yanaklarını kızarttı, özellikle de aynı fikirde olduğu için. Kaori "*daitengu*" derken Yumei'yi kastetmişti, onun bir zamanlar *daitengu* generallerine komuta eden yokai olduğunu fark etmemişti.

Emi dikkatle, "Gece yarısı yemeği yiyoruz," diye cevap verdi.

"Hmph, erkekler. Hep yemek yiyorlar." Kaori ona tembel bir gülümseme fırlattı. "O ikisine nasıl bulaştın?"

"Uzun hikâye," diye mırıldandı Emi, sonra da bakeneko'nun fazla meraklı olmasını engellemek için kendi sorularını sormaya karar verdi. "Sizi hana getiren nedir?"

"*Romantizm*," diye dramatik bir şekilde iç geçirdi. "Pek sayılmaz. Akemi'nin gözü Kaplan Shijin'in üzerinde ve onun burada olduğunu duyunca doğaçlama bir gezi planladık."

"Kaplan Shijin mi?" Emi boş bir sesle tekrarladı. "Bekle... Byakko'yu mu kastediyorsun?"

Rüzgâra yakınlığı olan beyaz kaplan yokai Byakko, Orochi ile savaşmalarına yardım etmişti. Birkaç gün önce kendi işleriyle ilgilenmek için ayrılmıştı. "İşte o. Birkaç yıl önce eşini kaybetti ve Akemi onun dikkatini çekmeye çalışmak istiyor." Kaori omuz silkti. "Sadece kısa bir süreliğine buradaydı,

Gerçi. Akemi döneceğini umuyor ama her halükarda yarın gidiyorum."

Byakko'nun kaybı için duyduğu üzüntü Emi'yi sarstı. "Yokai... Yokai'lerin çiftleşmesi yaygın mıdır?"

Kaori, Emi'ye bir bakış fırlattı. "Bu 'eş' derken neyi kastettiğinize bağlı. Bazı yokailer hayat boyu eş seçerler. Diğerleri ise canları ne zaman isterse sıradan bir boğuşmadan gayet memnun olurlar. Şahsen ben, tüm o ebedi bağ saçmalığı yerine boğuşmayı tercih ederim."

"Oh."

"Ve tabii ki çoğumuz yalnız yaşamayı tercih ediyoruz. Bazı yokailer ise kalıcı bağlar için yaratılmıştır, özellikle de Kaplan Shijin gibi güçlü olanlar."

"Öyle mi?" Emi zayıfça sordu, düşünceleri Shiro'ya döndü.

"Mantıklı, biliyorsun. Güç yalnızlaştırır. Uyumlu birini bulduklarında, bırakmak istemezler." Gözlerini devirdi. "Ama Akemi'ye Shijin'in eşinin canlanmasını bekleyeceğini söylemeyi dene - sonsuza kadar bekleyecek olsa bile. Ama hayır, onu k a z a n a b i l e c e ğ i n e inanıyor."

Saçmalık."

Emi, düşünceleri Shiro üzerinde yoğunlaşırken bile otomatik olarak başını salladı. O gittikten sonra gitmesine izin verebilecek miydi? Belki de kendine çok fazla kredi veriyordu.

"Ne..." Tereddüt etti. "*Okini* tam olarak nedir?"

Kaori ve diğer bakenekolar daha önce Emi'den *okini* diye söz etmişlerdi. Kelime "favori" veya "evcil hayvan" anlamına geliyordu ama içeriğini anlamamıştı.

Kadının kaşları havaya kalktı. "Ah, şimdi, şimdi. Aklına bir şey gelmesin kızım.

Sen sadece bir insansın."

"Ne demek istiyorsun?" Emi şaşkınlıkla sordu.

"*Okini* bir evcil hayvandır. Bazen bir insan, bazen daha zayıf bir yokai, ama bir eşle aynı şey değil. Yakınından bile geçmez." Kaori parmağını salladı. "Eğer o ikisinden birinin sana bayıldığını düşünüyorsan, bayılmıyor. Yokai'ler *okini*'lerine düşkün olabilirler ama sonuçta bunların hepsi yüzeyseldir."

"Sadece demek istedim ki..." Emi sözlerini yarıda kesti, yüzü kızarmıştı.

Kaori kollarını başının üzerine uzatarak Emi'nin üzerine sıcak su damlacıkları yağdırdı. "Bir insan kızı için ne kadar yüce fikirler! Gerçekten anlamıyorsun, değil mi? Yokai üç nedenden dolayı *okini* tutar." Bir parmağını kaldırdı. "Eğlence olarak." İkinci parmağını kaldırdı. "Hizmetçi olarak." Üçüncü bir parmak. "Acil bir *ki* kaynağı olarak. Yani, kafanızda nasıl bir fikir var bilmiyorum ama statünüz hakkında çok kibirlenirseniz, sizi öldürür ve daha uysal bir kız bulur."

Yokai tekrar arkasına yaslandı, Emi'nin sözde köleleştirilmesiyle ilgili tartışmadan rahatsız olmamıştı. "Umarım bunun için gönüllü olmamışsınızdır, çünkü eğer olduysanız, açıkça yanlış bilgilendirilmişsiniz."

"Bütün yokailer böyle değildir," diye mırıldandı Emi.

Kaori homurdandı. "Evet, öyleler. Ve o güzel erkeklerden hangisi seni *diğer* ihtiyaçlarını karşılamak için kullanıyorsa ve sana o tatlı, aşk dolu düşünceleri düşündürüyorsa, kaba bir uyanış yaşayacaksın. Ama bunun için benim sözüme güvenme."

Emi ayağa fırladı, bir eli kamigakari işaretini ve omamorisini saklıyordu - kami ile aşılınmış *ki'sini* yokailerden gizleyen tılsım. Sert bir veda selamıyla havuzun merdivenlerine doğru döndü.

"Ah, hadi ama." Kaori onun kolundan tutarak tekrar aşağı çekti ve yakınına eğildi. "Hemen gitme, güzel *okini*. Sana bir iyilik yapacağım ve seni fazladan acı çekmekten kurtaracağım."

"Bırakın beni!"

"Kapı aralığına bak. Ne görüyorsun?"

Emi soyunma odasının kapısına baktı. Önce hiçbir şey görmedi, sonra garip bir parıltı havayı bozdu. Gözlerini kıstı. Yavaşça, neredeyse isteksizce, soluk bir gölge görünür hale geldi.

Kapının yanına çömelmiş küçük bir çocuk vardı, koi balığı desenli sevimli mavi bir kimono giyen bir kız. Ama uzun saçları dağınık teller halinde sarkıyordu,

hastalıklı soluk tenine karşı siyahtı ve ağzı gevşek bir şekilde boş boş bakıyordu. Emi ne kadar uzun süre izlerse izlesin, çocuk sadece yarı opak olarak kaldı, ahşap duvar onun hayaletimsi formundan görülebiliyordu.

"Bir *kanashibari*," diye fısıldadı Kaori onun kulağına. "Bir süredir orada oturuyor, muhtemelen senin yalnız kalmanı bekliyor. Bir insan kolay bir yemektir."

Emi dehşete düşmüş bakışlarını hayalet çocuktan uzaklaştırırken Kaori arkasına yaslandı. "O da ne?"

"Bir tür ruh yokai. Kanashibari rüya dokumacılarıdır, ancak zayıf olmalarına rağmen herkes onlardan kaçınır. Bir kanashibari siz uyurken sinsice yaklaşır ve *ki'nizden* yavaşça beslenirken sizi korkunç rüyalara veya çirkin anılara hapseder. Küçük bir yokaiyi bile öldürmekte zorlanırlar, ama senin gibi bir insanı?" Kaori, Emi'nin başını tepeden bakan bir tavırla okşadı. "Yakışıklı kitsunenin seni zamanında bulup bulamayacağını kim bilebilir?"

Emi zorlukla yutkundu ve hayalet çocuğa bakmamak için kendini zor tuttu.

"Aradığın kişi o, değil mi?" Kaori tekrar yakınına eğilerek fısıldadı. "Aşık olduğun kişi."

Emi bakenekoya ters ters bakarak geri çekildi.

Kaori kıs kıs güldü. "Zavallı kız. Erkekler kötüdür, çekici olanlar bile, bilirsin. Eğer kaçıp kendi dünyana dönebileceksen, bunu yapmalısın. Kanashibari'nin sana yapışmaması için sana eşlik edeceğim. Hemcinsim olan bir kadına iyiliğimdir."

Kaori gülerek ayağa kalktı, üzerinden sular süzüldü ve çömelmiş, kıpırdamayan çocuk yokainin yanından geçerek basamakları hızla çıktı. Emi kamigakari işaretini kapalı tutarak kadının peşinden sıcak soyunma odasına koştu. Kanashibari onları takip etmedi.

Emi kimonosunu giydi ve havlularını çamaşır sepetine attı. Uzun saçlarını toplamak için duraklamadan aceleyle koridora çıktı. Kaori de arkasından çıktı, muhtemelen yatarken giyeceği basit bir pamuklu uyku bornozunu çoktan giymişti.

"İyi şanslar, *okini* Emi," diye mırıldandı Kaori. "Ve tatlı rüyalar."

Veda etme zahmetine girmeden koridorda hızla ilerleyen Emi, takip edildiğine dair bir işaret olup olmadığına bakmak için defalarca arkasına baktı. Kimseyi göremeyince gergin omuzlarını silkti. Rahatlatıcı bir banyo için çok fazlaydı.

Hancının onlar için sağladığı küçük, özel binaya giden yolu takip ederken kar yağmaya devam ediyordu. Kapının önünde durup cesaretini topladıktan sonra kapıyı kaydırarak açtı. İçeride Yumei ve Shiro alçak masada oturuyordu. Yemeklerini yiyip bitirmişler, sadece birkaç tabakta yemek artıkları bırakmışlardı. Her iki yokai de onun yeniden ortaya çıkışıyla başlarını kaldırıp baktı, Yumei'nin ifadesi anlaşılmazdı ve Shiro'nun kulakları öne doğru dikilmişti.

"Kısa bir banyo oldu... senin için," diye yorum yaptı.

Yavaşça nefes vererek masaya doğru yürüdü ve yemek çubuklarını bir kase eriştenin üzerine koyarak duraklayan Yumei'nin önünde diz çöktü.

Dikkat ve nezaketle konuşmaya niyetlenmişti ama Kaori ve kanashibari'nin etkisiyle kelimeler aceleyle döküldü.

"Yumei, ben senin *okini* değilim."

Sanki kadın ona tokat atmış gibi geri çekildi ve yemek çubukları elinden düşerek masada gürültüyle takırdadı. Adam şaşkınlıkla ona bakarken bir kalp atışı boyunca odada sessizlik hakim oldu.

Sonra Shiro bir kahkaha patlattı. Bu sesle sıçradı ve yanakları kızarıırken ondan Yumei'ye baktı.

Shiro kıs kıs gülerken Yumei'ye "Ben senin *okinin* değilim," diye tekrarladı, "ama eğer... daha hızlı iyileşmek için daha fazla *ki*'ye ihtiyacın varsa, yapabilirim-"

Shiro'nun kahkahası kesildi.

"-Yardım edebilirim," diye fısıltıyla sözlerini tamamladı.

Yumei şaşkın şaşkın ona bakmaya devam etti.

Esprisi sönen Shiro doğruldu. "Bu da nereden çıktı, küçük miko?"

"Bazı yokailerin acil durumlar için *okini*'leri vardır, mesela yaralandıklarında fazladan *ki*'ye ihtiyaç duyarlar, değil mi? Yumei dağlarından bu kadar uzaktayken ağır yaralandığı için, belki benim *ki*'m onun daha hızlı iyileşmesine yardımcı olabilir diye düşündüm..."

"*Okini*'yi nereden öğrendin?"

"Hamamdaki bir yokai bana söyledi..."

"Dur tahmin edeyim," dedi Shiro. "Bu yokai senin Tengu'nun *okini* olduğunu söyledi." "Şey, evet, ama ben..."

Yumei'nin gözlerinde kuşkunun yerini alan öfke alevlendi. "Sen benim kölem değilsin ve sana asla öyle davranmadım."

"Biliyorum." Omuzlarını kamburlaştırdı, yüzü daha da yanıyordu, *ki'sini* teklif etmenin ona yanlış bir fikir vereceğinden korktuğunu itiraf etmek istemiyordu.

Shiro yine kıs kıs güldü, sonra sakinleştirici bir nefes aldı. "Emi, doğru bir fikre sahip olsan da ince noktaları gözden geçiriyorsun. Esasen, Yumei gibi bir *yokainin* onu desteklemek için *okini* değil, vasalları vardır."

"Ama Yumei'nin *karasuları* burada değil." Ellerini birleştirerek kendini Yumei'ye bakmaya zorladı. "Susano'nun Tsukiyomi'ye karşı senin yardımına ihtiyacı olacak. Shiro su büyüüne karşı pek yardımcı olamayacak, ben de pek faydalı olamayacağım. Ama daha hızlı iyileşmene ve birkaç gün içinde savaşıma hazır olmana yardım edebilirsem..."

Yumei'nin ağzı hoşnutsuzlukla inceldi. "Bir insanın *ki*'sine ihtiyacım yok."

Shiro bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Aslında Yumei, haklı olduğu bir nokta var.

Susano, Tsukiyomi ile savaşmak için senin desteğine güveniyor ve dağlarından bu kadar uzaktayken *ki'n* çok yavaş yenileniyor. İki gün içinde savaşabilecek olsanız bile, tam gücünüze ulaşabilecek misiniz?"

"Eve dönmeden tam gücümü geri kazanamayacağım," diye kesin bir dille cevap verdi. "Izanami muhtemelen tam olarak bunu yapacağımı tahmin ediyor."

"Yani tamamen iyileşmek için seçenekleriniz benim *ki*'m, Emi'nin *ki'si* ya da pusu kurmak.

handa zavallı bir sap."

Yumei yemek çubuklarını aldı ve tabağına koydu. "Susano döndüğünde savaşılabilecek durumda olacağım."

"'Yetenekli' ve 'olabildiğince güçlü' iki farklı şeydir," dedi Emi, ses tonu istemeden de olsa sertti. "Ya yetenekli olmak yeterli değilse? Bu riski alabilir misin?"

"Peki ya senin iyileşmen, kamigakari?" Yumei talep etti. "Ciddi şekilde zayıflamaya hazır mısın?"

"Aslında," diye araya girdi Shiro ikinci kez, bir dirseğini masaya dayayıp yemek çubuklarıyla işaret ederek. "Emi kendi insan *ki'sini* feda ediyor olacak, Amaterasu'nunkini değil. Birkaç gün uyursa bir şey olmaz."

"*Ki'lerini* ayırmak mümkün mü?" Yumei tersledi. "Amatsukami *ki* yaralarımından daha fazla zarar verecektir."

Emi kaşlarını çatı. "Ama Orochi kami'yi yedi" -ejderhanın devasa çenesinde çıtırdayan kemikleri hatırlayınca irkildi- "kendini daha güçlü kılmak için, değil mi?"

Yumei sabırsızca, "Bir yokai sadece kendi kami *ki'sinden* daha az güçlü olan kami *ki'yi* emebilir," diye cevap verdi.

"Amaterasu'nun *ki'sinin* büyük bir dozu onu öldürür. Beni de öldürür." Shiro hınzırca sırtıttı. "Ama Emi'nin *ki'sinin* tadının Amaterasu'nunkinden tamamen farklı olduğunu söyleyebilirim, bu yüzden güvende olmalısın."

"Ne?" diye utanç içinde sıçradı.

"Yani Yumei," diye devam etti Shiro, ifadesi ağırlaşarak, "Sanırım bahanelerin tükendi."

Yumei bir elini yüzüne ve saçlarına sürterek garip bir şekilde insani bir hayal kırıklığı hareketi yaptı. "İkiniz de kıyaslanamayacak kadar çıldırtıcısınız."

Shiro, sanki Yumei hakaret yerine bir anlaşma dile getirmiş gibi, "Mükemmel," dedi. Ayağa kalktı ve masanın etrafında döndü. "Hazır mısın, Emi?"

"Hazır mısın?" Yumei'yi ikna etmenin ötesinde bir şey düşünmemişti. "Değilim... Yani..."

Shiro onu ayağa kaldırarak, "Bu senin fikrindi," dedi. "Fikrini mi değiştirdin?"

"Hayır..."

Kızın arkasına geçerek kollarının üst kısmını nazikçe kavradı ve onu, iddiayı kaybetmiş ve parasını ödemek zorunda kalmış biri kadar hevesli görünen Yumei ile yüzleşmesi için çevirdi.

"Um," diye fısıldadı. "Nasıl...?"

"Her zamanki gibi," dedi Shiro eğlenerek. "Damar açmayı tercih etmezseniz tabii?"

Yumei bir adım daha yaklaştığında, kanamayı tercih edip etmeyeceğini merak etti. Adam çenesini avucunun içine aldı ve kız refleks olarak onun dokunuşundan ürktü. Shiro'nun üst kollarındaki elleri onu sabitlemek için sıkılaştı.

Parmaklarını kimonosunun avuçlarına sıkıştırarak Shiro'ya yaslandı ve gözlerini sıkıca kapattı. Yumei yüzünü yukarı doğru eğdi ve Shiro'nun ağzı onunkine dokundu, bu hareket böylesine yakın bir temasın olabileceği kadar kişisel değildi. Yumei tereddüt ederken, kadın irkilmemeye çalıştı ve kıpırdamadan durdu.

Sonra ağzını onunkine daha sert bastırdı ve içine çekti. Nefesi ciğerlerinden çekildi ve onunla birlikte *ki'si de* içinden yırtıldı. Vücudundaki her sinirde ateşli bir acı çılgılık atarken ayak parmaklarının üzerine doğruldu. Ruhunu etinden sıyrılıyor gibiydi, yaşamı gücüyle birlikte sürüklenip gitmişti. İçine acı çökerken hareket edemiyordu.

Ve sonra onun dokunuşu gitti ve her şey durdu.

Sarktı. Yumei onu yakaladı ve kollarını ortasına dolayan Shiro'ya doğru itti.

"Nefes al, Emi." Shiro onu nazikçe sıktı. "Bir şeyin yok."

Nefes almak için çılgınca çırpınıyordu. Oda mide bulandırıcı bir şekilde dönerken kontrolünü kaybetmemek için mücadele ederek başını kaldırdı. "İşe yaradı mı?"

Gözleri tuhaf bir şekilde parlayan ve gözbebekleri büyüyen Yumei, bir elini acıyormuş gibi göğsüne götürdü. "*Ki'n* kami gücüyle dolu."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu şu anlama geliyor," dedi Shiro, sesi sırtına doğru gürleyerek, "*ki'n* Kızgın kömür gibi yanıyor. Yine de iyi olacak."

"Ah," diye mırıldandı şaşkınca, sanki Shiro sorusuna gerçekten cevap vermeden cevap vermiş gibi hissediyordu.

Onu ayaklarından kaldırıp kollarının arasına aldı ve tüm odayı yeniden fırl fırl döndürdü. "Hadi seni yatağına yatıralım, küçük miko."

"Emi."

Yumei'nin derin ses tonunda adını duyunca şaşırarak başını kaldırdı. Tengu onun bakışlarını karşıladı, ardından minnettarlığını ifade eden bir selamla öne eğildi.

Shiro onu kendisi için hazırladıkları bölmeli yatak odasına taşıdı. Şiltenin yanına diz çökerek onu yatırdı ve battaniyeleri yukarı çekti. Yorgunluk dalgaları onu sardı ve Yumei'nin ne kadar *ki* aldığını merak etti.

"Shiro?" Adı uykulu bir mırıltıyla çıktı. "Evet?"

Alını kırıştı. "Bu Yumei'yi öpmek sayılmaz, değil mi?"

"Hayır, sayılmaz. Bir öpücük *çok* farklıdır." Yüzünü onunkine yaklaştırdı. "Hafızanı tazeleyeyim mi?"

Bakışları, diğer tarafta görünmeyen Yumei'nin beklediği ve şüphesiz dinlediği bölme duvarına doğru kayarken yanaklarında yeni bir kızarıklık oluştu. Bakışlarının yönünü gören Shiro sırtı ve arkasına yaslandı. Yorgunluk göz kapaklarını çekiştirdi ve göz kapakları iradesi dışında kapandı.

"Yumei iyi olacak mı?" diye fısıldadı.

"Yapacak." Ilık parmaklar nazikçe saçlarını yüzünden süpürdü. "Sen verdin

Ona değerli bir hediye verdin, hiçbir yokai bunu hafife almaz. Hayatını isteyerek onun ellerine teslim ettin ve o da bu güveni unutmayacaktır."

Kendini Yumei'ye karşı tamamen savunmasız bırakmıştı, değil mi? Onu kolayca öldürebilirdi ama bunu yapacağı aklının ucundan bile geçmemişti.

"Sana *ki*'mi verirdim," diye mırıldandı, Shiro'nun Yumei'ye ondan daha çok güvendiğini düşünmesinden belli belirsiz rahatsız olmuştu. "Eğer ihtiyacın varsa."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Umalım da hiç ihtiyacım olmasın. Şimdi uyu, küçük miko."

Yorgunluğun ısrarlı sürükleyişine direnmeyi bıraktı. Ona söylemesi gereken başka bir şey, tam olarak hatırlayamadığı bir uyarı olduğuna dair küçük, rahatsız edici bir endişe düşüncelerinde dolaştı. Ama sonra uykuya daldı.

CHAPTER 3

Vürperti onu uykunun derinliklerinden çekip çıkardı. Odanın soğuğu battaniye ve kimono katmanlarını delip geçiyordu ve ayak parmakları ağrıyordu

Soğuktan. Battaniyesinin altında sımsıkı bir top gibi kıvrılmış, nefesinin havayı buğulandırmasını bekleyerek sertçe nefes verdi.

Uyku odasını odanın geri kalanından ayıran ince bölmenin ötesinde, pencereler şiddetli bir rüzgârla tıkırdıyordu. Bir kış fırtınası mı? Birkaç saatten fazla uyumadığını düşünmesine rağmen kaslarında ateşli bir ağrı zonkluyordu.

Esneyerek yorgun bedenini şilteden kaldırdı. Soğuk, buz gibi bir su sıçraması gibi yüzüne çarptı ama bu bile uykulu sersemliğini gidermeye yetmedi. El yordamıyla yaptığı kısa bir aramada, küçük odasındaki dolapta fazladan battaniye bulamadı. Isınmak için bir kolunu kendi etrafına sararak bir paneli açtı ve ana odaya göz attı.

Shiro ve Yumei'nin geç saatlere kadar yedikleri akşam yemeğinin kalıntıları masadan kaldırılmıştı ve yanmayan mangalda ne ışık ne de sıcaklık vardı. Odanın öbür ucunda, Shiro'nunkinin yanına ikinci bir şilte serilmişti ve karanlık şekiller her ikisini de dolduruyordu.

Dondurucu soğukta uyumak için yokai'ye güvenin. Şiltelerinin arkasında yatak takımlarının saklandığı daha büyük bir dolap vardı. Orada mutlaka fazladan bir battaniye olmalıydı. Yorgunluktan tökezleyerek oraya doğru yürüdü. Göğsünün içi boş ve bomboştu ve onu rahatsız eden soğuğun bir kısmı içinden yayılıyordu.

Odayı geçerken, buz gibi bir esinti üzerine hücum etti. Bir adım geri atarak sürgülü bahçe kapısına doğru döndü. Altı inçlik bir aralık, rüzgârda neredeyse yatay olarak uçan karların bulunduğu, gecenin örttüğü bahçeyi ortaya çıkardı.

Neden kapıyı açık bırakmışlardı ki? Yorgun bir kaş çatmayla kapıyı çekip kapattı. Oda hemen daha sıcak geldi. Başını sallayarak Shiro'nun yatağının ayak ucunda durdu, pencereden gelen ışık Shiro'nun beyaz saçlarında parıltıyordu. Kısa bir süre önce onu bir kâbustan uyandırmıştı ve o da

Boğazını parçalamak üzere olduğunu anlayacak kadar kendine gelmeden önce onu duvara fırlattı. Dolaba ulaşmak için şiltelerinin arasından gizlice geçmeye çalışmak muhtemelen akıllıca değildi.

"Shiro?" diye fısıldadı. "Uyanık mısın?"

Hiç kıpırdamadı. Sırtüstü yatmış, başı başka yöne çevrilmiş, saçları her zamanki çekingen yokai'ye hiç benzemeyen bir şekilde yüzüne dağınık bir şekilde yayılmış olan Yumei de öyle. Yanında başka biri varken nadiren uyurdu, en azından onun gördüğü kadarıyla. Belki *de ki'si* onu yormuştu.

"Shiro?" diye daha yüksek sesle tekrar denedi.

Yine kıpırdamadığında, kulaklarını bile kıpırdatmadığında, gergin bir karıncalanma omurgasına tırmandı. Shiro *o kadar* derin uyuyan biri değildi. Ve bahçe kapısına beceriksizce vurması neden onları uyandırmamıştı?

Shiro ve Yumei'nin kapı aralıkken uyuma ihtimalinin ne kadar düşük olduğunu fark ettiğinde bir adrenalin dalgası uyuşukluğunu dağıttı. Rüzgâr mı açmıştı? Ya da... başka bir şey mi?

Odayı taradı ama boş olduğu belliydi. Yanağının içini ısırarak şiltelerin arasına girdi ve çömeldi.

"Shiro," diye seslendi. "Uyan!"

Tepki vermedi. Ona saldırmayacağını umarak omzuna dokundu. Adam uyumaya devam etti, gözleri kapalı, yüzü gevşekti. Endişesi gerçek bir korkuya dönüştü.

"Shiro!" Shiro'nun omzunu kavradı ve sarstı ama Shiro hâlâ uyanmadı ya da kıpırdamadı.

Rüya mı görüyordu? Bu bir kâbus muydu? Etrafında döndü ve Yumei'ye uzandı.

"Yumei, uyan! Lütfen uyan!" Onu sarstı ama o da Shiro kadar tepkisizdi. Çaresizlik içinde açık avucuyla omzuna vurarak adını haykırdı. "Neyin var senin? Uyan!"

Shiro'nun yüzüne vurmak için dışarıdan bir avuç kar almak niyetiyle döndüğünde, üzerindeki hava garip bir şekilde parıldadı. Kaskatı kesildi, gözlerini kısarak karanlığa baktı.

Bir gölge şekillendi. Küçük bir beden, ince uzuvlar, dağınık siyah saçlar. Hayalet çocuk Shiro'nun göğsüne çömelmiş, boş ve dipsiz bakışlarını Emi'ye dikmişti.

Kalbi kulaklarında gümbürdedi. Bir kanashibari, Emi'yi banyoda izleyen rüya dokuyan yokai. Shiro'yu uyarmayı unuttuğu şey buydu! Ve şimdi onun üzerine oturuyordu ve uyanmıyordu.

Yumei'ye doğru geri sıçradı. Önünde, gövdesine tünemiş ikinci bir kanashibari belirdi. Kısa, tel tel saçları ve soluk bir kimonosu olan bir başka küçük kız olan yenisi, boş siyah gözlerle Emi'ye baktı.

Çocuğun dudakları riktal bir sırtışıla yukarı kalktı ve minik kolu dışarı fırladı.

Emi yokaiyi iterek uzaklaştırdı ama elleri hayalet bedenin içinden geçti ve soğuk havadan başka bir şey hissetmedi.

Yookai yüzüne uzandı ve küçük, soğuk, katı bir avuç içi alnına bastırdı. Yakıcı bir buz dalgası Emi'nin kafatasının içine girerek düşüncelerini örttü. İmkânsız, inatçı bir uyuşukluk çöktü üzerine.

Tepki veremeden, direnmeyi aklından bile geçiremeden Yumei'nin baygın bedeninin üzerine yığıldı ve karanlığa gömüldü.

E mi'nin ayakları hareket ediyordu ama onu nereye götürdüklerini bilmiyordu.

Rahat ve acelesiz bir şekilde dolaşırken, bakışları tembelce etrafta dolaştı ve alışılmadık manzaraları inceledi. Duvarlar iki yanında yükseliyor, tabanlarından dışa doğru kıvrılıyordu. Yeşil yapraklarla dolu sarmaşıklar koyu renkli taşların üzerinden sarkıyordu. Yirmi metre yukarıda, taşlar küçük, kare pencerelerin arasına serpiştirilmiş siyah ahşap duvarlara dönüşüyordu.

Şaşkın ama garip bir şekilde sakin bir şekilde, yüksek duvarlarla çevrili, kıvrımlı bir labirente doğru çakıllı yolu takip etti. Gölgeler yolunu ıslatıyor ve bulutlar gün batımının canlı turuncusuyla yıkanıyor.

Keskin bir dönemeci daha döndü ve geniş basamakları keşfetti. Boynunu bükerek, birden fazla katı ve sivri, kiremitli bir çatısı olan uzun, dar binaya baktı: duvarın üzerinde bir gözetleme kulesi.

Basamakların tepesinde, kendini uzun, katmanlı bir avlunun en ucunda buldu. Etrafında çeşitli binalar, ahşap ve kiremitten birbirine bağlı esinti yolları ile keskin açılar oluşturuyordu. Tam karşısında en büyük bina vardı: koyu renkli kiremit katmanları, kıvrımlı çatıları, geniş pencereleri ve en üst katı çevreleyen balkonuyla altı katlı bir bina.

Bir kale. Eski bir kalenin arazisinde dolaşıyordu.

Kırmızı *hakaması* bacaklarında salınarak avluda yürüdü. Birçok binanın gölgesinde şekiller hareket ediyordu. Geçmiş günlerin geleneksel kıyafetlerini giymiş insanlar bir araya toplanmış, gerginlikleri bir bakışta bile belli oluyordu. Bir karga sürüsü tiz sesleriyle tepeden süzülerek savunma amaçlı dış duvarın ötesinde gözden kayboldu.

Yavaş yavaş kafasında sorular fısıldamaya başladı. Neredeydi o? Bu kale de neydi? O neden buradaydı?

Şatonun girişine çıkan merdivenleri tırmandı ve açık kapıdan içeri girdi. İçeride, güzel *tatami* hasırları, görünüşe göre binanın tüm uzunluğu boyunca uzanan bir odanın zeminini kaplıyordu. Açık pirinç kâğıdı bölmeler ve lake ahşap sütunlar mekâna serpiştirilmişti. Duraklayarak sandaletlerini çıkardı ve uygun şekilde girişte bıraktı.

Büyük salonu gürültüsüz adımlarla geçti, sonra kendini bir üst kata çıkan merdivenleri çıkarken buldu. Odalar gittikçe küçüldü ve daha gösterişli, sade ama çarpıcı bir şekilde döşendi. Gergin karıncalanma derinleşerek

Korku. Bu doğru değildi. Burada olmamalıydı. Buraya ait değildi.

Kendini içinde bulduğu görkemli oda karşısında hayrete düşerek durdu. Duvarların her paneline yayılmış olan duvar resimleri, dağ yamaçlarını, şelaleleri ve parlak giyimli lord ve leydilerin saraylarını tasvir ediyordu. Dar lake kirişler yüksek tavanda bir kafes oluşturuyor, her kare kendi küçük sahnesiyle boyanıyordu. Parıldayan altın kaplamalar mekâna bir başka zenginlik ve incelik katıyordu.

İhtişam karşısında nefesi kesilmiş bir halde, balkona açılan sürgülü panellerden birine doğru sürüklendi. Ahşap zemine adım attı ve ellerini parmaklıklara dayadı. Şato arazisi önünde uzanıyordu; her biri kendi koruyucu duvarlarıyla çevrili, en yüksek katın merkezinde şatonun yer aldığı üç farklı kat boyunca birbirine bağlanan binalardan oluşan bir labirent.

Bulunduğu noktadan aşağıdaki hareketliliği izledi. Erkekler ve kadınlar aceleyle binalara girip çıkıyor, savunma duvarlarının pencerelerinden gölgeler geçiyordu - devriye gezen askerler. Aşırı sayıda karga çatıdan çatıya uçuyor ve insan gibi görünmeyen bir avuç figür patikalarda hareket ediyordu.

Kale duvarlarının ötesinde, hepsi ahşap yapılardan oluşan geniş bir bina ağı vardı. Toprak yollar, arabaları çeken atların ve öküzlerin belirgin şekilleriyle doluydu. Kız neredeydi?

Gürültülü bir takırtı ve gümbürtü düşüncelerini böldü. İçgüdüsel olarak sürgülü kapıların kenarının arkasına, odanın ötesini göremeyecek şekilde eğildi.

Katı çevreleyen dört balkondan birinden karanlık bir şekil içeri süzülürdü. Adamın sırtından büyük siyah kanatlar yükseliyor, tüyler batan güneşin ışığında parlıyordu. Siyah bir kosode ve hakama giymişti ve omuzlarını kaplayan ve kollarının üst kısmından aşağı sarkan deri plakalardan oluşan hafif bir zırh giymişti. Uzun siyah saçları başının arkasında toplanmıştı, öfkeli adımlarıyla birlikte sallanıyordu ve birkaç koyu renkli tüy sivri kulaklarını vurguluyordu.

Arkasında, aynı tarzda bağlanmış uzun saçları, koyu renk giysileri ve minimal zırhıyla erkeksilikten sadece biraz daha az uzak olan, uyumlu kanatlara sahip bir kadın ona ayak uydurmak için koştu.

"Lordum!" diye haykırdı hayal kırıklığı içinde. "Dinleyecek misiniz?"

Adam kadına doğru dönerken kanatları parladı ve balkondan gelen ışık yüzünü kesti.

Emi sessizce tanıyarak nefesini tuttu. Yumei. Kıyafetleri ve saçları farklıydı ama yüzü ve o soluk gümüş gözleri çok netti.

"Ne diyeceğin umurumda değil," diye hırladı, her kelimesinde öfke titreşiyordu. "Hayatına değer verseydin burada olmazdın."

Kadın ayaklarını dikti ve kollarını kavuşturdu. Belinde uzun bir katana ve daha kısa bir *wakizashi* bağlıydı.

"Biz galip geldik." Çenesini kaldırdı. "Büyük bir fetih gerçekleştirdik,

Tengu'nun adı -ve ondan duyulan korku- tarih kitaplarına yazılacak."

"Sen bir aptalsın," diye tükürdü.

"Öyle miyim?" diye karşılık verdi. "Kibirli kamilere karşı kazandığımız zaferden, onların büyük tapınağını yıkmamızdan zevk almadığınızı mı iddia ediyorsunuz? Kazandığımız ödüllere, hazinelere, silahlara ve artık bize ait olan güçlü büyülere imrenmediğini mi iddia ediyorsun?"

"*Izanagi Hazinesi*."

"Tapınağını, tebaasını, bariyerlerini ve korumalarını yendik. Neden onun önünde sinelim ki?"

Yumei ondan uzaklaştı. Kanatları açıldı ve siyah tüyler güç şeritlerine dönüştü. Kadın da kanatlarını açarak onların da gölge girdaplarına dönüşmesine izin verdi.

"Tapınağa saldırmanızı yasaklamıştım." Sesi aniden yumuşamıştı - tehlikeli derecede yumuşak.

"Bana başka seçenek bırakmadın. Orada ölmemize izin vermeyeceğini biliyordum, tıpkı senin gücünün galip geleceğini bildiğim gibi." Kadın omuzlarını geriye itti. "Zaferin görkemini unuttunuz lordum. Uzun zamandır bu odada oturup mevsimlerin geçişini izlemekten başka bir şey yapmadınız ve diğer daitenguların istediklerini yapmalarına izin verdiniz. Tekrar uyanmanın vakti geldi. Senin gücünü, kudretini görmeleri gerek. Dünyanın bunu bir kez daha görmeye ihtiyacı var!"

Yumei gözlerini dikmiş, sırtı daitengu'suna, yani generaline dönüktü. "Sen kör bir aptalsın. Tapınağa saldırmanızı zafer elimizden kaçtığı için değil, bu bizim yok olmamız anlamına geleceği için yasakladım."

Kadın bir adım geri çekildi ve ağzı açıldı.

Ona geri döndü, yüz ifadesini affetmeyen bir öfke kaplamıştı. "Sadece Izanagi bu dünyada olmadığı için galip geldik. Ama şimdi incek ve zaferimizin intikamını almak için -onun değerli tapınağını ihlal ettiğim için- beni ve benim olan her şeyi yok edecek. Topraklarımı, ordularımı. Generallerimi."

"Biz- biz yenilmeyeceğiz-"

"Yapacağız. O her şeyi yok edecek. Daha azı tüm yokai'lere bir mesaj, kami ve hizmetkârlarına ait her şeyi yağmalamaları için bir davetiye olur." Dişlerini gösterdi. "Bana itaat *etmediğiniz* için emrettiğim, koruduğum herkesi yerle bir edecek!"

Onun vahşi vahşetinden geri adım attı. "O zaman neden bana katıldın? Neden ölmemize izin vermiyorsun?"

"Artık çok geçti."

Odanın içindeki gölgeler kalınlaştı, canlı bir pelerin gibi etrafını sararken dalgalandı ve dans etti. Kadına doğru adım attı, hareketleri yavaş, yumuşak ve yırtıcı. Kadının kalçasındaki kabzayı tutarak kısa *wakizashi*'yi metalik bir sürünmeyle kınından çıkardı.

Yanaklarının rengi soldu. "Lordum?"

Yüz ifadesi boş ve acımasızdı. Kabzayı ona uzattı. "Seçim senin, Saburo."

Titreyen nefesini içine çekti. "Lordum, yapmazsınız... yapmazsınız..."

"Bana ihanet ettin. Onurunu kurtarmak için bu son şansı bile hak etmiyorsun."

Kadının yüzü kararlılıkla sertleşti. "Seçimimin arkasındayım. Yaptığım şeyi senin için yaptım, böylece daitengu'n -ve sen- gücünü hatırlayacaktı."

Elindeki *wakizashi*'yi çevirdi, böylece bıçak kadının korunmasız karnına doğru yöneldi. Bakışları kılıçtan adamın yüzüne kaydı ve çenesi titredi.

"Bana başka seçenek bırakmadınız," dedi.

"Yumei-"

Bıçağı kadının karnına sapladı. Kan tatami minderlerine sıçradı ve kadın karnını tutarak yere düştü.

Emi ellerini ağzına götürdü, başı dönüyordu. Yumei yere düşmüş kadının üzerinde durdu, kılıçtan kan damlıyordu, sonra silahı ikinci kez kaldırdı, bıçak kadının boynunun üzerinde duruyordu. Emi gözlerini kaçırdı, bu kâbusun bitmesini umutsuzca dilerken gözlerini sıkıca kapattı.

Hayır, kabus olmadığını fark etti. Bir anı, Yumei'nin anısı. Anlayış, kanashibari'nin üzerinde oturduğu görüntüyü beraberinde getirdi.

Yumei'nin göğsüne uzandı. Yookai'nin büyüüne kapılmış, Yumei'nin geçmişini onunla birlikte yeniden yaşıyordu.

Bir gümbürtü dikkatini tekrar odaya çekti. Yumei *wakizashi*'yi hareketsiz daitengu'nun yanına bırakmıştı. Zırhını omuzlarından çekip bir kenara atarak ondan uzaklaştı. Bir sütunun yanında durdu ve açık balkon kapılarının ötesindeki gün batımına baktı, sırtı öldürdüğü kadına dönüktü. Ön kolunu sütuna dayayarak başını eğdi, omuzları yenilgiyle çökmüştü.

"Bir kadın tarafından mı çözüldün, Tengu?"

Bu ses Emi'nin nefesini kesti.

Yumei arkasını döndü. Odanın diğer ucunda, yeni gelen kişi öne doğru yürüdü. Kolları işlemeli alevlerle süslenmiş zarif beyaz giysiler etrafından akıyordu. Uzun beyaz saçları ensesinde kırmızı bir kravatla gevşekçe bağlanmıştı ve kaba kulakları başının üzerinde yükseliyordu.

"Inari," diye hırladı Yumei.

CHAPTER 4

E mi kendini nefes almaya zorladı, nefes onu titretti. *Inari*. Shiro'yu böylesine zarif, kraliyet kıyafetleri içinde asla hayal edemezdi ama Inari bu kıyafetleri en ufak bir öz-bilinç belirtisi olmadan giymişti. Yumei'ninkinden daha uzun olan bağlı saçları neredeyse beline kadar iniyordu.

Biraz daha eğilip ona baktı ama yüzüne odaklanamadı, yakut gözlerini ya da yanaklarındaki izleri bile göremedi. Bu anıya dönüşen rüyada, Yumei Inari'nin yüzünü hatırlamıyordu; güçlü yokailer bile bir Kunitsukami'nin görünüşünü sonsuza dek hafızalarında tutamazdı.

"Yani," diye devam etti Inari alaycı bir tavırla, yerdeki cesedin yanında dururken, "senin güzel daitengu'n Izanagi'nin ana tapınağına saldırdı ve sen de onun peşine düşerek altındaki her canı mahkûm ettin. Ne kadar asilce." Yumei sert bir şekilde, "Hiç şüphesiz zaten duymuşsunuzdur," diye cevap verdi, "Ona katıldım çünkü artık çok geçti. Saldırı emrini ben vermiş olsam da olmasam da Izanagi

intikamında farklılaşmaz."

"Tabii ki hayır. O sadece komuta etmek için değil, kontrol etmek için de senindi ve sen ikisini de yapmadın." Kıpırmızı su birikintisini bir kenara bırakan Inari odanın içinde dolaşarak boyalı duvar resimlerini inceledi. "Neden Tengu, sana itaat etmekte başarısız oldu? Görünüşe göre daitengu'larınızın çoğu yoldan çıkmaya başladı."

"Neden buradasın, Inari?"

"Son zamanlarda alışılmadık derecede sessizsin. Son yıllarda fetihleriniz hakkında çok az şey duydum." Inari, Yumei ile yüzleşti. "Savaşlardan ve kandan bıktınız mı?"

"İlgilenmem gereken işlerim var. Eğer eğlenmek isterseniz, şehirde pek çok fırsat var."

"Şimdiden fazlasıyla eğlendim, Tengu," diye mırıldandı Inari, sesinde buz ve ateş tınlıyordu. "Kendine böyle bir kader çizmişsin. Izanagi'nin intikamı muhteşem olacak. Geçtiğimiz bin yıl boyunca topraklarını ve ordularını görkemli bir şekilde genişlettin, ama bir kez

Gökyüzünün Amatsukami'sinin işi bitti, geriye sadece yanmış toprak ve küller kalacak."

Yumei ellerini yumruk yaparak, "Yapılanları geri alamam," diye çıkıştı. "Yeni bir eğlence bul, Kunitsukami."

Inari tekrar harekete geçerek odanın ve Yumei'nin etrafında dönmeye başladı. Inari'yi böyle görünce - Yumei'ye sataşıyor, zayıf noktalarını deşiyor, öfkesini yüzeye daha da yaklaştırıyordu - Shiro'nun şakacı sataşmaları artık zararsız görünmüyordu. Şimdi bunun Inari'nin kesici sataşmalarının daha nazik bir versiyonu olduğunu anlıyordu. Shiro'nun şakaları Yumei'de nadiren kızgınlıktan fazlasını uyandırırken, Inari Tengu'yu zahmetsizce öfkeliendiriyordu.

"Ne yapacaksın, Tengu?" Inari sordu, bu soru önceki sözlerinden daha az yakıcıydı. "Izanagi intikamını almak için inmeden önce henüz vakit var."

Inari'nin ses tonundaki değişikliği ölçen Yumei'nin gözleri kısıldı. "Kurtarabildiğim her şeyi kurtaracağım."

Inari volta atmayı bıraktı ve elini parlak bir sütunun üzerinde gezdirdi. "Savaşın ihtişamı. Zaferin tatlı telaşı. Düşmanlarınızın kanı yerde. Seni bir zamanlar olduğu gibi çağırıyorlar, değil mi?"

Sertleşen Yumei hiçbir şey söylemedi.

"Düşünceleriniz fetih arzusuyla değil, zaten üzerinizde olan yükler, yönettiğiniz hayatlar ve topraklar üzerinde duruyor. Güzel daitengu hanımın savaş için can atıyordu ama sen, Tengu, yaşam ve ölüm dansı için hiç ateşin kalmadı. Egemen bir lord olarak görevlerinin ağırlığı altında söndü."

Inari Yumei'ye doğru sürüklendi. "Vahşi bir fatihin ötesinde olgunlaştın. Elinde tutmak istediğin tüm toprakları ve daha fazlasını kazandın. Emretmek istediğin tüm orduları ve daha fazlasını topladın. Şimdi içinde tutku uyandıran ne?"

Yumei'nin yüz hatlarında hüznü bir şaşkınlık dalgalandı. Inari'nin sözlerinin doğruluğunu teyit etmesine gerek yoktu, çünkü bu batan güneşin parıltısı kadar açıktı.

"Ne kadar zaman önce," diye devam etti Inari, "artık bunların hiçbirini istemediğinizi fark ettiniz?"

Yumei'nin ifadesi yine sertleşti. "Ne konuştuğunun farkında değilsin."

"Öyle değil mi?" Inari eğlenerek sordu. "Düşün, Tengu. Biz Kunitsukami'lerin neden toprak sahibi olmadığımızı hiç merak etmedin mi? Neden ordulara komuta etmediğimizi? Yapabilirdik. Eğer isteseydik, her şeye hükmedebilirdik."

Bir kolunu uzattı, uzun kolu sallanıyordu. "Uzun zaman önce, senin de şimdi öğrendiğin gibi, böyle bir kaderin arzu edilenden daha az olduğunu öğrendik. Hükmetmek... komuta etmek... Özgürlüğü yeniden özlüyorsun, Tengu. Bana özlemediğini söyle."

Yumei ilk kez bakışlarını indirdi, bu yenilginin, Inari'nin sözlerine boyun eğmenin bir itirafıydı.

"Demek bu yüklerden kaçmak istiyorsun." Inari ellerini kimonosunun ters kollarına soktu. "İlgisizliğin yüzünden daitengu'yu yönetmekte gevşek davrandın ve şimdi hepsinin yok olduğunu görece kadar uzun yaşayacaksın. En azından yönetimin yüklerinden kurtulmuş olacaksın."

Yumei kaskatı kesildi. "Eğer bana bağlı insanların hayatını kaybetmesini umursamayacağımı söylüyorsanız-"

"O hayatları umursamasaydınız, hâlâ savaşın ele geçmez coşkusunun peşinde koşuyor olurdunuz. Ancak Izanagi gelecek ve bulabildiği her şeyi yok edecek." Inari başını eğdi. "Peki ya gazabı için bir hedef bulamazsa?"

Yumei'nin kaşları çatıldı.

"Yürü git, Tengu," diye mırıldandı Inari. "Topraklarınızı terk edin. Ordularını terk et. Daitengu'larınızı dağıtın, hükümdarlığınızı feshedin."

Gözleri büyüyen Yumei bir adım geri çekildi. "Çekilmek mi?"

"Şu anki halinle Izanagi için ezilmesi gereken büyük bir hedefsin. Ama ona hedef vermeyin ve intikamcı hırsları kendilerini hızla tüketecektir. Bazıları kesinlikle ölecek. Belki sen de öleceksin. Ama hepsi değil. Halkınızın dağılmış kalıntılarını avlamak için zaman ya da enerji harcamayacaktır."

"Çılgınca konuşuyorsun," diye bağırdı Yumei. "Izanagi'den önce benim sahip olduğum her şeyi yok mu edeceksin?"

"Aynen öyle." Inari, avının etrafında dönen bir kurt gibi Yumei'nin etrafında ağır adımlarla ilerliyordu. "Neden tereddüt ediyorsun? Sana hükümdarlığın yüklerinden kurtulmayı ve yeminli tebaana ve onların altındakilere getirdiğin kaderden kaçmanın bir yolunu öneriyorum. Gururunu korumak için onları mahkûm edecek misin?"

"Delilik," diye tısladı Yumei ama sesine bir tereddüt notası karıştı. "Huzursuzlukları ne olursa olsun, daitengu'mun sadakati bu kadar kolay bir kenara atılamaz."

"O halde onların takip edemeyeceği bir yere gidin. Tsuchi'nin karanlık yerleri size her zaman kucak açmıştır."

"Tsuchi'nin derinliklerine çekilmek mi? İlk teklifiniz kadar çılgınca bir teklif."

Inari omuz silkti. "İstemediğiniz bir hayattan kaçıyorsunuz ve karşılığında halkınızın çoğu kesin ölümden kurtulacak. Hangi kısmına itiraz ediyorsun?"

"Sadece siz böyle bir şeyi tavsiye edersiniz... böyle..."

"Akıllı Tengu, karşımda suskun. Gururum okşandı." Inari bir adım daha yaklaşarak Yumei ile neredeyse burun buruna geldi. "Karar ver, Tengu. Ne yapacaksın?"

Yumei köpek dişlerini gösterdi. "Bana söylediğinizi yapacağım."

Inari geri adım attı ve kısa bir süreliğine yüz hatlarının üzerindeki tedirgin edici bulanıklık, hınzır sırırtısını ortaya çıkaracak kadar netleşti.

"İhtiyatlı bir seçim, Tengu." Döndü ve Yumei'den uzaklaştı. "Pek çok kişinin hayatına mal olan yaklaşmakta olan felaketin önüne geçildiğine göre, ben artık gideyim." Arkasına baktı. "Yoksa önce bu cüretkâr yola çıkarken sana yardım edeyim mi?"

Ellerini yukarı doğru kaldırdı. Avuçlarından ateş fişkırdı ve güzelce boyanmış duvarlara sıçradı. Kırmızı alevler kükreyerek tahtaya tırmandı ve tavana doğru duman püskürttü. Yumei geri çekildi.

"İmparatorluğunu yıkmaya başlamama izin ver, Tengu." Inari'nin sırırtışı bir bıçak gibi kesene kadar keskinleşti. "Sarayınız Izanagi'nin ilk hedefi olacak, bu yüzden önce onu ortadan kaldıralım."

"Inari-" diye başladı Yumei, yaşadığı şokun yerini öfke almıştı.

"Halkınızı tahliye etmenizi öneririm." Alevler Inari'nin kollarında dalgalandı ve omuzları boyunca dans ederek arkasında spektral kuyruklardan oluşan kıvrımlı bir düğüm oluşturdu.

onu. "Elveda, Tengu. Belki bir gün tekrar karşılaşırız... tabii Izanagi'den sağ çıkabilirsen."

"Inari!" Yumei bağırdı.

Kükreyen alevler Inari'nin kahkahasını bastırırken, Kunitsukami'den alevler fişkırdı. Dışarıya doğru yayılan, odayı kaplayan ve öldürülen daitengu'nun bedenini yutan ateş fırtınasının içinde kayboldu.

Yumei irkilerek geri çekildi, yüzünü kollarıyla siper etti ve en yakındaki balkona doğru çekildi. Cehennem odayı yutarken ve tavanın altından siyah dumanlar yükselirken, kürek kemiklerinden çıkan siyah güç şeritleri kanatlarını oluşturdu ve korkulukların üzerinden atlayarak gözden kayboldu.

Emi tökezleyerek geri çekildi, taş avluya doğru uzun düşüş arkasından belirdi. Kavurucu sıcaklık onu parmaklıklara doğru itti. Çok aşağıda, askerler alevleri fark ettikçe gözetleme kulesinden ve duvarlardan çığlıklar ve bağırışlar yankılanıyordu. Ateş duvarları aştı ve pencerelerden dışarı kıvrıldı, çatıyı ele geçirdi.

Alevlere umutsuzca bir bakış atarak kendini balkon korkuluklarından aşağı attı. Avluya doğru düşerken rüzgâr onu savurdu ve taşlar onu karşılamak için hızla yükselirken çığlık attı.

ABoğazından bir çığlık koptu ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Şiddetli bir şekilde havaya savrulurken midesi bulandı. Kollarını sallayarak Yumei ve Shiro'ya bir an için göz attı, iki kanashibari hala göğüslerini.

Oda döndü, sonra tüm baş döndürücü hareket durdu. Döndü ve kurtarıcısının tanıdık gümüşü saçlarına ve kaplan kulaklarına baktı.

"Byakko!" diye nefes nefese kaldı.

Yarı yarıya Susano'yu bekliyordu ama döneceğini bilseydi Byakko daha mantıklı bir tahmin olurdu. Altın rengi gözlerinin altındaki koyu halkalar, onu gördüğünden bu yana geçen dört gün içinde çok az dinlendiğini gösteriyordu. Emi'yi bir adım daha geriye çekerken çelik gibi bakışları kanashibari'nin üzerinde sabitlenmişti.

Shiro'nun tepesine tüneyen küçük yokai tısladı. Kulakları kıpırdayıp alını kırışırken küçük elini yüzüne bastırdı; bu ondan gelen ilk yaşam belirtisiydi. Kalbi umutla çarpan Emi, Byakko'nun pençesinde kıvrandı ve Shiro ile Yumei'ye yardım etmesini söylemek için ağzını açtı.

Ama önce Byakko konuştu. "Tutun onu. Henüz uyanamaz."

Kafa karışıklığı sesini çaldı. Sözleri hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Byakko bir koluyla onu yerden kaldırdı ve kendisine yasladı. Diğer elinde beyaz bir kâğıttan dikdörtgen tutuyordu - bir *ofuda* tılsımı. Bunu göğüs kafesine, kimono yakasının hemen üstüne yapıştırdı ve bir yakarıшта bulundu.

Sıcak güç bir şimşek gibi ona çarptı. Eğildi, içinden bir çığlık daha koptu. Büyü çekirdeğine kancalar saplayarak göğsüne jiletli teller geçirdi ve Amaterasu'nun *ki'sinin* sıcaklığı kayboldu. Görünmez jiletler her nefeste onu keserken, Amaterasu adamın pençesinde sarktı, nefes nefese kaldı ve başı döndü. Amaterasu'nun büyüünü bağlamıştı ve Emi, Amaterasu'nun onu kurtarmak için burada olmadığını çok geç fark etti.

"Uyanıyor!" diye feryat etti tiz bir ses.

Emi başını kaldırdı. Shiro'nun üzerindeki kanashibari iki elini başının iki yanına koymuştu. Gözleri yarıya kadar açıldığında yakut rengi irisleri parlıyordu.

-Donuk ve uykulu ama açık.

"Shiro!" diye bağırdı. "Uyan!"

Byakko onu geri çekti. "Tutun onları," diye hırladı. "Tutabildiğin kadar!"

Kanashibari Shiro'nun üzerine eğildi, parmaklarının altında kara büyü dalgalanıyordu. Yüzündeki kızıl işaretler karşılık olarak parladı.

"Shiro!"

Emi'yi de yanında taşıyan Byakko, açık bahçe kapılarından geçip uğuldayan fırtınanın içine daldı. Emi boşuna mücadele etti, kolları sıkışmıştı ve onun yokai gücüne karşı koymak imkânsızdı. Umutsuzca onu bağlayan büyüü arındırmaya çalıştı ama Yumei'nin *ki'sinin* çoğunu tüketmesinin üzerinden sadece birkaç saat geçmişti. Bunun yerine rüzgârı kendisine yardım etmesi için çağırdı.

Byakko yukarı doğru fırladı ve altlarından bir rüzgâr yükseldi - onun iradesine cevap veriyordu, onunkine değil. O bir rüzgâr elementaliydi, bu da bir insan olan Byakko'nun kontrolü ondan alma şansı olmadığı anlamına geliyordu. Fırtınanın yardımıyla gökyüzüne doğru koşarak ağaç tepelerinin üzerine fırladı.

"Ne yapıyorsun?" diye bağırdı şiddetli fırtınanın içinden.

Yanağında bir damar zonkladı. "Senden af dilemeyeceğim, kamigakari. Yapmam gerekeni yapıyorum."

"Beni nereye götürüyorsun?"

Arkalarında, dönen kar perdelerinin arasından kırmızı ışık karanlığı aydınlattı. Gece gökyüzünde bir ateş kulesi patladı ve her yöne alevli enkazlar saçtı. Shiro'nun o cehennemi serbest bırakmadan önce Yumei'nin de odada olduğunu unutmamış olması için dua ederek nefesini tuttu.

Dişlerini sıkan Byakko rüzgârın etkisiyle daha da hızlı koşmaya başladı. Soğuk, uzaylı büyüü üzerine hücum etti ve geldiği gibi hızla kayboldu. Tsuchi'den ayrılmışlardı. Yoğun kar yağışı altında hızla ilerleyerek karanlık bir vadiye indiler. Emi ofudayı koparıp Amaterasu'nun *ki'sini* serbest bırakabilmek için bir kolunu kurtarmaya çalıştı ama Byakko onu sıkıca tuttu.

Uzaktaki ışık, aşağıda yılan gibi kıvrılan karanlık bir şeritte yansıyor; bir nehir. Byakko gökyüzünden düştü ve kıyıda bir düzine metre ötedeki derin kara indi. Fırtına etraflarında şiddetleniyor, yüzlerine buzlu topaklar fırlatıyordu. Emi'yi yanına sıkıştırarak diğer elini kaldırdı ve bir perdeyi kenara süpürür gibi işaret etti.

Rüzgâr dağıldı ve kar inceldi, suyun kenarında duran neredeyse görünmez iki figür ortaya çıktı. Tanıdık olmayan kami gücünün ürpertici sıcaklığı Emi'nin duyuları arasında gezindi.

Byakko onu ayağa fırlattı. Saçlarından tuttu ve bir anda kılıcını çekti. Soğuk çeliğin ucu boğazına dokundu.

"Kamigakari elimde, canlı ve zarar görmemiş." Derin sesi sertti, neredeyse tanınmaz haldeydi. "Şimdi onu geri ver."

"Önce bize kamigakari'yi ver," dedi karanlık figürlerden biri, karanlığın ve karın içinden formu zorlukla seçilebiliyordu.

"Ona sahip olana kadar olmaz." Byakko onun saçlarını çekerek başını geriye itti. "Oyalanma. Inari bizi avlıyor ve fırtınanın izini uzun süre saklayamayacağı kadar onun *ki*'sine uyum sağlamış durumda."

"Tamam." Figür bir elini kaldırdı.

Arkasında, nehrin karanlık yüzeyi çalkalanıyordu. Su, kamilerin başlarının üzerinde büyük bir dokunaç gibi yaylanan çalkantılı bir dalga halinde yukarı doğru kabardı. Suyun içinden bir şekil düştü ve Byakko ile iki figürün arasına ıslak bir gümbürtüyle indi. Kıvrılan su nehrin içine doğru çekildi ve normal bir akıntıya dönüştü.

Byakko Emi'yi ileri doğru itti. Soğuktan dişleri kontrolsüzce takırdıyor ve her adımda bacakları titriyordu. Zayıflık, ofuda büyüünün kesici acısı gibi içinden geçiyordu.

Onu nehrin fırlattığı hareketsiz nesneye doğru yönlendirdi. Durduğunda, boynundaki kılıç geri çekildi ve saçındaki tutuşu gevşedi.

"Yaşıyor mu?" diye fısıldadı.

Başı serbest kalınca aşağıya baktı. Ayaklarının dibinde bir çocuğun buruşmuş bedeni duruyordu. Solgun saçlarından beyaz kaplan kulakları çıkıyordu ve yanaklarında koyu çizgiler vardı. Çocuk ancak Byakko'nun oğlu olabilirdi.

Eğildi ve buz gibi parmaklarını çocuğun burnuna ve ağzına dayayarak nefesinin hafif sıcaklığını hissetti.

Doğruldu ve fısıldayarak cevap verdi, "O yaşıyor."

Byakko kılıcı kadının boğazına dayadı ve ölümcül ucuyla tenine zar zor dokundu.

Nehrin kıyısında bekleyen kami, "Yavrularını geri getirdik," dedi. "Kamigakari bizimdir."

Byakko yakınına eğildi, kılıcı hafifçe sallanıyordu ve sonraki sözleri neredeyse sessizdi. "Çok üzgünüm, Emi."

Bıçak boynundan kayıp gitti ve Byakko oğlunu yerden kaldırdı. Ağaçlara doğru fırladı.

Nehir ikinci kez canlandı. Su spiralleri yılan gibi yokai'ye doğru fışkırdı ama rüzgâr bir kükremeyle geri döndü. Bir kasırga su hortumlarını yırtarak buzlu sıvıyı uçurdu.

Sonra Byakko gitti, karanlık ormanın içinde kayboldu ve Emi yalnız kaldı. Bir kami diğetine "Bırak onu," dedi. "Inari onu bizim için öldürecek."

Su dokunaçları yere çarparak Emi'yi dondurucu sıvıyla ıslattı. Titrek bacakları üzerinde döndü ve Byakko'nun peşinden fırladı.

Yolunun üzerindeki bir su birikintisi yükseldi ve kırılan bir dalga gibi ona çarptı. Sırt üstü yere düştü ve ofuda büyüü yüzünden acı içinde kıvranmaya başladı.

Üzerinde iki yüz belirdi -güzel, insanlık dışı kami yüzleri. Adamlardan biri aşağı uzandı.

"Hayır!" diye nefes nefese kaldı ve ellerini havaya kaldırdı.

İkinci kami onun bileklerini kavradı ve kollarını başının üzerine çekti. İlk kaminin eli ona doğru inerken kadın çırpındı. Onu öldürecekti.

Ofuda'yı kızın derisinden kopardı. Gövdesini boydan boya kesen büyü telleri çözüldü ve kamigakari işaretinden acil bir ısı yayıldı. Amaterasu'nun *ki'si* alevlendi ve onu savunmak için yükseldi.

Kami parmaklarını kadının göğsüne bastırdı ve ışık tutuşarak iki adamı da aydınlattı. Büyü onu mızrakladı ve omurgasından kafatasına doğru hızla ilerledi. Her şey beyazlaştı ve uyuştı ve artık hiçbir şey bilmiyordu.

CHAPTER 5

A donuk, ritmik uğultu yükselip alçalıyor, ses zihnini ve bedenini bir örtü gibi saran uyuşukluktan sızıyordu. ağır battaniye. İçini bir korku kaplarken, Emi kendine gelmeye çabaladı. Uyanması gerekiyordu.

Büyük bir çabayla göz kapaklarını araladı.

Altın rengi güneş ışığı tanımadığı bir tavanın kirişlerini aydınlatıyordu. Yavaşça gözlerini kırptırdı. Cızırdayan korkusuyla yarışan içi boş bir açlık karnını ağrıtıyor ve ağzı kurumuştı.

Altında bembeyaz bir şilte ve taze keten kokan bir yastık vardı. Küçük oda geleneksel tarzdaydı; tatami zeminler, rustik ahşap duvarlar ve karşısında bir çift sürgülü kapı vardı. Başının üstündeki bir pencereden içeri ışık sızıyordu ve bir oyukta asılı duran, akıntıda yüzen turuncu balıkların resmedildiği bir tablo vardı.

Ne yapacağını şaşırılmış bir halde bakakaldı. Byakko onu bir çift kamiye teslim etmemiş miydi? Neden hâlâ hayattaydı? Neredeydi?

Kol ve bacaklarındaki güçsüzlükten dolayı irkilerek ayakta durmaya çalıştı. Çamur, buruşuk şeftali rengi kimonosuna sıçramış ve nehir kenarından düşen yapraklar dağınık saçlarına dolanmıştı. Yalpalayarak pencereye gitti ve sürgülü panelleri açtı, diğer tarafta ağır bir ahşap panjur bulunca şaşırdı. Panjuru yukarı doğru iterek odayı göz kamaştırıcı güneş ışığıyla doldurdu. Ritmik uğultunun sesi büyük ölçüde arttı.

Pencerenin dışında, pırıl pırıl mavi su, soluk bulutlarla bezeli canlı bir gökyüzünün altında sonsuza dek uzanıyordu. Aşağıda, kayalık bir uçurum, köpüklü su ve çalkantılı akıntıların sürekli dalgalanmasıyla kendilerini kıyıya doğru fırlatan dalgaların içine yüz metre dalıyordu.

Deklanşörün kapanmasına izin verdi. Kesintisiz okyanus ufkunda hiçbir kara görünmüyordu. Paniğini kontrolden çıkmadan önce bastırarak kapıya doğru ilerledi ve dikkatlice araladı. Ahşap zeminli ve panelli duvarlı geniş koridor boştu. Kapıyı kaydırды

bir ayak daha açtı ve odasının korumasız bırakıldığını düşünerek koridor boyunca göz gezdirdi.

Hava dalgalandı. Açıklanamayan iki mavi küre yerden altı metre yukarıda asılı kaldı; sonra gözleri yeniden odaklandı ve daha önce görmediği bir şeyi gördü.

Koridorda parlayan gözleri olan şeffaf bir yılan geziniyordu. Vücudu kadar kalın ve on beş fit uzunluğunda olan bu yılan, yer değiştirdiği zamanlar dışında neredeyse görünmezdi. En küçük hareketleri bile vücudunun su gibi parlamasına neden oluyordu.

Çünkü bu *suydu*. Göğsü sanki yılanın sarmallarına çoktan bağlanmış gibi daraldı. Tamamen sudan oluşan bir yılan. Boğaz bölgesinde, dikdörtgen bir şekil soluk bir ışık yayıyordu. Kadın kapının yarısından dışarı sarkmış, olduğu yerde donup kalmışken, elemental yaratık şeffaf gövdesi parlayarak yaklaştı. Çeneleri açıldı ve ağzından ışık kırıldı.

Sarsılarak içeri girdi ve kapıyı çarparak kapattı, çok hızlı nefes alıyordu. Geri çekilerek kollarında ofuda olup olmadığını kontrol etti ama bulamadı. Su yılanını geçebilmek için Amaterasu'nun rüzgâr büyüsüne güvenmek zorundaydı.

Dikkatini normalde sıcak kami gücünün beklediği yere, içine çevirdi ama hiçbir şey hissetmedi.

Ani dehşetini bastırmak için kimonosunun yakalarını birbirinden ayırdı. Kalbinin üstündeki siyah bir sembol olan kamigakari işareti, kan kırmızısı bir rune tarafından kısmen gizlenmişti.

"Ne?" diye nefes nefese kaldı.

Dikkatle kırmızı çizgilerden birine dokundu, sadece derisini hissediyordu. Başparmağıyla yeni sembolü ovaladı, sonra tırnaklarını üzerinde gezdirerek kazımaya çalıştı. Bir dövme kadar kalıcıydı.

Elleri titreyerek kimonosunun önünü yeniden hizaladı ve tekrar Amaterasu'nun gücüne uzandı. Kendi zayıf *ki'sinin* zayıf ritmini hissedebiliyordu ama Amatsukami büyüsünün nefes kesici sıcaklığını hissedemiyordu. Kırmızı sembol Amaterasu'yla olan bağlantısını engelliyor olmalıydı.

Gürültülü bir tıkırtı sessizliği bozdu ve yatak odasının kapısı sürgüyle açıldı.

Eşikte, yakışıklı yüzüne bir kaminin ilahi dokunuşunun değdiği belli olan, okyanus mavisini tonlarında ince, sohei *benzeri* giysiler giymiş bir adam duruyordu. Başını eğmekten biraz daha fazlası olan yüzeysel bir selam verdi.

Düşmanın tavrı karşısında hazırlıksız yakalanınca otomatik olarak daha derin bir selam verdi.

"Benimle gel." Döndü ve kızın onu takip edip etmeyeceğini beklemeden uzaklaştı.

Nabızı kulaklarında hızla atmaya başladı ve isteksizce onun peşinden gitti. Odadan dışarı adımını attığında, parıltıyan su yılanı onun her hareketini izledi. Kami'nin peşinden koştu ve ürkütücü bir sessizlik içinde yılan onların ardından süzüldü.

Kami onu uzun, cilalı bir koridordan geçirerek ahşap merdivenlere götürdü. Adımlarını hızlandırdı ve arkasına dönüp baktığında yılanın hâlâ

telaşsız bir takip.

"Affedersiniz," diye tereddütle başladı. "Nedir-"

"Sorularınıza cevap verecek kişi ben değilim," diye kesin bir ifadeyle araya girdi kami.

Dilinde biriken sorguları ısırarak geri çekti. Üç kat çıktıktan sonra, kami bir koridorun sonundaki sürgülü kapıları açtı. Serin, tuzlu bir esinti içeri sızarak saçlarını okşadı. Eşiğin ötesinde, evin üç kanadı geniş bir avluyu çevreliyordu ve her duvarda panelli yürüyüş yolları sıralanmıştı. En uçtaki boşlukta sivri çatılı ve kıvrık saçaklı kare bir çardak yer alıyordu. Avlunun büyük bölümüne bir kaya bahçesi hâkimdi; özenle yerleştirilmiş taşların etrafını saran bakımlı kum yatağı, sade ve dingin güzellikte bir sahne oluşturunuyordu.

Basamak taşlarından oluşan bir patikada duran kami ona hafifçe bir selam daha verdi. Kısa bir tereddütten sonra yürüyüş yolundan ilk taşın üzerine çıktı. Kimonosunun eteklerini kumu rahatsız etmeyecek şekilde kaldırarak taşların üzerinden çardağa geçti. Kami-ve arkasında gezinen su yılanı

-Takip etmedi.

Tek başına ahşap yapının önünde durdu ve gözleri çatının altındaki hoş gölgelere alışırken gözlerini kırptırdı.

En iyi mavi ve beyaz cübbeleri giymiş bir adam, çardağın uzak ucuna bakan alçak bir masada, sırtı kadına dönük bir şekilde oturuyordu. Çatı direklerinin arasından kayalık sahilin muhteşem manzarası görünüyordu. Dalgalar durmaksızın boyun eğmeyen taşlara çarpıyor, köpükler her dalgayla birlikte akıyor ve dans ediyordu.

Adam döndü ve karanlık gözleri onunkilerle buluştu. Bir fırtınanın kopması kadar ani bir şekilde hissetti: büyüün cızırtılı ağırlığı, inanılmaz derecede büyük bir gücün elektrikli varlığı.

Neden burada olduğunu bilmiyordu. Onun niyetini bilmiyordu. Ama düşman olsun ya da olmasın, bir Amatsukami'ye saygısızlık edemezdi. Çardağa adım attı, dizlerinin üzerine çöktü ve alnı neredeyse yere değene kadar eğildi. Üzgün halinin -karmakarışık saçları ve çamurlu kimonosunun- farkında olması, kırılğanlık hissini arttırdı.

"Kalk, Kamigakari Kimura."

Ayağa kalktı ve adam zarif bir hareketle karşısındaki minderi işaret edince temkinli bir şekilde mindere doğru ilerledi ve aralarındaki alçak masaya diz çöktü. Diğer işaretler olmasa bile, bu Amatsukami'nin Suyun Tsukiyomi'si olduğunu sadece onu çevreleyen huzur aurasından bile anlayabilirdi.

"Nasılsın, kamigakari?" Çakıl taşlarının üzerinden geçen bir derenin şarkısı kadar alçak ve yumuşak olan sesi, çarpıcı yüzü kadar zarif bir şekilde hoştu. Şu anki kamigakari'sine onlarca yıldır sahip olmasına rağmen yüz hatları pürüzsüz ve gençti. Uzun saçları arkadan bağlanmıştı ama yaşlanmayan yüzünün aksine, koyu renk saç tellerini düzensiz çizgiler halinde gümüş sarıyordu.

"Nasıl... nasıl gidiyorum?" diye tekrarladı.

"Geldiğinizde *ki'niz* tehlikeli bir şekilde tükenmişti." Elini uzatıp

ay setini dirseğine dayadı ve ieeği hazırlamaya başladı. "Gücünü geri kazandın mı?"

"Oh." Ellerinini birbirine doladı. "Evet, kendimi çok daha iyi hissediyorum. Ne kadar zamandır uyuyordum?"

İki fincana toz çay ekledi. "Birkaç ėun." "*Günler* mi?"

"Zayıf durumunuzda, beklenmedik bir yer değiştirme tehlikeli derecede stresli olurdu. Güvenliğiniz ve sağlığınız için uykuda kalmanızı sağladım."

Onun fincanlara buharlı su doldurmasını izlerken, eli kimonosunun önünü kavramak için yukarı doğru süzöldü. "Kamigakari işaretime de büyü mü yaptın?"

Sakin bir şekilde başını salladı. "Burada kız kardeşimin *ki*'sine ihtiyaınız yok."

"Burası neresi? Sabuten Adaları mı?" Sorusu suçlayıcı bir talep olarak ortaya ıktı. Uzume, Emi'ye Tsukiyomi ve tutsağını -Kunitsukamilerin lideri Sarutahiko- Sabuten Adaları yakınlarında aramasını söylemişti.

Tsukiyomi ay ve sıcak suyu birlikte ırttıktan sonra bir fincanı onun önüne koydu. "Sabuten Adaları daha batıda, anakaraya daha yakın."

Üzüntüsünü bir yudum acı çayın arkasına sakladı ve ayı yudumlama dürtüsüne direndi. Eğer bu ada anakaradan bu kadar uzaktaysa, Shiro, Yumei ve Susano onu bulabilir miydi?

Fincanını yere bırakarak kibar konuşma numarasını bıraktı. "Beni buraya neden getirdin?"

Tsukiyomi'nin bakışları okyanusa doğru kaydı. "Izanami seni ortadan kaldırmamı tercih ederdi. Ancak, kız kardeşime daha fazla acı çektirmek istemiyorum ve benim için anlaşılması zor nedenlerden ötürü, senin acı ekmenden dolayı ızdırap duyuyor. Bu nedenle, gündönümüne kadar seni burada güvende ve zarar görmeden tutacağım."

"Gündönümü mü?" diye tekrarladı, teni esintiden daha fazla ürpermişti.

"Gündönümünden sonra artık himayeye ihtiyaın olmayacak."

"ünkü Izanami Cennete Giden Köprü'ye inmeyi planlıyor," dedi aceleyle. "Amaterasu bana söyledi. Izanami dünyayı yok edecek ve-"

"Izanami bu dünyaya zarar vermeyi ne planlıyor ne de buna niyetli," diye araya girdi. "Ama-ama onunla birlikte aşağı indiğinde ne olacağını bilmiyor musun?"

Gerçek vücut mu? O-"

Tsukiyomi sakince araya girerek, "Onun inişinin bu dünyaya neler getireceği konusunda gayet bilgiliyim," dedi. "Kardeşim sadece neyin kaybedileceğini görüyor, neyin kazanılacağını değil."

"Kazanmak mı? Ama ne-"

"Izanami'nin inişiyle birlikte kamigakari gerekli olmaktan çıkacak. Normal bir insan hayatına dönmekte ve kalan öölmlü ėunlerinizi yaşamakta özėür olacaksınız."

Onun sözleri karşısında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Artık bir kamigakari olmayacak mıydı? Hayatı gündönümünde sona ermeyecek miydi?

"Senin hayatta kalman benim kız kardeşime hediyem," diye devam etti. "O da zamanla bu geleceğin değerini anlayacaktır. Böylece gündönümüne kadar benim korumam altında kalacaksın."

Ağız açılıp kapandı ama sesini bulamadı.

"Kız kardeşimin emirlerini yerine getirme hevesinden vazgeç." Çayını yudumladı. "Bu ada bir Kunitsukami'nin bile tespit edemeyeceği bir bariyerle korunuyor; onlar sadece okyanusu görecektir ve hissedecekler. Sizi bulacaklarına dair umudunuzu bir kenara bırakın."

Fincanını masanın üzerine koyarak ellerini kavuşturdu. "Vasallarım rahatınızla ilgilenecek, size de bu zamanı yorgun bedeninizi ve ruhunuzu dinlendirmek için kullanmanızı öneririm. Evin içinde kal. *Şikigamim* oradan ayrılmanıza izin vermez ve bunu denerseniz size zarar verebilir."

"Shikigami?" diye fısıldadı zayıfça.

"Su ruhu seni koruyor. Odanızdan her çıktığınızda sizi takip edecek." Okyanus manzarasına doğru döndü. "Sanırım yıkanmak ve yemek yemek istersiniz. Yardımcım sizinle birlikte odanıza dönecek. İhtiyacınız olan her şeyi ona bildirin."

Onun kovulduğunu anlayan Emi eğildi ve konuşamayacak kadar uyuşmuş bir halde ayağa kalktı. Basamak taşlarının üzerinden tökezleyerek geri döndü ve kapıların yanında bekleyen kaminin önünde durdu. Garip su yılanı parlayan gözlerle onu izledi.

Bir bariyer tüm adayı yokai duyularından saklıyordu. Gündönümünden önce kaçmanın bir yolunu bulamazsa, ölmek zorunda kalmayacaktı. Bunun yerine, hayatını koruyacak ama onu yaşamaya değer kılan her şeyi kaybedecekti.

CHAPTER 6

SEmi şiltesine uzanmış, umutsuzca tavana bakıyordu.

Geceler boyunca -dört müydü? Beş miydi? Şiddetli okyanus dalgalarında boğulduğunu, bir su yılanı tarafından yutulduğunu, kızıl alevler güzel bir sarayı yutarken diri diri yandığını hayal etmişti. Acımasız gümüş gözler onun düşüşünü izlerken bir kılıcın karnını kestiğini hayal etmişti.

Battaniyeleri üzerinden atarak yataktan yuvarlandı. Penceresinin dışındaki kayalıklara çarpan dalgalarla birlikte, iyi stoklanmış dolaptan basit bir kimono giydi ve odadan dışarı çıktı.

Koridorda su yılanı bekliyordu ve Tsukiyomi uzun bir merdivene doğru ilerlerken yılan da arkasından onu takip etti. Tsukiyomi ona su ruhu demişti ama o ruhları yokai ile ilişkilendiriyordu ve yılan kesinlikle bir yokai değildi. Her neyse, sadece onu korumak için vardı.

Koridorlarda hâlâ yanan birkaç fenerin loş ışığında bile üçüncü kata giden yolu bulmakta hiç zorlanmadı. Son birkaç gündür tüm malikâneyi keşfetmiş, her odayı ve dolabı incelemiş ve her pencereden dışarıyı gözetlemişti. Geniş ev, küçük adanın daha yüksek ve düz olan yarısında yer alırken, diğer taraftaki çıkıntılı kaya oluşumları deniz seviyesine doğru dik bir şekilde eğimliydi.

Sürgülü bir kapıyı açtı ve geniş bir balkona çıktı. Serinletici esinti yüzünü gıdıklıyordu, güneydeki hava kıştan çok yaz sonunu andırıyordu. Kâbusların sisini dağıtmak için gözlerini ovuşturdu, asla tanık olmaması gereken anıları yeniden yaşamaktan bitkin düşmüştü.

Düşüncelerini meşgul eden diğer endişelere rağmen, Yumei'yle paylaştığı rüya zihninde ağır bir yük oluşturunuyordu. Shiro ona geçmiş yüzyılların Tengu'sunun bildiği yokailerden çok daha acımasız olduğunu söylemişti ama bunu bizzat görmek bambaşka bir şeydi. Daitengu'nun niyeti kötü niyetli değildi -yanlıştı, evet, ama kindar değildi- ama yine de onu öldürmüştü. Onu ısırdı

kılıcı ona ilk teklif edişini hatırlıyordu. *Seppuku*, yani ritüel intihar, bir zamanlar ölen savaşçıların onurlarını kurtarmak için başvurdukları yaygın bir yoldu. Aynı zamanda bir idam yöntemi idi.

Rüyasında Shiro'nun geçmişteki halini de görmüştü. Amaterasu'nun anısındaki gibi, Inari de Shiro'ya benziyordu ama aynı zamanda çok farklıydı. Inari, Yumei'nin Izanagi'nin ellerindeki kaçınılmaz sonunu çok az anlayışla karşılamış, hatta onunla alay etmişti ama yine de Yumei'ye bir çıkış yolu önermişti. Mantıksız bir öneri ama yine de bir çıkış yolu. Sonra da Yumei'nin şatosunu yakarak yerle bir etmişti; yüzlerce gereksiz yokai ölümünü engelleyecek bir yıkım eylemiydi bu.

Okyanustan yansıyan ay ışığını izlerken dalgınca bir tutam saçını parmaklarının arasından geçirdi. Keskin yalnızlık, paniğe varan huzursuz bir aciliyetle yarıştıyordu. Zaman akıp gidiyordu. Hafızasını karıştıran korkutucu bir aynılık içinde, bu adadaki hapis günleri bulanıklaşmaya başlamıştı. Tsukiyomi'nin büyüü altında ne kadar uyuduğunu ya da uyandığından beri kaç gün geçtiğini bilmiyordu.

Ve şu anda özgürlüğüne kavuşmaya ilk günkünden daha yakın değildi.

Malikâneyi dikkatle aramasına rağmen işe yarar hiçbir şey bulamamıştı. Karşı kıyıda gördüğü küçük rıhtımda hiç tekne yoktu. Evin içinde hiçbir silah, kaçış yolu ve Tsukiyomi'nin adanın etrafındaki bariyeri nasıl koruduğuna dair hiçbir iz bulamamıştı.

Kayalık kıyıyı taradı, gölgeleri bir kez daha araştırdı. Burada kapana kısılmıştı ama Tsukiyomi'nin tek tutsağı o değildi. Bu adada bir yerlerde Sarutahiko da hapsedilmişti.

Yaklaşık iki yıl önce, Izanami ve örümcek cadı Jorogumo Dağ'ın Kunitsukami'sini pusuya düşürmüştü. Jorogumo'nun zehirli ısırganı Sarutahiko'yu sonsuz bir uykuya daldırmış ve Izanami baygın Kunitsukami'yi gündönümüne kadar muhafaza etmesi için Tsukiyomi'ye vermişti. Tsuchi'nin derinliklerinde Uzume, Emi'nin kocasını yeniden canlanması için kendisine getirmesini beklerken nadir bulunan bir ağacın tek şifalı çiçeğinin başında nöbet tutuyordu.

Sarutahiko evin içinde hapsedilmemişti. Adanın başka bir yerinde olmalıydı ama yorulmak bilmeyen yılan muhafızlar onu her yerde takip ederken Emi henüz dışarı adımını atmamıştı.

Balkon boyunca volta attı. Shiro, Yumei ve Susano'nun onun nerede olduğuna dair bir fikri olup olmadığına bakmaksızın, Sarutahiko'yu aramak için eninde sonunda bu yöne gideceklerdi. Buraya geldiklerinde adayı bulabileceklerinden emin olmalıydı. Bunu yapmak için de bariyeri aşması gerekiyordu.

Bakışları parlak aya doğru yükseldi. Shiro şimdi neredeydi? Onu mu arıyordu, yoksa dikkatini Sarutahiko'yu bulmaya mı vermişti? Eğer öyleyse onu suçlayamazdı. Izanami'nin Cennete Giden Köprü'yü açmasını nasıl engelleyebileceğini bilen tek kişi olan Kunitsukami liderini kurtarmak, onu kurtarmaktan çok daha önemliydi. Yapacak çok az şeyi kalmıştı.

göklerin ve yerin savaşında oynayacaktı. Shiro'dan onenju'nun son halkasını da çıkardıktan sonra tek görevi hayatta kalmak olacaktı.

Topuklarının üzerinde dönerek balkon kapısına doğru yürüdü. Bir şeyler başarmak için bu evden çıkması gerekiyordu. Bu da bir shikigaminin ne kadar tehlikeli olabileceğini keşfetmek anlamına geliyordu.

E mi boya fırçasının ucunu döşeme tahtalarına bastırdı. Fırça, cilalı ahşabın üzerinde yumuşak bir şekilde kayarak siyah bir mürekkep izi bıraktı. onun ardından. Mürekkep taşını bir elinde dikkatlice dengeledi, böylece sıvı sıçrayıp çalışmasını mahvetmeyecekti, son satırı çizdi ve geri adım attı.

Marugata koridorun tüm genişliğini kaplıyordu. Sadece bir tür şeytan çıkarma çemberinin nasıl yapıldığını biliyordu -içine giren herhangi bir yokaiyi hareketsiz bırakan basit bir büyü- ve bunun elemental bir ruh üzerinde işe yarayıp yaramayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Yakında öğrenecekti.

Koridorun on adım aşağısında, su yılanı onu izliyordu. Fırçayı ve mürekkep malzemelerini çaldığında ya da yerleri boyamaya başladığında tepki vermemişti. Ruh her neyse, yaptığı herhangi bir şeyi -evden çıkmak dışında- anlayamayacak kadar basit fikirli olduğundan şüpheleniyordu.

Malzemelerini duvarın dibine bırakıp marugatasını son bir kez inceledikten sonra koridorun sonundaki çift kapıya yöneldi. Çıkmaya çalıştığında üç şeyden biri olacaktı: yılan marugata'nın üzerinden etkilenmeden süzülerek geçecek; başka bir çıkışa sapacak; ya da çemberin içinde sıkışıp kalacaktı.

Derin bir nefes alarak omuzlarını dikleştirdi, ayaklarını yere bastı ve koşmaya başladı.

Yılan öfkeyle tısladı. Yılan doğrudan çemberin içine doğru koşarken omzunun üzerinden baktı. Çizgiler parladı ve yılan sarsılarak durdu, yere yapışmış gibi kıvranıyordu.

Tamamen hareketsiz değildi ama en azından onu kovalamıyordu. Ön kapıyı kırarak açtı ve dışarı uçtu, soğuk bir rüzgâr saçlarına takılıyordu. Koyu gölgeler kayalıklara yapışmış, batmakta olan güneş okyanusun üzerinde kızıl bir film tabakası oluşturmuştu. Çakıl yol adanın diğer ucuna doğru eğimliydi.

Suya dik bir inişin olduğu patika boyunca, suya karşı silüet oluşturan gölgeli rıhtıma doğru koştu. Tam olarak ne aradığını bilmiyordu ama *bir şeyler* bulması gerekiyordu - Tsukiyomi'nin adanın etrafındaki bariyeri nasıl oluşturduğuna dair bir ipucu.

Aşağı doğru eğim arttıkça, gevşek çakılların üzerinde kaydı. Çırpınan kollarıyla denge sağlamak için dar bir fidanı yakaladı ve neredeyse kırıyordu. Dar dalları henüz dökülmemiş sarı yapraklarla süslenmişti,

şiddetle sarsıldı, ötesinde bir şey gördü.

Yol çatallaştı ve ikinci bir patika kayaların ve ağaçların arasında kayboldu. Elli metre ötedeki iskeleyle baktı, hangi yoldan gideceğini şaşırmişti. Hayal kırıklığına uğramış bir oflamayla ikinci patikadan aşağı koştu.

Onu gözden saklayan kayalık bir çıkıntının ötesinde, koyu renkli taşların arasında yıkık dökük bir depo yer alıyordu. Çürüyen ahşapları ve soyulan boyasıyla, evle aynı özenle bakılmadığı belliydi. Bir ısırık hayal kırıklığına katlanarak geri dönmek için döndü ama sonra ıslak çakılda belirgin bir ayak izi gördü. Yakın zamanda biri bu yoldan geçmişti.

Aceleyle merdivenleri çıktı ve kapıyı tuttu. Gürültüyle gıcırdayan kapı isteksizce açıldı. Gün batımından gelen turuncu ışık içeriye aydınlatıyordu. Duvarları kaplayan sağlam raflar, nemli havanın nemini fazlasıyla emmiş eski tahta sandıklar ve karton kaplarla doluydu.

Bir koluyla ağzını kapatarak içeri adım attı. Sadece kirli, terk edilmiş bir depoydu. Köşedeki daha karanlık bir gölge dikkatini çekti. Odanın arka tarafında, zeminde karanlık bir delik vardı; yeraltına inen bir merdiven. Eski bir deponun bir mahzeni olmasına şaşırmişti.

-yeraltı seviyeleri son derece nadirdi- gölgelerin içine baktı. Aşağıdan mavimsi bir ışık yayılıyordu.

Tedirgin bir heyecanla aşağı adım attı. Ayağı ilk merdivendeki su birikintisine düştü ve altından kaydı. Kendini yakalamak için çılgınca bir çabayla en yakındaki sandığa tutundu. Çürümüş tahta yırtıldı ve sertçe sırt üstü düştü. Deri kapaklı, nemli ve küflü bir kitap koleksiyonu başına yuvarlandı.

İğrenç kitapları kucağından iterek parçalanmış başlıkları taradı. Açık kapılardan gelen ışık kapaklardan birine vurarak lekeli bir kelimeyi aydınlattı: *Shikigami*.

Hızlıca bir göz attıktan sonra küçük kitabı aldı ve daha sonra incelemek üzere sırtındaki *obinin* altına soktu, ardından dikkatlice kaygan basamaklara adım attı. Aşağıdan gelen loş ışığa rağmen, inerken koyu karanlık onu içine çekti. Bir elini uzatıp diğer elini yanındaki duvarda kaydırarak, artık basamak kalmayana kadar aşağı süzüldü.

Küçük bir açık alanın karşısında ağır ahşap bir kapı vardı. Tanıdık olmayan rünler ve sembollerle yazılmış bir daire, ahşabın genişliğine yayılmıştı ve çizgiler loş mavi ışık yayıyordu.

Kapının dışında kalan tek nesne su dolu iki büyük tahta fiçiydi. Aralarına girerek parlayan yazıyla yüzleşti. Gözden uzak bir yerde korunaklı bir oda. Tsukiyomi'nin Sarutahiko'yu tuttuğu yer burası olabilir miydi?

Bu büyüyle kapıyı açabileceğinden şüpheliydi ama denemeden de gitmek istemiyordu. Temkinli bir şekilde elini kaldırdı ve nemli kapıya dokundu.

Tahta.

Çember parlak bir şekilde parladı. Elini çok geç geri çekti. Gürleyen bir kükremeye su varillerden dışarı sıçradı ve ona çarptı. Yere çakıldı. Kendini yukarı iterken, su da onunla birlikte yükseldi, başını ve gövdesini çevreledi.

Çılgınca kıvranıyor, canlı bir şey gibi etrafını saran sıvıdan kaçmaya çalışıyordu. Onu çıkaramadı, ondan kaçamadı. Burnuna ve ağzına doğru itiliyordu ve çaresizce yanmalarına rağmen ciğerlerini korumak için boğazını sıkamak zorunda kalıyordu.

Shukusei no tama, diye bağırdı kafasının içinde, bir arınma büyüsiyle büyüü bozmaya çalıştı ama merkezindeki *ki* titreşimine rağmen hiçbir şey olmadı.

Dizlerinin üzerine çökerek çılgınca merdivenlere doğru süründü ama su etrafını sarmış, dalgalar gibi vücuduna çarpıyor ve vücudunu hiç bırakmıyordu. Görüşünde ışık patladı, ciğerleri çığlık attı ve diyaframı nefes alma ihtiyacıyla sıkıştı.

Boğazına sıvı doldu ve kaçamadığı suda boğularak yere yığıldı.

Mahzende ışık patladı ve onu saran su yere sıçradı. Emi yüzüstü yuvarlandı, nefes nefese kaldı ve öksürdü. Gözleri sulanarak başını kaldırmaya zorladı.

Tsukiyomi merdivenlerin dibinde duruyordu, yüzü gölgeler içindeydi. Arkasındaki basamaklarda, biri elinde fener tutan iki kami bekliyordu.

"Kamigakari," dedi Amatsukami, derin sesinde öfke yoktu. "Gel."

Döndü. Kami'si onu merdivenlerden yukarı kadar takip etti ve hiçbir Emi'nin takip ettiğinden emin olmak için arkasına bakmadı. Titreyen kollarıyla kendini yukarı doğru iterken, derin su birikintisi varillerin kenarlarından sürünerek yeniden doldu ve zemini sadece hafif nemli bıraktı. Birkaç dakika önce sırlıklam olmasına rağmen giysileri neredeyse kuruydu.

Bir elini hassas boğazına dayayarak sendeleyerek merdivenlerden yukarı çıktı. Tsukiyomi ve kami'si onu dışarıda bekledi ve o görünür görünmez Amatsukami cübbesi arkasından akarak patikadan aşağı indi. Evin içinde, onu döşeme tahtalarından çoktan yıkanmış olan marugata'sının solmuş kalıntılarının yanından geçirdi.

Odasına vardıklarında kapıyı açtı ve kenara çekildi. "Her ne kadar buna gerek kalmayacağını ummuş olsam da, bundan böyle bu odada kapalı kalacaksınız. Vasallarım ihtiyaçlarınızı karşılamak için periyodik olarak ziyaret edecekler. Aksi takdirde odadan çıkmayın."

Elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "Sarutahiko'yu o mahzene kilitledin, değil mi?"

Elini kızın odasına doğru kaldırdı, emir çok açıktı.

"Neden Izanami'ye yardım ediyorsun?" diye sordu. "Amaterasu'ya nasıl böyle ihanet edebilirsin?"

Tsukiyomi'yi telaşlandırmak ya da sinirlendirmek neredeyse imkânsız gibi görünse de, "ihanet" kelimesini duyunca ifadesi sertleşti.

Yüzü hızla düzeldi, hoşnutsuzluğu yerini düşünceye bıraktı. "Gel, kamigakari."

Koridor boyunca onu takip ederek alçak bir masa ve etrafında birkaç minder bulunan küçük bir odaya geldi. Adam oturduğunda, kadın isteksizce onun karşısına çöktü. Onun sözsüz hareketi üzerine kamilerden biri hızla geri çekildi. Diğer koridorda bekledi.

Tsukiyomi dalgın dalgın duvardaki bir parşömene baktı. Kıpırdanma dürtüsüyle savaştı, giderek artan bir sabırsızlıkla bekledi. Sonunda kami elinde bir çay tepsisiyle döndü. Tepsiyi masaya koyup selam verdikten sonra Kunitsukami konuştu.

"Onlara içki hazırlarken, "Izanami'nin tam bir tanrısallık içinde krallığınıza ineceğine ve onu yok etmeye devam edeceğine inanıyorsunuz," diye mırıldandı.

Fincanlara su doldurdu ve çııptı. "Onun niyeti konusunda yanlış bilgilendirilmişsiniz. Izanami'nin insanlar üzerindeki gücüyle övünmek ya da sizin yok oluşunuzu izlemek gibi bir arzusu yok. O bu dünyayı kurtarmak istiyor - ormanları ve okyanusları, dağları ve gökyüzünü. Toprağı ve insanoğlu da dahil olmak üzere tüm canlıları kurtarmak istiyor."

Emi ona uzattığı fincanı kabul etti. "Anlamıyorum."

"Izanami Dünya'nın Amatsukami'sidir. Bu diyarı korumanın kendisine ait olduğunu düşünüyor, ancak gücü artık onu savunmaya yetmiyor."

Kendi çayını hazırlamayı bitirip birkaç yudum aldıktan sonra sessizliğe gömüldü. "İnsanlar tuhaf varlıklardır. Hızla çoğalırlar ve aşırı derecede büyük sayılarda toplanırlar ve genişledikçe üzerinde yaşadıkları toprağı yutarlar. Kaynaklar tüketilir, doğa tahrip edilir, toprak kirletilir. İnsanlık acı çekiyor. Dünya acı çekiyor."

Çayını yudumlarken, insanoğluna dair kasvetli bakış açısı onu şaşırttı.

"Kunitsukami çağlar önce kurallardan uzak duracağına yemin etti ve bunu yapmayı seçti.

Hiçbir şey. Izanami, Dünya'nın nihai bekçisi olarak, bu dünyayı korumakla yükümlüdür ve bunu yapmak için bir kamigakari ile elde edebileceğinden daha fazla güce ihtiyacı vardır. Bunu görevini yerine getirmek için yapması gereken bir fedakarlık olarak görür. Cennet Köprüsü'nden bu diyara indiğinde bir daha asla Takamahara'ya dönemeyecektir."

Emi doğruldu. "Asla mı?"

"Takamahara bu topraklara dokunduğunda onu kabul etmeyecektir. Bu yükümlülüğü hafife alarak ya da kişisel çıkarları için üstlenmiyor. Sürgünden başka ne kazanabilir ki? Yine de bunun gerekli olduğuna inanıyor. Kişisel bedeli ne olursa olsun, yapması gerekeni yapacaktır."

Emi dudaklarını büzdü. "Neye inanıyorsun?"

"Müdahale edilmezse, insanlık kendi dünyasını mahvedecek. Yine de, ben

bunu önlemek için Izanami ile aynı yolda yürümeyecektir." "O zaman neden ona yardım ediyorsun?"

"İnsanoğlunun kaderine asgari düzeyde yatırım yapıyorum," diye mırıldandı. "Ancak, kız kardeşim... Amaterasu her zaman insanlığa karşı tuhaf bir şefkat, sizin kırılgan ve çoğu zaman vahşi türünüze karşı hassas bir bağ hissetmiştir. Sayısız yıllar boyunca insanları izledi, onlara rehberlik etti, onları korudu... yine de ölüyorlar. Akrabalarını katlediyorlar. Hastalığa ya da karanlık kötülöklere düşüyorlar.

"Bu onu yaralıyor, benim nazik kardeşim. Çok derinden önemsiyor ve insanlar ona acıdan başka bir şey vermiyor. Bir insanın kederi ölmeden önce sadece birkaç on yıl sürer, ama bir kaminin kederi ebedidir. Kız kardeşimin omuzlarında giderek büyüyen keder yükünü sona erdirmek için elimden geleni yapacağım. Izanami insanlığın ve dolayısıyla kız kardeşimin acısına son verecek."

"Ama bu Amaterasu'nun acılarına son vermeyecek." Emi elindeki fincanı sıktı. "İnsanların kuklaya dönüştürölmesine asla göz yummayacaktır."

"Kız kardeşim bunun en iyi yol olduğunu görecektir. Geçiş zor olabilir ama Izanami insanlığa denge ve barış getirecektir."

Emi'nin sesine çaresizlik karıştı. "Ama özgür irademizi kaybedeceğiz."

"Talihsiz bir zorunluluk," diye yanıtladı sakince. "İnsanlık zayıfladı ve kirlendi, doğal dünyanın uyumunu korumaya özen gösteren çok az kişi kaldı. Zayıflıkları yüzünden açgözlölük, şehvet, korku ve hatta kötölökle yozlaştılar. Dünyalarını ya da kendilerini kendi güçleriyle kurtaracak inançtan yoksunlar.

"Sen de, kamigakari, inançtan yoksunsun. *Ki'niz* şüphe ve çatışmayla örölü." Yüz hatları yumuşadı. "Ancak bunun suçu sizden çok öğretmenlerinizde."

İçini tatsız bir batma hissi kapladı. "Ne demek istiyorsun?" "Nesiller boyunca tapınaklar kamigakari'lerini yozlaşmadan korumaya çalıştılar. Saflığı içten beslemek yerine, kamigakari'nin günaha ve hatta zorluklara maruz kalmasını sınırladılar. Böylece, onlar geminin hayatta kalmasını sağlayacaktır, ancak bunun bir bedeli olacaktır."

"Ama..." Şok düşüncelerini uyuşturdu ve cevap vermekte zorlandı. "Ama yozlaşmadan kaçınmak gerekli değil mi?"

"Saflık ve ahlak eşanlamlı değildir. Saflık saf niyetten, kişinin seçimlerine olan inanç ve güveninden doğar. Kişi inançla hareket ettiğinde *ki'si* saf ve güçlü olacaktır ve *bu*, kamigakari, tüm gücün kaynağıdır." Kafasında, tapınaklarda bir ömür boyu aldığı eğitime ters düşen fikirler dönüyordu. Shiro'nun sesi, neredeyse başka bir yaşamdan gelmiş gibi görünen bir anıdan, mırıldandı.

Eylemler rotamızı değiştirir, hayatımızı etkiler. ama niyetler bizi tanımlar, bize güç verir. Niyet olmadan biz bir hiçiz.

Eğer niyet ve inanç saflığın gerçek kaynağıysa, neden onun *ki* şüphe ile lekelenmiş?

Çenesini kaldırdı. "Sahip olduğum gücü Izanami ile savaşmak için kullanacağım. Tıpkı Amaterasu'nun savaşacağı gibi."

Tsukiyomi içini çekti ve ayağa kalktı. "Odana dönme vaktin geldi. Benim davetim olmadan ayrılmayın."

O giderken Emi başıyla selam verdi. Koridorda bekleyen kami ona odasına kadar eşlik etti ve kapıyı kapattı. Kollarını kendine sarmış bir şekilde şiltenin ayak ucunda durdu ve dalgaların yumuşak uğultusunu dinledi.

Tapınaklar saf *ki*'ye giden yolun ahlaki kurallara bağlılıktan değil, sarsılmaz inançtan geçtiğinden pek bahsetmemişti. Eğer Tsukiyomi haklıysa, Ishida onu kasıtlı olarak gücünün asla sınanmayacağı, zayıflık veya safsızlık riskiyle karşı karşıya kalmayacağı güvenli bir balonun içinde tutmuştu. Ama artık tapınaklarda güvende değildi.

Eğer *ki*'si ve saflığı şüphe ve çatışma yüzünden gerçekten tehlikeye girdiyse, bunun nereden kaynaklandığını tam olarak bildiğinden korkuyordu. Yine de kalbinin derinliklerinde sızlayan özlem ve yalnızlığa engel olamıyordu. Gözlerini kapattığında hâlâ Shiro'nun yüzünü görüyordu.

CHAPTER 7

TEmi Sarutahiko'ya ulaşamamış ya da Tsukiyomi'nin adanın etrafındaki bariyerini bulamamış olsa da, gezisi tamamen boşa gitmemişti. Küçük kitabı depodan kaçırıp odasına götürdü.

Nemli sayfaları gözden geçirdikten sonra, çözülebilir kalan içeriği okumak için acı verici bir sürece başladı. Gecenin geri kalanında ve ertesi sabah, el yazısıyla yazılmış eski metinlerin soluk sayfalarını taradı. Evin önceki keşiflerinde topladığı malzemeleri kullanarak, en ilgili bilgileri not aldı.

Saatler sonra duvara yaslandı ve mürekkep fırçasını dudaklarına götürürken yorgun gözlerini kapattı. Düzgün el yazısıyla yazdığı bir sayfa, yanındaki kâğıdı dolduruyordu: shikigami hakkında topladığı tüm bilgiler.

Fazla bir şey değildi. Kitapta çok sayıda ruhani sanat anlatılıyordu, shikigami bunlardan sadece biriydi ama sonunda kapısının önündeki su yılanının ne olduğunu öğrenmişti.

Bir shikigami, bir kaminin *ki'sinin* kendi biçimini almış bir uzantısıydı. Kami tarafından kontrol edilebilir veya belirli bir amacı bağımsız olarak yerine getirmek üzere yaratılabilirdi. Su yılanının durumunda, Tsukiyomi ona Emi'yi takip etmesini ve evden çıkmasını engellemesini emretmişti. Kitaba göre, kamiler shikigamileri çoğunlukla kırılğan konak bedenlerini savaşta korumak için kullanıyordu, ancak bir tanesini çağırmak belli bir hazırlık gerektiriyordu.

Yıllarca kötü muameleye maruz kalmış olan metin, bir shikigaminin nasıl yok edileceğine dair hiçbir öneri sunmuyordu. Emi fırçanın ucunu kemirdi. Marugata'sı su yılanı üzerinde işe yaramıştı ama ikinci kez bu şekilde kaçabileceğinden şüpheliydi. Artık odasına hapsediği için seçenekleri daha da sınırlıydı.

Tsukiyomi'nin kamigakari işaretine koyduğu sembol Amaterasu'nun gücüne erişimini engelliyordu ve Emi rüzgarı birkaç kez kendi başına çağırmış olsa da nasıl çalıştığını anlamamıştı. Onca tecrübesine rağmen

adada uyandığından beri, onu tekrar çağırmayı başaramamıştı. Ama ya rüzgârın gücünü farklı bir şekilde kullanabilseydi?

Amaterasu'nun *ki*'si, doğrudan kullanamasa bile Emi'nin içinde hâlâ uykudaydı. Ve Yumei'ye göre, Emi'nin kendi *ki*'sinde de kami tatları vardı. Eğer kendi shikigamisini yaratabilirse, savaşmak için bir yolu olabilirdi.

Şilteye uzandı ve kitabı işaretli bir sayfaya kadar açtı. Bir shikigami yapma süreci, bir ofuda ve bir marugata yaratma arasında bir şeydi. Beyaz bir kâğıt üzerine üç daire çiziliyor ve içlerine şikigaminin temel unsurları yazılıyordu: yaratıcı, biçim ve emir.

Kitap bir kullanım kılavuzu değildi. Bir shikigami yapımını genel hatlarıyla anlatıyordu ama adım adım talimatlar vermiyordu. Shikigami'yi doğrudan kontrol etmek istiyordu ama kitap bunu nasıl yapacağını açıklamıyordu. Pek bir şey açıklamıyordu.

Bir kami öğle yemeğini getirdikten sonra, malzemelerini yere yaydı. Dikkatli bir hassasiyetle üç daire çizdi ve içlerine adını, "rüzgâr" ve "koru" kelimelerini yazdı. Bir komutla başlayacağını ve işlevsel bir shikigami çağırabilirse oradan devam edeceğini düşündü.

Tılsımı aktive etmek için yaratıcı onu kanla mühürledi. Sinirleri midesinde çalkalandı. Kan büyüğü tehlikeliydi ve bu konuda deney yapacak kadar bilgisi yoktu. Ama başka ne seçeneği vardı ki?

Odasında yaptığı kısa bir aramada bıçağa benzer bir şey bulamayınca, öğle yemeğindeki çay fincanını kırdı ve en büyük parçayı seçti. Shikigami yazısına dönerek kolunu yukarı itti ve parçanın ucunu ön koluna dokundurdu. Derisini çentikledi, kanın akmasını bekledi ve sonra kolunu eğdi. Ortadaki daireye küçük bir damlacık düştü.

Saniyeler geçtikçe nefesini tuttu. Hiçbir şey olmadı.

Mırıldanarak kitabın birkaç sayfasını çevirdi ve shikigami yazıtlarının örneklerini inceledi. Bazılarında ek semboller ve işaretler vardı, bazılarında yoktu. Başparmağını kolundaki küçük kesige bastırdı. Ya bir marugata gibi, yazının her bir vuruşunun belirli bir sırayla çizilmesi gerekiyorsa? Kitapta yazmıyordu.

Öğleden sonra boyunca shikigami ofuda ile denemeler yaptı, ancak ne yazarsa yazsın ya da kanını nereye sıçratırsa sıçratsın, kâğıt hareketsiz kaldı. Buruşuk denemelerle çevrili ve bileği kırmızı benekli bir bez parçasına sarılmış halde, yorgun bir uykuyla şiltelinin üzerine yığıldı.

Shikigami ofuda ile mücadele ederken günler birbirine karışarak geçip gitti. Her yarım düzine denemeden sonra, neyi yanlış yaptığını açıklayacak bir bilgi kırıntısı bulabilmek umuduyla kitabı yeniden karıştırdı. Bir büyü konuşması mı gerekiyordu? O muydu

Yazıtın bir kısmı eksik miydi? Sembolleri yanlış sırada mı çizmiş? Her şey olabilir.

Denemeye devam etmekten başka çaresi yoktu. Önünde yüzüncü büyü denemesi gibi duran alçak masanın üzerine eğilmiş, mürekkep lekeli elini yüzünde gezdiriyordu. Arkasında, kapının yanında, el değmemiş akşam yemeği saatler önce bir kami vassalının bıraktığı yerde duruyordu. Bir saat kadar sonra tepsiyi almak için geri dönecek ve önceki akşamlarda yaptığı gibi ona banyoya kadar eşlik edecekti.

Fırçayı üçüncü dairenin üzerinde tuttu ve dikkatlice "savun" karakterini yazdı. Bir düzine farklı kelime denemiş ama sonuç alamamıştı. Başka bir başarısızlık beklerken kırık çay fincanı parçasını eline aldı ve ön kolunun alt tarafına baktı. Kabarık kırmızı deriyle çevrili küçük, acıyan kesiklerden birini tekrar açmak istemediğinden, noktayı yeni bir noktaya koydu ve kazdı.

Acı koluna saplandı ve olması gerekenden çok daha hızlı bir şekilde kan fışkırdı. Parçayı kaldırdı ve kolundan aşağıya doğru kıpkırmızı bir iz uzandı. Öfkesinden çok derin kesmişti. Sinirli bir şekilde tıslayarak birkaç damlanın kağıdın üzerine düşmesine izin verdi, ardından geçici bandajını kaptı ve kesiğin üzerine bastırdı.

Kırmızı leke kâğıdın içine işledi ve her zamanki gibi hiçbir şey olmadı.

Elleri kenetlendi ve parmakları kesik koluna battı. Hayal kırıklığı ve umutsuzluk onu yaraladı, ardından mantıksız bir öfke dalgası geldi. Bu imkânsızdı! *Her şey* imkânsızdı! Izanami inecek ve dünyayı yok edecekti ve Emi bunu durdurmak için hiçbir şey yapamazdı.

Öfkeli gözyaşları gözlerini yaktı ve kanamayı durdurmak için bezi sarsakça koluna doladı. Geriye kalan birkaç sayfadan biri olan başka bir kâğıt parçasını kaparak masanın üzerine fırlattı ve fırçasını ıslattı. Burnundan zorlukla nefes alarak boş sayfaya baktı. Kaç gündür burada kapana kısılmış ve çaresizdi? İşe yaramaz. Beceriksiz. Amaterasu'nun gücüne erişemiyordu. Tsukiyomi'nin bariyerini kıramadı. Sarutahiko'ya ulaşamadı. Bir shikigami yapamadı. *Hiçbir şey* yapamadı.

Fırçasını kağıda saplayarak bir daire çizdi ve kızgın darbelerle adını yazdı. Başka bir daire çizdi ve rüzgâr karakterini karaladı, ardından fırçayı üçüncü bir daire şeklinde çırpı. Bitirdiğinde mürekkep lekelenmişti. Mahvoldu.

Öfkeli bir haykırışı engellemek için dudağını ısırarak fırçayı masaya çarptı. Fırça kenardan yuvarlanarak yere düştü ve o da fırçayı kapmak için yana doğru sıçradı. Kolunu saran kumaş çözüldü ve kusurlu büyüünün üzerine düştü.

Fırçayı yerden alarak düzgünce yere bıraktı ve tekrar koluna bastırmak için bezi aldı. Islak kan, boş olan üçüncü dairedeki kâğıdı lekelemiş ve düzensiz kırmızı bir leke bırakmıştı.

Hafif bir esinti yüzünü yıkadı.

Siyah mürekkep çizgileri parlıyordu.

Çizgiler aydınlandığında ve göğsünde garip bir kıpırtı hissedildiğinde geri çekildi. Odanın içinde bir hava akımı dönmeye başladı, sonra da şiddetli bir rüzgâr gibi esti. Eğildi, yerdeki atılmış kağıtlar yukarı doğru savrulurken ve duvardaki parşömen yırtılırken kollarını başının üzerine attı. Alçak masa ters dönerek mürekkep taşı ve fırçasını uçurdu.

Işıklı kâğıt havada asılı kaldı ve rüzgâr etrafında yoğunlaşarak görünür bir şekil aldı.

Emi geriye doğru çabaladı, sonra ayağa kalktı. Ortasında parlayan tılsımla birlikte zeminin üzerinde asılı duran girdaplı hava, uzun saçları üzerinde dans eden belli belirsiz bir kadın şeklini barındırıyordu. Boş, özelliiksiz yüz sanki bekliyormuş gibi Emi'ye bakıyordu.

Kadın şeklindeki kasırgadan çıkan esinti basit mavi kimonosunu karıştırıp saçlarını çekiştirerek bağından kurtarmaya çalışırken sertçe yutkundu. Küçük kasırga, neredeyse fısıltıya benzeyen sessiz bir vınlama sesiyle dönüyordu. Elemental kadın Emi ile aynı boydaydı ve uzun, havadar saçları aynı uzunluktaydı.

Bir adım daha yaklaştı. Bu gerçekten bir shikigami miydi? Büyü nasıl işe yaramıştı? Daha bitirmemişti bile. Şikigaminin "komut" dairesi boştu. Tabii... tabii doğrudan kontrol edilen bir shikigami böyle yaratılmıyorsa?

İçinde bir sevinç kıvılcımı çaktı. Bir shikigami yaratmıştı. Bunu başarmıştı! Ama onu kontrol edebilir miydi?

Kapısına doğru dönerek bir eliyle işaret etti.

Dönen rüzgâr çığlık çığlığa patladı ve merkezindeki kadınsı şekil kapıya doğru fırladı. Tahta parçalanıp dağıldı ve kulakları yırtan bir gürültüyle koridora savruldu. Emi kaskatı kesildi, ağzı açık kaldı. Sonra eşiğe doğru koştu.

Shikigami'si kapının hemen dışında duruyordu ve birkaç metre ötedeki su yılanı, sıvı çenelerini tehditkâr bir şekilde açmış tıslayarak ona bakıyordu. Ne yaptığına ya da ne olacağına dair hiçbir fikri olmayan Emi, elini emredici bir şekilde yılanı doğru savurdu.

Shikigami tekrar hedefine doğru döndü. Spiral bir rüzgarla yılanla çarpıştı. Yılan parçalandığında her yere su sıçradı ama su tekrar emilerek hızla yeniden birleşti. Kasırga yılanı parçalara ayırıp tekrar birleşirken, rüzgâr ve su şiddetli bir dansla birlikte büküldü.

Emi kapının çerçevesini kavradı, elementlerin savaşından etkilenmişti. Kami kapının kırıldığını duymuş muydu? Geliyorlar mıydı? Burada uzun süre kalamazdı. Tıslayan yılan, rüzgâr şikigamisini yok etmek için beyhude bir çabayla kıvranıp çalkalanırken, bakışları ortasındaki parlayan noktaya, ona şekil veren kâğıt tılsıma kaydı.

Shikigami tekrar yoğunlaşarak bir kadın şekline dönüştü. Bir kolunu uzattı ve kolu düzleşerek bir hava bıçağına dönüştü. Yılanın tam kalbini keserek dışarı fırladı.

Su cansız bir şekilde yere sıçradı ve dikdörtgen kâğıt aşağı doğru uçarak temiz bir şekilde ikiye ayrıldı. Shikigami'sine bunu yapmasını mı emretmişti?

Omurgasındaki ürpertiye silkeleyerek odasına doğru hızla ilerledi. En fazla birkaç dakikası vardı ve kaybedecek zamanı yoktu. Dolabına koşarak raftan pamuklu bir obi kaptı ve koridora geri döndü.

"Gel!" diye emretti shikigamisine.

Kadına benzeyen kasırğa, koridorlarda hızla ilerlerken, *tabi* çorapları ahşap zeminlerde kayarak onun peşinden hortladı. Keşif günleri olmasaydı nereye gideceğini bilemezdi ama evin planını ezberlemişti. Binanın arka tarafında bir dolabı açıp alt raftan büyük bir metal kutu aldı.

"Kamigakari!"

Bir kami vassalı mutfaktan çıktı, uzun *haori* ceketini arkasından akıyordu. Vasal, yüzü sert bir ifadeyle ona doğru ilerlerken kadın teneke kutuyu kavradı.

"Buna izniniz yok-" Bakışları neredeyse görünmez olan şikigamisinin içindeki parlayan tılsıma kaydı. "Bu bir-"

Shikigami bir ulumayla genişleyerek bir kasırgaya dönüştü ve Emi'nin yanından hızla geçti. Kami ona çarpmadan önce ellerini bile kaldıramadı. Huni onu içine çekti ve dönen rüzgar beyaz bıçaklarla parladı.

Shikigami kamiyi bıraktı ve yanına dönerek kurbanını yerde yayılan bir kan birikintisi içinde bıraktı. Emi sendeleyerek geri çekildi, midesi kendini boşaltmakla tehdit ederken bir elini ağzına götürdü. Shikigami'sine döndü. Boş yüzü beklentiyle ona bakıyor, esinti kulaklarına fısıldıyordu.

Bunu yapmasını o emretmemişti. Neden onun emri olmadan hareket etmişti?

Ürpererek, kami'nin ruhunun Takamahara'ya zarar görmeden döneceğini ve bir zamanlar ölümlü bedende yaşayan insanın çoktan gitmiş olduğunu kendine hatırlattı. Kanın etrafından dolanarak koşmaya başladı ve shikigami de peşinden süzüldü.

Evin üçüncü katında, tanıdık bir çift kapıya doğru koştu. Kapıları açmadan, shikigami kükreyerek yanından geçti ve kapıları parçalayarak karanlık kaya bahçesini ve çardağı ortaya çıkardı. Tuzlu su kokan soğuk, keskin bir rüzgâr içeri girdi. Merkezindeki tılsım parlak bir şekilde parlarken, shikigami bir kasırgaya dönüştü ve bir kadın şeklini kaybedene kadar doğal rüzgârlarla doldu.

Emi siklonun etrafında dikkatle döndü, artık onun üzerinde ne tür bir kontrolü olduğundan emin değildi - eğer varsa. Basamak taşlarının üzerinden atlayarak bahçenin ortasına geldi ve teneke kutuyu yere bıraktı, ardından kapağını kaldırarak içindeki parıldayan sıvıyı, yani lamba yağınını ortaya çıkardı. Obiyi sıkıca sardı ve bir ucu dışarıda kalacak şekilde teneke kutunun içine soktu.

Elindeki yağı silkeleyerek kapının yanında asılı duran feneri aldı ve bambu ve kâğıttan yapılmış gölgesini açtı. Ortasında yanan bir fitil bulunan yağ kabını kaldırdı ve teneke kutuya geri götürdü. Sırılsıklam olmuş obiyi çıkarıp açtı ve kumun üzerine yağ sıçrattı. On ayak uzunluğundaki kuşağı gererek derin bir nefes aldı ve ıslanmış malzemeyi fitilin alevine doğru indirdi.

Ateş kumaşın uzunluğu boyunca vınladı. Isı kendi gücüyle yüzüne çarptı ve kumun üzerindeki yağ sıçramaları da yakalandı.

Obiyi yukarı fırlattı. Shikigami onun altından geçti ve gökyüzüne doğru fırladı. Dans eden kumaş ve kıvranan alevler, siyah, yıldızsız gökyüzünde parlak kırmızı bir çizgi olarak gittikçe yükseldi. Ellerini iki yanında kenetleyen Emi yükselişini izledi. Yükseklerde parlak bir leke haline geldiğinde, shikigami'si ona katılmak için yere daldı. Alev alev yanan sancak küçük bir güneş gibi dalgalanıyor, rüzgârda bir uçurtma gibi süzülüyordu.

Sonra, çok uzaklardan, gök gürültüsünün derin patlaması gökyüzünde gümbürdedi.

CHAPTER 8

Emi'nin yüreği hopladı. Gecenin içinde göz kamaştırıcı bir fener olan alevli kumaş kilometrelerce öteden görülebilirdi. Bulutsuz bir gökyüzündeki ani gök gürültüsü sadece Fırtına Kunitsukami'nin gücü olabilirdi. Susano onun işaretini görmüştü ve geliyordu, öyle umuyordu.

Gök gürültüsü tekrar yuvarlandı ve batıda, karanlıkta bir şimşek çaktı.

Gümbürdeyen ayak sesleri onu aceleyle gökyüzüne bakmaktan alıkoydu. Başka bir vasal parçalanmış eşikte tökezleyerek durdu ve dikkati doğrudan shikigamisine yöneldi. Elleri havaya kalktı, avuçlarında büyü parıldıyordu.

Uluyan fırtına ona doğru geliyordu. Işıltılı bir kalkan oluşturdu ve kasırga ona çarptı. Şikigamisi kamiyi ve bariyerini bir adım geriye itti, sonra da onu çevreledi.

Bahçenin ötesinden okyanus rüzgârları yükseldi. Gökyüzünden esip onun shikigamisini beslediler. Fırtına şiddetli bir çığlığa dönüştü ve bahçedeki kumlar kasırganın içine çekildi.

Isıran saçmalar Emi'nin derisini yırttı ve dizlerinin üzerine çökerek kollarıyla başını korudu. Kaburgalarının altındaki çekiştirme mide bulandırıcı bir şekilde şiddetlendi ve göğsündeki bir el gibi kalbini çekti. Rüzgâr kulaklarında öfkeli bir sestti, kelimeleri neredeyse duyulabiliyordu.

Fırtına dindi, havadaki kumlar serbest kaldı ve Emi temkinli bir şekilde başını kaldırdı. İkinci kami, kendini savunmaya çalışmasına rağmen, ilkiyle aynı kaderi paylaşmıştı. Shikigami'si yakınlarda geziniyordu ve onu gördüğünde nabızı korkuyla çarptı. Merkezinde parlayan tılsım bulunan yoğun kasırga, okyanus rüzgârlarını emmiş gibi dört kat büyümüştü.

Sendeleyerek ayağa kalktı. Susano geliyordu, buna inanmak zorundaydı. O geldiğinde, bu adadan hızla kaçmaları ya da bir Amatsukami'nin ezici gücüyle karşılaşma riskini almaları gerekecekti.

Avlunun üç kat aşağısında, patika yol ambarın bulunduğu yere çıkıyordu.

Sarutahiko hapsedilmişti. Shikigami'sine baktı. "Beni yakalayacak mısın?"

Kulağına fısıldanan sesler onu rahatlatmış gibiydi ve hafif bir esinti yüzünü yıkadı. Korkusunu yutarak bahçenin kenarına doğru fırladı ve atladı.

Bir rüzgâr onu çardağın arkasındaki parmaklığın üzerinden kolayca kaldırdı. Bir çılgılık atarak kayalıklara doğru düştü. Kasırga onu yakaladı ve koşarak patikaya indi. Pürüzlü çakıllar çoraplı ayaklarını kesti ama patikadaki çataldan aşağıya saparken acıyı görmezden geldi.

Depo görünür hale geldi ve shikigami ilerledi. Okyanus rüzgârları tekrar içeri girdi ve daha da genişleyen kasırgayı besledi. Huni depoya çarptı ve yırtılan ahşapların çılgılığıyla binayı temelinden söktü.

Emi, üzerine odun parçaları yağarken yüzünü tekrar siper etti. Deponun kalıntıları kayalara çarpıyor ve evin ışıkları yıkımı aydınlatıyordu. Yüzlerce yırtık kitabın kâğıtları etrafında uçuşuyordu.

Bu yıkıcı gücü gerçekten o mu yaratmıştı? *Ki'si* böylesine yıkıcı bir shikigamiyi besleyebilecek kadar güçlü müydü, yoksa başka bir şeyler mi oluyordu?

Ve her ne oluyorsa, onu nasıl kontrol ediyordu?

Aceleyle shikigamisine doğru koştu. Depo temelinin üzerine oturmuş, onu tamamen kaplıyordu. O yaklaştıkça rüzgâr yumuşadı ve kasırganın içinde yürüebilmesi için bir geçit açtı. Kırık rafların üzerinden basamaklara doğru tökezledi. Shikigami'si küçülerek bir kadın şekline dönüştü ve onu aşağıya kadar takip etti.

Yeraltındaki boşlukta, bir kez daha parlayan sembollerin olduğu kapılarla karşılaştı. Varillerdeki su masumca parıldıyordu.

Kararsız bir elini kaldırdı ve işaret etti.

Shikigami'si kapıya çarptı. Kasırga girişi parçalamadan önce sembol parlak bir şekilde parladı. Ötede küçük bir oda gördü, basit bir şilte ve üzerinde yatan gölgeli bir figür dışında boştu.

Sonra su canlandı ve ona çarptı.

Su başını ve gövdesini sararken yere çarptı. İçine bir fırtına girdi ama sıvı inatla yerinde kaldı. Yüzünü tırmalayarak nefes alabilecek kadar suyu temizlemeye çalıştı. Kasırga onu hırpaladı ama boğucu sıvıyı yerinden oynatamadı. Shikigami'si dışarı doğru patlayarak yukarıdaki depo katını yıktı.

Ciğerleri yanarken görüşü siyah bir tünele dönüştü. Nefes alma ihtiyacına karşı boğazını tutarak yere yığıldı.

"Yeter."

Su ondan uzaklaştı. Çılgınca soluyarak ciğerlerini tuzlu havayla doldurdu. Shikigami'si aceleyle dönmeye başladı.

"Kamigakari, ne yarattın sen?"

Kendini oturur pozisyona itti, arkasındaki küçük odada hareketsiz bir figürün -Sarutahiko'nun- olduğunun farkındaydı. Kasları titriyor ve kaburgalarının altındaki çekiştirme daha hızlı nabız atıyor, içi boş bir ağrı giderek kötüleşiyordu.

Tsukiyomi basamakların tepesinden birkaç metre geride duruyordu, iki yanında birer su yılanı vardı.

"Ne yarattın?" diye tekrar sordu.

"Bu..." Öksürdü, neredeyse konuşamayacak kadar boğuktu. Ayağa kalkmak, onunla dövüşmeye hazırlanmak istedi ama bacakları hâlâ titriyordu. "Bu bir shikigami."

"Hayır, değil." Rüzgâr gümüş rengi saçlarını çekiştirdi. "Bir shikigami, kami'nin *ki'sinin* ve iradesinin bir uzantısıdır. Yarattığın şey senin *ki'*ne bağlıdır ama iradene değil. Kontrolün yok. Onu şimdi serbest bırakmalısın."

Sertleşti. "Yapmayacağım-"

"Seni öldürüyor. Gücü arttıkça *ki'ni* yutuyor. Yok olmadan önce onu dağıtmalısın."

Titreyen ellerine baktı. Göğsündeki o çekiştirme hissi her geçen an daha çok acıtıyordu. Rüzgâr kulaklarında mırıldandı, garip bir şekilde güven vericiydi, sanki ona dinlememesini, endişelenmemesini söylüyordu.

Yukarıdaki karanlıkta, kulakları yırtan bir gök gürültüsü gökyüzünü ikiye böldü. Okyanus rüzgârları şiddetlendi ve shikigami tedirginlikle titredi. Tsukiyomi yukarı doğru baktı, sonra tekrar ona odaklandı.

"Seni yok etmeden önce yarattığın şeyi serbest bırak, kamigakari."

"Yapamam," diye soluk soluğa ayağa kalkmaya çabaladı. Bir esinti sırtını hafifçe iterek ona destek oldu. "Sarutahiko'yu kurtarmak zorundayım."

"Eğer gücümü sana yöneltirsem, rüzgâr bana karşı koymak için senin hayatını tüketir. Bu canavarla bile beni yenemezsin. Bırak onu."

"Yapmayacağım."

"Seni korumaya çalışıyorum. Eğer bunu durdurmazsan, öleceksin."

"Hayatımı kurtarmak sana Amaterasu'nun affını kazandırmayacak!" Elleri ani bir öfkeyle kenetlenerek bağırdı. "Pes etmektense savaşarak ölmeyi tercih ederim!"

Koyu renk gözleri genişledi.

Elini ona doğru itti ve kasırğa patladı. Yanındaki yılanlar harekete geçerek koruyucu bir bariyer oluşturmak için etrafında dönmeye başladı. Gale gücündeki rüzgâr ona çarptı ve suyu yırttı.

Okyanus dalgalarının sabit kükremesi değişti. Tsukiyomi'nin arkasındaki kayalıklardan bir tsunami yükseldi. Devasa dalga onun üzerinden kavis çizdi ve Emi'nin üzerine çöktü. Shikigamisi geri çekildi ve etrafında yoğunlaştı. Okyanus üzerlerine çarparken kendini Sarutahiko'nun hareketsiz formunun üzerine attı.

Rüzgâr meydan okurcasına çılgılık attı ve acı kaburgalarını deldi. Huni tekrar dışarı doğru patladı ve suyu ona dokunamadan süpürdü. O anda

Sarmal kasırğa büyüyerek bulutlara ulaşan uluyan bir hortuma dönüştü. Kaburgalarının altına ateşli bir diken saplandı ve kimonosunun önünü tutarak iki büklüm oldu.

Bulutların arasından seken şimşekler ve gök gürültüsü, dalgalardan ya da rüzgârdan daha gürültülüydü.

Başka bir tsunami yükseldi ve muazzam ağırlığını shikigamisine doğru savurdu. Acı içinde parçalanırken haykırdı, *ki'sinin -hayatının-* koparılmasının tanıdık acısı. Durdurulamaz okyanus rüzgârları shikigamisine güç veriyordu ama *ki'si* onun yaşamını sürdürmesini sağlıyordu. Ki güçlendikçe, o zayıflıyordu.

Yabancı sesler anlayamadığı kelimeler mırıldandı. Çılgık atan kasırğa köpüren sularla beyaza büründü, ötesindeki her şeyi gizledi ve soluk ışığı söndürdü. Etrafı karanlıkla çevrili ve kükreyen rüzgârdan sağır olmuş bir halde kendi üzerine kıvrıldı, kollarını göğsünde kenetledi, sanki hayatını içinde tutabilecekmiş gibi.

Tam üstlerinde bir gök gürültüsü daha adayı sarstı. Işık parlak bir şekilde parladı ve onu çevreleyen karanlık kasırganın ötesinde dev bir gölge süzülerek geçti. Rüya gibi bir sersemlikle, yılan gibi uzun gövdenin, üzerinde şimşekler çakarken ürkütücü bir zarafetle dalgalanışını izledi.

Bir ejderha.

Susano buradaydı. Sisli bir şekilde shikigamisini durdurması gerekip gerekmediğini merak etti. Acı göğsünde gümbürdedi. Nefes almak çok zordu. Kasırganın ötesinde bir yerde sesler duydu, sesler mi? Ona seslenen sesler mi? Huni daha da yaklaştı ve kulaklarındaki uğultu kafasının içine girerek diğer tüm sesleri engelledi. Acı giderek uzaklaştı ve düşünceleri daha da bulanıklaştı.

"Emi."

İçinden bir ürperti geçti ve rüya gördüğünü, halüsinasyon gördüğünü ya da çoktan öldüğünü anladı, çünkü adam burada olamazdı.

"Beni görmezden mi geliyorsun, küçük miko?" Parmakları yanağında gezindi, sonra saçının bir tutamını hafifçe çekti. "İtiraf etmeliyim ki daha sıcak bir karşılama bekliyordum."

Gözlerini zorla açtı, azgın kasırganın içindeki karanlıkta gözlerini kısarak baktı. "Shiro?"

Yanında diz çökmüş, gölgelerle gizlenmişti ama gözleri kıpkırmızı parlıyordu. Elini tuttu, parmakları sıcak ve güçlüydü, titreyen elini sabitledi. "Başını biraz belaya soktun, değil mi?"

"Shiro." Kız ona doğru uzandı ve adam onu yerden kaldırıp kucağına çekti. Kolları onu sardığında, tanıdık kokusu burnuna dolduğunda, gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü.

"Büyüyü serbest bırakmalısın, Emi."

"Yapamam. Onu kontrol edemiyorum."

"Eğer onu sen yarattıysan, yok edebilirsin."

Kasırğa yeni bir şiddetle uğuldadı ve sıcak bir nabız göğüs kafesine saplandı. Rüzgâr korkutucu bir güçle göğüslerini parçaladı, neredeyse

onun pençesinden kurtuldu. Kolları onun etrafında daraldı. "Emi," dedi sıkıca, "hiç zamanın kalmadı."

O haklıydı. Tüm okyanusun ağırlığı gibi bir güçsüzlük onu eziyordu. Ciğerleri zorlanırken yanağına ıslak bir şey çarptı; ağzının köşesine damlayan bir su damlası. Keskin, metalik bir tat dilini yaktı.

Su değil. Kan. Ama nereden?

"Özür dilerim Emi." Shiro kızın boğazının dibine dokunduğunda acı çekmiş gibiydi. Parmakları onun kamigakari işaretine doğru kaydı. "Bunu durdurmanın tek yolu bu."

Alnı şaşkınlıkla kırıştı, başı döndü. Sonra elinin altında beyaz bir acı patladı.

Acı göğsünü dağlarken çığlık attı ve kıvrandı. Adam etini kavururken onu sıkıca tuttu. Azap gövdesini delip geçti, içine işledi ve onu içten içe parçaladı.

İçinden sıcak, tanıdık *bir ki fışkırdı*. Tsukiyomi'nin mühründen kurtulan Amaterasu'nun gücü zihnine ve bedenine doldu.

"Amaterasu!" Shiro acilen bağırdı.

Kendisine ait olmayan bir güç, zayıf kaslarını dengeledi. Başını geriye eğerek etraflarını saran devasa kasırgaya baktı. Bilinçli bir komut vermeden eli gökyüzüne doğru kalktı ve avucunda yakıcı bir güç parladı.

Girdap tamamen durgunlaştı. Rüzgârın etkisinden kurtulan toprak ve kum bulutları gökyüzünden düştü. Elli fit yukarıda, kağıt tılsım parlıyordu.

Shiro onun hareketini taklit ederek elini yukarı doğru kaldırdı. Ateş parmaklarından tılsıma doğru sıçradı. Parlak bir parlama ile alevler kağıdı yuttu.

Çekiştiren acı yok oldu, geriye sadece kamigakari işaretinin zonklayan yanığı kaldı. Toz girdapları etraflarında sürüklenip her şeyi gizlerken, Amaterasu'nun varlığı kayboldu. Gözyaşları yüzünden aşağı süzülürken, Emi başını kaldırıp Shiro'ya baktı.

İçine bir şok yayıldı ve acısını dindirdi.

Derin bir yara yanağının çukurundan başlayıp yüzüne ve saçlarına kadar uzanıyordu. Kaba kulağı yırtılmış, beyaz kürkü kıpkırmızıya boyanmıştı. Çenesinden durmadan kan damlıyordu.

"Shiro-" Soluğu, geri çekilip adamın kosodundaki kesikleri gördüğünde kesildi. Vücudunda bir düzine oyuk vardı.

Tozun içinden, bir elinde siyah mızrağıyla Yumei çıktı. "Demek hayatta kaldın," diye gözlemledi.

"Aşağı yukarı," diye cevap verdi Shiro rahatça.

"Ama-ne-" diye kekeledi nefes nefese, elleri Shiro'nun üzerinde ona dokunmadan geziniyordu. *Her yeri* kanıyordu.

Yumei onların yanından geçip Sarutahiko'nun hareketsiz bedeninin yanına diz çökerken, "Fırtınanın seni parçalayacağı konusunda seni uyarmıştık," dedi.

Dehşet damarlarında kristalleşti. Shikigami'si Shiro'ya zarar mı vermiş? *O mu*

Bunu ona yapmış mıydı? İçinde aynı anda çok fazla duygu genişledi ve ciğerlerini ezdi.

Shiro ona bakarken gülümsedi. "Yine de bir hiç uğruna kan dökmek zorunda kalmadım."

İncelen toz bulutları arasında başka bir gölge belirdi ve dehşet içinde parladı. Tsukiyomi birkaç metre ötede durdu, iki yanında shikigami yılanları vardı.

Shiro onun bakışlarını takip ederek başını kaldırdı. Amatsukami'yi görünce başını öne eğdi. "Peki şimdi ne olacak Tsukiyomi?"

Tsukiyomi'nin adı duyulduğunda, Emi'nin içinde dağılmış olan sıcak güç birden yükseldi. Amaterasu'nun *ki'si* Emi'yi ikinci kez batırdı ve kaynayan bir sörf gibi ona çarptı. Kontrolü Emi'den alan Amaterasu, Shiro'dan uzaklaşarak ayağa kalktı.

"Kardeşim," diye tısladı, tek kelime öfkeyle zonkluyordu. "Buna nasıl cüret edersin?"

"Amaterasu-" Tsukiyomi başladı.

"*Bu ne cüret!*" Rüzgâr tekrar dalgalandı. "Bana ihanet ettin ama kamigakari'mi kurtarmanın beni affettireceğini mi sanıyorsun?"

Acı yüz hatlarını sıkılaştırdı, sarsılmaz sakinliği kız kardeşinin öfkesi altında çatırdadı. "Ben sadece seni acı çekmekten korumaya çalışıyorum. Bunu anlamalısın."

Ona doğru adım attı, rüzgârlar etrafını kırbaçlıyordu. "Acı çekmek yaşamaktır. Mücadele etmek, *savaşmak*, tutkuyu bilmektir. Barış adına beni her ikisinden de mahrum bırakıyorsun. Korkaklığın beni iğrendiriyor, Tsukiyomi."

İrkildi.

"Huzurun sonsuzluğu nedir?" diye sordu ona doğru bir adım daha atarak. "Cansız, tutkusuz bir varoluşun sonsuzluğu nedir? Beni korumuyorsunuz, beni mahkûm ediyorsunuz!"

Elini ona doğru kaldırdı, öfkesi Emi'nin üzerine çökmüştü.

Parmakları bileğine dolandı ve saldırgan hareketini yarıda kesti. Yaralarına aldırış etmeyen Shiro onun önüne geçerek Tsukiyomi'yi görmesini engelledi. "Bu kadar yeter Amaterasu. Takamahara'dan düşmeden önce geri çekil."

"O benim kamigakari'm," diye tersledi Amaterasu, öfkesi dinmemişti. "Uygun gördüğüm zaman ineceğim."

Shiro'nun bakışlarında bir şey parladı. Hareket etmese de tavrı değişti; yüzündeki kasların hafifçe esnemesi, gözlerindeki gölgelerin toplanması. Birden karşısında duran Shiro değildi.

Inari'ydi.

"Beni sınama, Amaterasu." Sesi tehditkâr bir mırıltıya dönüştü. "Eğer bana bir daha karşı gelirsen kalbini göklerden söküp alırım."

Amaterasu'nun öfkesi belirsizlik ve biraz da korkuyla sarsıldı. O kaldırdı

Çenesini tutarak soğukkanlılığını topladı, öfkesi yeniden yükseliyordu.

Amaterasu, Emi Amatsukami'nin duyguları bilincini parçaladığında ağladı.
Lütfen! Lütfen!

Amaterasu'nun odağı içe döndü ve Emi tanrıçanın kendisini ve ona neler olduğunu hatırladığı anı hissetti. Sıcak bir patlamayla, güç vücudundan dışarı fırladı. Amaterasu'nun gücü ve ruhu geri çekilirken derisinde ışık parladı.

Kami *ki*'nin sıcaklığı azaldı ve bacaklarındaki güç kayboldu. Emi öne doğru sarktı ve Shiro-Inari onu kollarının arasına aldı. Halsizlikten başı dönerken, yüzünü görmek için başını kaldırmaya çabaladı.

İlk kez bir başkasının anısı dışında, Ateşin Kunitsukami'sinin kadim, bulutsuz gözlerine baktı.

Kalbi göğsünde çılginca çarpıyordu. Bakışları esrarengizdi ve tam içinden, ruhunun derinliklerine, hatta daha da derinlerine bakıyordu. Tanıdığı yokailere benziyordu ama yine de tamamen farklıydı. Tanıdık bir yabancı.

Yüzüne dokunma, ağzını kendine çekme ve onu öpmenin Shiro'yu öpmekle aynı şey olup olmadığını görme dürtüsü onu şok etti. Yanakları kızardı. Verebileceği onca tepki arasında ilk düşündüğü *bu muydu?*

Başını öne eğdi ve yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Susano," diye seslendi Yumei, "gitme vakti geldi."

Inari de başladı, başı Tengu'ya doğru döndü ve bir an ile bir sonraki an arasında o yine Shiro'ydu. Kadim varlık gitmişti, Kunitsukami bir kez daha unutulmuş anılarının içinde bir yerlerde uyukluyordu.

Kara bulutlar öfkeyle gürledi. Gökyüzünden büyük bir şimşek sıçradı ve deponun kalıntılarının arkasındaki kayalara çarptı.

Kör edici ışığın ardından, Susano'nun gerçek formu olan büyük fırtına ejderhası kayaların üzerine tünedi, yılan gibi vücudu kayaların arasında kıvrıldı. Gümüşü pulları parıltıyor ve aralarındaki küçük boşluklardan ısıtılar saçılıyordu. Zarif kıvrımlı dikenleri sırtının uzunluğu boyunca akıyordu ve ortasında koyu mavi bir çizgi olan gümüş bir yelesi alnından vücudunun ilk üçte birine kadar uzanıyordu. Bir çift boynuz zarif, dar kafasını süslüyordu.

Safir gözler onun ve Shiro'nun üzerinden, cansız Kunitsukami'yi desteklemek için Sarutahiko'nun kollarını omuzlarına çeken Yumei'ye kaydı. Sonra ejderhanın dikkati Tsukiyomi'ye döndü ve dudakları yukarı doğru çekilerek korkunç bir dizi sivri diş ortaya çıktı.

Tsukiyomi, dalgalar kıyıya çarpıp gürlerken ve gökyüzü güç toplayarak gürlerken fırtına ejderhasını inceledi. Sonra Amatsukami başını ejderhaya doğru eğdi.

"Yapabilirsen kamigakari'yi kurtarmanı söylemişim, sen de öyle yaptın. Tartışma teklif etmiyorum. Nasıl isterseniz öyle yapın." Karanlık bakışları Susano'dan Emi'ye kaydı ve

Yenilgi, anlaşılmaz yüz hatlarına sinmişti. Arkasındaki iki shikigami yılanıyla birlikte geri döndü ve malikâneye doğru giden yolu takip etti.

Susano bir sonraki hamlesini düşünüyormuş gibi başını iki yana salladı, sonra ona ve Shiro'ya doğru ilerledi. Ejderhayı ilk gördüğünde -uzaktan ve sekiz başlı inanılmaz büyüklükteki Orochi ile yakın mesafeden- *o kadar* da büyük görünmemişti.

Yanılmıştı. Adam çok büyüktü.

Ön ayağı onlara doğru uzandı, ölümcül pençeleri açıldı ve Emi ile Shiro'yu dikkatlice kavradı. Diğer ön ayağıyla Yumei ve Sarutahiko'yu tuttu. Sonra gökyüzüne fırladı, uzun vücudu hava akımları üzerinde zahmetsizce süzülüyordu.

Ejderhanın kucağında Shiro'ya sıkıca sarılan Emi, yüzünü Shiro'nun omzuna sakladı ve elleriyle Shiro'nun kanlı kimonosunu avuçladı. Gözyaşları yanaklarından süzülürken bulutlara doğru sürüklendiler ve okyanus dalgalarının belli belirsiz ışıltısı karanlıkta kayboldu.

CHAPTER 9

Susano durmadan uçuyor, göklerde dalgalanıyordu. Aşağıda sadece bulutlar ve yukarıda yıldızlar varken, Emi tüm zaman ve mesafe duygusunu kaybetti.

Shiro'ya sarıldı, yüzünü buz gibi rüzgârdan korumak için onun kosoduna gömdü. Göğsü durmak bilmeyen yakıcı bir acıyla şiddetle ağrıyordu.

Yorgun düşünceleri tutarsızca vızıldadı ve midesi bulanana kadar etrafındaki dünyaya geri dönmedi. Düşüyorlardı. İrtifa kaybettikçe büyük ejderha aşağı doğru eğildi ve yorgun bir şaşkınlıkla altlarındaki bulutların dağıldığını, karla kaplı dağ zirveleri arasında uzun bir vadinin ortaya çıktığını gördü.

Susano taşlaştırmacı bir hızla yere doğru spiral çizerken, yıldız ışığı dağların arasındaki havzayı dolduran yoğun sisi aydınlattı. Tanıdıkça derisi diken diken oldu.

Ejderha ağaç tepelerinin üzerinde düzleşti, geçişi sisi vahşi girdaplara gönderdi. Ormanın üzerinde hızla ilerliyor, uzun kuyruğu arkasında kıvrılıyordu. Ejderhanın pençeleri sıkılaştıkça, Shiro onu daha da yakınına çekti.

Altlarındaki orman temizlendi ve yeşil çimenlerle ve açan çiçeklerle dolu tanıdık bir geçitte parıldayan suyu gördü. Susano yukarı doğru kavis çizerek gökyüzüne doğru fırladı, sonra geriye doğru kıvrıldı ve burnunu yere doğru çevirdi.

Yavaşlamadan yere çakıldılar. Kaynağın yansıtıcı yüzeyi onları karşılamak için hızla ilerlerken, soğuk büyü teninde cızırdadı ve glade garip bir şekilde dalgalandı.

Ejderhanın burnu şiddetli bir sıçramayla sakin yüzeye çarptı. Yolcularını da beraberinde taşıyarak havuza kafa üstü dalarken her yere su sıçradı. Ejderhanın dibe çarpmasına dayanamadan su onları yuttu ve büyü vücudunun üzerinden geçerek onu geri çekmeye çalıştı. Dünya parıldayan turkuaza dönerken Susano aşağıya doğru süzüldü.

Buzlu büyü etrafını sardı. Nefes almakta zorlanırken hava yoğunlaştı ve görüşü karardı. Sonra basınç kalktı ve Susano

Emi ve diğerklerini hala pençelerinde tutuyordu. Garip ama tanıdık bir renk kolajı onları bulanık bir kubbeyle çevreledi.

Ormanın güzel Kunitsukami'si Uzume, dönen gökkuşağının içinden fırladı, sarı saç örgüsü arkasında uçuşuyordu. Kollarını açarak onlara doğru koştu.

"Başardın," diye nefesi kesildi. "Sen yaptın."

Susano pençelerini açarak Yumei ve Sarutahiko'yu serbest bıraktı. Yumei baygın Kunitsukami'yi kavrayışını düzeltirken, Uzume iki eliyle kocasının yüzünü kavradı.

"Bu taraftan, çabuk. Gece azalıyor ve ay battığında çiçek kapanacak."

Sarutahiko'yu taşıyan Yumei ile birlikte onları dalgalanan renklerin içine geri götürdü.

Susano homurdandı, hırıltıdan çok gök gürültüsünü andıran bir ses, sonra onu ve Shiro'yu dikkatlice serbest bıraktı. Kadının bacakları büküldü ve Shiro onu yukarı çekerek kendine doğru yatırdı.

Ejderha başını salladı ve ofladı. Çatırdayan elektrik pullarının üzerinden aktı ve içinden parlayan ışık aydınlandı. Bulutlar yoktan var oldu ve vücudunun üzerinde kaynayarak onu gizledi. Bulutlar dağıldığında ejderha gitmiş, yerine Susano insan formunda, tanıdık mavi giysiler içinde, kalçasında uzun bir kılıçla dikilmişti.

Omuzlarını yuvarladı, sonra Emi'ye doğru adım atarak yüzünü inceledi.

"Tsuchi'nin bu kadar derinlerinde olmak senin için rahat olmayacak," dedi ona,

"ama Uzume'nin bariyeri yeterli olacaktır." Bakışları Shiro'ya kaydı. "Ya sen, Inari? Gördüğüm kadarıyla hâlâ nefes alıyorsun."

Shiro umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Biraz kan kaybı beni öldürmez."

Adamın kana bulanmış yüzüne ve kıpkırmızı olmuş giysilerine bakarak zayıf bir sesle, "*Biraz mı?*" diye fısıldadı.

Shiro onun sorusunu duymazdan gelerek Uzume ve Yumei ile aynı yolda ona rehberlik etti. Dans eden renklerin arasından bir gölge belirdi: Izanami'nin emriyle bilinmeyen bir yokai tarafından yok edilmiş, devrilmiş bir ağacın devasa gövdesi. Hala yere sabitlenmiş olan pürüzlü kütükten, ince dallarında bir avuç yaprak taşıyan küçük bir fidan büyüdü. Tek beyaz çiçeğin yetiştiği gövde çıplaktı.

Sarutahiko, Uzume'nin üzerine eğildiği geniş kütüğün yanında yüzükoyun yatıyordu. Yanına çömelmiş olan Yumei dikkatle onu izliyordu. Emi'nin

Kunitsukami liderini görmesini engellemişler, yüzünü görme şansını elinden almışlardı. Henüz ona doğru dürüst bakamamıştı ve sadece uzun boylu ve geniş omuzlu olduğunu biliyordu. Susano Uzume ve Yumei'ye katılırken Shiro onu uzaklaştırdı. Onu gövde boyunca götürdükten sonra sırtını gövdeye döndü ve sert ağaç kabuğuna oturana kadar nazıkçe aşağı itti. Çömelerek çenesini parmaklarının arasına aldı ve Susano'nun yaptığı gibi yüz hatlarını incelemek için yüzünü kaldırdı.

dakikalar önce.

"Shiro," diye boğuldu. Titreyen elini kaldırdı ve parmaklarını onun yaralanmamış çenesine bastırdı. "Seni bir daha asla göremeyeceğimi sanmıştım."

Başparmağı kızın yanağını okşadı. "Seni daha önce bulmaya çalıştık."

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Tsukiyomi bana aday bir bariyerle gizlediğini söyledi. Bu yüzden..."

"Neden bizim için işaret fişeği gönderdin? Bu zekiceydi." Gözlerinden karanlık ve tehlikeli bir şey geçti. "Sana zarar verdi mi?"

"Hayır, bana zarar vermedi. Siz geldiğinizde ne oldu?"

"Kesinlikle gerçeküstü bir andı." Mizah yüz hatlarını yumuşattı. "Tehlikede olduğunuzu ve Tsukiyomi'nin bizimle savaşmak değil size yardım etmek istediğini anlamadan önce çok fazla kafa karışıklığı vardı."

Göğsü acıyla zonkluyordu. Shiro'nun kamigakari işaretindeki mührü yok etmek için onu ne kadar kötü yaktığını henüz kontrol etmemişti.

"Shiro, sen ..." Yutkundu, onun cevabından korkuyordu. "Byakko'yu buldun mu?"

Yüzü yine sertleşti. "Evet. Bize yardım ederken çocuğunun başına bir şey geldiği için Susano onun hayatını bağışlamaya karar verdi, şimdilik."

Shiro, Susano'nun kararına açıkça katılmasa da, gerginliğin bir nebze azalmasıyla birlikte gövdeye yaslanarak rahatladı. "Ona zarar vermediğine sevindim. O sadece oğlunu koruyordu."

"Ona zarar vermediğimi hiç söylemedim. Sadece onu öldürmedik." Kadının çenesini bıraktı ve yanına çökerek ağaç kabuğuna yaslandı. "Sanırım işe yaradı. Aslında, kontrolden çıkmış ölüm kasırganız dışında, her şeyi oldukça iyi idare ettiniz."

Zayıfça gülümsedi. "Bir dahaki sefere ölüm kasırgasını atlayacağım. Shikigami yapmak için uygun olduğumu sanmıyorum."

"Eğer buna shikigami denebilirse," dedi homurdanarak. "Kendi iradesine sahip, bağısız bir elemental güç biraz ürkütücü."

"Evet," diye mırıldandı, shikigami büyüsünü ne kadar berbat ettiğinden utanmıştı. Tereddütle aralarına uzandı ve onun elini buldu.

Parmaklarını onunkilere doladı, sıcak ve güçlüydü ve hasar görmemiş kulağı ona doğru döndü. "Susano ve Yumei senin öldüğünden emindi. Tsukiyomi'nin seni hayatta tutması için herhangi bir neden düşünemedik."

Başparmağını onun parmak eklemlerinin üzerinde gezdirdi. "Ama sen?"

"Nehir kıyısında hiç kan yoktu. Ceset de yoktu. Seni götürmüşlerdi. Niyetleri seni öldürmekse neden taşıdılar?" Birbirine dolanmış ellerine baktı. "Yumei ve Susano senin hayatta olduğunda ısrar ettiğim için bana aptal dediler. Bunu daha sonra yüzlerine vuracağımdan emin olabilirsin."

Başını onun omzuna yasladı. Vücudu acı veren bir yorgunlukla ağrırken ve yanıkları zonklarken, elini onunkine dolaması rahatlatıcıydı. Kayalık zeminde sadece çorapla koştuktan ayakları da ağrıyordu.

Zihninde, Inari onun yerine geçerken Shiro'nun yüzünün değiştiğini tekrar gördü. Yaşlı gözleri onun ruhunun derinliklerine bakmıştı. Onun içinde ne görmüştü? Ne arıyordu?

"Shiro, ne..." Cesaretini kaybederek sözünü kesti. Amaterasu'yla Inari olarak karşılaştığını hatırlayıp hatırlamadığını sormaya korkuyordu. Yoksa eski benliğinin kısa süreliğine yeniden ortaya çıktığı önceki seferlerde olduğu gibi unutmuş muydu?

Shiro'nun omzu altından gerildi ve başını kaldırıp baktı. Uzume onlara doğru süzülüyor, Yumei de peşinden geliyordu. Kütüğün arkasındaki Susano, Sarutahiko'nun yanına oturmuş onu izliyordu.

Shiro, Emi'nin elini bıraktı ve Uzume önlerinde diz çöktüğünde daha da sertleşti. Tanrıça tek kelime etmeden kollarını sıkıca Shiro'nun etrafına doladı ve ona içten bir şekilde sarıldı. Shiro'nun kulakları kafasına doğru düzleşti ve yüzünü başka yöne çevirdi, onu itmedi ama bu temastan hoşlanmadığı da belliydi.

"Inari," diye mırıldandı Uzume. "Çok uzun zaman oldu."

Onu serbest bırakıp arkasına yaslandı ve pek de memnun olmayan yüz ifadesine hafifçe güldü. "Üzülme, sevgili tilkim. Susano hafıza kaybından beni haberdar etti. Annelik şefkatime izin vermekten memnun olduğumu hatırlayana kadar seni bir daha kucaklamayacağım."

Kulakları, yaralı olanı bile, kafasına daha da sıkı yapıştı ve bir kez olsun söyleyecek söz bulamadı.

Uzume Emi'nin ellerini sıktı, altın rengi gözleri sıcaklıkla parlıyordu. "Çocuğum, sana olan minnettarlığımı anlatamam. Seni yolculuğuna çıkarırken bile başarılı olamayacağımdan korkuyordum. Ama işte buradasın ve sevgilimi bana geri getirdin."

Kunitsukami'nin övgüsü karşısında yüzü kızaran Emi, "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," diye mırıldandı.

"Henüz yeterli zaman var. *Ki'si* çoktan harekete geçti ve yakında uyanacak." Bir elini obisinin ön kısmına soktu. "Ama önce acını dindirmeme izin ver. Aç ağzını çocuğum."

Şaşkınlıkla gözlerini kırpan Emi tereddütle itaat etti. Uzume küçük, parlak bir taç yaprağı çıkardı ve Emi'nin diline dokundurdu. Emi'nin ağzında tatlılık çiçekleri açtı. Birkaç saniye sonra Uzume yaprağı kaldırdı. Emi dudaklarını yaladı, ilahi tatlılık için can atıyordu ama güçlü iyileştirici gücün daha fazlasının ölümlü bedeni için ölümcül olacağını biliyordu.

Uzume Shiro'ya döndü. "Ve şimdi de sen, Inari."

Adamın gözleri inatla kısıldı ama o daha reddedemeden kadın yaprağı adamın dudaklarının arasına itti.

"Eğer bunu ağzından çıkarırsan, seni pişman ederim." Bu tehdit onun ballı sesinde biraz tuhaf duruyordu. "Onu senin için sakladım ve ziyan edersen hiç memnun olmam. Çözülene kadar dilinin üzerinde tut."

Taç yaprağını isteksizce ağzında tuttu. Onu inceleyen Uzume kaşlarını çattı ve yaralı kulağına uzandı. Başını onun elinden uzaklaştırdı.

"Şimdi, Inari!" diye haykırdı. "Saçmalıyorsun. Kulağının düzgün iyileşmesi için ilgiye ihtiyacı var." Ayağa kalktı. "Benimle gel. Ben ilgilenirim."

Birkaç adım attı, sonra hâlâ Emi'nin yanında oturan ve ağzını taç yaprağına sımsıkı kapatmış olan adama baktı.

"Gel, Inari. Seni hiç bu kadar utangaç görmemiştim.

Gel!" Shiro kaşlarını çatı, kulakları tekrar düzleşti.

Yakınında duran Yumei ona yan gözle baktı ve mırıldandı: "Susano'ya hiç duraksamadan meydan okudun ama *Uzume* gözünü mü korkutuyor?"

Yumei'ye ters ters bakan Shiro kendini yukarı itti ve Uzume'nin peşinden yürüdü. Yumei'nin sözlerine rağmen, Shiro Susano'yu ilk gördüğünde benzer bir şekilde donup kalmıştı. Kunitsukami arkadaşlarıyla karşılaşmakla ilgili bir şey dengesini bozmuştu. Onların varlığı kayıp anılarını mı canlandırmıştı? Amaterasu'yla bir asır sonra ilk kez doğrudan yüzleşmek kesinlikle geçmişinin gölgelerini uyandırmıştı.

Etraflarını saran parıldayan renk duvarını izleyen Yumei'ye baktı; Yumei'nin bariyeri olduğunu tahmin ediyordu. Emi güçlkle ayağa kalktı ve devrilmiş ağacın üzerine oturdu.

"Yumei?" Dudağını ısırdı. "Hana döndüğümüzde, kanashibari'yi hatırlıyor musun?"

Ona şöyle bir baktı. "Tabii ki."

"Rüyada ne gördüğünü hatırlıyor musun?" "Evet."

Sertçe yutkundu. "Ben... rüyayı gördüm."

Sertleşti ve onunla yüzleşti. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Seni ve Shiro'yu uyandırmaya çalışıyordum." Adamın bakışları altında omuzlarını kamburlaştırdı. "Üzerinde oturan kanashibari bana dokundu ve beni rüyana gönderdi."

İnançsızlığı yüz hatlarına yayıldı.

Ellerini birbirine doladı. "Sen ve Inari konuştuktan sonra ne olduğunu sorabilir miyim?"

Yumei, sırtı kaskatı kesilmiş ve kollarını kavuşturmuş renkli bariyere döndü. Adamın cevap vermemesine şaşırmasa da soldu. Neden böyle kişisel bir anıyı bir insan kızla tartışındı ki?

"Tam olarak Inari'nin bana söylediği gibi yaptım." Başını kaldırdı.

"Ordularımı dağıttım, mülklerimi yok ettim ve daitengu'mu gönderdim," diye devam etti. "Sonra Tsuchi'ye çekildim. Izanagi on yıl içinde indi ve beni bulamayınca onun yerine daitengu'mu avladı."

Omuzları, kanatlarını çağırma dürtüsüne direniyormuş gibi esnedi. "Dünya alemine geri döndüm."

"Ona senin daitengu'ndan daha iyi bir hedef vermek için mi?" Adam başını salladığında, neredeyse fısıltıyla "Ne oldu?" diye sordu.

"O beni öldürdü."

Kalbi küt küt atmaya başladı.

Yine omuzlarını oynattı, sağ eli bir silah tutma arzusuyla açılıp kapanıyordu. "Önce onu uzun ve sinir bozucu bir kovalamacaya sürükledim, enerjisini benim üzerimde harcamasını ve generallerimi avlamaya olan ilgisini kaybetmesini umuyordum. Sonunda beni yakaladığında... Ölüm var ve yıkım var. Beni yok etti, bir daha asla canlanamayacağımdan emin olmak için elinden geldiğince çok hasar verdi."

Izanaği'nin girişiminin başarısız olduğuna dair önündeki kanıtlara rağmen korku içini aydınlattı. "Ama sen yaptın."

"Eninde sonunda."

Adam ondan uzaklaştı, hareketleri gergin ve huzursuz bir enerjiyle keskinleşti. Ellerini birbirine kenetledi, teselli ya da sempati sunabilmeyi diledi ama onun ikisini de istemediğini biliyordu. Susano ve Uzume arasındaki konuşmanın uzaktan gelen mırıltısıyla bozulan bir sessizlik çöktü üzerlerine.

Uzume'nin bariyerinin tuhaf duvarları girdap gibi dönüyor ve çarpıcı bir renk karışımı içinde parıldıyordu. Çok güzeldi ama Emi tedirginliğine engel olamıyordu. Burası hislerine yanlış geliyordu. Buraya son gelişinde Uzume Emi'nin zihnini bu âlemden korumak için onu garip, rüya gibi bir durumda tutmuştu ama bu kez korunmuyordu. Bu yerin yanlışlığı bilinçaltını tırmalıyordu ve yumuşak, sinsî fısıltılar kulağına girip çıkıyordu.

Kısa bir mesafe ötede, Yumei düşünceli bir halde bariyere bakıyordu.

Göğsündeki azalan yanmayı hafifçe ovuşturdu. "Yumei, sence yapmalı mıyız... Yumei? Yumei?"

Ancak adının üçüncü tekrarında ona baktı. "Ne?"

Sandığı iterek birkaç adım daha yaklaştı, adamın gözlerindeki odak eksikliği kaşlarını kırıştırdı. "Sen iyi misin?"

Dikkati sadece bir düzine metre önündeki bariyere döndü. "Evet." "Neye bakıyorsun?" Adam cevap vermeyince, kadın onun yanına gitti. ve adını tekrarladı. Adam onu yine görmezden geldi ve kadın adamın kolunu çekti.

Başını ona doğru salladı.

"Neye bakıyorsun?" diye tekrar sordu.

"Hiçbir şey," diye tersleyerek ondan uzaklaştı. Sinirli bir şekilde inkâr etmesine rağmen, gözleri sanki kendine engel olamıyormuş gibi yine bariyere doğru kaydı.

Kaşlarını çattı, sürekli değişen renk duvarında ara sıra görülen şekilsiz gölge titreşimleri dışında hiçbir şey göremiyordu. Daha önce gölgeler gördüğünü hatırlamıyordu. Bunun nedeni bariyere daha yakın olmaları mıydı?

"Yumei," dedi huzursuzca. "Uzume ve diğerlerinin yanına dönelim."

Adam büyülenmiş bir halde bariyere bakıyordu. Kadın adamın kolunu tekrar çekti ama adam başını çevirmedi.

"Yumei," dedi bağırmadan yapabildiği kadar güçlü bir şekilde. "Kendine gel."

Gözleri tamamen odaktan çıktı, göz bebekleri soluk irislerinde iğne ucu kadar küçüldü. "Beni çağırıyor."

İçinden bir alarm geçti ve adamın kolundaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Seni çağıran ne?"

Cevap vermedi. Bariyerin ötesinde gölgeler koyulaştı ve genişledi, çalkalanan renkleri kararttı. Daha çok bir rüya gibi hissettiren bir anıdan Uzume'nin sesi mırıldandı: *Onu bu kadar uzağa, bu kadar derine götürmeye cesaret edemem. Tsuchi karanlık prensini seviyor ve gitmesine asla izin vermez.*

Burası onun için tehlikeliydi ve Uzume'nin bariyeri onu korumak için yeterli değildi, en azından diğer tarafta yatan şeye bu kadar yakınken.

"Yumei, benimle geri gel. Burası güvenli değil." Kadın adamın kolunu çekti ama adam kıpırdamadı, duymadığı seslere takılıp kalmıştı. Yardım çağırmak için omzunun üzerinden baktı.

Uzume'yi ya da diğerlerini göremiyordu, sadece parıldayan bir gökkuşağı vardı. "Uzume?" diye bağırdı acilen. "Shiro? Susano?" Onlar gelmeyince Cevap olarak Yumei'nin kolunu sıktı ve tırnaklarını kosodunun koluna geçirdi. "Yumei, hemen geri dönmeliyiz."

"Yapamam," diye nefes aldı ve dehşet içinde bariyere doğru bir adım daha yaklaştı. "Evet, yapabilirsin!" İki eliyle adamın koluna sarıldı ve ellerini Ama çorapları, dönen duvara yaklaşp gölgeleri toplarken çimenlerin üzerinde kaydı. "Yumei, dur!"

Aradaki mesafeyi kapattığında, Shiro ve Uzume için çılgılık attı. Kimse cevap vermedi. Kimse onları kurtarmaya gelmedi. Kalbi kaburgalarına doğru çılgınca çarpıyordu. Yumei bariyeri terk edemezdi, o da edemezdi. Onu durdurmak zorundaydı.

Bariyerin kenarına sadece birkaç adım kala, onun önüne atladı ve iki elini kullanarak tüm gücüyle onu geri itti.

Durdu. Zavallı insan kasları onu yerinden kımıldatamadı ama durmuştu.

"Geri çekil," diye nefes nefese onu itmeye devam etti. "Bir adım geri çekil, Yumei."

Gözleri bariyere sabitlenmişti. Arkasındaki gökkuşağı kolajı, gölgeler ona doğru bastırdıkça karardı. Dumanlı dallar aradan kayarak mürekkepli parmaklar gibi onlara uzandı.

"Yumei!" diye bağırdı ve onu olabildiğince sert bir şekilde itti.

Ayağı ona destek olmak için kaydı. Onu tekrar itti ve adam birkaç santim daha geriye kaydı. Ayaklarını destekleyerek kendini ona doğru attı ve onu bir adım geriye itti. Umut, kafasındaki buz gibi paniğe nüfuz etti. Bunu başarabilirdi. Onu o baştan çıkarıcı karanlıktan uzaklaştırabilirdi.

Bariyerin ötesindeki gölgeler huzursuzca kıvranıyor ve bulut benzeri girdaplar bariyerin içinden yayılarak onlara doğru kıvrılıyordu. Onu tekrar itmeden önce,

mürekkepli dallar uzandı.

Emi'nin etrafından ayrıldılar, ona dokunmadılar ve Yumei'nin bileklerinin etrafında döndüler. Vücudundan bir ürperti geçti ve yüzüne neredeyse coşkulu bir şehvet yayıldı. Gözleri parlayan gümüş rengine dönüşene kadar irisleri genişledi. Mürekkepli gölgeler kollarından yukarı doğru tırmandı ve bariyere doğru adım atarak Emi'yi önüne itti, onun kendisini durdurma çabalarına aldırmadı.

"Yumei!" diye bağırarak onu geri itti. Onun gücüne karşı zorlanırken, göğsündeki eli yana, karanlığın siyah buhar gibi yükseldiği gölge kaplı koluna doğru kaydı.

Gölgeler onun elinden uzaklaştı, o onlara dokunamadan geri çekildiler. Bu karanlık Tsuchi'den doğmuştu ve kami *ki ile* aşılarmıştı. Tsuchi *onunla* hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Sarsıntılı hareketlerle, karanlığı dağıtmak için elini kolundan aşağı doğru kaydırды. Etrafındaki karanlık dağıldı ama eli geçer geçmez yeniden toplandı. Daha fazla karanlık bariyerdan akarak onun etrafını sardı. Bir büyü cızırtısıyla kanatları şekillendi ve sırtından yükseldi. Kara tüylerinden kara sis damlıyordu.

Bu dünyaya ait hiçbir şey görmeyen gözleri, gölgeler onları doldurdukça griye dönüştü.

"Hayır, Yumei!" Gölgelerin ona ne yaptığını bilmiyordu ama kötü bir şey olduğunu biliyordu. Karanlık onu bir kez ele geçirdi mi, asla bırakmayacaktı. "Savaş onunla! Onunla savaşmalısın!"

Gölgeler onun etrafında sıkılaştı ve adam tekrar ileri adım atarak kadının tökezlemesine neden oldu. Sırtında sıcak ve soğuktan oluşan garip bir dalga dalgalandı; bariyer. Bir adım daha atarlarsa Uzume'nin korumasının ötesine geçmiş olacaktı.

Gölgelerin onu bırakmasını nasıl sağlayabilirdi? Keşke onu *ki'siyle* sarabilse ve Tsuchi'nin erişiminden koruyabilse. Keşke Tsuchi'nin onu reddettiği gibi onu da reddetmesini sağlayabilseydi!

İlk karşılaşmalarında Yumei onun elini ağzına götürmüş ve ısırılmıştı. *Kanında kami gücünün tadını alabiliyorum.*

Kami gücü damarlarında akıyordu. Kolunu yukarı çekti ve tırnaklarını shikigami deneyinden kalan kabukların üzerinde gezdirdi. Derisinden kan fışkırdı. Daha da koyu gölgeler Yumei'nin etrafını sararken nefesini tutarak bileğini onun ağzına doğru itti.

Tepki vermedi, gözleri hâlâ dosdoğru ileriye sabitlenmiş, siyaha doğru kararıyordu. Sonra burun delikleri alevlendi ve dişlerini kadının bileğine geçirdi. Kızın kanı çenesinden aşağı aktı ve yutkunurken boğazı hareket etti.

Gölgeler ona dokundukları yerde sessiz bir protestoyla kıvranıyordu. Kadının kanayan bileğini ağzında tutarken, etrafındaki karanlık inceldi. Gözlerindeki loşluk geri çekildi ve irisleri küçülerek normale döndü, göz bebekleri yeniden belirdi.

Bakışları ona odaklandı ve bakışlarında korkuyu gördü. Izanagi'nin ellerinde kendi yok oluşuyla yüzleşen yokai savaş lordu, onu neredeyse ele geçiren ve hâlâ ele geçirebilecek olan karanlığın çağrısından korkuyordu.

Dişlerini onun kolundan çekti. Dalgalanan kırmızı ve siyah güç onun üzerinde dalgalanarak formunu emdi. Bir anda onun yerinde bir kuzgun belirdi. Normal bir kuştan biraz daha büyük olan kuzgun, kanatlarını açarak havada asılı kaldı.

Tek bir kalp atışı için, hareket edemeyecek kadar şaşırmıştı. Sonra onu havadan kaptı ve göğsüne bastırdı, kanatları kollarının altında sıkışmıştı.

Karanlık öfkeyle çalkalandı, etraflarında dönerek tüylerine yapıştı. Kız kaçtı. Gölgeler peşinden koştu, bariyeri zorlayarak onu ele geçirmeye kararlıydı. Devrilmiş ağacın gövdesi boyunca koştu ama mesafe sonsuza kadar devam edecekmiş gibi görünüyordu, mesafe inanılmaz derecede çarpıktı. Sonunda, renklerin girdabında tanıdık şekiller gördü.

"Uzume!" diye bağırdı.

Çok renkli sis dört Kunitsukami'yi ortaya çıkarmak için küçüldüğünde, Uzume'nin başı döndü. Yüzü soldu ve ayağa fırladı, Shiro ve Susano da neredeyse aynı hızla ayağa fırladılar.

Uzume ellerini kaldırdı ve avuçlarında altın ışık tutuştu. Şiddetli, çatırdayan *ki* etraflarındaki atmosferi ısıttı, ardından tanrıçadan sıcak bir rüzgar çıktı. Emi'nin üzerinden geçerek saçlarını arkasından savurdu ve mürekkep gibi karanlığı yakaladı. Bir başka parıltıyla gölgeler yok oldu ve Uzume'nin gücünün ardından her yüzeyde yeşil bitkiler filizlendi.

Emi'yi bir rahatlama kapladı ve titreyen bacakları gevşedi. Dizlerinin üzerine çöktüğünde, Shiro ve Susano yanına koşarken, kollarına sıkışmış, tüyleri her yere yapışmış siyah kuzguna baktı. Gümüş rengi gözlerini ona doğru çevirdi.

"Caw," diye mırıldandı, kuşların hoşnutsuzluğunu yansıtan bir sestir. Kadın kendini tutamadı. Gülmeye başladı.

CHAPTER 10

Tseslerin sessiz mırıltısı onu yavaşça uykusundan çekip aldı.

Emi'nin göz kapakları çırpındı ama çabucak kapattı. Kısa bir anlık altın ışığına ve yerdeki uzun gölgelere bakılırsa şafak daha yeni sökmüştü. Başını koluna yasladığı yerde düzeltti ve tekrar uykuya dalmaya çalıştı. Parmakları elinin altındaki ipeksi kürke gömüldü.

Kürk mü?

Gözlerini hafifçe araladı. Devrilmiş ağacın hemen önündeki uzun otların üzerinde yan yatmıştı ve önünde beyaz bir tilki kıvrılmıştı, kulakları tembelce geriye eğilmiş ve burnu kalın kuyruğunun altına itilmişti. Bir kolunu başının altına, diğerini de üzerine koymuş, parmaklarını kürküne gömmüştü.

Uykulu bir şekilde gözlerini kırıştırdı. Shiro ne zaman bir tilkiye dönüşmüştü? Hatırlamaya çalışarak geçmişi düşündü. Yumei'nin kurtarılmasından sonra Uzume ona Emi'ye yakın durmasını ve *ki'sini* azaltmak için kuzgun formunda kalmasını söylemişti. Dizine tünemiş kuzgunla birlikte ağaca yaslandığını, koyu renkli sivri gagasıyla tüylerini metodik olarak düzelttiğini ve tüm dünyaya normal bir kuş gibi görüldüğünü hatırladı.

Şimdi onun kalçasına tünemiş, tüyleri hafifçe kabarmış ve başı bir kanadının altına sıkışmıştı. Şaşkınlıkla parmaklarını tilkinin yumuşacık kürkünde gezdirdi. Kulaklarından biri yukarı kalktı, sonra tekrar geriye eğildi. Belki de daha hızlı iyileşmek için form değiştirmişti. Hiçbir yara izi göremiyordu ve kulağı yine mükemmeldi.

Kaynağından tam olarak emin olmasa da içinde sessiz bir sızı vardı. Kontrolden çıkmış büyüünün onu yaralamış olmasından duyduğu suçluluk mu? Tsukiyomi'den kurtulduğu ve Shiro ile yeniden bir araya geldiği için duyduğu rahatlama mıydı? Tsuchi'nin karanlık çağrısı yüzünden Yumei'yi neredeyse kaybetmekten duyduğu korku muydu?

Shiro'nun kürkünü hafifçe okşayarak, uyuyan kuzgunu rahatsız etmemeye dikkat ederek onun sıcaklığına biraz daha yaklaştı. Tekrar uykuya daldığında, sessiz bir

Uzaktaki konuşmaların mırıltısı onun fark edebileceği kadar netleşti.

"Dinlenmeyi tercih etmeyeceğinize emin misiniz?" Uzume yumuşak bir sesle sordu. "Herkesi güvende tutacağım."

"Şimdilik iyiyim," diye mırıldandı Susano.

"Çok inatçı," diye iç geçirdi. "Diğer ikisi güçlerini toparlayabilecekken toparlayacak kadar akıllılar. Emi ve kocamı ararken hiç uyudunuz mu?"

"Dinlenebildiğimiz kadar dinlendik," dedi küçümseyerek. "Bu uykusuz kaldığım en uzun süre değil."

"Ama arkadaşlarının yaptığı gibi kamigakari ile kıvrılmak istemiyor musun?" diye alay etti. "Rahat görünüyorlar."

Susano sessizce homurdandı. "Beni hangisinin daha çok şaşırttığından emin değilim - İnari'nin ona olan bağlılığı mı, yoksa Tengu'nunki mi? Yumei arkadaşlıktan neredeyse benim kadar az hoşlanıyor, bir insan ise daha da az."

"Arkadaşlıktan hoşlanmaması doğasından çok koşullara dayanıyor," diye belirtti. "Emi belki de en büyük sürpriz oldu. Bu ikisiyle birlikte huzur içinde uyuyabilecek başka bir insan tanıyor musun? Amaterasu hizmetkârlarını iyi seçiyor."

"Olağanüstü biri olabilir ama Amaterasu'nun etkisi onu değiştirdi. Tsukiyomi'ye karşı serbest bıraktığı güç, herhangi bir insanın yaratabileceğinden çok daha fazlaydı. Rüzgârların kontrolünü onun elinden alamadım. İnari'nin ona ulaşmasına yetecek kadar uzun süre gücünü zar zor söndürebildim." Susano'nun sesi sertleşti. "Elementler asla bu şekilde kullanılmamalı."

"Çaresizdi ve daha iyisini bilmiyordu. Ben daha çok onun neye dönüştüğünü merak ediyorum. O bir insan ama *ki'sine* kami gücü dokunmuş."

"Amatsukami'nin daha önce bildiğinden çok daha güçlü bir araç olmasını bekliyorum. Umarım konukçularını çarpıtmayı alışkanlık haline getirmezler."

"Korkarım gündönümünden önce Amaterasu'nun tüm gücüne ve daha fazlasına ihtiyacımız olacak." Bir süre durakladıktan sonra Uzume hüznle devam etti. "Şimdilik Emi bizimle. Amaterasu'nun onu alacağı güne kadar bizindir. İnari ve Yumei daha azına izin vermeyecektir."

"Eğer insan olmasaydı," dedi Susano bir süre durakladıktan sonra, "Yumei'nin onu bir vasal olarak yetiştirdiğinden şüphelenirdim. Henüz yapması gereken tek şey onu kendi hizmetine bağlamak."

Uzume düşünceli bir ses çıkardı. "Ona böyle bir gözle baktığını sanmıyorum."

"Ona özgürce *ki'sini* ve kanını sundu. Onu çoktan efendisi olarak kabul ettiğini söyleyebilirim."

"O bir insan Susano, yokai değil. İnsanlar farklı türde bağlar kurarlar."

"O zaman aralarındaki bağa ne diyorsunuz?"

"Arkadaşlık," diye cevapladı sakın bir şekilde.

Susano alay etti.

"Inari'nin arkadaşlığına her zamankinden çok daha iyi katlanıyorsun," dedi. "Aranızdaki rüzgârlarda bir değişiklik mi var?"

"Neredeyse tahammül edilebilir durumda ama bu uzun sürmeyecek. Eski halinin parıltılarını gördüm, ancak bunlar hızla kayboluyor. O iğrenç kami lanetinden kurtulduğunda, eski cazibesine çok çabuk kavuşacağından şüpheleniyorum."

"Onu aşağılamak istediğini biliyorum ama o büyüleyici biri." "Çileden çıkarıyor."

"Çünkü seni çileden çıkarmasına izin veriyorsun."

Susano hırladı ve Uzume güldü. Bir dakika sonra tekrar konuştu, kırılmış kelimeleri aralarındaki rahat sessizliği bozdu.

"Kıza çok bağlı."

"Anıları olmadan bunalmış ve kaybolmuş durumda," diye karşı çıktı Uzume. "Kız onun için bir teselli kaynağı; güvenli, tehditkâr olmayan bir destek kaynağı. Bunda bir zarar görmüyorum."

"Bundan daha fazlası var, Uzume. Sanırım ona aşık."

Emi'nin uyuşukluğu bir balon gibi patladı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Onları tekrar kapattı ve dikkatle dinledi.

"Inari, aşık mı?" Uzume tekrarladı.

"Onu yakından izliyorum. İşaretler çok açık."

"Aşkın neye benzediğini bilir misin, Susano? Sen ki hiç sevmedin ve sevmeyi de hiç istemedin?"

"Benim gözlerim var, Uzume," diye tersledi. "Açıkça aşık olmuş."

Uzume uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra mırıldandı: "Inari, aşık. Ne kadar ilginç."

"Endişelenmiyor musun? O zaten savunmasız ve kırılmış durumda. Defalarca ölüm acısı çekti, anılarını kaybetti, onlarca yıl boyunca en zayıf formuna hapsedildi. Ve şimdi de kendisine ihanet eden Amatsukami tarafından yakında yok edilecek olan bir insana aşık."

"Emi lanetli olmasaydı bile, sadece birkaç on yıl içinde yaşlanacak ve ölecekti. O bunu biliyor."

"Ama umurunda mı? Şu anki durumunda, kızın kaybı onun dengesini bozabilir." "Belki de..." Uzume'nin sesi Emi duymak için zorlanana kadar yumuşadı.

"İnsanlar sürekli değişir ve her zaman uyum sağlar. Hayatları sona ermeden önce birçok kez aşık olup ayrılabilirler, ancak bu kavram ölümsüzlere yabancısıdır. Bizler nadiren, hatta hiç değişmeyiz. Yine de Inari değişti. O farklı, o kadar farklı ki Yumei'nin onu daha önce tanıyamamasına şaşırmadım. Inari bir ölümlü olarak yaşıyor. Hiçbirimizin kavrayamayacağı bir şey yaşadı."

"Ne demek istiyorsun?" Susano sordu.

"Bundan sonra onu neyin beklediğini tahmin etmek imkânsız. Öldükten sonra da onunla ilgilenmeye devam edecek mi, yoksa onun kaybını ölümlüler gibi mi yaşayacak?"

"Peki ya bir ölümsüz olarak sevmenin ne olduğunu hatırlayamadığı için cehaletinden dolayı kendini yüzyıllarca sürecektir amansız bir kedere mahkum ediyorsa?"

"Sizce bu kadar kısa sürede bu kadar derinden sevebilir mi?"

"Bilmiyorum."

İki Kunitsukami sessizliğe gömüldü.

Hâlâ uzun otların üzerinde yan yatmakta olan Emi kolunu tilkiye dolayarak onu kendine çekti. Tilki oflayıp pufladı ve burnunu kuyruğunun altına sokarak derin bir uykuya daldı.

Yüzyıllar süren keder. Susano haklı mıydı? Shiro'nun onu, aşkının ve kederinin ölümsüz ruhuna kalıcı olarak kazınmasına yetecek kadar sevmiş olması mümkün müydü?

Hayır, onu o şekilde sevmiyordu. Onu önemsiyor ve kaybetmekten korkuyordu ama o ölümsüz bir tanrıydı. Ateşin Kunitsukami'si Inari, uzun varlığının birkaç ayında tanıdığı bir insan kızının yasını tutmazdı.

Kapalı gözlerinden tek bir damla yaş kaçtı ve yanağından aşağı süzüldü. Onu ruhunun sonsuza dek değişmesine yetecek kadar sevmiyordu ama korkuyordu ki ruhu onun alevlerinde çoktan yeniden yazılmıştı.

"T Susano onlara, "Izanami'nin Cennete Giden Köprü'yü açmasını engellemenin hiçbir yolu yok," dedi.

Yumei, kolunu kaldırdığı dizinin üzerine koyarak Susano'ya baktı. "Sarutahiko sana bunu mu söyledi?"

Emi, Yumei ve Shiro Sarutahiko'nun uyanışı boyunca uyumuşlardı. Uzume onu gücünü toparlayabileceği daha güvenli bir yere götürmeden önce sadece Susano onunla konuşmuştu. Emi hâlâ onun yüzünü bile görmemişti.

-Ya da en azından öyle olduğunu düşünmüyordu. Belki de çoktan unutmuştu, anıyı ölümlü zihninde tutamıyordu.

Şimdi dördü, *tsuchigumo* vadisinin sisli ormanı ile çevrili, yeryüzü alemindeki yazlık açıklıkta oturuyordu. Uzun süre kalamazlardı; Uzume olmadan sis, pınarın ve etrafındaki ağaçların barınağına tecavüz edecekti.

"Sarutahiko Köprü'yü açma ritüelini tam olarak bilmiyor," diye yanıtladı Susano, "ama Izanami'nin ihtiyacı olan her şeyi çoktan tedarik ettiğinden ya da ayarladığından oldukça emin. Ancak Köprü açıldığında yeni bir engelle karşılaşacak."

Susano parmaklarını dizine vurdu. "Sarutahiko'nun açıkladığı gibi, Köprü Takamahara'ya tek bir geçiş yolu açmıyor. Dünya'ya, Tsuchi'ye, Yomi'ye ve Takamahara'ya giden yollar arasından seçim yapılabilecek birden fazla yolun bulunduğu bir diyarlar kesişimi. Izanami yanlış yolu seçerse

Sonsuza dek ölümler diyarında ya da Tsuchi'nin en uzak köşelerinde mahsur kalabilir." "O bunu riske atmaz." Emi'nin yanına uzanan Shiro başparmağını ovuşturdu

Çenesi boyunca düşünceli bir şekilde. "Sanırım doğru yolu bulmanın garantili bir yolu var."

"Sadece bir tane. Ona Ame-no-Nuboko denir, göksel mücevherli mızrak. Eski tanrılar Köprü'yü şekillendirirken, mızrağı Köprü'nün muhafızı için bir araç olarak yarattılar ve mızrak onu tutan kişiye arzu ettiği yolda rehberlik edecek."

"Köprü'nün muhafızı," diye yineledi Shiro. "Yani mızrak Izanagi'ye ait, bu da demek oluyor ki Izanami zaten ona sahip. Izanagi onu neden kız kardeşinden saklasın ki?"

"Ben de Sarutahiko'ya bunu söyledim. Izanami, Amaterasu'nun kamigakari'sini öldürmeyi başaramaması dışında, attığı her adım için son derece iyi hazırlanmış." Tekrar Shiro'ya odaklanmadan önce Emi'ye baktı. "Ancak görünen o ki Nuboko öyle güçlü bir obje ki onu kullanmak alemlerin en derin büyülerinde dalgalanmalara neden oluyor - Kunitsukami ve Amatsukami'nin tespit edebileceği dalgalanmalar."

"Son zamanlarda eline almamış olsa bile," dedi Shiro, "bu onun elinde olmadığı anlamına gelmez."

"Muhtemelen Izanagi tarafından korunan bir yerde mühürlenmiş ve bağlanmış. Sarutahiko'nun hatırlayabildiği kadarıyla, en son altı ila yedi yüz yıl önce taşınmış ve Uzume son iki yıl içinde yer değiştirmedikten emin."

Emi öne doğru eğildi. "Izanami muhtemelen onu olduğu yerde bıraktı, böylece onu taşıyarak dikkat çekmeyecek. Bu da onu ilk bizim alma şansımız olduğu anlamına geliyor."

"Eğer onu bulabilirsek," dedi Yumei. "Ve eğer o ve Izanagi'nin üzerine yerleştirdiği korumaları kırabilirsek."

Shiro arkasına yaslandı ve bir koluyla kendini destekledi. "Izanami muhtemelen onu zamanında bulamayacağımıza dair bahse giriyor. Onu eline alır almaz peşine düşeceğimizi biliyor. Son ana kadar yerini ya da mızrağın yerini açıklamayacaktır."

"Asıl planı Köprü'yü karşı koymadan açmaktı," dedi Susano. "Dördümüzün mühürlenmesini, Amaterasu'nun Takamahara'da hapsolmasını ve Izanagi ile Tsukiyomi'nin ona destek olmasını planlıyordu."

Shiro kendini beğenmiş bir tavırla, "Bu onun için pek de iyi olmadı," dedi. "Dört Kunitsukami'yle de başa çıkmak zorunda kalacak."

"Ve Amaterasu," diye ekledi Susano.

Shiro'nun mizah anlayışı buharlaşırken gözleri dümdüz oldu. Emi'nin yüreği burkuldu ve bakışlarını kaçırarak içindeki korku kıvılcımını bastırdı.

"Mızrağı nasıl bulacağız?" Yumei ağır sessizliğin içinde sordu.

Kimse konuşmayınca, kami hakkında bildiklerini düşünerek elini alnına bastırdı. "Izanagi'nin mızrağı güvenli bir yere mühürlendiğini söylemiştin. Gücünün en güçlü olduğu yer olan tapınaklarından daha güvenli neresi olabilir?" "Mızrağı

Mızrak muhtemelen Izanagi Takamahara'dayken bile korunabileceği büyük tapınaklarından birindedir."

"Izanagi çoğu zaman Takamahara'da," dedi Susano ona. "Yeryüzü diyarını sevmez ve sadece mecbur kaldığında iner."

"Böylece mızrağı korumak onun vasallarına ve tapınak hizmetkârlarına düşecekti." İki parmağıyla şakaklarına masaj yaptı. "Izanagi'nin tapınakları Amaterasu'nunkiler gibiyse, bahse girerim mızrakla ilgili bir tür kayıt vardır. Bu tür şeyler tapınak tarihçelerinde yer alır."

"Sence bunu yazarlar mı?" Shiro sordu. "Bu riskli görünmüyor mu?"

"Ne olduğunu bilmiyor olabilirler, ama bahse girerim uzun yıllar boyunca korumaları altında olan ilahi bir eserin bir tür kaydı vardır." Soru sorarcasına Susano'ya baktı. "Izanami ile olan tüm bu olaylardan önce, Izanagi'nin mızrağı *saklamak* ya da sadece güvende tutmak için bir nedeni var mıydı?"

Susano, "Onu saklamak muhtemelen bir endişe kaynağı değildi," diye cevap verdi. "Yeri bilinse bile, kim Izanagi'nin hizmetkârlarına saldıracak kadar yüzsüz olabilir ki?"

Emi, muhtemelen acı dolu geçmişinin hatırlatılmasından hoşlanmayan Yumei'ye bakma dürtüsüne direndi.

"Dahası," diye devam etti Susano, "mızrak çoğu yokainin sahip olmak isteyeceği bir ödül değildir. Onu kullanmaya kalkışanlar hem Amatsukami hem de Kunitsukami ile karşı karşıya kalacaktır."

"Bu durumda," dedi, "bence araştırmamıza Izanagi'nin en büyük tapınağından başlamalıyız."

Shiro gözlerini devirdi. "Izanagi'ye biraz daha incelikle savaş ilan etmeyi tercih etmeyeceğinden emin misin? Eğer onun önde gelen tapınaklarına yaklaşırsak, bunu görmezden gelmeyecektir."

"Üçünüz de uzakta durmalısınız," diye kabul etti. "Ama büyük bir tapınak mikolarla dolu olacaktır. Bir tane daha olsa ne olur? Çoğu tapınak benzer düzenlere sahiptir. Gizlice içeri girebilir, kayıt odalarını bulabilir ve şüphe uyandırmadan tekrar dışarı çıkabilirim."

Shiro ve Susano karşılıklı bakiştılar.

"Emi," dedi Susano yavaşça, "anlamalısın. Izanagi sadece Amatsukami'nin lideri değil. O Takamahara'nın, *tüm* kamilerin nihai hükümdarıdır. Onun gücü... yenilmezdir. Onun kalelerinden birine girmen..."

Korku dolu bir heyecan midesini bulandırdı.

Yumei, "Izanagi yeryüzü aleminde değil," dedi.

Susano'nun kafası ona doğru döndü. "Ne?"

"Izanagi'nin inmesini bekleyen bir kamigakari var, ama o hala Takamahara'da. Muhtemelen Amaterasu gibi gündönümünü bekliyor."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Yumei Emi'ye baktı ve o da anlayışla gülümsedi. O aramıştı

Amatsukami'yi onun ısrarı üzerine, kaderi hakkındaki gerçeği ararken bulmuştu. Topladığı bilgiler şimdi o zaman olduğundan daha faydalıydı.

Nabızı heyecanla atmaya başladı. "Tapınağa ne kadar çabuk girebilirim o kadar iyi."

"Bir düşman kalesine tek başına giremezsin," diye hırladı Shiro.

"Yapabilirim-"

"Inari haklı," diye araya girdi Yumei. "Tek başıma risk çok büyük."

"Ama hiçbiriniz benimle gelemersiniz. Tapınağa uyum sağlayabilecek birine ihtiyacım var. İnsan birine."

"Hangi insan işe yarayacak kadar güçlüdür ki?" Susano sordu.

"Bir sohei getireceğim." Shiro'ya baktı. "Katsuo benimle gelecek. Geleceğini biliyorum."

Shiro'nun çenesi büküldü, sonra başını salladı. "Çocuk kendini sana adanmış. Arkanı kollayacaktır."

"Onu almak için Shion'da durabiliriz. Izanagi'nin en eski ve en büyük tapınağı Shion'un yaklaşık bir saat güneyinde." Miko eğitiminin sıradan yönleri şu ana kadar pek işe yaramamıştı ama en azından Amatsukami tapınaklarının nerede olduğunu biliyordu. Ayağa kalktı. "Shion'da da bir miko üniforması ve yiyecek bir şeyler bulabilirim. Siz üçünüz yemeksiz sonsuza kadar dayanabilirsiniz ama ben dayanamam."

"Shion?" Susano, Shiro ve Yumei ayağa kalkarken mırıldandı. "Bu Amaterasu'nun en önde gelen tapınağı, değil mi?"

Shiro sırtını gererek ona muzip bir sırıtış attı. "Az önce Fırtına'nın Kunitsukami'sini tapınağına davet ettiğinin farkındasın, değil mi? *Guji* ve küçük sohei arkadaşın ne düşünecek?"

Başını iki yana salladı. Tapınağına bir değil *iki* Kunitsukami davet etmişti ve Guji Ishida onun en önde gelen yoldaşlarının kim olduğunu fark ettiğinde... onun tepkisini hayal etmek bile istemiyordu.

CHAPTER 11

TKuzey dağlarını aşıp Shion'a geri dönmek için Yumei, Tsuchi üzerinden bir geçit oluşturdu ve bu sayede sadece birkaç adım. Orochi'nin adasına erişmek için de aynı beceriyi kullanmıştı. Büyüyü hazırlamak birkaç saat sürse de, bu onun için rahatsız edici ısınma yeteneğiyle yolcu taşımaktan daha kolaydı.

Karanlık eşikten adımını attığında davul sesleri duydu. Mide bulandırıcı bir korku onu sardığında başı yukarı kalktı.

"Bu gürültü de neyin nesi?" Susano onlara katıldığında Shiro ona sordu ve Yumei elini sallayarak alemler arasında dalgalanan karanlık deliği yok etti.

Emi vücudunu sarsan ürpertiye bastırmak için kollarını kendine doladı. Ciğerleri daraldı.

"Bugün Aralık ayının on ikisi olmalı." Sesindeki titremeyi gizleyemedi. "Cennet ve Dünya'nın Sekiz Kutsaması'nın başlangıcını kutlamak için düzenlenen bir festival... gündönümüne kadar olan sekiz gün."

Sonraki bir hafta ve bir gün boyunca tapınak her bir elementi -Rüzgar, Gökyüzü, Ağaç, Su, Dağ, Toprak, Fırtına ve Ateş- onurlandıracak ve yılın en uzun gecesi olan dokuzuncu gecede gündönümünden önce onların kutsamalarını isteyecekti. Hayatının sona ereceği gece.

Kararsız bir nefes aldı. Sadece sekiz gün kalmıştı. Zaman nereye gitmişti? Tsukiyomi'nin adasında geçirdiği birbirinden ayırt edilemeyen günler o kadar birbirine karışmıştı ki ne kadar süredir orada olduğunu fark etmemişti. Şimdi, her şeyin bitmesine bir haftadan biraz daha az bir süre kalmıştı. Gözlerini kapadı, yaklaşan ölümüne değil, göksel mızrağı bulmaya odaklandı.

"Emi?" Shiro mırıldandı, varlığı onun yanındaydı.

Kendini toparlayarak omuzlarını dikleştirdi. "Festival Katsuo'yu bulmamızı zorlaştırabilir. Acele etmeliyiz."

Üç yokaiye bakmadan ileriye doğru yürüdü. Yumei'nin portalı

onları nehrin yakınındaki doğu arazisinin hemen dışına bırakmıştı - suyun sesini duyabiliyordu - ve sadece birkaç dakika yürüdükten sonra yerden hafif bir sıcaklık fısıldadı. Kutsal topraklara girmişti.

Birkaç adım gerisinde Susano tısladı. "Kami tapınaklarının ne kadar tatsız olduğunu unutmuşum."

Ona şöyle bir baktı ama yorum yapmadı. *Torii* bariyeri bir Kunitsukami için rahatsız edici olabilirdi ama en azından onu reddetmiyordu. Shiro her zamanki gibi tapınak alanından rahatsız olmamış görünüyordu.

Gece, rahatsız edici derecede soğuk bir esintiyi de beraberinde getirerek arazinin üzerinde uzanıyordu. Olgun ladin ağaçlarının arasından geçerken uzun zamandır kayıp olan paltosunu düşündü, ince bir kar tabakası ayaklarının altında çıtırdıyor ve çoraplarının içinde eriyordu. Tsukiyomi'nin adasından dramatik kaçışından önce yanına ayakkabı almış olmayı diledi.

Davulların sesi daha da yükseldi ve ağaçların arasından ürkütücü turuncu bir parıltı sızarak festivale katılanlar fenerlerin önünden geçerken titreşti. Emi ve yokai ormanının içinden süzülürken, sabit gümbürtünün üzerinden konuşmalar duyulmaya başladı.

Tek tek insanların şekillerini seçebilecek kadar yaklaştığında durdu ve arkadaşlarına döndü. Tapınağın *kannushi*, miko ve sohei'sinin, yoldaşlarının insan olmadığını anlamamasına imkân yoktu.

"Siz üçünüz burada beklemek zorundasınız," dedi onlara.

Shiro kaşlarını kaldırarak, "Bu tapınağa son gelişinde bir kami sana saldırmıştı," dedi. "Gerçekten de gözümün önünden ayrılmaya izin vereceğimi düşünmüyorsun, değil mi?"

Kalbi garip bir şekilde çarptı ve hızla başını salladı. "Uzağa gitmeyeceğim. Birinden benim için Katsuo'yu bulmasını isteyebilirim."

Ona uzun uzun baktı ve kollarını kavuşturdu. "Beş dakika."

"Ama bu..." İç çekti. "Peki. Beş dakika. Beş dakika."

Hiç vakit kaybetmeden ağaçların arasından geçip geniş caddeye çıktı. Ortadaki çakıl yol, yiyeceklerden tılsımlara, hediyelik eşyalardan ödüllü oyunlara kadar her şeyi sunan düzinelerce renkli stantla kaplıydı ve miko, kannushi ve bir avuç özel satıcı tezgahları yönetiyordu.

Bazıları gündelik kışlık kıyafetler giymiş, bazıları ise geleneksel kimono ve hakama ile ısınmak için ağır haori paltolar giymiş olan ziyaretçiler stanttan standı dolaştı. Renkli kıyafetler, gösterişli stant tabelaları ve ağaçların arasına gerilmiş uzun iplerde başlarının üzerinde asılı duran parlayan kağıt fenerlerle vurgulanan festival havası herkesi etkiledi. Bazı festivaller ağırbaşlı olsa da, bu geceki bir neşe ve sevinç festivaliydi; bir yılın bitişinin kutlanması ve bir sonraki yılın parlak umutlarıydı.

Gölgelerin arasında duraklayan Emi, kıyafetlerini boş yere çekiştirdi. Onun mavi

Kir lekeleri, kurumuş kan lekeleri (Shiro'nunki) ve kalıcı kırıxıklıklar olmasaydı kimono uygun olurdu. Muhtemelen Shiro da dahil olmak üzere yokai arkadaşlarından daha itibarsız görünüyordu. Uzume giysilerini temizlemek ve onarmak için gizemli bir büyü yapmıştı, bu yüzden sadece Emi bir tür felaketin kazazedesi gibi görünüyordu.

Turuncu ışığın lekeleri gizleyeceğini umarak, sıranın sonundaki iki genç mikonun bir sonraki müşterilerini beklediği tezgâha doğru hızla ilerledi. Şişlere dizilmiş rengârenk köfteler sergileniyordu ve arkalarında fokurdayan su kapları ile sos ve dip sos kaplarının bulunduğu bir tezgâh vardı.

Selamlamak için eğildiğinde, iki miko da otomatik olarak onu yansıttı, ama doğrulup ona daha iyi baktıklarında, çok daha alçak bir şekilde eğildiler.

"Leydim!" diye bağırdı büyük olanı -belki on altı ya da on yedi yaşında-. "Neden böyle giyindiğinizi düşündük - yani, size nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Sohei Katsuo ile konuşmam gerek. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Sohei Katsuo?" Miko arkadaşına baktı. "Herhangi bir fikrin var mı?"

"Chihiro biliyor olabilir," diye yanıtladı ikinci kız. "Erkek arkadaşı Taro, Katsuo ile antrenman yapıyor. Ona sorabilirim. Omamori standında."

Emi başıyla teşekkür ederek, "Lütfen acele edin," dedi.

Kız tezgâhtan ayrıldı ve sıra sıra dizilmiş stantlar boyunca ilerleyerek neşeli ziyaretçi kalabalığının arasında gözden kayboldu. Davul sesleri sabit ve sert bir tempoda devam ediyordu.

"Leydim," dedi kalan miko, "saldırıdan sonra daha güvenli bir yere gittiğinizi sanıyordum..."

"Sadece kısa bir ziyaret için geldim." Ölüm kalım meselelerine girmek istemeyen Emi, yiyecek seçkisini işaret etti. "*Dango* çok lezzetli görünüyor. Sen mi yaptın?"

"Hepsini Yoshiko ve ben yaptık," dedi kız parlak bir sesle. "Büyükanneimin tarifi ve tadabileceğiniz en iyi tarif, söz veriyorum."

Emi'nin yönlendirmesiyle miko, köfte için çeşitli tatların ve sosların tarifine başladı. Sabırsızlığını gizleyen ve boş, ağrıyan midesini görmezden gelen Emi, diğer kız -Yoshiko olduğunu tahmin ediyordu- kırmızı hakaması bacaklarında sallanarak koşarak geri gelene kadar kıbarca dinledi.

"Katsuo geçit törenine katılıyor." Yoshiko özür dileyerek eğildi. "Birkaç dakika içinde başlayacak."

Emi'nin omuzları çöktü. Onu gizlice kenara çekebilmesi için birkaç saat geçmesi gerekecekti.

"Teşekkür ederim," dedi bir kez daha eğilerek. "O serbest kalana kadar bekleyeceğim." Geri çekilirken, iki miko kaşlarını çatarak ona baktı.

"Leydim," dedi büyük kız, "sorabilir miyim... her şey yolunda mı?"

"Evet, tabii ki. Ben sadece kalabalıktan kaçınmak için tapınağa giden yürüyüş yolunu kullanacağım."

Kızları endişeli ifadelerle baş başa bırakarak ağaçların gizleyici gölgelerine çekildi.

"Bu beş dakikadan fazlaydı, küçük miko."

Sıçrayan ve çığlığını zorlukla zapt eden Emi, Shiro'yu sadece bir adım ötede, genç bir meşe ağacının gövdesine yaslanmış halde bulmak için döndü. Ona işkence dolu bir bakış fırlattı.

"O kızın bu kadar uzun süre *dango* hakkında konuşmasına izin verdiğine ve yanında hiç getirmedigine inanamıyorum. Zalimlik hakkında konuş-"

"Leydim!" diye seslendi bir ses, neredeyse Emi'nin tam arkasından.

"Leydim, nerede

."

Tezgâhtaki miko bir çalının etrafından dolandı ve neredeyse ona çarpıyordu. Emi'nin sırtı. Elinde ısırik büyüklüğünde bir tabak köfte tutarak kısa bir süre durdu.

"Leydim, hoşunuza gideceğini düşündüm-" Bakışları Emi'nin yanından geçip, kendisini saklayamayacak kadar dar bir ağacın arkasına saklanmış olan Shiro'ya kaydı. Kızın gözleri gittikçe genişledi, yakut rengi irislerine sabitlenmeden önce yüzünde ve kulaklarında gezindi. Yüzü bembeyaz oldu ve tabak elinden yuvarlanarak yüzüstü karların üzerine düştü.

Kızın çığlık atmasından korkan Emi, Shiro'nun kolunu tuttu ve onu kendi tarafına çekti. Kendini gülümsemeye zorladı.

"Bu Shiro," dedi sakince. "Bu geceki festivalde benim konuğum." Kızın ağzı bir açılıp bir kapandı. "Ama bu bir-bu bir-"

"O bir yokai, evet," dedi Emi, "ama aynı zamanda Amaterasu'nun bir müttefiki ve tapınakta hoş karşılanıyor."

"Öyle mi?" "Evet, kesinlikle."

"Ah." Kız birkaç kez gözlerini kırpıştırarak soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalıştı. Ellerini kalçalarına bastırarak titrek bir selam verdi. "Sizinle tanışmak bir onurdur, Yokai Shiro. Benim adım Aya."

"Aya," diye mırıldandı Shiro. "O zevk bana ait. Yemekleri böylesine ilahi bir aroma üretebilen her kadın tanımak istediğim bir hanımefendidir."

Emi'nin çenesi açıldı. Sonra kapattı.

Aya'nın yanaklarında bir kızarıklık belirdi ve başını eğdi. "Düşürdüğüm için özür dilerim. Biraz daha getirmemi ister misiniz?"

"Seni rahatsız etmek istemem," diye cevap verdi, sözlerini kaplayan o çekici mırıltıyla. Emi bunun Aya'nın omurgasında nasıl bir ürperti yarattığını çok iyi biliyordu, çünkü aynı şeyi kendisi de hissediyordu.

"Benim için fark etmez," dedi Aya soluk soluğa. "Hemen şimdi biraz alacağım!" Utangaç bir şekilde gülümseyerek kabine doğru koştu.

O gider gitmez Emi bakışlarını Shiro'ya çevirdi. "Ne oldu?
Bu mu?"

"Neneydi?" "Şu!"

Bir kaşını kaldırdı. "Yerden yemek konusunda bir sorunum yok ama açlıktan öldüğünü söylemiştin. Biraz istemez misin?"

"Ben-evet, ama-ama bunu yapmak zorunda değildin-" Onu mikoyla flört etmekle suçlamak istemediği için cümlelerin geri kalanını ısırarak söyledi. "Onun geldiğini neden duymadın?"

"Bu gürültünün içinde bir kişinin ayak sesini duyuyor musun? O kadar çok gürültü var ki-"

Yumei karanlığın içinden çıktı, onu Susano izledi. "-birisi arkamdan yürüdü," diye bitirdi Shiro.

"Bu gecikme de neyin nesi?" Yumei gözlerinde sinirli bir ifadeyle sordu. "Yemek," diye yanıtladı Shiro.

"Ne?"

"Yemek bekliyoruz."

"Buraya mı? Teslimat servisini ayarladınız mı?" Yumei alaycı bir tavırla sordu. "Gitmeliyiz," dedi Emi hızla. "Aya bir yokai ile idare edebilir, ama-"

Aya, ıslıl ıslıl parlayarak ve tezgâhındaki her çeşit *dango* ile dolu bir tepsi taşıyarak çalılığın etrafından dolandı. Kendisini bekleyenlerin sayısının iki katına çıktığını görünce adımları duraksadı.

Sonra onun arkasında, elinde bir tabak yemek taşıyan başka bir miko çalılıkların arasından görüldü. Ve bir başkası. *Dört* genç kadın Aya'nın arkasına dolmuş, üç yokaiyi huşu ve dehşet karışımı bir duyguyla seyrediyordu.

Aya yemek yüklü tepsisiyle bile zarafetini koruyarak eğildi. "Düşündüm ki... birkaç farklı çeşit yemek denemek hoşunuza gider diye düşündüm."

Emi dudaklarını birbirine bastırdı. Aya'nın diğer mikoyu davet etmesindeki asıl motivasyonun, yakalanması zor ve yasak yokalardan birini gösterme arzusu olduğundan şüpheleniyordu.

"Teşekkür ederim Aya," diye mırıldandı, beş mikoyu nasıl nazikçe başından savacağından emin değildi.

Kızlar ayaklarını sürüyerek yaklaştı ve utanmadan üç yokaiye baktılar. Susano, Yumei'nin arkasına geçti.

"Geri çekilmek korkaklık mı olur?" diye mırıldandı Kunitsukami. Yumei tereddüt etmeden, "Evet," diye cevap verdi.

Susano başka bir şey homurdandı, kelimeler Emi'nin duyamayacağı kadar sessizdi.

Shiro yokai arkadaşına sırtıttı ve Emi'nin etrafından dolaştı. Bu hoş geldin işaretiyle Aya'nın tereddütü ortadan kalktı ve ona denemesi için bir tür *dango* önerirken keyifle gülümsedi. Bir şiş aldı ve sanki bu bir tür işaretmiş gibi diğer dört miko etrafını sardı,

ona bir şey teklif etmek için itişip kakışıyorlardı.

Nasıl tepki vereceğini bilemeden Yumei ve Susano'nun yanında duran Emi, Shiro'nun her tabaktan yiyecekleri tadışını ve beş mikonun da gururla gülümsemesine neden olan cömert iltifatlarını izledi. Kızların kızarması ve hayranlık dolu bakışları karşısında yüreği burkuldu. Shiro da onun üzerinde aynı etkiyi yaratmıştı.

Kızlardan biri Emi'ye döndü ve elindeki tabağı uzattı. Açlığını daha fazla görmezden gelemeyen Emi tabağı aldı ve kızın tabağı çeşitli lezzetlerle doldurmasına izin verdi.

Shiro'dan uzaklaşan Aya utangaç bir şekilde Susano'ya yaklaştı, muhtemelen Yumei yerine onu seçmişti çünkü çocuksu görünüşü ikisinin de taşıdığı tehditkâr havayı yumuşatıyordu.

"Size biraz *dango* ikram edebilir miyim?" diye sordu.

Bir an için, Fırtına'nın Kunitsukami'si insanlar gidene kadar Yumei'nin arkasına saklanmaya devam edecekmiş gibi göründü. Sonra Shiro'ya sinirli bir bakış atarak tabaktaki şişlerden birini aldı ve ilk hamur tatlısını dişleriyle hevesle kopardı. Aya onun sivri köpek dişlerinin kısa bir süre görüldüğü ağzına hayretle baktı. Hızlıca çiğneyip yuttuktan sonra gözlerini kısarak şişi inceledi.

"Bu çok iyi," diye mırıldandı isteksizce. Yumei'ye baktı. "Sen de denemelisin."

Aya, üzerine koyu sos sürülmüş bir şişi gösterdi. "Bunu deneyin."

Yumei de bir şiş tattı. Yüz ifadesi değişmedi ama hemen bir tane daha aldı. O ve Susano, Aya'nın tüm köftelerini hızla mideye indirirken, Emi garip bir şekilde kendini yetersiz hissetti. Kamigakari eğitiminde yemek pişirme dersi almamıştı.

"Etsuko!" diye haykırdı kızlardan biri gülerek ve dehşet içinde.

Emi etrafına bakındı ve neredeyse ağzındaki yemekten boğulacaktı. Genç mikolardan biri Shiro'nun kulağını yakalamış ve yüzünde bir sırıtışla tutuyordu. Shiro donup kalmış, tepki veremeyecek kadar şaşırılmıştı.

"Çok yumuşak," dedi Etsuko kıkırdayarak. "Bir kedi yavrusunun tüyleri gibi."

Yüzü merakla aydınlanan bir başka kız, adamın diğer kaba etine uzandı. Kulak.

Emi tabağını Aya'ya doğru itti ve kızın bileğini Shiro'dan uzaklaştırdı. Etsuko'ya döndüğünde, kız onun kulağını serbest bıraktı ve pişmanlık duymadan gülümsedi.

"Özür dilerim leydim. Kendime engel olamadım."

"*Benden* özür dileme," diye karşılık verdi Emi. "Yokai'ler herhangi bir kami'ye gösterdiğin saygıyı hak eder. Saygısızlığıyla Amaterasu'yu utandırıyorsun." Etsuko özür dilemek için eğilene kadar ona soğuk bir bakış fırlattı. "Hepinizin kabinlerinize dönme vakti geldi."

Kızlar hayal kırıklığı içinde homurdandılar. Emi kendini yukarı çekti.

"*Şimdi*."

Miko isteksizce geri çekildi. Etsuko suratını astı ve Emi'ye ters ters baktı.

Kirpiklerinin altından. En son Aya bir özür mırıldanarak onu takip etti. Emi rahatladıklarını gizleyemeyen üç yokaiye döndü. Shiro'nun kulakları, sanki başka bir sürpriz pusu bekliyormuş gibi kafasına dikilmişti.

"Özür dilerim," dedi miko arkadaşından utanarak.

Susano, Yumei'nin her zaman olduğundan daha huysuz görünerek, ağaçlardan oluşan ince bariyerin ötesinde gevezelik eden kalabalığa doğru döndü. "İnsanların bizi görünce kaçmasını tercih ederdim."

O mikolar tam olarak ne tür bir yokaiye baktıklarını anlasalardı, ters yöne doğru koşarlar mıydı? Emi yokaların arasına girip onları gürültülü kabinlerden uzaklaştırırken, mikoların gitmiş olmasından aynı derecede rahatlamış olduğunu fark etti. Yanındaki üç ölümcül dünya dışı yaratığı insan dostlarına tercih etmesi ne kadar garipti?

CHAPTER 12

Emi Shiro, Yumei ve Susano'yu ağaçların derinliklerine doğru götürdü. Tapınak salonuna doğru ilerlerken yokai de onu sözsüz bir şekilde takip etti. Yeşilliklerin arasından tapınağın çatısını seçebildiğinde durdu ve ısınmak için kollarını kavuşturdu. Çorapları erimiş karla ıslanmış ayakları ağrıyordu. soğuktan.

Davulların temposu arttı ve mırıldanan kalabalık, tek duyabildiği hızlı ritim olana kadar sessizleşti. Sonra durdu. Sessizlik çöktü.

Parlak bir ışık gökyüzüne doğru ısıklık çalarak süzüldü ve ardından kadifemsi gece göğünde parıldayan binlerce mor yıldızla dönüştü.

Emi sevinçten nefesi kesildi. "Havai fişekler! Bu yıl havai fişek gösterisi olacağını unutmuşum."

Bir başka parlayan nokta vızıldayarak yükseldi. Keskin bir patlamayla, parıldayan kırmızı bir şelaleye dönüştü.

"Bu ne kadar sürecektir?" Yumei talep etti.

"Emin değilim." Dalların arasından gökyüzüne baktı. "Bu festivalde on yıldır havai fişek gösterisi yapmıyorlar."

Yumei hoşnutsuzlukla homurdandı.

"*Karasu*'nu aramak istiyordun, değil mi?" Susano sordu. "Beklerken bunu yapabiliriz."

"Evet," diye kabul etti Yumei. "Daha çok izleyen gözleri tercih ederdim. Buradaki aura..."

O ve Susano karanlığın içinde gözden kaybolurken Emi şöyle bir baktı ama yukarıdaki manzara dikkatini tekrar çekti. Beyaz kuyrukları parıldayan bir düzine altın kuyruklu yıldız gürültülü patlamalarla gökyüzünde süzülürken, Shiro kulaklarını başına dikti. Parmak uçlarında yükselerek, çatırdayan üç kırmızı küre ölmeden önce yeşil bir ışık püskürterek genişlerken boynunu büktü.

"Oh," diye yakındı. "Buradan doğru düzgün göremiyorum."

"Havai fişeklerin nesi bu kadar özel?"

"Havai fişeklere bayılırım ve bunlar..." Zorlukla yutkunarak sözlerini bitirdi.

"Havai fişek gösterilerini yalnızca gündönümünde düzenlenen Cennet ve Dünyanın Sekiz Kutsaması festivalinde yaparlar. Amaterasu bir kamigakari seçer... ve gündönümünde aşağı iner."

Heyecanı azaldı ve topuklarının üzerine çöktü, omuzları çöktü. Shiro onu düşündü, bir sonraki roket patlamasında kulakları geri seğirdi. Kolları onun beline dolandı.

"Shiro, ne-"

Onu kendine doğru çekti ve yakındaki bir meşe ağacının en alt dalına fırladı. Adam dallardan oluşan geniş tacın içine atlarken kadın kollarını onun boynuna doladı. Yerden onlarca metre yükseklikte, tamamen dayanıksız bir dalın üzerine inen adam, ağacın gövdesine yaslandı ve sırtı kendisine dönük olacak şekilde onu kollarında döndürdü.

Göz kamaştırıcı kıvılcımlardan oluşan bir çağlayan, önündeki gökyüzü genişliğinde patladı. Meşe ağacının dalları tarafından çerçevelenen havai fişekler durmak bilmeyen bir dalga halinde patladı: ateşli çiçekler, dönen spiraller ve her yönde uçuşan parıltılı yıldızlar. Kırmızı, zümrüt, safran, cerulean ve parlak fuşya, siyahın içinden fantastik desenler çiziyor, yumuşak parıltılarla sönüyor, sadece bir sonraki ısıklık çalan roket gökyüzüne fırlıyor ve renklerini geceye sıçratıyordu.

"Oh," diye nefes aldı. Ona doğru eğildi, o anın ruhuna işlemesine izin verdi; parlayan renkler ve şekiller, onu saran kolları, sırtına yaslanan sıcaklığı. Elini onunkine doğru kaydırды ve parmaklarını birbirine doladı.

"On yıl önceki havai fişekler de aynen böyleydi." İzlerken başını onun omzuna yasladı. "O yılın büyük bir kısmı bulanık ama festivalle ilgili her şeyi hatırlıyorum."

Başparmağı kızın elinin arkasında gezindi. "Nasıl bir şeydi?"

"O yıl için özel olarak hazırlanan tüm kızlar gündönümünden bir gün önce Shion'a geldiler. Amaterasu beklenenden birkaç yıl sonra yeni bir kamigakari seçti, bu yüzden tapınakta sekiz ila on yaş arasında iki yüzden fazla kız toplandı. Bazıları çok uzaklardan gelmişti."

Çıtırdayan kuyruklu yıldız dalgasının sessizliğe gömülmesini bekledi. "Kamigakari işaretiyle uyandığımda yaptığım ilk şey aileme göstermek için koşmak oldu. Sonrası büyük bir kasırgaydı; kannushi'yi göstermek, Guji'yle ilk kez tanışmak, ritüeller ve arınma törenleri, her türlü şey. O zamanlar çoğunu anlamamıştım. Bir grup miko bana hayatımda gördüğüm en güzel kimonoyu giydirdi. Kendimi prenses gibi hissettim. Etrafımda dönüp obi'mi buruşturduğum için beni azarladılar."

"Ailen," diye mırıldandı. "Onlardan daha önce hiç bahsetmemiştin."

Boğazı düğümlendi. "Annem ben on iki yaşındayken öldü. Babam... ondan sonra ziyaret etmeyi bıraktı."

Sanki ailesi hakkında daha fazla soru sorup sormamayı düşünüyormuş gibi duraksadı. "Bir prenses gibi giyindikten sonra ne oldu?"

Ona karşı tekrar gevşedi. "Sohei tarafından taşınan üstü kapalı bir tahtirevan içinde oturmam gerekiyordu. Miko, kannushi ve at sırtında bir düzine sohei'den oluşan bir alayın başındaydık. Bana eşlik edenler diğer yedi tanrıydı." Başını geriye eğdi ve ona gülümsedi. "Onlar sadece kostümlü ve maskeli miko ve kannuşilerdi ama benim için onlar gerçek Amatsukami ve Kunitsukami'ydı."

Gözleri ağaç dallarının ötesinde süzülen ışıklardan parlıyordu. "Eğer bir kaminin yüzünü takarsanız, onun gücünden bir dokunuşu kendinize çekebilirsiniz."

Yumuşak bir kahkaha attı. "Gerçek kamilerin güçlerini o aptal maskeleri takan insanlarla paylaşacaklarından şüpheliyim. Ama o yıl her şeye hayran kalmıştım. Havai fişekler geçit töreni sırasında başladı. Tahtirevanla taşınırken, etrafım tanrılar, savaşçılar ve kannuşilerle çevriliyken, gökyüzü sihirli bir ışık gibi parlarken kendimi hiç bu kadar özel hissetmemiştim."

O zamandan bu yana geçen yıllarda, sürekli baskı onu yorduğunda bile, ailesini ve ardından en iyi arkadaşını kaybettiğinde bile, kendini özel hissetmekten keyif almıştı. Amaterasu'nun seçilmiş olması ve kutsanmış bir gelecek vaadi, onu yalnızlık ve izolasyon, bitmek bilmeyen fedakârlıklar ve görevler boyunca ayakta tutan tek şeydi.

Yine de bir yanı umutsuzca sıradan, ortalama ve unutulabilir olmak istiyordu. Bir yanı tapınağın avlusunda duran, güzel bir kimono giyen ve havai fişeklerden zevk alan başka bir kadın olmak istiyordu - kami'den, yokai'den, bir kızın yaklaşan kurban edilişinden habersiz

Sadece özel ve değerli hissetmek istedim.

Ama bundan kaçamazdı, herkes gibi festivalin tadını çıkarmak için bile. Bu havai fişekler kamigakari'nin kutlanması ve sekiz gün içinde amacına ulaşmasıydı. Hayatının bir evresinin sonunu ve bir sonraki evresinin başlangıcını işaret ediyorlardı. Kalabalık nefes nefese kalıp haykırırken, bir kamiyi karşılama törenine katıldıklarını bilmiyorlardı... ve o kaminin aracına veda ettiklerini.

Çok az zaman kaldı. Artık sadece günler. Hayatı hızla akıp gidiyordu ve kaderine, sonuna doğru son hücumu yavaşlatmak için hiçbir şey yapamazdı.

Shiro'nun kolları onun etrafında daraldı ve ancak o zaman göğsünün hıçkırıklarını zapt etmek için sessiz bir çabayla kabardığını fark etti. Gözyaşları yanaklarından süzülüyor, tenine soğuk bir şekilde çarpıyordu.

"Emi," diye fısıldadı.

"Özür dilerim," diye nefesini tuttu, gözyaşlarını yutkunarak. "Ben sadece... Gündönümünden sonra başka bir havai fişek gösterisi yapıyorlar, ama ben... Ben..."

Boğazına bir hıçkırık takıldı ve gözyaşlarını saklamak için omuzlarını kamburlaştırdı, keder ve dehşeti özüne geri itmek için mücadele etti. O kendisinden çok daha fazla acı çekmişken ve çok daha uzun yıllar boyunca acı çekmişken kendi kaderi için nasıl ağlayabilirdi? Acı ve yalnızlıkla sonsuza dek lekelenmiş ölümsüz bir yaşamın yanında erken bir ölümün ne önemi vardı? O ölecekti ama o sonsuza dek kaşışı olmadan yaşayacaktı.

"Shiro, sen ..." Titreyen bir nefes aldı. "Gündönümünden sonra havai fişekleri izleyecek misin? Onları benim yerimde izleyecek misin?"

Işık parladı ve gürültü devam etti, ama başını kaldırıp bakmaya cesaret edemedi. Adamın kolları gevşedi, sonra da onu kendine doğru çekti.

"Benden ne istersen." Onu kendine yaklaştırdı ve elini tutup kaldırdı. Gözlerini indirerek dudaklarını kızın parmak eklemlerine bastırdı. "Ne istersen, neye ihtiyacın olursa. Emret bana, küçük miko."

Kalbi küt küt atmaya başladı. İçindeki keder duruldu ve eli titredi, adamın dudakları hâlâ tenine dokunuyordu.

"Bir Kunitsukami için bunu söylemek doğru mu?" diye sordu zayıfça. Adamın bakışları onunkilere sabitlendi. "Dilediğim her şeyi söyleyebilirim."

Ona baktı, nabızı daha da hızlandı. Adamın sözlerine öylesine hazırlıksız yakalanmıştı ki, konuşmasındaki değişikliği neredeyse kaçırıacaktı. Gözlerindeki değişimi, o kadim gücün ışıltısını neredeyse kaçırıyordu.

Yine de emin değildi. Şu anda o kimdi? Shiro mu... yoksa Inari mi?

"Samimiyetimden şüphe edersen, tekrar söyleyeceğim." O yakıcı, kadim gözler kızıl zincirler gibi onu içine çekiyordu. "Emret bana, Emi."

Bu sefer kalbi tökezlemedi. Yükseldi. Ne kadar rahat, ne kadar kendinden emin bir şekilde ona hükmetmesini emretmişti. Kısıtlama olmadan, tereddüt etmeden ya da şüphe duymadan, istediği her şeyi ondan istemesini talep etmişti. Ne isterse

isteniyor.

İçinden bir ürperti geçti. Daha düşünmeden, konuştuğunun farkına bile varamadan, kelimeler hain dilinden döküldü.

"Öp beni."

Şaşkınlığı neredeyse anında kayboldu. Parmak uçları çenesine dokundu ve gözyaşlarının ıslak izlerini yakalayarak çenesini takip etti. Elini saçlarının arasına soktu ve başını geriye doğru itti.

Dudakları onunkilerin üzerinde gezindi, tüy gibi hafif ve alaycı. Sonra eli saçlarında sıkılaştı ve ağzını onunkine bastırdı. Kollarını adamın boynuna dolayarak, adam arkasındaki ağaç gövdesine yaslanırken kendini ona daha sıkı çekti. Adam onu yavaşça, nazikçe öptü ve her küçük harekette kadının merkezinde bir sıcaklık yayıldı. Telaşsız bir hassasiyetle, sanki her dokunuşu hafızasına kazıyormuş gibi dudaklarının her yönünü keşfetti.

Sıcak arzu, şefkatli tatlılıkla yavaşça sarmaş dolaş oldu, ta ki kendini yüzüyormuş, bu dünyaya sadece onun dokunuşuyla bağılmış gibi hissedene kadar. Nefesi hızlandığında ve titrediğinde, adam dilini dudaklarının arasından geçirdi. Kadın ağzını ona açtı ve adam öpücüğü derinleştirdi, ta ki bacakları güçsüzlükten titreyene ve sıcaklık içini kavurana kadar. İki eliyle onun saçlarını kavradı ve ağzını kendi ağzına yapıştırdı, ona ihtiyacı vardı, bu anın hiç bitmemesini istiyordu.

Eli hâlâ kızın saçlarında kilitliydi, başını kaldırdı. Başı döndü, havayı içine çekti. Dudakları zonkluyordu, adamın ağzının yokluğunda soğuk ve ağrılıydı.

Kapüşonlu bakışları onu yakıp kavuruyordu; ateş, ihtiyaç, talep ve -ve yorumlayamadığı, dile getirilmemiş bir soru. Vahşi bir sahiplenme duygusu taşıyan bu aç bakışların kime ait olduğunu hâlâ bilmiyordu. Shiro ve Inari birbirine karışmıştı, ta ki ilk kez onun iki yarısını birbirinden ayıramayana kadar.

Bana emret. İsteddiği her şeyi, arzuladığı her şeyi.

Inari'nin ne kadarının Shiro'nun içine aktığı önemli değildi. Gözlerinde kaynayan arzudan ve onun ardında saklanan derin, sızılı ihtiyaçtan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Ona, onun kabulüne, onun arzusuna... onun aşkına duyduğu ihtiyaç.

Dudakları dudaklarına değene kadar adamın başını

aşağı çekti. "Dokun bana," diye fısıltıyla emretti.

Onun ellerini üzerinde istiyordu. Onun dokunuşunu, öpüşünü, her şeyini istiyordu. Onun olmak istedi. Onun olmasını istiyordu.

Sıcak eli yüzünün yan tarafını kavradı, nazik ve dikkatliydi ve onu ani bir saldırganlıkla, alevlerin tüketen sıcaklığıyla öptü. Adamın talepkâr ağzı ile nazik ellerinin zıtlığı içinde bir cehennem yaktı ve kadın tekrar adamın saçlarını yakaladı.

Daldan düşmeden önce gövdeyi kavrayan adam, kadının dudaklarına doğru hırladı, cinsel ses kadının içini titretti.

Yüzündeki eli aşağı kayd, parmakları çenesinin altındaki yumuşak deride gezindikten sonra boynunun hassas tarafına doğru ilerledi. Kırmak

Öpücük, parmaklarının alay ettiği tene yapıştı. Sıcak ağzı, elinin izlediği yolu takip ederek boynunun kenarı boyunca ilerledi.

Parmakları kimonosunun yakasını yakaladı, dişleri boynuyla omzunun birleştiği yeri sıyırdı. Kumaşı omzundan iterken soğuk hava tenine çarptı. Eli kimonosunun arkasına kaydı ve omurgasından aşağıya doğru bir çizgi çizdi. Kadın ona doğru eğildi, içinden yumuşak bir inilti döküldü.

Sesi duyunca sustu, sonra dudakları kulağına değene kadar boynuna doğru kaydı.

"Emi," diye nefes aldı.

Kulakları sağır eden bir patlamayla, ağaçların arasından ışık parladı.

Shiro o kadar hızlı doğruldu ki ayağı ince dalın üzerinde kaydı. Tehlikeli bir şekilde eğildiler, sonra da devrildiler. Emi çığlık attı, çığlığı ıslık çalan havai fişeklerin arasında kayboldu. Shiro havada döndü ve asıl tünedikleri yerin bir düzine metre aşağısındaki kalın bir dala zarifçe indi. Emi onun omuzlarını tuttu, kalbi şiddetle çarpıyordu.

Karanlık gökyüzünde, canlı renklerin finali soldu, ışıltılı kalıntılar yağmur gibi yağarak yok oldu.

Emi hala soluk soluğayken ona döndü, düşmeden önce ne söylemek üzere olduğunu sormak için -adının o yumuşak, neredeyse acı veren nefes verişini hangi kelimelerin takip edeceğini- ama avludaki hareket dikkatini çekti.

"Alay burada," diye mırıldandı.

Öne doğru eğildi, kolları hâlâ kızın belindeydi. Avluda, kılıç taşıyan bir dizi sohei, kat kat dökümlü cübbeler ve basit beyaz maskeler içindeki üç kraliyet figüründen önce geliyordu. Izanagi'nin temsilcisi altın tonlarında, Izanami bordo ve Tsukiyomi mavi giysiler içindeydi. Arkalarında altı sohei, düz çatılı ve yanları açık ahşap bir tahtırevan taşıyordu. İçindeki minderler üzerinde diz çökmüş, ametist cübbesi ve maskesiyle uyumlu bir kadın vardı. Ellerini kucağında düzgünce birleştirmiş, muhteşem bir duruş sergiliyordu.

Tahtırevanın ardından dört figür daha vardı. Önde bir erkek ve bir kadın yan yana yürüyordu. Adam kahverengi tonlarında cüppeler ve stilize bir ayı maskesi takarken, kadın kat kat yeşil kimono ve bir baykuş maskesi takıyordu. Birkaç adım arkalarında iki adam vardı; biri ejderha maskesi takmış ve koyu gri olduğunu bildiği ama fener ışığında siyah görünen giysiler giymişti. Kırmızı cüppeli diğer adam ise beyaz bir tilki maskesi takıyordu.

Önce Inari'nin temsilcisine, sonra da yanındaki yokaiye baktı ve garip bir gerçekdışılık duygusuyla savaştı. Kanlı canlı Kunitsukami tam burada, kollarını ona dolamıştı.

Ve ona kendisini öpmesini emretti. Onu öpmekten daha fazlasını yapmasını. Yanakları kızardı.

Shiro, muazzam ibadet salonunun önünde duran tören alayına odaklandı. "Tahtırevanda senin olman gerekmiyor mu?"

"Evet." Nedense bakışlarını onun profilinden çekemedi, gözleri burnunun, çenesinin ve az önce boynunun kenarından aşağı kayan dudaklarının şeklini izledi. "Acaba benim yerime kimi seçtiler?"

Alayı inceledi, görünüşe göre kızın kendisine olan ilgisinden habersizdi. "Bundan sonra ne olacak?"

"Tapınağa girdiklerinde festival sona eriyor. Görecek pek bir şey kalmadı." Avludan uzaklaşan izleyicilere baktı, şüphesiz tapınak girişine dönüyorlardı. "Ziyaretçiler çoktan ayrılmaya başladı. Yakında Katsuo'yu yakalayabileceğiz."

"Onu görüyor musun?"

Sohei onur muhafızlarına baktı. "Orada, önde, avlunun uzak tarafında."

Katsuo'nun ne yaparsa yapsın her zaman dağınık olan siyah saçlarını fark etmek kolaydı. Tahtirevan yere indirilirken sohei arkadaşıyla birlikte bekledi. Emi'nin yerini alan miko zarifçe ayağa kalktı ve kaldırım taşlarının üzerine çıktı. Sade maskesi yüzünü gizliyordu ve gevşek saçları dalgalı bir şekilde neredeyse dizlerine kadar dökülüyordu. Bu bir peruk olmalıydı; Emi'nin saçları bile bu kadar uzun değildi.

Emi parmaklarını karışık bir kilidin içinden geçirdi. "Benim olmadığımı kim biliyor acaba?"

"Belli ki sen değilsin. Kendini farklı tutuyor," dedi Shiro dalgınca avluyu tararken, kaşlarının arasında bir kırıklık oluştu. "Yanımda olmasaydın bile beni bir an bile kandıramazdı."

Onu görmeye, beden dilinin inceliklerine bu kadar aşina mıydı? Bunun bariz olduğunu düşünebilirdi ama tahtirevandan usulca uzaklaşan o olmadığından şüphelenen başka biri olduğundan şüpheliydi.

"Bir şeyler ters gidiyor," diye homurdandı Shiro.

"Yanlış mı? Ne-"

Derin, insanlık dışı bir inilti geceyi titretti.

Ses tekrar geldi, kayan toprağın gıcırdayan iniltisi. Bir çatırtı. Gürültülü bir çatırtı. Altlarındaki dal titrerken Emi Shiro'nun kolunu tuttu.

Yırtılan taşların çığlığıyla avlu yukarı doğru yükseldi ve toprağın altından bir şey canlandı.

CHAPTER 13

FYırtılan toprakta iki kalın ağaç kökü boş ahşap tahtirevanın etrafına dolandı ve onu ezdi. Kabaran topraktan daha fazla kök yükseldi ve devasa bir maymunun kaba şekline dönüştü - kalın, güdük bacaklar ve uzun, sopaya benzer kolları var.

Başı yoktu ama göğsünü oluşturan tahta şeritlerin içinden bir ışık noktası parlıyordu.

"Bir shikigami mi?" Emi'nin nefesi kesildi.

Korku dolu çılgınlarla alay avludan kaçtı. Sohei canavarın üzerine doğru koşarken canavar tam boyuna ulaştı ve tahtirevanın kalıntılarını etrafa saçtı.

Bir kolunu kadının ortasına dolayan Shiro daldan aşağı fırladı. Yere doğru düşerken, toprak shikigami Amaterasu'nun menekşe rengi cübbesini giyen kadına uzandı. Bir sohei kendini ona doğru fırlatarak onu yere düşürdü. Ağaç kökünden parmaklar kadının dökülen saçlarını yakaladı ve peruğu çekerek kurtardı. Maskesi kaldırım taşlarına çarptı ve kırıldı.

Shiro sertçe kara indi ve Emi'yi tekrar ağaca doğru itti. "Senin için geldi. *Burada kal.*"

"Shiro-"

"Yakınlarda onu kontrol eden bir kami var. Görülemezsiniz."

"Ama-"

"Sadece burada kal!"

Avluya doğru koşmaya başladı ve Emi'nin elleri kenetlendi. Tereddütlerinden sıyrılarak onun peşinden koştu.

Avluda, shikigami hâlâ peruğu tutarak ileri atıldı. İki sohei mikoyu hızla uzaklaştırdı ve diğerleri kılıçlarını çekti ama canavar onların iki katı boyuyla üzerlerinde yükseldi. İçlerinden biri katanasını shikigami'nin bacağına sapladı ama bıçak tahtayı zar zor yonttu.

Shiro ağaçların arasından fırladı, ellerindeki alev parıltısı tüm gözleri üzerine çekti. Çift kanatlı asası şekil aldı ve shikigami'ye doğru hücumla geçti,

bir ucunu çatlak kaldırım taşlarına sapladı. Asayı kullanarak tahta canavarın üzerinden atladı. Silah elinde döndü ve yere düşerken bıçağı shikigami'nin sırtından aşağı bir kıymık serpintisi halinde yırttı.

Tahta yaratık acı çekiyormuş gibi titredi ve Shiro'ya doğru döndü. Ağaçların kenarında, Emi kalın bir çalının arkasına çömeldi, görüş alanından çıkmayı umuyordu.

Ateş Shiro'nun asası boyunca ilerledi. Şikigami'nin güdük bacağını bir kâğıt gibi kesip attı. Canavar kütüğün üzerine düştü.

"Durun!" Katsuo'nun sesi sohei'lerin bağırışları ve kaçan insanların korku dolu çığlıkları arasında çınladı. "Kitsune'ye saldırmayın!"

Emi kimonosunu sıkıca kavradı, kıpırdamadan durmak için mücadele etti.

Canavarın kopan uzvundan filizlenen kökler bacağı yeniden şekillendirdi. Shiro onu yakalamak için yapılan beceriksizce bir girişimden kurtuldu ve canavarın kavrayan eline atladı. Kola doğru koştu ve asası tekrar parladı. Yaratık geri çekildi ve Shiro'nun saldırısı shikigami'nin parlayan kalbini ıskaladı. Canavarın üzerinden sıçradı, asası başka bir saldırı için dönmeye başlamıştı bile.

Toprak gümbürdedi ve yerdeki delik çalkalandı. İkinci bir shikigami kendini topraktan çıkardı ve kalın bacakları üzerinde yükseldi. Shiro'ya doğru ilerledi ve ikizine katıldı. Kıpırdamadan, rakiplerini değerlendiriyor gibiydiler.

İki shikigamiden dokunaçlar gibi kalın kökler fişkırdı ve sivri uçları ölümcül bir yaylım ateşiyle Shiro'ya doğru savruldu. Beyaz alevler onu sardı ve saldıran kökleri kararmış küle çevirdi. Hâlâ avluda bulunan sohei'ler irkilerek geri çekildi ve kollarını ısı patlamasına karşı havaya kaldırdı. Shiro geri çekilip shikigamiyi soheilerden uzaklaştırırken, Emi kırılğan insanlara zarar vermeden ateşini serbest bırakamayacağını fark etti.

Bir başka saplanan kök yağmurundan kaçarken, zihninde bir görüntü parladı; camsı ve hayattan yoksun, kör bir şekilde gökyüzüne bakan yakut gözleri, göğsünden çıkan bir ağaç kökü. Bir toprak kamisinin kökleri onu daha önce bir kez öldürmüştü.

Avlunun ortasındaki çalkalanmış toprak çukuru yeniden kıpırdandı. Üçüncü bir shikigami topraktan sürünerek çıktı ve Shiro'yla savaşıyan arkadaşlarına doğru döndü.

Başka bir saldırıyı savuştururken içinden alevler fişkırdı ama yaratıkların etrafında sallanan kıvrımlı kökler yüzünden onları öldürmenin tek yolu olan tılsımlarını yok edecek kadar yaklaşamadı. Üç canavarla nasıl savaşacaktı?

Katsuo da aynı sonuca varmış gibiydi. Emir vererek sohei grubunu üçüncü yaratığa doğru yönlendirdi. Shiro'nun kendisine itaatsizlik ettiği için bağırmasına yetecek kadar uzun yaşayacağını uman Emi ağaçların arasından fırladı ve shikigami'ye doğru koşmaya başladı.

Avına odaklanan canavar, sohei'ye doğru ilerledi. İkiye ayrıldılar.

üç grup, sınırlı alanda ellerinden geldiğince yayıldılar. Shikigami bir kolunu başının üzerine kaldırdı ve ezici bir güçle aşağı indirdi. Sohei sıçrayarak kurtuldu ve kaldırım taşları bükülmüş köklerin etkisiyle paramparça oldu. Adamlar ayaklarını yeniden yere basmak için çabalarken, shikigami diğer kolunu kaldırdı. Düzinelerce kök çözülerek sivri mızraklar oluşturdu.

Emi grubun önüne atladı ve ellerini havaya kaldırdı.

Avuçlarından rüzgâr fışkırdı ve hava yoğunlaşarak parıltıyan bir kalkana dönüştü. Kökler dünyayı sarsan bir yaylım ateşiyle bariyerine çarptı. Kolları titredi.

"Emi!" Katsuo'nun nefesi kesildi.

"Kaldırın onları!" Rüzgârı dışarı doğru itti. Shikigami'ye bir koçbaşı gibi çarptı ve onu sırt üstü fırlattı. Dönerek en yakındaki sohei'yi yukarı çekti.

"Ofuda!" diye bağırdı shikigami ayağa kalkarken. "Biri bana ofuda versin!"

En yakınındaki üç sohei, hepsi de ona ağzı açık bakarken, avuç dolusu kâğıt tılsımı ona doğru fırlattı. Şikigami'nin kolu başka bir saldırı için kalkarken, bir avuç dolusu bağlayıcı ofuda kaptı.

Ona doğru fırladı ve bir rüzgar onu daha hızlı itti. Salınımının altından eğilerek, bükülmüş köklere bir ofuda vurdu.

"*Sotei no shinketsu!*"

Mavimsi ışık bacağını sardı. Tsukiyomi'nin su yılanında korktuğu gibi, ofuda shikigami üzerinde etkili değildi. Tüm vücudunu bağlamak yerine, büyü sadece bacağını hareketsiz hale getirmişti.

Ve kolu çoktan ona doğru sallanmaya başlamıştı.

Katsuo onun önüne fırladı, kılıcını çaprazlamasına önünde tutuyordu, bir eli bıçağın düz kısmındaydı.

"*Sekisho no seishin!*" diye bağırdı.

Bıçaktan parlayan bir bariyer çıktı. Tahta kol kalkana çarparak onu parçaladı ve Katsuo'yu kadının üzerine fırlattı. Yere yuvarlandılar. Canavarın diğer tarafındaki sohei silahları ve ofuda ile saldırdı.

Nefes nefese kalan Katsuo üzerinden yuvarlandı ve Emi ofuda'sını tutarak ayağa fırladı. "Emi, ondan uzaklaşmalısın-"

"Yardıma ihtiyacın var." O itiraz edemedi, öne doğru sıçradı ve shikigami'nin diğer bacağına bir ofuda ile vurdu. "*Sotei no shinketsu!*"

Diğer bacağı olduğu yerde dondu ve o misilleme yapamadan hızla uzaklaştı. Katsuo onun peşinden gitti. Canavarın etrafında koşturarak kollarının hareketlerini izledi. Birini aşağı doğru savurup sohei'yi dağılmaya zorladığında, rüzgâr altından geçerek onu havaya savurdu. Ofuda'yı tam shikigami'nin tılsımının üzerine vurdu.

"*Sotei no shinketsu!*"

Mavi ışık içinden geçti ve canavar hareketsiz kaldı. Düzgünce yere düştü, esinti bacaklarının etrafında dönüyordu. Ofuda'nın kenarları kararırken, avludan Shiro'ya baktı, tam da Shiro bir shikigami'yi ateşe daldırırken.

Rüzgâr kulağına fısıldadı, onu çekiştirdi. Etrafında döndü.

Avlunun kenarındaki gölgelerde, Emi'nin ağaçların arasından koşarak çıktığı yerde bir figür duruyordu; sessiz, hareketsiz, onu izliyordu. Bir elini sanki onu işaret ediyormuş gibi kayıtsızca kaldırdı.

"Emi!" Katsuo bağırdı.

Beyaz alevler üç ofuda'sını da sardı ve kül oldular. Bağlarından kurtulan düzinelerce kök shikigamiden havalanıp aşağıya doğru savruldu ve onu değil, etrafındaki soheileri hedef aldı.

"Hayır!" diye bağırarak ellerini havaya kaldırdı.

Güçlü bir rüzgâr tüm sohei'leri yakaladı ve geriye doğru savurdu. Saldıran kökler az önce bulundukları kaldırım taşlarını yırttı.

Ama şimdi Emi canavarın önünde tek başına duruyordu.

Umutsuzca rüzgârı yardıma çağırdı. Bir kök bacağının etrafını sararken bileğinden acı fişkırdı. Bu onu yerden kaldırdı ve düzinelerce kök ona nişan alırken avlu çılınca döndü.

Görüşünde ateş patladı. Shiro arapsaçına doğru fırladı, asası onu tutan kökü çoktan koparmıştı. Onu tek koluyla yakalayıp omzunun üzerinden tuttu ve shikigami'nin önüne indi.

Hâlâ Emi'yi taşıyordu ve diğer elinde asası vardı, yukarı doğru zıpladı. Kılıcı shikigamiyi bacaklarının arasından yakaladı ve kızgın çelik ahşap gövdeyi parçalayarak gövdesini ve ortasındaki tılsımı doğruca kesti. Shikigami'nin iki parçası yere düşerken o da yere düştü.

Avlunun diğer ucundaki ikiz canavarlardan biri kömürleşmiş bir odun yığınının dönüşmüştü ama diğeri köklerini çılınca savurarak onlara doğru koşuyordu.

Adam kolunu gevşetti ve kadın adamın sırtından kayarak ayaklarının üzerine düştü. Asasını döndürerek ona yandan bir bakış attı. "Dediğimi yapamıyorsun, değil mi?"

"Benden bile daha az itaatkârsın."

Asasının üzerinde alevler parlarken sıırttı. Sonra etrafında ateş küreleri belirirken shikigami'ye doğru hücum etti. Onun peşinden hızla koştu ve bir elini savurdu. Rüzgâr shikigami'ye çarparak Shiro'ya doğru koşan kökleri saptırdı.

Bir *kitsunebi*'den sıçrayarak shikigami'nin üzerinden geçti. Kılıcı yere indi ve yarattığın kolunu kopardı. Kol yeniden şekillenirken yaratık sendeledi ve garip bir şekilde döndü.

Emi dalışa geçti ve bacağına bir ofuda vurdu. "*Sotei no shinketsu!*"

Mavi ışık parıldadı ve bacağı olduğu yerde dondu. Shiro onun yanında belirdi,

Bir koluyla onu yakaladı ve mızrak gibi köklerin bir başka hamlesinden kaçmak için geriye sıçradı. Dönerek shikigami'nin sırtına atladı ve alevli asa bıçağını kâğıttan kalbine sapladı.

Kökler sertleşti ve yaratık cansız bir şekilde yere yığıldı. Avluya sessizlik çöktü.

"Shiro," diye soluk soluğa ağaçları işaret etti. "Kami-"

Avlunun kenarının ötesinde bekleyen gölgeli figüre doğru fırladı. Shiro harekete geçmeden kami öne doğru sarsıldı. Göğsünün ortasından parlayan bir kılıç fırladı.

Kılıç geri çekildi ve kami yere yığıldı, arkasında elinde uzun siyah mızrağıyla Yumei belirdi. Avlunun karşısından Shiro'ya kaşlarını kaldırdı.

"Tam zamanında," diye mırıldandı Shiro. "Emi..."

Shiro, Katsuo'nun tereddütlü sesine doğru döndü, Emi hâlâ onun yanına kenetlenmişti. Katsuo ikisinin arasına baktı. Hırpalanmış sohei silahlarını sıkıca tutarak arkasında bekliyordu. Shiro'ya odaklandıklarından, Yumei'nin kamiyi gölgelerin arasından gönderdiğini fark etmemişlerdi.

"Selam, Katsuo." Shiro sırtıttı, sanki festivalden gelmiş gibi son derece rahattı. "Geri döndük! Bizi özledin mi?"

"Sen değil," diye mırıldandı Katsuo. "Emi, yaralandın mı?" "İyiyim," dedi Shiro'nun tutuşuna karşı kıvranarak.

Kolunu gevşetti ve Katsuo'ya doğru uzanarak rahatlamış gülümsemesinin çiçek açmasına izin verdi. Onu kucaklayamadan, yaklaşan ayak seslerinin gürültüsü etrafında dönmesine neden oldu.

Silahlarını çekmiş ve kılıçlarını indirmiş üç düzine sohei avlunun kenarına hücum etti ve savaş düzeninde yayıldı. Emi'nin diğer önde gelen Amaterasu tapınaklarının liderleri olarak hayal meyal tanıdığı üç yaşlı kannushi onlara önderlik ediyordu.

"İşte yokai!" dedi biri emredercesine. "Saldırmaya hazırlanın!"

Yeni gelen soheiler daha da yaklaştı. Birçoğunun elinde uzun *shimenawa* ipleri vardı; yokaileri hareketsiz kılabilcek bağlama ya da arındırma büyüleriyle dolu olduklarına şüphe yoktu. Diğerlerinin elinde yaylar ve arbaletler vardı, oklar da aynı şekilde tehlikeli rakipleri alt etmek için büyülerle donatılmıştı.

Shiro *onları* yenebilirdi - tabii insan müttefiklerini öldürmeye istekliyse.

"Dur!" diye bağırarak Shiro'nun önüne geçti. "Bu yokai Amaterasu'nun müttefiki!"

"Sohei Katsuo!" diye bağırdı lider. "Takımını geri çek ve pozisyon al."

Katsuo kannushi'den Shiro'ya baktı, sonra katanasını kasten kılıfına soktu.

"Bu yokai bizi kurtardı. O bir müttefik."

Katsuo'nun arkasındaki sohei kimi takip edeceğinden emin olamayarak geri çekildi.

"Aptal olma!" diye tersledi kannuşı. "Bu bir numara!"

"Bu bir numara değil," diye seslendi Emi, hâlâ Shiro'yu sohei gücünden koruyordu. "Silahlarınızı yere bırakın!"

Kannushi onu görmezden gelerek sohei'ye emirler yağdırdı. Shiro'yu çevrelemek ve herhangi bir kaçıışı engellemek için yarım daire şeklinde dışarı doğru hareket ettiler. Büyük bir sohei grubu ortalama bir yokaiyi alt edebilecek kapasiteye sahipti ama bir Kunitsukami ile savaşılmaya hazırlandıklarını bilmiyorlardı. Onenju'nun sadece bir döngüsü kalan Shiro, avludaki tüm soheileri öldürebilir ve arkasındaki büyük salonu dakikalar içinde yerle bir edebilirdi.

"Kesin şunu!" Katsuo bağırdı. "Tam burada duran kamigakari ile bir yokai'ye mi saldıracaksın?"

"Kamigakari?" Şaşkınlık sohei gücü boyunca dalgalandı ve üç kannushi ona baktı.

Emi sıçradı. Onu tanımadılar mı? Her Amaterasu tapınağı hizmetkarı onun neye benzediğini biliyordu!

Shiro kıs kıs güldü. "Onları suçlayamazsın, küçük miko. Her zamankinden daha dağınıksın."

Omuzlarını geriye itti ve bir adım öne çıktı. "Ben, Kamigakari Kimura, Amaterasu'nun huzurunda ve şahidim olarak söylüyorum: Bu yokai Amaterasu'nun müttefikidir. Bu gece insan hayatını kurtarmak için yaralanma ve ölüm riskini göze aldı."

Bakışlarını sohei'nin üzerinde gezdirdi ve esinti ayaklarının etrafında kıpırdanarak toprağı ve karı savurdu. "Hayatım ve onurum üzerine yemin ederim ki bu tapınakta kimseye zarar vermeyecek. Ve yemin ederim ki, *içinizden* biri *ona* zarar vermeye kalkışırsa, bana ve Amaterasu'ya hesap vereceksiniz."

Son sözünü söylediğinde rüzgâr yükseldi. Ne ona ne de Shiro'ya dokundu ama avluda uğuldadı. Sohei ani fırtınada dengesini sağlamak için sendeledi. Aynı hızla kesildi ve enkaz kaldırım taşlarına sürüklenirken kimse kıpırdamadı.

"Kamigakari," dedi kannushi isteksizce. "Emin misiniz?"

O daha cevap veremedi, birkaç metre ötede karanlık bir gölge patladı. Yumei onun yanında cisimleşirken siyah ve kırmızı büyü dışarı doğru patladı. Korkuyla irkildi ve indirdiği tüm silahlar tekrar havaya kalktı, sohei korku ve saldırganlıkla kaskatı kesildi.

Herkesi sakinleştirmek için gösterdiği tüm çaba tamamen boşa gitmişti. Tengu'ya doğru döndü, ellerini yumruk yaptı.

"Yumei!" Öfkeli kızgınlık sesini neredeyse bir hırıltıya dönüştürdü. "Ne yapıyorsun sen?"

Onun bakışlarına düz bir bakışla karşılık verdi. "Bu şakalaşmanın bir anlamı yok. Çocuğı bulmuşsun. Onu al ve gidelim."

"Çocuk mu?" diye boş bir sesle tekrarladı, düşüncelerini değiştirmeye çalışıyordu. Başını Katsuo'ya doğru eğdi. "İstedğin bu değil miydi?"

Katsuo'nun ağzı açık kaldı ve bir adım geri çekildi.

Yüzünü buruşturdu. "Şey, evet, ama-"

Bir şimşek çakmasıyla Susano, Katsuo'nun arkasında belirdi. Ürkmüş bir tavşan gibi sıçradı ve neredeyse onunla çarpışıyordu.

"Eğer onu bulduysan, bırak gidelim," dedi Susano sabırsızca, Katsuo'ya bakarak, gördüklerinden hiç etkilenmediği belliydi. "Eğer bir kami tapınağa sızdıysa, daha fazlası da gelebilir."

Etraflarında soheiler gevezelik ediyor ve kannuşiler emir yağdırıyordu. Kaos bir enfeksiyon gibi yayılıyordu. Ve bir dakika önce neredeyse her şeyi halletmişti!

İki parmağını şakağına bastırdı. "Huzur içinde ayrılabilmemiz için beş dakika daha sabretseniz ölür müydünüz?"

Shiro yine kıs kıs güldü.

"Bunun ne önemi var?" Yumei tersledi. "Burada zaten çok fazla zaman harcadık."

Üç yokaiye baktı. Etrafları yokai öldürme sanatında eğitimli, pişkin savaşçılarla çevriliydi ve hiç etkilenmemişlerdi. Birazcık bile rahatsız olmamışlardı. Gösterdikleri tüm endişeye rağmen bir kelebek çayırında duruyor olabiliyorlardı.

"Gitmeden önce *gerçekten* bir banyo yapmak ve kıyafetlerimi değiştirmek istedim," diye mırıldandı.

"Sadece yemek istediğinizi söylediniz."

"Kıyafet değiştirmeye ihtiyacım varmış gibi görünmüyor muyum?" Kollarını uzatarak lekeli, yırtık kimonosunu gösterdi. "Paltom yok. *Ayakkabılarım* bile yok."

Yumei, Shiro, Susano ve Katsuo hep birlikte onun ayaklarına baktılar.

Yumei ıslak, çamurlu *tabi* çoraplarına bir kez göz kırptı, sonra kaşlarını çattı. "Peki." "İzniniz için teşekkür ederim," diye karşılık verdi.

Gözleri kısıldı. Kız da onun bakışlarına karşılık verdi.

Shiro güldüğünde, dikkatini ona yöneltti. Neşesini boğuk bir öksürükle yuttu.

"Benimle gel," diye hırladı. Katsuo'yu işaret etti ve o da irkildi. "Sen de gel."

Topuğunun üzerinde dönerek sohei duvarına doğru ilerledi. Yookai ve Katsuo onun arkasına düştü. O yaklaştıkça, öndeki üç kannushi ne yapacaklarını şaşırılmış görünüyordu. Emi önlerinde durdu.

"Kenara çekil," dedi soğuk bir

sesle. "Ama leydim, onlar-"

"Eğer bir tehdit olsalardı bu yokaileri yanımda getirir miydiniz? Bize zarar vermek isteselerdi burada huzur içinde dururlar mıydı?" Bir elini kaldırdı ve rüzgâr tekrar etrafını sardı. "Kenara çekilin."

Kannushi isteksizce itaat etti. Arkalarındaki sohei hemen geri çekilerek ona bir yol açtı. Bakmadan boşluğa doğru yürüdü.

herhangi birine.

İnsan gücünün arka tarafındaki hareketlilik dikkatini çekti. Guji Ishida bir elinde asası, yanında bir düzine sohei ile birlikte avluya doğru ilerliyordu. Bakışları karşılaştığında, yüzünün keskin çizgileri şaşkınlıkla gerildi. Durdu ve ona yüzeysel bir selam verdi - eşitlerin selamı.

"Guji Ishida," dedi. "Amaterasu'nun bu müttefikleri için tapınakta konaklama talep ediyorum."

Shiro ve Yumei'nin arasından tanımadığı tek kişi olan Susano'ya baktı. Onun cevabını beklerken gerginlik orada bulunan her insana yayıldı.

Başını eğerek selam verdi. "Elbette. Amaterasu'nun hizmetkârları onun değerli müttefiklerini memnuniyetle karşılar."

Emi rahatlamış bir nefes aldı. Ishida ona daha sonra sorgulama sözü veren uzun bir bakış attı, sonra döndü ve bir sohei'ye onu ve arkadaşlarını nereye götüreceğini söyledi. Omzunun üzerinden arkasında pasif bir şekilde duran üç yokaiye baktı ve başını salladı. Shion'a dönüşünün hiç de böyle olacağını hayal etmemişti ama daha kötüsü de olabilirdi.

CHAPTER 14

WNemli saçlarını fırçalarken banyodan çıkan Emi, yeni odasının zenginliği karşısında dudaklarını büzdü.

Ishida yokai ziyaretçilerini arınma salonundaki bir odaya göndermişti. Ishida'nın kararını anlıyordu; kendi odalarının ve ofisinin bulunduğu salonda sadece yaşlı kannuşiler yaşıyordu ve Ishida insan ve yokai etkileşimi riskini en aza indirmek istiyordu. Ve muhtemelen Emi'nin yokaileri kontrol etmek için yakınında olmasını istediğinden, ona da salonda bir süit teklif etmişti: Amaterasu'nun odaları.

Pirinç kâğıdı duvarlar güzel dağ manzaralarıyla boyanmıştı ve cilalı ahşap cesur renkleri vurguluyordu. Odadaki her şey Yumei'nin uzun zaman önceki sarayı kadar sofistike ve zarıftı. İnce tatami hasırları üzerinde yürürken ayağındaki temiz, yumuşak *tabi* çoraplar için minnettardı. Sonunda yeniden ısınmıştı. Ve temizdi. Ve basit, rahat bir miko üniforması giymişti.

Banyosu bu gece şimdiye kadar gerçekten dinlendiği tek an olmuştu. Ishida ve Katsuo'ya olan biten her şeyi anlatmış ve Susano'yu bir Kunitsukami olarak tanıtmıştı. Ayrıca, oldukça isteksiz bir şekilde, Shiro'yu Inari olarak yeniden tanıttı. Bu açıklama Ishida'yı gözle görülür biçimde sarsmış ve Katsuo bembeyaz kesilmişti.

Yarın için hazırlıkları devam ediyordu, ancak Ishida başlangıçta Emi'nin bunun yerine gündönümü için hazırlanması gerektiği konusunda ısrar etmişti. Yine de Susano ile tartışamamıştı.

Nemli saçlarını geriye doğru bağladı ve uzun kuyruğunu düzeltti. Bakışları güzel ama tanıdık olmayan odanın içinde gezindi ve bir ürpertiye bastırmak için kollarını ortasına sardı. Çok sessizdi.

Kendisi için serilmiş, kuştüyü battaniyeler ve pelüş yastıklarla kaplı kalın, çift kişilik şilteye bir göz attıktan sonra kapıya yöneldi ve dışarı çıktı. Parmaklarını duvarda gezdirerek koridorda yürüdü. Bir köşeyi dönünce şaşkınlıkla durdu.

Altı sohei koridorun sonundaki bir kapının etrafında kümelenmiş, aralıktan odaya bakıyordu. İçerideki yokai muhtemelen izleyicilerinin farkındaydı ve bu izinsiz girişten pek hoşlanmamışlardı.

Köşede durup kendi kendine tartıştıktan sonra geri döndü. Tek başına ve gecenin geç bir saatinde, içinde üç yokai bulunan bir odaya neden girmek istediğini açıklamak çok zordu. Ishida'yı tanıyan biri olarak, muhtemelen sohei'ye onu uzak tutmasını emretmişti.

Sorun değildi. Onları görmesine *gerek yoktu*. Kaburgalarının altındaki yalnız ve endişeli ağrıya tek başına katlanabilirdi. Sabah ışıkları onu Shiro ve diğerleriyle tekrar bir araya getirecekti. Bir gece hiç de uzun sayılmazdı.

Boş koridorlarda dolaştı. Salonun sakinleri odalarına çekilmiş, muhtemelen festivalin sıkı çalışmasının ve ardından gelen beklenmedik heyecanın ardından uykuya dalmışlardı. Sohei'nin girişleri koruduğuna şüphe yoktu ama o bu geçitlerden uzak durdu. Tekrar soğuğa çıkmaya hiç niyeti yoktu.

Düşünceleri ayaklarıyla birlikte dolaştı, çoğunlukla Shiro'da, daha doğrusu onun sesinde, ağzında ve tenindeki ellerinde kaldı. Bir tırnağını kemirdi, özlem suçlulukla yarışıyordu. Eğer Tsukiyomi doğruyu söylediyse, iç çatışması çoktan *ki'sini* tehlikeye atmıştı. Shiro'yu öpmek -onu öpmekten de öte- *makoto no kokoro'sunu*, içsel uyumunu yeniden kazanmasına yardımcı olmuyordu ama o ne zaman yanında olsa bunu hatırlayamıyordu.

Binanın ortasındaki geniş avlu bahçesini çevreleyen bir koridora doğru ilerledi. Yürüyüş yolu kış için panelli duvarlarla kapatılmıştı ama yazın bahçe manzarası muhteşemdi.

İçini bir sızı daha kapladı. Bahçeyi bir daha asla yaz çiçekleri içinde göremeyecekti. Saçlarını gözlerinden fırçalayarak adımlarını hızlandırdı. Yapmayı planladığı tek şey üzülme ve sızlanmaksa, yatağına gidip uyumalıydı. Yarın bir Izanagi tapınağına sızacaktı. İyi dinlenmiş olmalıydı.

Bir kavşağa ulaştığında, soğuk bir esintinin dokunuşuyla duraksadı. Sağındaki koridorda iki duvar paneli birbirinden ayrılmış, bahçeye doğru bir açıklık bırakılmıştı.

Gerilerek koridor boyunca boşluğa doğru ilerledi. Boşluğa yaklaştığında sessiz bir ses duydu; düzensiz ayak sesleri gibi sessiz, düzensiz sürtünmeler. Rüzgârı çağırmaya hazırdı, panelin etrafına eğildi ve dışarı baktı.

Shiro bahçenin ortasındaki karmaşık taş işçiliğinin üzerinde, elinde sade ahşap bir asayla duruyordu. Gömleğini çıkarmış, sadece siyah hakamasını ve ellerinden dirseklerine kadar uzanan sargılarını giymişti. Gökyüzünden savrulan kar taneleri, çevredeki panellerden sızan ılık ışıkla aydınlanıyordu.

Asayı vücuduna paralel olacak şekilde çevirdi ve sonra hareket etmeye başladı.

Asa elinde o kadar hızlı dönüyordu ki bir bulanıklıktı ve o da onunla birlikte akıyordu. Çıkan tek ses asanın havada çıkardığı vınlı ve yumuşak sıyrıklardı.

Ayakları taşları sıyırıyordu. Asa görünmez bir düşmana vurur gibi fırladı, sonra geri döndü ve bir eliyle bırakıp diğeriyle yakaladığında göğsünün üzerinde döndü.

Döndü, ileri atıldı ve bir elinin üzerinde dönerek yere indi. Asa hâlâ dönerken, iki bacağını da rakibinin boynunu paramparça edebilecek bir çift tekmeyle yere indirdi. Etrafında döndü, asa başının üzerinde döndükten sonra başka bir vuruşla dışarı fırlamadan önce sırtının arkasında aşağıya doğru spiral çizdi. Asayı geri çekti, elleri tahta üzerinde o kadar yumuşak hareket ediyordu ki aynı anda hem inanılmaz derecede hızlı hem de yavaş hareket ediyor gibiydi.

Panellerle kaplı duvarın kenarına tutunarak onu izledi. Adam antrenmana devam edip görünmez düşmanlarını keserken, kadın onun ustaca tekniğinden çok kollarındaki, sırtındaki ve göğsündeki kasların esnemesine odaklandı. Daha çok kıvrak, esnek uzuvların bükülmesine ve kıvrılmasına. Zarafete, güce. Çıplak teninden yükselen efor buharına.

Zorlukla nefes alarak biraz daha eğildi ve eli duvara kaydı. Dengesini sağlamak için yalpalarken panel yüksek sesle şangırdadı.

Shiro dönüp baktı, tahta asa savunma pozisyonuna geçti. Onu gördüğünde yüz hatlarında bir şaşkınlık belirdi ve rahatlayarak silahının kabzasını yere dayadı.

"Geç oldu, küçük miko." Sessiz sesi gecenin bir parçası olan gölgelerin arasından mırıldanıyordu. "Uyuyor olman gerekirdi."

"Sen de öyle yapmalısın," diye mırıldandı, yanakları kızarıırken kollarını düzleştirdi.

"Bir insan kadar uykuya ihtiyacım yok."

Buna itiraz edemezdi. Çiçek tarhlarının arasından geçen tahta kaldırıma adım atarak avucuna düşen birkaç kar tanesini yakalamak için elini uzattı. Shiro yaklaştı, kar çıplak teninde eriyordu. Merkezindeki sıcaklık karıncalanırken bakışlarını ayaklarına sabitledi.

Onu daha önce de üstsüz görmüştü, peki neden onu görmek onu hâlâ bu kadar etkiliyordu? Rahatsızlığı onun kısmi çıplaklığından değil, ona dokunmak için duyduğu dayanılmaz arzudan kaynaklanıyordu. Parmaklarını onun omuzlarında ve gövdesinde gezdirmek. Teninde erimiş karın kayganlığındaki çizgileri takip etmek. Ellerinin altında nefis bir sıcaklık hissedecekti.

Asa burnunun önünde belirdi ve şaşkınlıkla irkildi. Shiro beklenti içinde silahı uzattı. Kadın tereddütle asayı aldığında, Shiro kosodunu taş fenerin direğinden aldı ve katlayıp içine sokmak yerine gevşek bırakarak silkti. Göğsünün ve karnının çıplak şeridi muhtemelen öncekinden daha da baştan çıkarıcıydı ve parmakları tişörtün altından kayma ve kaslarını izleme dürtüsüyle seğirdi.

Gözlerini kırıştırdı ve adamın kendisini izlediğini fark etti. Yüzü kızarak asayı ona doğru itti.

"Oh," dedi şaşkınlıkla. "Ağırmış."

"Silahlar genellikle öyledir."

Onu elinde tuttu. "Beklediğimden çok daha ağırmış. Ağırlıksızmış gibi göstermişsin."

"Senden bir iki gömlek daha güçlü olduğumu sanıyorum."

Kadın ona ters bir bakış attı ve asayı tekrar uzattı ama adam asayı almadı. Onu incelerken başını eğdi. Kadın onun bakışları altında büzüştü, bilinçaltında asayı daha yakına çekti, adamın ifadesini çözemedi.

Yüz hatları acı dolu bir ifadeye büründü. "Öyle tutma."

Kızın kaşları çatıldı. "Ne?"

"Asa. Onu vücudunuza bu şekilde tutarsanız kendinizi savunamazsınız."

Silaha baktı, sonra sinirli bir şekilde geri alması için ona doğru itti. "Onunla kendimi her halükarda savunamazdım. Geri al onu."

"Tabii ki kendini bununla savunabilirsin."

"Pek sayılmaz."

Sivri köpek dişleri keskin bir gülümsemeyle ortaya çıktı. "Sol elini on santim kadar aşağı kaydır."

"Ne?" Başını iki yana salladı. "Sadece al."

Kollarını kavuşturdu. "Sol elini aşağı kaydır."

"Eğer almazsan asayı bırakacağım."

Adam ona uzun uzun baktığında, kadın isteksizce elini talimatlara göre hareket ettirdi.

"Şimdi o elini kalçana doğru indir."

İtaat etti, kocasının onu hoşnut edene kadar bütün gece burada bekletecek kadar inatçı olduğunu biliyordu.

"İşte," dedi memnuniyetle. "Orta koruma pozisyonu. Artık çoğu saldırıya karşı savunmaya hazırsın."

Kendisine baktı. Asayı vücudunun önünde açılı bir şekilde tutuyordu ve üst yarısı Shiro'ya doğru savunma amaçlı eğikti.

"Aslında bir saldırıya karşı savunma yapamam," dedi düşünmeden.

Adamın dudakları başka bir gülümsemeyle kıvrıldı ve kadın irkildi.

"Hayır," dedi o cevap vermeden önce. "Bu çok kolay."

"Hayır."

"Sadece bir blok." "Hayır."

Adam ona doğru adım attı. Kadın onu savuşturmak için asasını ona doğrulttu. Adam asayı savuşturdu ve sonra onun arkasına geçti.

"Öyle değil."

Adamın ona öğretme ısrarına karşı çıkmaya devam edebilirdi ama adamın mırıltılı sesi tüm düşüncelerini buharlaştırdı. Sol elini onunkinin üzerine koydu - avuç içi hayal ettiği kadar harikulade sıcaktı- ve eğilerek ağzını tam kulağının yanına koydu.

"Doğrudan bir saldırıyı durduracak gücünüz yok, bu yüzden rakibinizin ağırlığını ve momentumunu ona karşı kullanın. Önden saldırdıklarında, onları bu şekilde engelleyin."

Parmaklarını onunkilerin üzerinde sıkarak sol elini yukarı kaldırdı, asayı dikey olana kadar döndürdü, sonra bir saldırganın silahını merkezden uzaklaştırır gibi vücudunun ön tarafına doğru itti.

"Bu küçük hareketle saldırıyı bir tarafa itersiniz ve momentumları dengelerini bozar. Görüyor musunuz?"

Sessizce başını salladı, adamdan yayılan sıcaklık haksız yere dikkatini dağıtmıştı.

Elini koruma pozisyonuna geri çekti ve serbest bıraktı.

"Tekrar."

Asanın alt kısmını yukarı doğru salladı ve yana doğru itti.

"Güzel." Adamın elleri kadının kalçalarında kıvrıldı ve kadının nefesi kesildi. "Sadece

Daha fazla güç için kalçanızı hareketle birlikte çevirmeyi unutmayın."

Hayali bir saldırıyı savuşturmak için asayı tekrar yana doğru iterken kalçalarını bir dönüşle yönlendirdi.

"Mükemmel," diye mırıldandı kulağına ve kadının omurgası boyunca karıncalanmalar başladı. Ona ne yaptığıнын farkında mıydı acaba? "Artık rakibinin saldırısını engellediğine ve dengesini bozduğuna göre, misilleme yapabilirsin."

Göğsü sırtına değecek şekilde ona doğru uzandı ve ellerini onunkilerin üzerinde birleştirdi. Yumuşak bir hareketle asayı öne doğru çevirdi, bir ucunu yukarı kaldırdı ve sanki sahte düşmanın üzerine indiriyormuş gibi ters çevirdi.

"Aynen böyle."

"Doğru," dedi nefes nefese.

"Bunlardan herhangi birini
özümsedin mi?" "Muhtemelen
hayır."

"Utanç verici. Silahla iyi görünüyorsun."

"Shiro!" diye bağırdı, yanakları kızarıırken ondan kaçmak için kıvranıyordu.

Asayı kendine doğru çekti ve onunla birlikte kadını da. Önüne doğru eğilen sopayla kapana kısılan kadın, adam onu kendine doğru çekerken hiçbir şey yapamadı. Sonra dişleri kimonosunun yakasının hemen üzerindeki tenini sıyırdı ve ondan uzaklaşma arzusu söndü.

"Shiro," diye fısıldadı kısık sesle. Asayı kavradı, adamın elleri hâlâ onunkilerin üzerindeydi.

Dudakları yavaşça boynunun kenarından yukarı kaydı. Cevap veren sıcaklık kadının merkezine doğru yayıldı.

"Gecenin bu saatinde neden etrafta dolanıyorsun, küçük miko?" diye mırıldandı kulağına.

"I ..." Adam çenesinin altındaki yumuşak derinin tadına bakarken gözlerini kapattı. "Uyuyamadım."

"Neden olmasın?"

"Sadece... Düşünmeden
duramadım." "Ne hakkında?"

Adam boğazına doğru ilerlerken başını eğdi, sonra burnunu kullanarak kimonosunun yakasını kenara itti. Boynunun kıvrımını öptü ve kadın ona karşı eridi.

"Aptalca şeyler," diye geç cevap verdi. "Önemli şeyler değil."

Başını boynunun diğer tarafına kaydırды, ağzı teninde gezindi. "Söyle bana."

"Aptalca şeyler," diye mırıldandı yine, adamın ne yaptığına o kadar dalmıştı ki cevabını düşünemedi bile. "Gündönümünü fark etmemiştim... Buraya gelene kadar bu kadar yakın olduğunu bilmiyordum. Üzerinde durmamaya çalıştım ama nasıl olduğunu düşünmeden edemiyorum... nasıl..."

Sustu. Ne söylediğini fark ettiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Sadece melodram yapıyorum," diye mırıldandı aceleyle, düşüncesizce başını salladı ve çarpışmayı önlemek için onu geri itti. "Bunun benim görevim olduğunu biliyorum. Sorun değil. Ben hazırım. Sadece aklıma gelen şu küçük düşüncelere engel olamıyorum, mesela..." Etraflarındaki çorak dallara ve boş çiçek tarhlarına baktı. "Bu bahçeyi bir daha asla çiçek açarken görememek ya da yaz güneşini hiç hissedememek gibi..."

Keşke hiçbir şey söylemeseydim, sorumluluk almak istemeyen mızımız bir çocuk gibi şikâyet etmeseydim, diye düşünerek sustu. Amaterasu'nun gündönümündeki inişine çok şey bağlıydı. Emi Amatsukami'sini hayal kırıklığına uğratamazdı, Kunitsukami'yi hayal kırıklığına uğratamazdı, insanlığı hayal kırıklığına uğratamazdı.

"Emi..." Yumuşak sesi onu şaşırttı. "Ne istiyorsun, Emi? Görev, kader ve Izanami'nin planları bir yana, tüm bunları bir kenara bırakırsak, kendin için nasıl bir gelecek seçerdin?"

"I ..." Hâlâ adamın kolları ve asa tarafından hapsedilmiş bir halde önüne bakıyor, artık bahçeyi göremiyordu. "Ben... Bilmiyorum. Kendimi bildim bileli kamigakari'yim. Ben hiç ..."

"İstediğin bir şey olmalı." Elleri asanın üzerinde onunkilerin üzerinde sıkılaştı. "Düşünmene izin vermeyeceğin bencil bir gelecek."

"Ne istediğimi bilmiyorum."

Daha yakına eğildi, dudakları onun kulağını okşadı. "Yalan söyle, küçük miko."

Titredi. "Benim tek geleceğim gündönümünde Amaterasu'nun gemisi olmak."

"Ama bunun yerine geleceğinizin ne olmasını isterdiniz?"

Gözleri doldu ama gözlerini kırıştırarak onları uzaklaştırdı.

"Önemli değil." "Anlat bana."

"Neden?" Sesi iradesi dışında yükseldi. "Asla sahip olamayacağım şeyler hakkında konuşmak bile - neden bunu benim için zorlaştırıyorsun?"

"Anlat bana," diye emretti.

"Sen," diye bağırdı, öfkeli gözyaşları yanaklarından aşağı dökülüyordu. "Keşke seninle bir geleceğim olabilseydi. Sen, uğruna saflığımı riske atacak kadar çok istediğim tek şeysin. Duymak istediğin bu muydu?"

Adam sessizleşti. İçinde acı veren, içi boş bir sızı alevlenirken omuzlarını kamburlaştırdı. Sessizlik içinde geçen her saniye daha da kötüleşti. Onun tepkisizliğine dayanamayarak asayı itti. Adam onu şaşırtarak asayı elinden çekip aldı ve yolundan savurdu. Kadın tökezleyerek ileri atıldı ve sarsakça ona doğru döndü.

Gözlerinden gölgeler geçiyordu ama yüzü ifadesizdi.

"Özür dilerim. Böyle hissettiğini fark etmemiştim." Gölgeler toplandı ve normalde parlak olan yakutu kararttı. "Sana bir daha dokunmayacağım."

İçi boş ağız, sıkıcı bir ıstıraba dönüştü. "Shiro..."

Başka tarafa baktı. "Senin *makoto no kokoro'n* daha önemli. İyi geceler, Emi."

Ağız açık kalmış, şaşkınlık sesini çalmıştı. Açık panellere doğru süzüldü ve arkasına bakmadan içeri süzüldü.

Onun ardından bakakaldı, acısı içinde sekiyordu. Sonunda ona olan hislerinin derinliğini itiraf etmişti ve adam... adam çekip gitmişti. Ona bir daha dokunmayacağına söz vermiş ve çekip gitmişti. Sözleri kafasının içinde yankılanıyor, yaralı kalbini yeniden deşiyordu. Bir elini göğsüne bastırarak kendini derin bir nefes almaya zorladı.

Senin makoto no kokoro'n daha önemli. Başından beri fiziksel yaklaşmanın ona yasak olduğunu biliyordu, bu yüzden onunla birlikte olarak saflığını riske attığını da biliyor olmalıydı. O zaman neden şimdi uzaklaşıyordu?

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, onları zapt etme çabalarına aldırmıyordu. Çok acı veriyordu -düz, duygusuz sesini, gözlerindeki duygularını ondan gizleyen gölgeleri hatırlamak. İtirafına verdiği tepki ne olursa olsun, onun bilmesini istememişti.

Ona nasıl hissettiğini söylemişti ve o da çekip gitmeyi seçmişti. Kalbi parçalanıyordu ve düşünemiyordu. Yüzünü kaplayan gözyaşlarıyla bahçeden kaçtı, kontrolünü kaybetmeden önce çılgınca odasına ulaşmak istiyordu.

CHAPTER 15

A Emi arabanın penceresinden dağların kayışını izlerken şakaklarına masaj yaptı. Arabaya binmek gibi insani bir şey yapmak garip bir şekilde yabancıydı.

Arabayla seyahat etmeye alışmıştı.

diğer dünya portalları ve bir ejderha tarafından taşınmak.

Katsuo onun yanındaki koltuğa oturdu. Pencereden başını çevirdiğinde, onun geçen manzara yerine kendisini izlediğini gördü.

"İyi misin?" diye sordu sessizce.

"Elbette," diye cevap verdi hızlıca, ellerini kucağına bırakarak. "Sadece çok fazla uyuyamadım."

Neredeyse hiç uyumamıştı. Gözleri hala çok fazla gözyaşı döktüğü için ağrıyordu ve kalbi her atışta zonkluyordu, Shiro'nun reddi göğsüne saplanmış bir ok gibiydi. Geleceğini onunla geçirmek istediğine dair itirafı kafasında tekrar tekrar canlanıyor ve Shiro'nun ona bir daha asla dokunmayacağına dair verdiği sözü tekrar tekrar duyuyordu.

Bu öğleden sonrası için yaptıkları çılgınca hazırlıklar hoş bir dikkat dağıtıcı olmuştu. Katsuo, Ishida'nın satın aldığı üniforma olan Izanagi sohei'nin sarı renklerini giymişti. Nereden aldığına dair hiçbir fikri yoktu ve soracak ne zamanı ne de enerjisi vardı. Üç miko, saçlarını önemli ölçüde kısaltmak için bir çeşit örgü büyü yaparken onu meşgul etmişti. Saçları hâlâ uzundu ama dikkat çekecek kadar değil.

O ve Katsuo birlikte, Izanagi tapınağındaki herhangi bir miko ve sohei gibi görünüyorlardı. Yine Ishida'dan ödünç aldığı şoförün yanından geçerek ön camın ötesindeki yola baktı. Araba geniş bir virajı döndüğünde, karla kaplı vadideki tanıdık olmayan bir şehir görüldü.

"Endişelenme," dedi Katsuo onun gerginliğini yanlış yorumlayarak cesaretle. "Örümcek canavarlar ve sekiz başlı ejderhalarla karşılaştırıldığında, bu şimdiye kadar yaptığın en kolay şey olmalı. Izanagi orada bile değil."

Başını salladı ve düşüncelerini Shiro'dan uzaklaştırdı. Yumei, Izanagi'nin henüz inmediğinden emindi, ancak Amatsukami'nin kamigakari'si

sözde hazır ve bekliyordu. Ancak Izanagi'nin yokluğu tapınağın kami vasallarından yoksun olacağı anlamına gelmiyordu. Ve diğer dünyadan tehditler olmasa bile, tapındaki insanlarla başlarını büyük belaya sokabilirlerdi.

"Hemen uyum sağlarız," diye güvence verdi Katsuo. "Shion'un öğle yemeğinde ne kadar meşgul olduğunu biliyorsun. Kimse bizi fark etmeyecektir."

"Umalım da öyle olsun."

Araba dağın yamacından şehre doğru inerken, kollarında ofuda olup olmadığını kontrol etti ve gizli ceplerinin dolu olduğunu gördü.

Katsuo onun yanındaki koltukta kıpırdandı. "Emi... bana olan biten her şeyi anlatırken..."

Onun tereddütlü ses tonuna baktı.

"Inari hakkında pek bir şey söylemedin," diye bitirdi.

Kendini koltuğa yaslanmaya zorlayarak kucağındaki ellerine baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen..." Kelimeleri bulmakta zorlandı. "Artık gerçekte kim olduğunu bildiğine göre onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Hafızası henüz geri gelmedi, o yüzden pek farklı değil." Katsuo bir an sessiz kaldı. "Sana hâlâ aynı şekilde bakıyor."

İrkildi. Katsuo'nun Shiro'yla son karşılaşmasından sonra, Shiro'nun ona onu yutmak istermiş gibi baktığını söylemişti. Ama dün gecedan beri ona dokunmak bile istemiyordu. "Hayır, istemiyor."

"O..." Katsuo tekrar kıpırdandı ve yanaklarına pembe bir renk geldi. Boğazını temizledi. "Seni hiç baştan çıkarmaya çalıştı mı?"

Yanağının iç tarafını sertçe ısırdı ve sorusu hakkında ne düşündüğünü kelimelerle ifade etmeden ona ters ters baktı.

Yüzünü buruşturarak savunmaya geçti: "Sadece ben değilim. Guji Ishida da endişeli. Inari'nin senin etrafında ne kadar sahiplenici olduğunu fark etti."

Pencereye dönerek konuşmanın bittiğini işaret etti.

"Sadece endişeliyim," diye ısrar etti. "Onun manipülatif olduğunu zaten biliyoruz ve-"

"Shiro beni manipüle *etmiyor*," diye araya girdi.

"Inari," diye düzeltti Katsuo. "Shiro' değil. O bizim sandığımız gibi basit bir kitsune değil. O ölçülemeyecek kadar güçlü, binlerce yaşında ve her istediğini elde etmeye alışkın."

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Sen de anlamıyorsun," dedi sert ama özür dileyen bir sesle. "Bir insan bir Kunitsukami'yi gerçekten nasıl anlayabilir? O bir *tanrı*, Emi. Bunu gördüğünü sanmıyorum."

Kollarını inatla kavuşturdu, dün gecedan sonra neden Shiro hakkında tartıştığından emin değildi. "Inari olduğunu hatırlamıyor."

"Onun hakkında iki farklı kişiymiş gibi konuşuyorsun. Shiro ve Inari bir

ve aynı. Her şeyi hatırlamaması onu Kunitsukami'den daha az biri yapmaz." Katsuo'nun gözlerinde acımaya çok yakın bir şey parladı. "Onun Inari olmasını istemiyor olman, öyle olmadığı anlamına gelmez. Ona Shiro demen sadece bunu görmezden gelmeni kolaylaştırıyor."

"Anlamıyorsun." Kollarını ortasına doladı. "Binlerce yıldır yaşayan güçlü bir Kunitsukami olması gerekiyor ama bunların hiçbirini hatırlayamıyor. Herkesin ondan olmasını istediği şey olamaz - en azından henüz değil. Ona Shiro demeye devam edeceğim çünkü birinin onu *şu anda* olduğu gibi görmesine ihtiyacı var, bir daha asla eskisi gibi olamayacak kırık bir tanrı olarak değil."

Araba yavaşladı, sonra şehir trafiğinin dur-kalk ritmiyle hareket etmeye başladı.

"Emi," dedi Katsuo sonunda, sesi alçak ve neredeyse acı doluydu. "Sen...?"

Ona temkinli bir şekilde baktı. "Ben ne miyim?" Adam dudaklarını ısırdı. "Boş ver."

Araba kalabalık bir alışveriş merkezinin önünden geçerken pencereden dışarı baktı. Onun iptal ettiği sorunun ne olabileceğinden şüphelendi. *Inari'ye aşık mısın?*

Inari'ye aşık... öyle miydi? Shiro onun kalbini ele geçirmişti ama Inari? Amaterasu ve Yumei'nin anılarında gördüğü Kunitsukami bir yabancıydı, onu korkutan ve hatta ürküten biriydi. Ve yine de...

Kaşlarını çatarak pencereden dışarı baktı. Son zamanlarda Shiro'nun içinde daha fazla Kunitsukami ortaya çıkmaya başlamıştı. Dün geceki reddi Shiro'dan çok Inari'den gelmiş olabilir miydi? Artık bir insan kızla romantik bir ilişkiye girmekle ilgilenmeyecek kadar anıları ve gerçek benliği iyileşmiş miydi? Kızın derin duygularını itiraf etmesi bakış açısını değiştirerek mesafe koymasına mı neden olmuştu?

Shiro'nun anıları geri döndüğünde ona olan ilgisini kaybetmesinin bir risk - bir kaçınılmazlık- olduğunu biliyordu. Bunun olmamasını umarken bile kendini buna hazırlamaya çalışmıştı. Tam da bu nedenle, duygularını itiraf etmeyi hiç düşünmemişti. Eğer dün gece ona baskı yapmasaydı...

Inari onu istemiyorsa, bunu kabul edebilirdi. Shiro'nun ona sırtını dönmesi dayanamayacağı bir eziyetti ama ölümsüz bir tanrının ilgisizliğine katlanabilirdi.

Şoför geldiklerini anons etti ve araba geniş, ormanlık bir tepenin eteğindeki park yerine döndü. Shiro ve Inari'ye dair düşüncelerini bir kenara bırakarak dışarı çıktı ve soğuk bir rüzgâr yamaçtan aşağıya doğru sürekli eserken uzun kollu haori ceketini düzeltti. Katsuo da ona katıldı ve huzursuzca arazinin diğer tarafını inceledi.

Sıcak aylarda yamaç yeşilliklerle dolup taşardı ama şimdi ağaç dalları çıplaktı ve kar ile ölü yaprakların karışımı yamacı kaplamıştı.

zemin. Büyük bir torii kapısı, tepenin yamacında gözden kaybolana kadar yükselen taş basamaklar boyunca kemerli bir şekilde uzanıyordu. Dağınık insan grupları geniş merdivenlerden inip çıkıyordu.

"Caw."

Yukarı baktı. Üç karga bir elektrik direğine tünemiş, boncuk gözleriyle onu dikkatle inceliyorlardı. Rahatlama sinirlerini yatıştırdı. Yumei buradaydı ve onu izliyordu.

Shiro ve Susano'nun Izanagi'nin tapınağına yaklaşmasının çok büyük bir risk olduğuna karar vermişlerdi. Varlıkları tespit edilirse, bu sadece Emi ve Katsuo'yu tehlikeye atmakla kalmaz, aynı zamanda düşmanlarının göksel mızrağı aradığı konusunda Izanami'yi de uyarabilirdi. Bu yüzden Shiro ve Susano Shion'da kalırken, Yumei Emi'nin tapınağına girmesinin güvenli olduğundan emin olmak için önden gitmişti.

Karasu'su aracılığıyla onu ve Katsuo'yu izleyecek ve bir sorun çıkarsa yardım etmek için yakınında olacaktı.

"Gidelim," dedi Katsuo'ya.

Torii'yi selamladıktan sonra, evrak çantası taşıyan bir çift iş adamının arkasına düştüler. Tepeyi aştıklarında nefesi boğazında düğümlendi.

Akıllıca gizlenmiş iki katlı, çatılı bir kapı ana tapınak alanının girişini işaret ediyor ve ziyaretçilerin üzerinde heybetli bir ihtişamla yükseliyordu. O ve Katsuo bu kapının altından geçerek sayısız küçük torii'den oluşan kıvrımlı bir koridora girdiler, birbirlerine o kadar yakındı ki yolun her iki tarafında neredeyse sağlam bir duvar oluşturuyorlardı.

Parlak kırmızı koridorda yürürken omuzlarını gevşek tuttu. Yol bir o yana bir bu yana kıvrıldığı için torii'nin ne kadar uzağı gittiğini görmek imkânsızdı. Rüzgâr onun ve Katsuo'nun üzerinden, tepenin dibinde olduğundan daha büyük bir güçle geçti.

Bir dönemeci daha döndüler ve torii'nin sonu görüldü. Geniş arazide, iki katı kadar küçük binanın arasına serpiştirilmiş yaklaşık bir düzine büyük yapı vardı ve hepsi de ziyaretçiler ve tapınağın hizmetkârlarıyla dolup taşan taş patikalardan oluşan bir labirentle birbirine bağlanıyordu.

Bölgeyi taradı, çeşitli binaları elinden geldiğince tanımlamaya çalıştı -İbadet salonu, arınma salonu, tapınak hizmetlileri için lojmanlar, ofisler, festivaller için sahneler, tılsım ve takılar satmak için dükkanlar ve daha fazlası. Arazi Shion Tapınağı'ndan çok daha görkemliydi. Baktığı her yerde güzel yapılar, kadim ağaçlar ve karmaşık taş işçiliği vardı.

İşadamları ibadet salonuna giden yolu tutarken, Emi Katsuo'nun kolunu tuttu ve onu ofislerin bulunduğu yöne doğru yönlendirdi. Ne yazık ki, halka açık yollardan ayrıldıklarında, yürüyüş yollarını ziyaretçiler yerine çeşitli işlerin ortasında koştururan düzinelerce kannushi, sohei ve miko doldurdu. Başını öne eğerek, aceleci değil de amaca yönelik görünmesini umduğu bir adım attı ve

Katsuo da onun adımlarına ayak uydurdu. Gevezelik eden bir grup miko yanlarından geçip giderken, Emi'nin kendine güveni biraz daha arttı. Belki de bu gerçekten işe yarayacaktı.

Mucize ya da şans eseri, istenmeyen bir dikkat çekmeden ofislerine ulaştılar. Emi kapıları kırarak açtı ve içeri baktı. Giriş boştu. Arayı açarak içeri süzüldü. Katsuo da onu takip etti ve kapıyı arkasından kapattı.

Binanın düzeni Shion ofisleriyle neredeyse aynıydı ve hemen bir dosya odası buldular. Ishida ona Shion kayıtlarının nasıl düzenlendiğini ve eserler ve tarihi hazinelerle ilgili bilgileri nerede araması gerektiğini göstermişti. Katsuo kapıda nöbet tutarken, bir dosya çekmecesini açtı ve klasörleri karıştırdı.

Yirmi dakika sonra, işe yaramaz bir klasörü daha çekmeceye geri itti ve hayal kırıklığı içinde tısladı.

"Şuna bakın!" Bir dosyadan çıkardığı bir avuç kâğıdı salladı. "Bu liste tapınakta saklanan her eserden, nerede olduğundan, kaç yaşında olduğundan, tarihi öneminden, her şeyden bahsediyor. Izanagi'nin *shintai*'sini bile tarif ediyor. Ama Ame-no-Nuboko hakkında hiçbir şey yok, hatta bir mızrak bile yok."

"Bu mızrağın burada olmadığı anlamına mı geliyor? Yoksa sadece kayıtlarda olmadığı mı?" "Bilmiyorum."

Katsuo gergin bir şekilde kıpırdandı. "Sırada ne var?"

Bir elini gözlerinin üzerine ovuşturdu. Öğle yemeği yakında bitecekti ve diğer binalara gizlice girmek katlanarak zorlaşacaktı. Bu odada bir yerlerde muhtemelen diğer tapınakları ve eserlerini listeleyen bir belge vardı ama bulup okumak çok uzun sürecekti.

"Arınma salonu," dedi.

Sanki cevabının bu olacağından korkmuş gibi yüzünü buruşturdu. "Eğer bu tapınakta kami varsa, orada olacaklardır."

Ishida nereye bakacakları ve nelerden kaçınacakları konusunda netti. Arınma salonundan uzak durmalarını söylemişti ama bunun nedeni bulabilecekleri muhtemel bilgilerden çok riskti. Izanagi'nin Guji'sinin, kami vassallarının ve kannushi'lerin çoğunun yaşadığı ve çalıştığı binaydı. Muhtemelen Izanagi'nin iç tapınağı dışında hiçbir yapı onun girmesi için daha tehlikeli olamazdı.

Ama aynı zamanda, Ishida'nın bu bilgiyi paylaşmamasına rağmen, salonun muhtemelen Guji'nin kütüphanesini içerdiğini de biliyordu - tapınağın tarihi boyunca Guji'nin önemli her şeyi kaydettiği bir tarih ve kayıt odası. Bu tapınakta olup olmadığından emin değildi ama Shion Tapınağı'nda vardı.

"Hadi," dedi ve hızla odadan çıktı. Ofisleri geçerek ana kapıya ulaştılar. "Acele edersek, daha önce içeri sızabiliriz-"

Dış kapıyı açtı ve neredeyse basamaktaki bir adama çarpıyordu.

Dışarıda.

Sarsılarak geri döndü ve arkasındaki Katsuo'ya çarptı. Yabancı şaşkınlıkla durdu; tıpkı yanındaki, hepsi de aynı sohei üniformaları içindeki diğer beş kişi gibi.

"Affedersiniz," diye kekeledi Emi, eğilerek.

"Özür dilerim," dedi sohei. "Sizi tanıyamadım galiba. Yeni misiniz?"

"Öyle olmalı," diye fısıldadı genç bir sohei arkadaşına yüksek sesle. "Bu kadar güzel bir mikoyu unutmam mümkün değil."

Emi ağzını açtı ama ne söyleyeceğini bilmiyordu.

"Az önce geldik," dedi Katsuo neşeyle. "Buluşmamız gerekiyordu-uh." İnandırıcı bir şekilde utanmış görünerek elini saçlarının arasında gezdirdi. "Adını hatırlayamıyorum ama onunla ofiste buluşmamız söylendi. T-Ta-?"

"Takashi mi?" diye sordu sohei. "Kannushi Takashi'nin yeni gelenleri karşılamasına şaşırdım. Bu genellikle onun işi değildir."

Katsuo omuz silkerek, "Son kannuşimizin bir akrabası," dedi. "Bir oryantasyon planladığını sanmıyorum. Muhtemelen sadece onu utandırmadığımızdan emin olmak istiyordur," diye ekledi kendini küçümseyen bir kahkaha atarak.

Birkaç sohei sempatik bir şekilde sırttı.

"Bu Kannushi Takashi'ye benziyor." Sohei kenara çekildi ve yoldaşlarına bir yol açmalarını işaret etti. "Tılsım dükkanını kontrol etmelisin. Muhtemelen toplantınızı unutmuştur. Şu tarafa gidin" -işaret etti- "ilk sağa dönün, arınma salonundan hemen önce göreceksiniz."

"Teşekkürler," dedi Katsuo.

"Sorun değil ve iyi şanslar. Er ya da geç eğitim sahasında görüşeceğiz."

Bir başka sohei, "Sana karşı kolay davranmayacağız," diye söze karıştı.

Katsuo yanlarından geçerken Emi birkaç adım attı, sonra durakladı. Sohei grubuna döndü ve olabildiğince genç görünmek için gözlerini genişletti.

"Sorabilir miyim..." Biraz daha yaklaştı ve sesini huşu içinde bir fısıltıya indirdi. "Burada gerçek *kami* var mı?"

Sohei kıkırdadı ama sesi tedirginlikle doluydu. "Evet, ama çoğunlukla koridordan ayrılmıyorlar. Eğer bir tane görürseniz, eğildiğinizden ve... yolundan çekildiğinizden emin olun."

Katsuo'nun peşinden aceleyle gitmeden önce ciddiyetle başını salladı. Arkasında, daha genç bir sohei kuru bir sesle, "Bir kami ile tanışmanın gelmiş geçmiş en havalı şey olacağını düşündüğüm zamanları hatırlıyorum," dedi.

"Şaka yapmıyorum," diye cevap verdi bir diğeri. "En azından kamigakari çoğu zaman bizim yerimize müdahale ediyor."

"Ama Izanagi gündönümünde inerse..." Bir iç çekiş. "Sadece o çocuk için üzülüyorum."

koridorda sıkışıp kalmış bir adam-"

Ofislerin kapısı son sohei'nin arkasından kapandı ve konuşmaları kesildi. Emi endişeyle arkasına baktı, sonra Katsuo'nun yanına geçti.

"Koridorda birden fazla kami ve kamigakari var," diye mırıldandı. "Dikkatli olmamız gerekecek."

Yol boyunca hızla ilerlerken ağaç dallarını taradı ama izleyen herhangi bir karga göremedi. Arınma salonu, görkemli, saray benzeri bir his veren özenli mimari detaylara sahip geniş bir binaydı ve büyük bir merkezi bahçe olması gereken çatıdan ağaç tepeleri görünüyordu. Emi ve Katsuo ön kapıya doğru yürürken insanların geçişini izliyordu.

Kimse bakmıyorken, Katsuo peşinde olduğu halde hızla içeri girdi. Giriş de dış cephe kadar görkemliydi ama Katsuo ayrıntıları anlamak için duraksamadı. Buldukları ilk yan geçide daldılar. Büyük binanın bir avantajı, sakinlerinin seyrek olmasıydı ve karşılaştıkları insanlardan kolayca kaçabildiler. Dezavantajı ise doğru odayı bulmanın ne kadar zor olduğuydu.

Sonunda ikinci kata çıkan bir merdivene rastladılar ve oradan ofisleri buldular. Guji'ninki koridorun sonundaydı ve neyse ki boştu. Katsuo kapıyı arkalarından kapatırken Emi, ağır bir akça ağaç masa ve deri sandalye de dahil olmak üzere şaşırtıcı derecede modern mobilyalarla lüks bir şekilde döşenmiş geniş odayı değerlendirdi.

Masanın arkasında bir başka sürgülü kapı, kütüphanenin girişini işaret ediyordu. İçerideki oda çok büyük değildi ama tavandan tabana kadar uzanan dört sıra kitap rafı ve geniş bir orta koridorla devasa görünüyordu. En uçta, bel hizasında bir çalışma masasının üzerine her boydan kitap serpiştirilmişti.

"Tarihleri ve arşivleri bulmamız gerekiyor," diye fısıldadı Emi. "Acele edin."

Ayrıldılar, Emi soldaki rafları, Katsuo ise sağdaki rafları aldı. Başlıklara göz gezdirdi ama ilk sırayı coğrafi haritalar, tapınak yerleri ve mimari düzenlerden başka bir şey olmadığı için terk etti. İkincisi de aynı derecede yararsızdı; kannushi, miko ve sohei sanatları üzerine eski el kitaplarıyla doluydu. Sondan ikinci sıraya adım attığında Katsuo'ya kendisine katılması için seslendi.

Önündeki raftaki kitapların neredeyse hepsi bir tür tarih kitabıydı, bazıları bu tapınakla, bazıları da diğerleriyle ilgiliydi. Onun yanına çömeldi ve alt başlıkları taradı. Gölgelemin arasına saklanmıştı, durgunluk giderek yaklaşıyordu. Her dakika, parmaklarını deri ciltli sırtlarda gezdirdi.

"İşte!" Katsuo fısıltıyla bağırdı. Sayfaları sararmış ve bir köşesi kömürleşmiş ince bir kitabı kaldırdı. "Bak, yan tarafında bir mızrak resmi var ve gördün mü?"

Yanında dizlerinin üzerine çöktüğünde kitabı ona doğru eğdi ve soluk mürekkeple çizilmiş, elinde mızrak tutan, arkasında güneş parlarken bir bulut girdabına binen bir adamın resmedildiği sayfayı gösterdi. Altındaki yazı: *Ame-no-Nuboko*.

Kitabı onun elinden aldı ve kırılğan sayfaları çevirip başlıkları ve resimleri tararken dizlerinin üzerinde dengeledi. Mızrağın ayrıntılı bir tanımı, özelliklerinin ve eski tarihinin ana hatları, nasıl saklanacağına dair talimatlar, nasıl korunacağına dair sayfalar ve sayfalar, asla yerinden oynatılmaması için uyarılar. Yeni bir bölüme geçti -isimlerin ve tarihlerin listesi ve-

"Bu bir bakım listesi!" Katsuo fısıldadı. "Guji'nin adı, mızrağı kontrol ettiği tarih, durumunun ve değiştirdiği ya da güncellediği her şeyin kaydı."

"Demek burada saklanıyor!" Heyecanla daha fazla sayfa çevirdi. Liste uzayıp gidiyordu.
üzerinde.

"Tarihlere bak," diye mırıldandı inanamayarak. "Bu sekiz yüz yıl önceydi. yıllar önce."

Kitabı ters çevirdi ve son birkaç sayfasına kadar açtı. Geriye doğru giderek listenin sonunu buldu; yedi yüzyıldan biraz daha uzun bir süre önce işaretlenmiş bir tarih.

"Neden durdu?" Son düzine sayfayı tekrar çevirdi. "Burada başka bir şey yok. Sadece *duruyor*."

"Kitap hasar görmüş. Belki yenisiyle değiştirmişlerdir."

Kitabı çıkardığı yerin yakınındaki ciltleri taradılar ama diğer kitaplar farklı eserleri anlatıyordu. Rafta mızrakla ilgili başka bir şey yoktu.

"Lanet olsun," diye tısladı. "Çok yaklaştık. Neden hiçbir açıklama yapmadan kayıt tutmayı bıraktılar?"

"Kayıtlar başka bir yerde olmalı. Bu kitap o kadar eski ki parçalanıyor. Yeni bir tane olmalı." Hâlâ eski cildi tutarak ayağa kalktı. "Daha yeni kitaplar arayalım, belki-"

Yumuşak bir gıcırta sesiyle kütüphanenin kapısı açıldı.

Katsuo'nun yanında olduğu yerde dondu kaldı. Kitap raflarının arasında durdukları yerde, odaya girenlerden gizleniyorlardı, ama sadece kişi kapının yakınında kalırsa. Orta koridordan sürünerek uzaklaştı, Katsuo da onunla birlikte hareket ediyordu.

Sessiz ayak sesleri ahşap zemine vurarak yaklaşıyordu. Emi kitabı kolunun altına soktu ve elini kolunun içine sokarak iki parmağının arasında bir cilt parçasını sıkıştırdı.

Elinde bir kucak dolusu kitapla genç bir adam göründü, burnu yığının en üstündeki açık cilde gömülmüştü. Onların yanından geçerek çalışma masasına doğru yürüdü. Rafların son sırasına ulaştığında kitap yığını sallanmaya başladı. En üstteki cilt yana doğru kaydı ve o daha tutamadan yuvarlanıp yere çarptı. Sıkıntıyla oflayıp puflayarak döndü ve çömelerek kitaba uzandı.

Hareketin yarısında, bakışları onun ve Katsuo'nun durduğu yere takıldı.

gölgeler. Şaşkınlıktan kaskatı kesildi ve neredeyse kitaplarının geri kalanını yere dökecek şekilde doğruldu.

"Burada ne yapıyorsunuz? Burası Guji'nin özel kütüphanesi." Onlara bakarken kara gözlerini kırıştırdı. "Kimsiniz siz?"

Boş bir uğultu kafasını doldururken Emi kıpırdayamadı. Genç adamın sarı kosodu ve koyu renk hakaması ne sohei üniforması ne de kannushi cübbesiydi ama kami de değildi. Bir tür idari asistan mıydı? Fiziği -uzun boylu ve yapılydı- Katsuo'nunkine benziyordu, bu da onun kitapsever bir tip olmadığını gösteriyordu. O da Katsuo'nun yaşlarında görünüyordu ve aynı derecede yakışıklıydı.

Şüphe adamın yüz hatlarını sertleştirdiğinde, Emi'nin felci kırıldı. Yüzünü dehşet dolu bir ifadeye büründürdü. Şaşırtıcı bir kolaylıkla, yanaklarından aşağı bir gözyaşı seli döküldü.

"Çok özür dilerim!" diye soludu ve öne doğru eğilerek derin bir selam verdi. "*Çok özür dilerim.* Buraya girmemem gerektiğini biliyorum ama büyükbabam yıllardır bana Guji'nin kütüphanesinden, ne kadar muhteşem olduğundan ve burada ne kadar çok eski tarih olduğundan bahsediyor ve ben de uzun zamandır buraya transfer olmak için bekliyordum çünkü tarihi seviyorum ve kendi kitap koleksiyonumu oluşturuyorum ve sadece hızlıca bir göz atmak istedim çünkü başka türlü buraya giremeyeceğimi biliyorum ve yemin ederim hiçbir şeye zarar vermedim-"

"Tamam, tamam!" diye araya girdi genç adam, onun kasıtlı gevezeliğini keserek. "Kitaplara zarar vermediğiniz sürece... Bu ciltlerden bazıları iki bin yıldan daha eski. Çok kırılanlar."

Katsuo'nun kolunu tuttu ve onu kendisiyle birlikte eğilmeye zorladı. "Çok özür dileriz." Yayından başını kaldırıp baktı. "Söylemeyeceksiniz - yani, söyler misiniz ..." "Kimseye söylemem," dedi huysuzca. "Sadece bir daha izinsiz girme yoksa bu tapınakta uzun süre kalamazsın. Seni yakaladığım için şanslısın. kami alt katta."

Adamın Kami'ye yaptığı sıradan ve pek de saygılı olmayan atıf karşısında nefesi kesildi. Bir asistan kami hakkında böyle konuşmamalıydı. Bir kannushi bile daha saygılı olurdu. Peki kim...? Genç adamın kim olması gerektiğini geç de olsa anlayınca gerildi. Ne bir kami, ne bir sohei, ne de bir kannushi. Arınma salonunda yaşayan, Guji'nin kütüphanesine serbestçe girebilen ve tapınak hizmetkârlarını kamilerden korumak için elinden geleni yapan, kendisinden birkaç yaş büyük genç bir adam.

O sadece Izanagi'nin kamigakari'si olabilir.

Hayatı boyunca başka bir kamigakari ile karşılaşacağını hiç düşünmemişti. Kaderi hakkındaki gerçeği biliyor muydu, yoksa ona da yalan mı söylenmişti? Bir hafta sonraki gündönümünü hevesle mi bekliyordu, yoksa hayatının yaklaşan sonundan korkuyor muydu?

"Çocukluğundan beri tarihe takıntılıdır," dedi Katsuo, onun asılı bıraktığı garip sessizliği doldurarak. Kızın saçlarını karıştırdı ve

mahcup bir şekilde gülümsedi. "Onu bu işten kurtardığınız için teşekkürler. Yolunuzdan çekileceğiz."

Kamigakari tereddüt etti, sonra gülümsemesine karşılık verdi. "Ben de tarih meraklıyım, özellikle de konu tapınaklar ve kami olduğunda. Buradaki koleksiyon oldukça şaşırtıcı, hatta yangın öncesine ait kitaplar bile var."

"Ne yangını?" Emi boş boş sordu.

Ona tuhaf bir bakış attı. "Tapınağı yok eden yangın. Arazi iki bin yıldan daha eski, ancak binalar sadece yedi yüz yıl öncesine dayanıyor. Aslına sadık kalınarak yeniden inşa edildiler ama çok şey kaybedildi."

"Ah." Tapınak yedi yüz yıl önce yanmıştı - mızrakla ilgili kayıtların durduğu zaman. "Bu... korkunç."

Kaşlarını kaldırdı. "Tarihi seven ve bu kütüphaneyi görmek için can atan bir kızın bilmesi gereken türden bir şey değil mi bu?"

Gözlerini kırıştırdı, maskesinin düştüğünü fark edince yaşadığı telaşı bastırmaya çalıştı. "Büyükbabama neden bundan hiç bahsetmediğini sormam gerekecek."

"Hm. Belki de yokai'nin tapınağı yok ettiğine dair hikayelere inanıyordur."

"Bu tanıdık geliyor!" Kitap rafı boyunca ortaya doğru ilerledi.

Katsuo'yu da yanına alarak koridora çıktı. "Teşekkür ederim. Geri dönsek iyi olur." "Beladan uzak durun."

Koridora ulaştığında kamigakari'ye hızlı bir veda selamı verdi ve kapıya doğru döndü.

"Miko."

Kalbi sert bir gümbürtüyle çarptı. Yüzünde masumca sorgulayan bir ifadeyle arkasına döndü.

"Bir şey mi unuttun?" Eliyle işaret etti.

Hâlâ kolunun altında duran kitaba baktı. "Ah! Tamamen unutmuşum."

Bir özür mırıldanarak el yordamıyla kitabı buldu ve uzattı. Adam kitaba uzandı ama uyuşmuş parmakları kapağa takıldı ve adam kitabı tutamadan kitap elinden düştü. Kitap büyük bir gürültüyle yere çarptı ve açıldı. Kadın ve kamigakari aynı anda irkildi.

"Eminim bir şeyi yoktur," diye mırıldandı, elindeki kitap yükünü aşağıya doğru kaydırırken. "Bu kadar uzun süre hayatta kaldıysa..."

Elini açık kitabın birkaç santim üzerinde gezdirerek garip bir şekilde eğildi. Sararmış parşömene yayılmış, bir elinde uzun bir mızrak tutan, bulutlara binmiş Izanagi'nin mürekkeple çizilmiş resmi vardı.

Kamigakari resimden onun yüzüne baktı. "Bu bir tarih kitabı değil."

İstemsizce geri adım attı. Kitabı olduğu yerde bırakan kamigakari doğruldu ve tam boyuna ulaştı. "Siz kimsiniz? Ame-no-Nuboko'ya olan ilginiz nedir?"

Emi bir adım daha geri atarak Katsuo'yu da kendisiyle birlikte hareket etmeye zorladı. Oda

aniden boğucu derecede sıcak oldu, hava nefes alınamayacak kadar yoğundu.

"Yok bir şey," diye kekeleydi. "Sadece bakmak için rastgele kitaplar alıyordum." "Sen-" Kitaplar kamigakari'nin kollarından düştü ve yırtılan kâğıt sesleriyle yere çarptı. Elleri göğsüne gitti, parmakları kosodunun ön tarafına gömülürken başı aşağı düştü ve

Omuzları içe doğru eğildi. Vücudu titredi.

Nefes nefese kalmış, göğüs kafesinin inip kalkması dışında kıpırdamamıştı. Sonra hareketleri tuhaf bir şekilde uzadı, başını kaldırdı ve bakışlarını ona dikti. Odadaki doğal olmayan sığağa rağmen kadının kanı dondu.

Soğuk, kesici, zalim gözler. Genç insan yüzünde çok yanlış görünüyorlardı, sanki eski bir iblis ev sahibinden dışarı bakıyordu.

"Sonunda karşılaştık, kamigakari." Adamın sesi gürledi, derin ve arkaikti; gözleri kadar sert ve kötü niyetli dudaklarında bir gülümseme vardı. "Tapınağımı ziyaret etmeniz ne kadar hoş."

Kalbi kaburgalarına çarptı. Ayağını geri kaydırarak kapıya doğru ilerledi.

Gülümsemesi genişledi. "Biraz daha kal, kamigakari. Seni düzgünce selamlamama izin ver."

Gerildi, dönüp canını kurtarmak için kaçmaya niyetlendi.

Kamigakari'den dayanılmaz bir ısı patlamasıyla güç fışkırdı. Kitap raflarını parçaladı ve Emi ile Katsuo'yu geriye savurdu. Odadaki sıcaklık yükselirken, hava dalgalanırken ve buharlaşıırken yere yuvarlandılar. Yuvarlanarak ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü.

Yıkımın ortasında, kamigakari göğüs kafesini tuttu. Göğsündeki işaret o kadar parlaktı ki gömleğinin ve ellerinin arasından parlıyordu ve teni ışıldıyordu. Vücudu kasılırken dizlerinin üzerine çöktü ve bir an için çarpık gözleri onunkilerle buluştu.

Boş bakışlarından acı ve dehşet dökülüyordu.

Katsuo onu ayağa kaldırdı. Kolunu morartıcı bir güçle kavrayarak kapıyı açtı ve kütüphaneden dışarı fırladı. Kız onun peşinden koştu, düşünceleri allak bullak olmuştu. Tek görebildiği kamigakari'nin gözlerindeki bakıştı; bu dünyadaki son deneyimine açılan bir pencere, Izanagi'nin gücü ve ruhunun ölümlü zihnini paramparça etmesinin acısı.

Guji'nin ofisinden geçip koridora doğru hızla ilerlediler. Onlar koridorda kaçarken, yıkılan rafların gürültüsü tüm binayı sarsarak zeminde yankılandı.

Katsuo sendeledi ve kendini duvara tuttu. "Bu kamigakari mi?"

"Öyleydi," diye kısaca cevap verdi. "Izanagi alçalıyor."

Yemin etti. "Ne kadar sürecek?"

"Bilmiyorum."

Koridorun sonuna ulaştıklarında, iki figür koridorun etrafında uçuyordu.

Köşeye. Kami, onun ve Katsuo'nun yanından hızla geçti, Izanagi'nin büyüyen varlığına karşılık olarak güç etraflarında dönüyordu.

O ve Katsuo merdivenlerden inip girişteki panik halindeki kannuşi kalabalığının içine daldılar. Bir başka patlama sesi tavanı titretirken çılgınca sorular haykırıyorlardı. Emi ve Katsuo, garip patlamadan kaçan bir başka miko ve sohei'yi görmezden gelerek, karışık topluluğun arasından ilerledi. Katsuo onun önüne geçti ve yolu açmak için dirseklerini kullandı. Kapılardan yuvarlanarak geçtiler ve neredeyse merdivenlere düşüyorlardı.

Merdivenlerden inerek meydan boyunca koştular ve çılgın sohei ile miko'nun yanından hızla geçtiler.

Güç yeryüzünü titretti. Çılgılık gibi bir tıslamayla atmosfer kavurucu bir sıcaklığa dönüştü ve dalgalar yollarının üzerindeki havayı bozdu. Emi, Katsuo'nun kolunu yakaladı ve onu geri çekti.

Hava kaynayan bir ısı duvarına dönüştü ve yüzlerini siper ederek kayarak durdular. Ellerin derisi yanıyordu. Neredeyse görünmez olan bariyerden geri çekilerek etrafında döndü.

Kannuşiler kapılardan salona döküldü, merdivenleri temizlemek için birbirlerinin üzerine düştüler. Sonuncusu da kaçmaya çalışırken kamigakari eşikten içeri daldı.

Ama o artık kamigakari değildi. O bedende yaşamış olan insan sonsuza dek gitmişti.

Gökyüzünün Amatsukami'si Izanagi, arkasındaki iki küçük kami ile birlikte avlunun karşısından Emi ve Katsuo'yu inceliyordu. Emi, onun gücüyle çatırdayan kalın ve sıcak atmosferi içine çekmeye çalışıyordu. Tapınak arazisi sanki güneş üzerlerine doğmuş gibi ağırlaşmıştı.

Elleri titreyen Emi, ofudasını çıkardı ve zihinsel olarak rüzgârı çağırdı ama boğucu sıcaklığı hiçbir esinti karıştırmadı.

Izanagi'nin koyu renk gözleri ona dikilmişti ve aralarındaki mesafeye rağmen, Izanagi onun insanlığının ne kadar azalmış olduğunu görebiliyordu. Yüzünün hatları daha sert, daha keskin, daha yaşlı görünüyordu. Daha sert, daha acımasız. Izanagi nazik bir tanrı değildi ve tapınağını işgal ettikleri için onu ve Katsuo'yu cezalandırmaktan zevk alacağından şüpheleniyordu.

Merdivenlerden indi.

Ofuda elinde, Katsuo'ya kaçması için yeterli zamanı kazandırabileceği beyhude umuduyla önüne çıktı. Onu geri çekmek için haori'sini tuttuğunda, yüzüne soğuk bir hava fısıltısı dokundu.

Ve sonra karanlık avluyu kapladı.

Neredeyse kör olmaktan korkuyordu ki, yakındaki insanlar paniğe kapılınca zifiri karanlıkta çılgınlık patladı. Yapay gece-Izanagi'nin ortasında sarı bir ışık noktası canlandı. Işık bir kubbe şeklinde dışa doğru genişledi, avlu boyunca yanıp sönerken karanlığı kovdu-

Ve devasa kuzgunun gökyüzünden dalışını ortaya çıkarıyor.

Yumei tüm hzyla kaldrm taına doğru dt. Kanatlarını açarak Emi ve Katsuo'yu pençelerinin arasına aldı. Havayı döverek, kırmızı ve siyah ışık vücudunun üzerinde dalgalanırken kendini gökyüzüne geri itti. Onun pençesinde ezilen Emi, aşağıya bakmak için boynunu büktü.

Izanagi onlara baktı ve elini bir tarafa doğru uzattı. Avucunun içinde, kr edici ışıktan uzun bir Şekil oluştu. Amatsukami kolunu kaldırıp nişan aldığında Şekli fark etmesi bir anını aldı.

"Yumei!" diye bağırdı.

Izanagi ışık ciritini fırlattı. Yumei'nin ıınlanma büyüsünün başlangıcında g üzerlerinde birleirken, kuzgun sertçe eğildi ve sonra ezici bir basınç ve siyah hiçlik etrafını sararak dünyayı duyularından sildi.

CHAPTER 16

I Bir ışık seli ve buz gibi bir rüzgârla dünya geri döndü ve çılgınca sarsıldı. Düşüyorlardı.

Kuzgun kontrolsüz bir spiral çizerek alçaldı, kanatları etkisiz bir şekilde pompalanıyordu. Aşağıda, Shion Tapınağı'nın dönen manzarası döne döne geçiyordu. Büyü Yumei'nin üzerinde dalgalandı ama düşüşlerini durduramadı.

Adamın ezici pençesinden güçlükle nefes alabilen kadın, ellerini dışarıya doğru savurdu ve içindeki gücü çağırdı.

Rüzgâr gökyüzünde uğuldadı ve altlarından geçti. Şiddetli spiralleri yavaşladı. Yumei kanatlarını sertçe çırpıyor, havalanmak için mücadele ediyordu ve nedenini gördü. Bir kanadındaki uzun uçuş tüyleri kopmuş, geriye yırtık pırtık kütüklerden başka bir şey kalmamıştı.

Yere doğru alçaldılar, fırtına onları savurdukça hızları giderek azaldı. Kanatları gerilen Yumei, araziye kaplayan yüksek ladin ağaçlarının arasındaki açık bir alana doğru yöneldi. Hâlâ tehlikeli bir hızla düşmekte olan ağaç tepelerini geçerken pençelerini açtı.

Emi ve Katsuo onun elinden düştüler. Emi, Katsuo'nun kolunu kavradığı sırada, bir hava akımı aşağı doğru olan ivmelerine karşı koydu. Yere çarptılar, çarpmanın etkisiyle Emi'nin kemikleri sekti.

Rüzgârın yavaşlatamadığı Yumei, ağaçların arasından geçerek kar ve yaprak parçalarından oluşan bir yağmurla yere çakıldı.

Emi sendeleyerek ayağa kalktı, acıdan ve adrenalinden nefes nefese kalmıştı. Yanında, Katsuo inledi ve bir elini alnına bastırarak doğruldu. "İyi misin?"

diye sordu acilen.

Başını iki yana salladı. "Ben iyiyim."

Katsuo'yu yönünü bulması için bırakarak, karda Yumei'ye doğru koştu. Yumei indiği yerde yatıyordu, gagası açık ve yanları kabarmıştı. Dev kanatları karın üzerinde yayılmıştı, biri şık tüyleriyle güzel ve mükemmeldi, diğeri ezilmişti ve uçmak için gereken uzun tüyleri yoktu.

Başının yanında diz çökerek tüylerindeki karı temizledi. "Yumei, sen

Yaralandın mı?"

Tek bir gümüş gözünü ona dikti ama onun dışında kıpırdamadı.

"Emi!"

Shiro'nun çağrısı onu koruluğa götürdü. Ağaçların arasından fırladı, Susano da hemen arkasındaydı. Kuzgunu yerde görünce neredeyse duracak kadar kaydı, sonra da onun yanına gitti.

"Yaralandın mı? Ne oldu?"

İçinden bir titreme geçti, dehşet hâlâ uzuvlarını zayıflatıyordu. Adamın dün gece kendisinden uzaklaştığı görüntü zihninde tekrar canlandı ama yine de elini tuttu, dokunuşuna başka bir reddedilişten korkmayacak kadar çok ihtiyacı vardı.

Parmakları onunkilerin etrafında sıkılaştı.

"Katsuo ve ben iyiyiz," dedi titreyerek. "Yumei'den emin değilim. Yere sertçe çarptı ve kanadı ..."

Shiro kuzguna baktı. "Sadece birkaç tüyünü kaybetti. İyileşecektir. Ne oldu?"

Yumei'nin hasarlı kanadının yanına çömelen Susano, elini kırık bir tüyün yırtık kenarından geçirdi ve tüy, dokunuşunun altında kül gibi ufalandı. Parmaklarına siyah toz bulaşmış elini kaldırarak, "Bunun Izanagi'nin işi olduğunu tahmin ediyorum," dedi.

"Izanagi?" Shiro tekrarladı. "Ama o aşağı inmedi."

Yumei yüksek sesle ofladı ve kanatlarını içeri katlayarak tüylerini kabarttı.

"Izanagi..." Emi yutkundu. "Kamigakari'si bizi Guji'nin kütüphanesinde yakaladı ve mızrak hakkında bilgi aradığınızı fark etti. Izanagi tam orada, kütüphaneye indi."

Shiro onun yanında diz çökmüştü, parmakları hâlâ onunkilere dolanmıştı. "Izanagi aşağı indi ve Nuboko'yu aradığınızı biliyor mu?"

Omuzları çöktü. "Özür dilerim."

Susano da ona ve Shiro'ya katıldı. "Izanagi özellikle mızrağı aramanızı engellemek için indiyse, muhtemelen onu kendisi için talep edecektir. Onu ele geçirdiğinde ..."

"Kaybettik," diye bitirdi Shiro.

Daha da soldu. Bir avuç karga ağaçların arasından süzülüp yakındaki dallara kondu, boncuk gibi gözleri yere konmuş efendilerine sabitlenmişti.

Katsuo topallayarak yaklaştı ve kuzgunun ölümcül gagasından birkaç adım ötede durdu. "Eğer Izanagi mızrağı önce alırsa, onun hareket ettiğini hissedebileceksin, değil mi? O zaman alamaz mısın? Bir Amatsukami'ye karşı iki Kunitsukami?"

Susano bir elini kalçasında kınında duran kılıcının kabzasına götürdü. "Mızrağın hareketini hissedebiliyoruz ama yerini tespit etmemizi sağlayacak şekilde değil. Nuboko'yu Izanagi'den geri almaya gelince, güneş tanrısı dünyaların hiçbirinde meydan okumak istemediğim tek rakip. O mağlup edilemez. Onunla savaşmak güneşin gücüyle savaşmak demektir."

"Üçünüz bile..." Katsuo umutsuzca mırıldandı.

Bir düzine karga daha kuzgunun etrafında toplanmak için açıklığa süzülürken, Shiro boştaki elini saçlarında gezdirdi. "Yumei beş dakika dayanırsa şanslı sayılır. Gölge büyüğü Izanagi'ye karşı işe yaramaz."

Yumei hoşnutsuzlukla gagasını şaklattı ama karşı çıkamadı. Izanagi, Yumei'nin karanlığını saniyeler içinde yok etmişti. Bir Gölgeler Prensi güneş tanrısını yenmek için hangi büyüğü kullanabilirdi ki?

Büyük kuzgun ayağa kalkarak Emi ve Shiro'yu geri çekilmeye zorladı. Kanatlarını sonuna kadar açtığında düzinelerce karga ağaçlardan uçarak etrafına kondu. Kara büyü, dumanlı karanlığın dalları halinde üzerine dalgalandı. Kargalar da kanatlarını açtı, gölgeler etraflarında sürünüyordu. Büyü kalınlaştı, ta ki karanlığın huzmeleri Yumei'nin hasarlı kanadının etrafında birleşip uzun tüyler oluşturma kadar.

Son bir dalgalanmayla karanlık buharlaştı. Yumei kanatlarını gererek tüm tüylerini uzattı - mükemmel, tamamen onarılmış tüyler. Emi onun kusursuz bir şekilde yenilenmiş kanatlarına bakarken, kargalar kendini beğenmiş bir şekilde vırakladılar ve sonra ağaçların arasına doğru havalandılar.

Gölgeler yükselip kuzgunu sardı, ardından Yumei insan formunda görünürken duman bulutları gibi dağıldı. Emi başını hafifçe salladı. Tengu ile *karasu* arasındaki bağın ne kadar derin olduğunu hafife almıştı.

"Tapınakta ne keşfettin?" diye sordu ona.

"Pek bir şey yok," diye itiraf etti. "Mızrak yangına kadar orada tutuldu, ama ondan sonra..."

Yumei'ye bakarken sözlerini yarıda kesti.

"Ateş mi?" Shiro yankılandı. Yumei ve Emi'nin arasına baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yangın yedi yüz yıl önce tapınağı yok etti." Yumei'ye doğru bir adım attı. "Ama tapınağın aslında yokai tarafından yok edildiğine dair hikayeler var."

Kadının yoğun incelemesi karşısında yüz hatlarında belli belirsiz bir şaşkınlık belirdi. "Yumei, bu senin ve daitengu'nun saldırdığı tapınak mı?"

Kaşları çatıldı, zamanda geriye bakarken gözleri odağını kaybetti. "Sanırım öyle olmalı. Hiç düşünmemiştim... Şehrin yayılmasıyla birlikte manzara önemli ölçüde değişti."

Shiro kollarını kavuşturarak, "Bekle," dedi. "Tapınağa *yaptığınız* saldırı mızrağı hareket ettirmelerine mi neden oldu?"

"Daitengu'nuz hazineler kazanmaktan bahsetmişti," dedi Emi Yumei'ye, onun anılarına doğrudan bakabilmeyi dileyerek. "Tapınağı yıktığında mızrağı aldın mı?"

Shiro ve Susano neredeyse aynı anda Yumei ile yüzleşmek için döndüler.

"Ben ganimet almadım," diye cevap verdi. "Saburo en değerli hazineleri kendisi için talep etti."

"Ama onu sen öldürdün. Tapınağa saldırdıktan hemen sonra."

"Bu günler sonraydı. Saburo, diğer daitenguların onları avlayamaması için ödülleri çoktan kaldırmıştı."

"Eğer onu aldıysa," dedi Emi, "o zaman Izanagi'nin mızrağın nerede olduğunu bilmemesi mümkün."

Susano, "Izanami, Nuboko'nun ulaşabileceği bir yerde olduğunu bilmeseydi harekete geçmezdi," dedi. "Planının böylesine önemli bir unsurunu şansa bırakmazdı."

"Saburo-sanırım bu senin daitengu'larından biri?" Shiro Yumei'ye sordu. "Saburo mızrağı aldıysa, Izanagi muhtemelen bir süre izini kaybetmiştir, ama bahse girerim o ve Izanami mızrağı bulmuşlardır ve hazır olduklarında geri alabilirler. Ve artık Izanagi de mızrağın peşinde olduğumuzu bildiğine göre, onu hemen talep edecektir."

"Saburo'yu nerede bulacağımızı biliyor musun?" Susano Yumei'ye sordu. "Onun evi benimkinin doğusunda. Buranın kuzeyinde."

Shiro'nun bakışları üzerlerinde gezindi. "O zaman şimdi gidelim ve Izanagi'den önce ona ulaşabilmeyi umalım."

T Fırtına ejderhası bulutların arasından uçtu. Önünde Shiro ve arkasında Yumei olduğu halde sırtına tüneyen Emi, onun yelesini sıkıca kavradı. O da

ejderhaya binmekten hiç hoşlanmıyordu ve onu pençelerinde güvenli bir şekilde taşımamasını tercih ederdi - onu yerinde tutmak için gücüne ve reflekslerine ihtiyaç duyulmayan bir yerde. Ancak Shiro ve Yumei taşınmaktan hoşlanmıyordu, bu yüzden gökyüzünde dalgalanan ejderhanın sırtına umutsuzca tutunmak zorunda kaldı.

Sıcak güneş Emi'nin başının üstüne vuruyor, buz gibi rüzgâra karşı hafif bir rahatlama sağlıyordu. Susano kuzeye doğru hızla ilerliyor, ara sıra ilerleyişlerini kontrol etmek için kısmi bulut örtüsünün altına dalıyordu. Saburo'nun evine ulaşmanın en hızlı yolu uçmak olsa da -Yumei'nin ısınma büyüğü hariç- neredeyse otuz dakikadır havadaydılar. Izanagi Saburo'ya ne kadar çabuk ulaşabilirdi?

Suçluluk duygusu içinde kıvrılırken kutup rüzgârının saldırısı altında kamburlaştı. Bu onun hatasıydı. Eğer kitabı düşürüp kamigakari'nin onu fark etmesine izin vermeseydi, Izanagi aşağı inmeyecekti ve onlar da onu masum daitengu'ya vurmak için acele etmeyecekti.

Ejderha mide bulandırıcı bir düşüşle yüz metre kadar alçaldı. Sis inçinden çıktıklarında, beyaz, kahverengi ve yeşilin kolajından oluşan bir dağ manzarası görebildiği kadar uzanıyordu.

"Daha ne kadar var?" Shiro, Yumei'ye seslendi.

Tengu yana doğru eğilip aşağı bakarken, kayıtsız bir şekilde

Adamın ölümcül düşüşe doğru eğildiğini görünce başı döndü.

"Birkaç mil daha," diye cevap verdi. "Evinin tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum."

"Buraya en son ne zaman geldin?"

"Sekiz yüz yıl mı? Bin yıl mı?" Yumei omuz silkti. "Çok uzun zaman önce."

"O zaman orada olduğunu nereden biliyorsun?" Shiro talep etti.

"BizimBÖLGELER sınır her biri diğer. Benim *karasu* ve onun vardır iyi tanıyorum."

Emi tekrar ona baktı. "Öldüğünden beri... onu hiç gördün mü?"

Yüz ifadesi sertleşti. "Bir kez." "Ne zaman?"

Yumei cevap vermeyince Shiro arkasını döndü ve Emi panik içinde onun belini kavradı. "Çıkar ağzındaki baklayı, Tengu. Neye bulaştığımızı bilmemiz gerekiyor." "Ben canlandıktan birkaç on yıl sonra beni aradı. onu affederdi. Ben affetmem." "O

zaman ne olacak?"

"Hiçbir şey. Bana bir daha yaklaşırsa onu öldüreceğime söz verdim." "Eğer biliyor musun-"

Ejderha başını kaldırdı, neredeyse yolcularını fırlatacaktı. Shiro küfrederken Emi onu sıkıca kavradı.

"Bunu *hissediyor* musun?" diye haykırdı. "Neyi hissediyorum?" Emi sordu.

"Dalgalar," dedi gergin bir sesle. "Alemin kendisindeki sihirli dalgaların dalgalanmaları mı?"

Yumei onun yanından uzanıp Shiro'nun kolunu tuttu ve onu kendine doğru çekti. "Mızrak hareket halinde mi?"

Anlayış Shiro'nun yüzünde parladı. Susano hırladı ve yine neredeyse yolcularını yerinden oynatacak şekilde dalışa geçti. Aşağıya doğru hızlandı, hız kazandı ve ağaç tepelerinin üzerinde düzleşti. Ormanlar vadilere yayılıyor, karanlık dereler ve akarsular karı yarıyordu.

Emi onun sırtına yapıştı, kalbi küt küt atıyordu. Mızrak hareket halindeydi. Izanagi Saburo'ya ulaşmış mıydı? Çok mu geç kaldılar?

Ufuk yaklaştıkça, uzaktaki bir vadiden bir duman çizgisi yükseldi. Ejderha oraya doğru hızla ilerledi ve bulutlar kalınlaşıp çalkalanarak gökyüzünü kararttı.

Yükselen duman sütununa yaklaştıklarında Susano yavaşladı ve dikkatle alçaldı. Bölgenin etrafında bir daire çizdi ve sis dağılırken Emi düzinelerce ağacın ve küçük bir ahşap çiftlik evinin kömürleşmiş kalıntılarını gördü. Ejderha dumanı tüten kalıntıların arasına indi.

Yumei aşağı atladı ve yıkılmış eve doğru yürüdü. Kaptak

Emi'yi belinden kavrayan Shiro da ejderhanın üzerinden atladı. O ve Yumei birlikte enkazı kenara çekmeye başladılar. Susano başını kaldırdı, burun delikleri alevlendi ve safir gözleri temkinliydi.

Emi bir elini ağzına bastırırken göğüs kafesinde toplanan dehşeti izledi. Açıklığın dört bir yanında, ölü kargaların yanmış cesetleri yere saçılmıştı. Onlardan düzinelerce vardı.

"Ceset yok," dedi Shiro doğrulurken. "Hiç kan kokusu almıyorum."

"Izanagi'nin kurbanları nadiren kanar," dedi Yumei kesin bir ifadeyle.

"Mızrak hâlâ hareket ediyor."

"Izanagi hiç şüphesiz ödülünü geri götürüyor-"

"*Caw caw!*"

Çılgınca bir gürültüyle üç karga ağaçlardan fırladı. Hızla Yumei'ye yaklaşp üzerine üşüştiler; dehşet ve keder içinde ciyak ciyak öterken kanatlarını çırpıyorlardı. Yumei bir kolunu uzattı ve kargalar kolunun üzerine konarak birbirlerini itip kakmaya başladılar.

Yumei Shiro'ya dönerek, "Saburo burada ölmedi," dedi. "O kaçtı."

"Mızrağı Izanagi'ye mi bıraktı?"

"Izanagi onu takip ettiği için pek olası değil. Aksi takdirde onu avlamak için uğraşmazdı."

Susano hırladı ve dev pençeleriyle yeri kazımaya başladı.

"Nereye kaçmış olabilir?" Shiro sordu. "Izanagi peşindeyken nereye kaçabilir?"

"Bana." Yumei'nin üst dudağı tiksintiyle kıvrılırken bir sıra dağı işaret etti. "Evim batıya çok uzak değil. Onu korumak için harekete geçmesem bile Izanagi'nin istilasına meydan okuyacağımı biliyor."

Kolunu yukarı kaldırarak kargaları tekrar havaya fırlattı. Gölgeler ağaçların arasından kıvrılırken kırmızı ışık onun üzerinde tutuştu. "Ona ilk ben ulaşabilirim."

"Bekle," dedi Shiro aceleyle. "Izanagi muhtemelen onun çok gerisinde değildir." Büyü Yumei'nin üzerinde çatırdadı. "O zaman yeterince uzakta olduğunu umalım."

Kırmızı bir güç parıltısı ve kıvranan bir karanlıkla ortadan kayboldu. Shiro tekrar küfretti. Dönerek Emi'yi bir koluna aldı ve Susano'ya doğru hamle yaptı. Ejderhanın yelesinden bir avuç yakaladı ve Susano gökyüzüne fırlatarak batıya doğru ilerledi.

"Olabilirdi hızla ol Susano," diye homurdandı Shiro onları ejderhanın sırtına bindirirken. "Yumei en son öldüğünde iki yüzyıl boyunca canlanamadı. Izanagi onu tekrar öldürürse, geri döneceğinden bile şüpheliyim."

Emi ejderhanın yelesinden iki avuç aldı ve Shiro'nun kolunun hâlâ ona sarılı olduğundan bahsetmedi. Izanagi'den önce Yumei'ye ulaşabilmeleri için dua ederken Shiro'nun yakınlığı onu rahatlatmıştı. Gölgeler Prensi güneş tanrısıyla savaşta karşılaşırsa, sadece tek bir galip olabilirdi.

CHAPTER 17

T Zaman, altlarından hızla geçen ormandan daha hızlı akıyordu. Susano dağların üzerinde yükseliyor, her zirveyi kovalıyor, ancak bir başkası onların yol.

Yükselen dumanlar uzakları işaret ediyordu. Zirveler arasında yayılan geniş vadiye yaklaştıklarında ve duman yoğun sarmallar halinde yoğunlaştığında, Susano ağaçların arasındaki dikdörtgen bir açıklığa doğru ilerledi. Keskin, kör edici dumanın içine daldılar ve Susano geri çekildi, o kadar hızlı durdu ki öne doğru savruldu. Shiro onu yakaladı ve kendine doğru çekti.

Pusun içinden Susano'yu neyin durdurduğunu gördü.

Açıklığın ortasında, tanıdık bir ağacın parçalanmış kütüğünden koyu dumanlar yükseliyordu. Devasa gövde, düşüşü sırasında ormanda bir yarık açmış, kırılmış, birbirine karışmış dallar acı çeken uzuvlar gibi dışarı çıkmıştı.

Devrilmiş ağaca bakan Emi, devasa meşeyi ilk kez gördüğünü hatırladı. Ağaca tırmanışını ve Yumei'nin dalların arasında durup onu izlediğini hatırlıyordu. Onun ağaç kabuğundaki ruhani kapıyı açarak içindeki evine gittiğini hatırlıyordu.

Ne olmuştu?

Susano yere indi, kırılğan yaprak çöpleri pençelerinin altında çıkırdıyordu. Shiro'nun kolu onun ortasına daha sıkı sarıldı ve ejderhanın sırtından kaydı. Tek bir kar tanesi bile kalmamıştı, zemin sonbaharın başındaki kadar kuruydu. Bakışları yakındaki kömürleşmiş ladin ağaçlarından, kahverengi ve ufalanan iğnelerinden, kütüğü yarılmış, kararmış ve hâlâ yanmakta olan büyük meşe ağacının kalıntılarına kaydı.

Kuru değil ama pişmiş olduğunu fark etti. Görünürdeki her şey sanki bir yerine on güneş vurmuş gibi kavrulmuştu. Belli ki Izanagi çoktan gelmişti.

"Nuboko artık hareket etmiyor," dedi Shiro onlara. "Nerede olduğunu söyleyemiyorum öyle."

Susano, kıvrık dişlerini göstererek ormanı inceledi.

"Yumei nerede?" Emi kollarını kendi etrafında sararak fısıldadı. Sanki görünmeyen bir varlık - yabancı ve öfkeli bir şey - duyularının sınırında gizleniyormuş gibi atmosfer titredi ve kıvrandı.

"Yakınlarda... Sanırım."

Gökyüzü karardı. Gölgele vadinin üzerinde dalgalandı, kalınlaştı ve kıvrıldı. Soğuk hava etraflarında tısladı, güçle çatırdadı ve bulutların altında kuzey ışıkları gibi kırmızı çizgiler belirdi.

Uzaklarda, ağaçların arasında altın rengi bir parıltı patlak verdi. Gittikçe daha parlak bir şekilde parlayarak karanlığı geri itti. Emi'yi arkasına iten Shiro ışığa doğru döndü. Susano hırladı, devasa pençeleri toprağı oyuyordu.

Uzakta, Izanagi ormanda ilerliyordu, etrafı dönen kör edici bir ışık küresiyle çevriliydi. Engeller için yolunu değiştirmede. Önündeki ağaçlar, dönen küre onlara dokunur dokunmaz gri küle dönüştü. Elini bile kaldırmadan etrafındaki her şeyi yok ederek ormanda yürüdü.

Bir şey arıyormuş gibi başını çevirdi, sonra bir tarafa doğru eğdi. Dönen küre genişleyerek sadece ağaçları değil, doğal olmayan karanlığı da yırttı.

Işık aydınlanıp sıcaklık boğucu bir dalga halinde Emi'nin üzerine çökerken, karanlık yoğunlaştı. Izanagi'nin bir düzine metre önünde, gölgelerin arasından dev kanatlar şekillendi. Kızıl rünler büyük kuzgunun üzerinde dans ediyordu. Etten çok gölgeydi, karanlığa hayat verilmişti. Gümüş gözleri gerçekten sağlam görünen tek şeydi.

Gölgelerin arasından altın parlıyordu. Yumei'nin vücudundan iki parlayan cirit çıkmıştı ve gölgeli formu tarafından neredeyse gizlenmişti. Aralarındaki mesafeyi aşarak Izanagi'ye bakan kuzgun kanatlarını sonuna kadar açtı ve gagasını açarak öfkesini ve meydan okumasını haykırdı.

Gök gürültüsü gökyüzünde gümbürdedi. Susano, Izanagi ve Yumei'ye doğru ilerlerken şimşek pullarındaki boşlukları aydınlattı ve vücudunun üzerinde çatırdadı. Izanagi yaklaşan ejderhaya döndü, güneş ısısından oluşan küre hâlâ etrafında dönüyordu.

Hava çok fazla güçle kaynarken dehşet damarlarında kristalleşti. "Emi."

Shiro'nun garip bir şekilde sakin olan sesi korkusunu kırdı. Dikkati Izanagi'nin üzerindeydi. Ejderha ve kuzgun güneş tanrısına doğru fırladı ve güç, gölgeler ve şimşeklerden oluşan bir kasırgada patladı. Acı veren sıcak rüzgâr onun ve Shiro'nun üzerinde patladı.

Sağ kolunu onun önünde kaldırdı ve kadın onun ilerlemesini engellediğini düşündü. Sonra tekrar konuştu, hâlâ gelişmekte olan savaşa odaklanmıştı.

"Vakit geldi, Emi. Yardımına ihtiyaçları var."

Adamın bileğinde parıldayan onenju'nun son halkasını fark edene kadar kafası karıştı. Şaşkınlığının yerini baş dönmesi aldı

ve sertçe yutkunararak omurgasını dikleştirdi. "Izanagi yenilmez değil mi? Kaçmayı denemeliyiz."

"Nuboko yakınlarda, yoksa Yumei çoktan kaçmış olurdu." Shiro ona döndü ve gözlerindeki kadim, korkusuz sakinlik karşısında nefesi kesildi - savaşın, sertleşmiş bir savaşcının sakinliği. "Onenju'yu çıkar, Emi."

İçinden bir ürperti geçti. Shiro ondan bunu çıkarmasını istemiyordu. Inari ona çıkarmasını *emrediyordu*.

Bir başka büyü patlamasıyla aşağıya bir enkaz dalgası yağarken, onun bileğini tuttu. Acele etmesi gerekiyordu. Shiro'nun savaşa katılabilmesi için laneti kaldırması gerekiyordu.

Ama kendini tamamen adamamış olsaydı, başarısız olacak ve lanet onu öldürecekti.

Parmaklarını pürüzsüz, serin boncukların altında kıvırdı. Kalbi çarpıyor, her çılgınca atışta biraz daha kırılıyordu. Acı onu boğana kadar büyüdü.

şimdiden Shiro'yu Inari'ye kaptırmıştı. şimdiden ona sırtını dönmüştü. Bu boncukları çıkardığında, Shiro sonsuza dek kaybolacak, Inari'nin alevleri tarafından tamamen yutulacaktı. Onu öpen, onun için savaşan, onu kaybetmekten her şeyden çok korktuğunu söyleyen oyuncu kitsune'si... gitmiş olacaktı.

Boncukların üzerindeki eli titredi ve gözlerini sıkarak kapattı. Neden boncukları çıkarmak sevdiği adama öldürücü darbeyi indirmek gibi geliyordu? Ama bunu yapmak zorundaydı ve bunun tek nedeni tam gücüne erişmeye ihtiyaçı olması değildi.

Çünkü o istemişti. Çünkü istediği buydu.

Titreyen bir nefes verdi, gözlerini açamadı ve Inari'de Shiro'dan daha fazlasını göremedi. Shiro çoktan onun ulaşamayacağı bir yerde kayboluyordu.

Ağaçların arasında bir yerde büyü gürledi ve üzerine sıcak hava ve toprak dalgası hücum etti. Bunu yapmak zorundaydı. Yumei ve Susano'nun Shiro'nun, hayır, *Inari*'nin yardımına ihtiyaçı vardı.

Bakışlarını onunkilere doğru kaldırdı ve Inari'yi göremedi. Shiro'yu da görmedi. Kalbini kaçamayacağı bağlarla zincirleyen, içinde daha önce hiç hissetmediği bir tutkuyu uyandıran, sahip olduğunu bilmediği bir gücü besleyen adamı gördü. Ona ihtiyaçı vardı. Onu kaybetme düşüncesine katlanamıyordu.

Gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü. "Bunu yapamam," diye boğuldu. "Başarısız olacak ve seni öldürecek."

"Yapmak zorundasın."

"Yapamam." Hıçkırıklarını yuttu. "En küçük bir şüphem bile olursa, başarısız olur. Yapamam..."

Shiro onun önüne geçti, bileği hâlâ kızın elindeydi. Serbest elini yüzüne doğru kaldırdı, parmakları tereddüt ediyordu. Başparmağı tüy kadar hafif bir dokunuşla çenesini okşadı.

"Ben neysem oyum," diye mırıldandı. "Her zaman Shiro olacağım, tıpkı her zaman Inari olduğum gibi."

Başını iki yana salladı. Eğer bu doğruysa, neden ondan uzaklaşmıştı?

Adamın gözleri kızın içini yakıyordu. "Beni kaybetmeyeceksin, Emi."

Kararsız bir el ile parmak uçlarını adamın yanağına dokundurdu ve "Söz veriyor musun?" diye fısıldadı.

Söz veriyor musun? Aynı soruyu ona soralı çok uzun zaman olmuş gibiydi. Shirayuri Tapınağı'nın avlusunda kanlar içinde ayakta sallanırken, ona bir gün kendisini unutacağını söylemişti. *Seni asla unutmayacağım*, demişti ona. *Seni son günüme kadar hatırlayacağım*.

Söz veriyor musun?

"Evet, söz veriyorum," dedi.

Vücudundan bir titreme geçti. Elinin yanağına yaptığı hafif baskının ardından eğildi. Kadın yüzünü yukarı kaldırdı ve gözlerini kapattı. Elini yanağına koyup parmaklarını yüzünün yan tarafına geçirerek onu öptü.

Acı zevkle, keder aşkla sarmaş dolaştı. Adamın dudakları onunkilerle hareket ettikçe, kadının kederi kekeledi ve soldu, aralarından sürekli büyüyen bir akım gibi geçen elektrik ihtiyacının üstesinden geldi. Hoşnutsuzluk onun dokunuşunu lekelemedi. İlgisizlik öpücüğünü bozmadı. Özlemi, tutkusu onunkini yansıtıyordu. Kadının acısı da ona yansıyor, üzüntü ve pişmanlık yankılanıyordu.

Ağız onunkinin üzerindeyken, öpücüğü ve dokunuşuyla, onu sevmediğine inanamıyordu. Ne söylemiş, ne yapmış olursa olsun, bu anda, paylaştıkları bu çıplak savunmasızlıkta hiçbir aldatma yoktu.

Ağızları hâlâ birbirine kilitliydi, kadın onenju'yu adamın bileğinden aşağı çekti.

Direnmeden kaydı. Bir an için elinde anlamsız ve zararsız tek bir boncuk halkası tuttu. Sonra bozulan lanetin gücü içinden patladı.

Güç onu geriye doğru savurdu ama Shiro onu yakaladı ve rüzgâr etraflarında uğuldarken onu kendine doğru bastırdı. Ateş patladı ve şiddetli fırtınaya katıldı, ama sıcaklığı neredeyse hiç hissetmedi. Sarmal halindeki cehennem gittikçe yükseldi.

Shiro'nun kolları gevşedi ve onu serbest bıraktı. Kadın sendeleyerek geri döndü ve umutsuzca onun yüzünü aradı. Aralarında kıvılcımlar dans etti ve gözleri buluştu. Shiro'nun bakışlarında sadece kadim bir savaş sakinliği, sadece ilkel bir kurnazlık görebiliyordu.

Sadece Inari.

Ateş fırtınası içe doğru çekildi, gelgitleri içine çeken bir girdap gibi ona doğru çekildi. Alevler yanından hızla geçti ve adam kükreyen alevlerin içinde kayboldu. Sıcaklık arttıkça, bir kolunu yüzüne attı ve titreyen bacaklarının üzerinde geri çekildi.

Ateş titredi - sonra kırmızı ve turuncu alevler beyaz ve maviye dönüştü. Cehennem tanıdık bir şekle bürünerek katılaştı.

Kyubi no kitsune, kâbuslarında pek çok kez gördüğü o korkunç hayalet.

Et ve ateş, hem ikisi hem de hiçbiri olmayan, beyaz kürkü soluk alevler gibi dalgalanan bir yaratığa kusursuzca karıştı. Cüssesine rağmen vulpine vücudu zayıf ve zarifti; dar burnu ve çekik kulaklarıyla zarif bir kafası vardı. Arkasında dokuz ateşli kuyruk uzanıyordu. Gözbebekleri ya da sklerası olmayan kıpkırmızı gözleri vahşice parlıyor, alnındaki ve yanaklarındaki işaretler de neredeyse aynı parlaklıkta parlıyordu.

Etrafındaki hava dalgalandı ve en sıcak çöl gibi titredi. O yakut gözler bir kalp atışı kadar daha ona baktı, anlaşılmaz ve insanlık dışı, sonra dokuz kuyruklu tilki çevik pençeleri üzerinde döndü ve sıçrayarak açıklığı geçti.

Emi tökezleyerek geri çekildi, bir elini kalbindeki zonklamayı hafifletecekmiş gibi göğsüne bastırdı.

Onu kaybetmeyeceğine söz vermişti ama yeminini çoktan bozmuş olmasından korkuyordu.

Ağaçların arasından ateş püskürüyordu. Dumanlar yükselirken ve gölgeler vadide dalgalar gibi yükselirken neler olduğunu göremiyordu.

Açıklığın uzak ucunda tek başına dururken, gözyaşlarını silmek için bir elini yüzüne sürdü. Karanlık kıvrandı ve bir başka vahşi alev seli ormanı yırttı. Işığın parıltısında, beyaz canavar kuyruklarını kırbaçlayarak parlayan bir spot-Izanagi'nin etrafından fırladı. Yılanımsı bir formun gölgesi karanlık pulların üzerinde şimşekler çakarak geçti. Izanagi hiç yenilmemişti. İki Kunitsukami kazanmak şöyle dursun, ondan kurtulabilir miydi?

Ellerini iki yanında kenetleyerek ağaçları taradı. Yumei neredeydi?

Sanki cevap verir gibi, karanlık açıklığın üzerine çöktü ve ağaçların arasındaki savaşı görmesini engelledi. Kırmızı ışıktan bir dalgalanmayla, büyük kuzgun, neredeyse tam üzerinde şekillenerek kaynayan karanlığın içinden çıktı. Kanatlarını açarak yere düştü ve formu küçüldükçe gölgeler üzerinden çekildi.

Yumei yere inerken kanatlı insan formuna geçişini tamamladı. Çarpışmanın etkisiyle dizlerinin üzerine düştü, Izanagi'nin ciritlerinden ikisi vücudundan dışarı çıkmıştı.

Emi onun yanına doğru fırladı ve kolundan tutarak yere düşmeden önce onu doğruya çekti. Ciritlerden gelen ısı onu yaktı. Biri karnının derinliklerine gömülmüştü, diğeri ise üst baldırının arkasına saplanmıştı ve ucu bacağına önünden dışarı çıkıyordu.

"Yumei," diye boğuldu, silahlardan yayılan boğucu ısıya rağmen onun yanına çömeldi.

Nefes nefese kalmıştı ve acı normalde vurdumduymaz olan yüzünü buruşturmuştu. Dişlerini göstererek kendini destekledi ve kalçasından çıkan ciriti yakaladı. Kömürleşen etin kokusuyla, sapı bacağından içeri çekti. Serbest kaldığı anda da fırlattı. Yere çarptı ve garip bir şekilde ses çıkarmadan yuvarlandı.

Kanatları sürüklenerek yana doğru yatan adamın kolunu kavradı. Kendini ikinci kez destekledi ama su toplamış, kararmış eliyle kalan ciriti uzandığında, kadın bileğini yakaladı.

"Bunu çekip çıkaramazsın." Kadın adamın kolunu tuttu. "Kancalı uçları var."

Eğer çekip çıkarırsa, iç organları da onunla birlikte parçalanacaktı. Diğer tek seçenek, onu vücudunun geri kalanına doğru itmek ve

Organlar ve et, daha fazla hasara dayanabilir miydi bilmiyordu. "Tek yol bu," diye homurdanarak elini silkti.

Çoktan çıkarmış olduğu mızrak titredi, altındaki sonbahar yaprakları siyahlaştı ve tütmeğe başladı. Yere düştüğünde herhangi bir ses çıkarmamıştı çünkü tamamen elemental güç ve *ki*'den oluşan bir silahtı. Kararsız bir el ile kolundan bir arındırma tılsımı çıkardı.

Gözleri acısının içinden ona odaklandı. "Dokunma-"

Ofuda'yı mızrağın sapına doğru itti.

Öfkeli sıcaklık elini parçaladı ve acı ciğerlerini sıktı. Hareket edemiyor, yıkıcı acı yüzünden zar zor düşünebiliyordu.

"*Shukusei no tama!*" Kelimeler acı dolu bir çığlıkla ağzından döküldü. Göğsündeki ısı tutuştu, *ki*'si emrine doğru sıçradı. Güç kolundan aşağıya doğru aktı ve yakıcı parıltı durakladı. Bir ışık cümbüşü içinde, cirit bir kıvılcım yağmuruna dönüştü.

Geriye doğru düştü ve kışının üzerine düştü. Yumei sarkarken, bir eliyle karnındaki deliği sıkarken bileğini kavradı. Avuç içi yanıyormuş gibi hissediyordu. Hasara baktığında baş dönmesi onu sardı.

Gözlerini kısarak Amaterasu'nun içindeki güce odaklandı. Bir zamanlar Orochi'nin ormanında yaptığı gibi, sıcaklığı yarasına yönlendirdi ve eli yeniden yanmaya başlayana kadar yarasına daha fazla güç aktardı. Yara iyileşirken acı etini tırmaladı. Sonunda acı azaldı.

Kulakları sağır eden bir patlama yeryüzünü sarstı. Kızın gözleri fal taşı gibi açılırken, Yumei ileri atıldı ve onu yere iterek kalkan oldu. Bunaltıcı bir dalgayla taşınan alevli bir enkaz duvarı üzerlerinden geçti. Yumei kendini yukarı itti ve omzundan bir ayak uzunluğunda bir tahta parçasını çekti. Nefes nefese kalan Emi, üç tanrının savaştığı ağaçları taradı. Duman, alevlerin titremesi dışında dünyayı griye çevirmişti.

Yumei onu kolundan tutarak ayağa kaldırdı ve adımları ağır ve dengesiz bir şekilde kendisiyle birlikte çekti.

"Saburo mızrakla birlikte Tsuchi'ye kaçtı," dedi kısık sesle ve onu yıkılmış evinin kütüğüne doğru götürdü. "Tsuchi'de olmamalıydı."

"Neden olmasın?" diye sordu, soluk soluğaydı ve yakın zamanda çektiği acı yüzünden hâlâ titriyordu. "Izanagi Tsuchi'ye giremez."

"Güç gücü çağırır." Kütüğe ulaştı ve devrilmiş ağaca doğru savurdu. "Mızrak Tsuchi'nin en karanlık büyülerini uyandıracak. Birbirlerini beslerlerse, bu-" Başını salladı. "Nuboko'yu geri getirmelisin."

İçinden bir alarm geçti. "Ben mi?"

Genişliği boyunun iki katından fazla olan gövdenin önünde durdu. Yanıklarına aldırmadan elini ağaç kabuğuna bastırdı. Avucundan çıkan kırmızı ışık, kaba bir kapı şeklinde yayılana kadar gövdede spiraller çizerek ilerledi. İçindeki ağaç kabuğu eriyerek

derin, aşılmaz karanlık.

"Yaralı ve muhtemelen çok uzakta değil." Yüz ifadesi buz tutarken ona döndü. "Onun iyiliği seni ilgilendirmez. Senin görevin mızrağı geri almak, sadece mızrağı."

"Ama yapamam-"

"Hızlı olman gerekecek." Sol bileğini ağzına götürdü ve ısırdı, kan akana kadar köpek dişleriyle deriyi yırttı, sonra parmaklarını kıpkırmızı akıntıda gezdirdi. Çenesinden tutarak başını sabit tuttu ve kanlı parmak ucunu yanağına dokundurdu. Derisine bir tür sembol çizerken soğuk büyü etine işledi.

Onu serbest bırakarak ellerini birleştirdi. Karanlık avuçlarının üzerinde kabardı ve üç gözlü bir gölge kuzgun şeklini alana kadar koyulaşarak dışa doğru genişledi. Onu havaya fırlattı ve hareket etmeyen kanatlarının üzerinde süzüldü.

"Bu seni Saburo'ya götürecektir. Onu takip edin. Sakın sapma. Kanımdaki işaret kami *ki'ni* Tsuchi'den gizleyecek, ama uzun sürmeyecek. *Çabuk olmalısın.*"

"Ama Yumei, Tsuchi'ye yalnız gidemem." Onun kolunu tuttu. "Benimle gel."

"Susano ve Inari'yi bırakamam. Birleşik gücümüz bile zaferi garantilemek için yeterli değil. Bunu sen yapmalısın." Omuzlarından tuttu ve karanlık geçide bakması için döndürdü. "Git, Emi."

"Yumei-"

Bir elini uzattı ve karanlık avucundan uzun çizgiler halinde yukarı ve aşağı dalgalandı. Katılaşıp ölümcül siyah mızrağına dönüştü. Mızrağı ona doğru itti ve kızın parmakları refleks olarak soğuk, ağır sapın etrafına dolandı.

"Al bunu. Izanagi'ye karşı bir faydası yok."

"Ama-"

Yer sarsıldı ve vadide altın rengi bir ışık patladı.

"Git!" Bu son, acil emirle onu karanlık kapı aralığına doğru itti.

Uzaylı büyüü teninin üzerinde kayarken görüntü ve ses kayboldu. Soğuk bir dokunuş yanağına fısıldadı ve Tengu'nun kanının tadını aldı. İleriye doğru tökezlerken bir tanıma nabızı karanlığın içinde dalgalandı.

Kar ayaklarının altında çıtırdadı ve sonra karanlık dağıldı. Etrafında, gölgelerle örtülü ağaçlar yükseliyor, bozulmamış kar soluk gün ışığıyla gri ve mavinin tonlarına boyanıyordu. Hava titriyor ve ince akımlarla yer değiştiriyordu. Tadı yanlıştı. Yanlış kokuyordu. Gölgeleler çok karanlık, çok yoğundu.

Yumei'nin mızrağını iki eliyle tutarak yokailerin ruhlar âleminde tek başına durdu.

CHAPTER 18

T Gölge kuzgun sessiz, uzanmış kanatlarıyla hayalet gibi ilerliyordu. Emi, Yumei'nin mızrağını ağır bir şekilde taşıyarak dur-kalk koşarak onu takip etti.

omzunda duruyordu. Yeryüzü âleminde olduğu gibi burada da öğleden sonra olmasına rağmen, karanlık bir kasvet soluk güneş ışığına hükmediyor ve ağaçların arasında gizlenen gölgeler çevresel görüşünde kayıyor ve dalgalanıyordu. Doğal olmayan soğukluk düşmanlık tadı veriyordu ve bunun sadece hayal gücü olduğuna kendini ikna edemiyordu.

Kuzgun iki ladin ağacının arasından geçti ve Emi peşinden koştu. Dallar uzun kollarını yakaladı ve ayağı karın altındaki bir köke takıldı. Dallardan kurtulmaya çalışırken tökezleyerek uzaklaştı. Ağaç gövdeleri arasında mükemmel bir geçit olduğunu düşünmüştü.

Hayalet kuzgunun peşinden koşarak ormanda yaşam belirtisi aradı, nefesi önündeki havayı buğulandırıyordu. Acele etmesi gerekiyordu. Saburo'dan mızrağı almalı ve mümkün olduğunca çabuk geri dönmeliydi. Shiro, Susano ve Yumei hayatları için savaşıyorlardı.

İçine girdikçe kalınlaşıyormuş gibi görünen başka bir çalılık karmaşasından geçti. Nefes nefese kurtuldu ve kuzguna yetişmek için koşmaya başladı. Keskin kış kokusu çürümenin alt tonunu taşıyordu ve uzakta, çıplak, iskelet dallar mavi ışıkla titriyordu.

Kuzgun onu yaklaştıırken nabızı hızlandı. Düzinelerce mavi küre ağaçların arasında dans ediyor, rastgele şekillerde yükselip alçalıyordu. Yumei'nin mızrağını kavradı ve en yakındaki sallanan ışığa endişeyle baktı.

Sessiz bir telaşla, önündeki daldan parlayan bir küre düştü. Uzun, ateşe benzer bir kuyruktan sarkan küresel taban dalgalandı ve masmavi ışığın içinde yaşlı bir adamın buruşuk yüzü belirdi.

Bir çığlık atarak geri sıçradı ve Yumei'nin mızrağını savurarak bıçağı ışık saçan yokaiye doğrulttu. Yakındaki dallardan bir tane daha düştü ve içinde bir yüz şekillenirken sekti. Sonra bir üçüncüsü ve bir dördüncüsü aşağı inerek onu çevreledi.

Etrafına bakındı, sonra önündeki yaratığa baktı. Saldırmıyordu. Beklemekten başka bir şey yapmıyordu. Ama ne için? Çaba sarf ederek mızrağı tutuşunu gevşetti ve hata yapmadığına dua ederek kibar bir selamla öne eğildi.

Ruh yokai cevap verircesine yüzünü aşağı doğru eğdi. Son bir sıçrayışla ağacına doğru yükseldi. Diğer ruhlar da onu takip ederek orman örtüsüne doğru yükseldiler. Nefes verdi ve tekrar ilerlemeye başladı. Görünüşe göre, şüphelendiği gibi, tek istedikleri onaylanmaktı.

Kuzgun onu daha da sık ormana götürürken gölgeler derinleşti. Yerdeki kar, çıplak toprak parçaları sık sürüklenmelerin arasına serpiştirilene kadar inceldi. Yan tarafına bir sızı saplandığında nefes nefese kaldı. Ağaçların etrafında dönmeye başlamıştı, artık aralarındaki boşlukların kapandığını ve dalların onu yakaladığını hayal ettiğine ikna olmamıştı. Saburo daha ne kadar uzağa gitmişti? Emi'nin bu diyara yaptığı son ziyarette gördüğü gibi, buradaki mesafeler aldatıcı olabiliyordu.

Suyun şırıltısı kulaklarında büyüdü. Ormanı yararak geniş bir dere akıyor, karanlık su güçlü bir akıntıyla kıvrılıyordu. Bir düzine metre ötede durdu. Dere üç metre genişliğindeydi, su karanlıktı ve derinliği bilinmiyordu. Karşıya atlayamazdı ve köprü de yoktu.

Gölge kuzgun dereyi uçarak geçti ve diğer tarafta durup onu bekledi. Karşıya geçmek zorunda mıydı? O karanlık suya doğru yürümek zorunda mıydı? Kafasının arkasında, *kappa* onu yüzeyin altına sürüklerken Hana'nın çığlıklarını duyabiliyordu. Pençelerini ayak bileğinde hissedebiliyor, onu çalkantılı akıntının derinliklerine doğru çekiyordu. Hana'nın elini kendi elinin içinde, onu sıkıca kavradığını hissedebiliyordu.

Yumei'nin mızrağını kavrayan Emi kıyıya doğru süründü. Gürleyen akıntı kafatasını delip geçti. Bu sestten nefret ediyordu.

Dalgalanan suda yansımasının parıltılarını görecektik kadar yaklaştığında durdu. Hayır. O siyah suya giremezdi.

Geri adım atarak kıyıdan aşağı ve yukarı baktı. Akıntının elli metre aşağısında, neredeyse suyun kenarında yayılan dallarıyla şişman bir meşe ağacı büyüüyordu. Alçak, kalın bir dal derenin genişliğini kaplıyordu. Dudağını ısırarak onu bekleyen gölge kuzguna baktı, sonra tekrar meşeye. Çok uzak değildi. Suyu güvenle geçebilmesi için hızlı bir dolambaçlı yol.

Meşeye doğru koştu, dere de yanında akıyordu ve hiç vakit kaybetmeden kendini alçak dalın üzerine attı. Çömelerek, bir elinde mızrağı, diğer eliyle de sert kabuğa dayanarak dalın üzerinde ilerlemeye başladı. Dal onun temkinli adımlarıyla eğildi ama onun ağırlığını destekledi. Dalın altındaki toprak suya dönüştüğünde korku onu neredeyse boğacaktı ama ilerlemeye devam etti.

Meşe dalları gıcırdadı.

Durdu ve kıvrılan dallardan oluşan goblene baktı. Dallar

Güçlü bir rüzgârda yer değiştirir gibi inledi ama hava durgundu. Kalbi acı içinde kaburgalarına çarpıyordu. Yolu yarılamıştı. Sadece birkaç metre daha.

Su sıçradı. Yorulmadan akan karanlık, çalkantılı suya baktı. Orada hiçbir şey yoktu. Sıçramayı hayal etmiş olmalıydı. Olağandışı hiçbir şey göremiyordu, hiçbir şey-

Yüzeyin altında solgun bir yüz belirdi, geniş ağzı alaycı bir ifadeyle bükülmüştü.

İstemsizce geri çekildi ve ağaç kabuğunu tırmaladı. Tam dengesini bulmuşken, dalın tamamı havalandı ve onu fırlattı.

Bir çığlıkla düştü. Yüzeyin altına daldığında buz gibi soğuk su onu içine çekti ve akıntı onu aşağıya doğru itti. Kör ve şaşkın bir halde Yumei'nin mızrağını can simidi gibi tutarak yüzeye doğru çırpındı.

Küçük, güçlü eller kollarını kavrayıp onu aşağıya doğru sürüklerken derisini kesen bir acı hissetti. Sırtı kayalık dibe çarptı.

Panik kafasının içinde patladı ve vahşi bir çılgınlık içinde kıvrandı, kollarını tekmeledi ve salladı. Zihninde, rüzgârın onu kurtarması için çığlık attı. Saldırganlar ona yapışarak dere yatağına doğru ittiler.

Paniğinin içinden küçük bir ses fısıldadı: *Hana böyle öldü.*

Aynen böyle.

İnkâr onu kesti. Bu şekilde ölmeyecekti. Ölemezdi. Kami rüzgar büyüsü bu yokai diyarında işe yaramıyordu ama bu onun tek gücü değildi.

Shukusei no tama, diye sessizce ağladı.

Arındırma büyüsü içinden çıkarken buz gibi uzuvlarına sıcak *ki* dalgası yayıldı. Ezici eller uzuvlarını serbest bıraktı. Bacaklarını içeri çekti, ayaklarını derenin dibine dikti ve yukarı doğru fırladı.

Başı su yüzeyine çıktı ve kutup havası yüzünü yaktı. Suyun ancak beline kadar gelmesine şaşırarak akıntıya karşı direndi, nefesini tuttu ve kıyıya doğru hamle yaptı.

Sudan pullu bir kafa fırladı, sivri kulakları damlıyordu ve yeşilimsi derisi ıslak bir şekilde parlıyordu. Kappa ona baktı, sonra sudan fırladı ve göğsüne çarptı.

Geriye doğru gitti ve yüzeyin altına yuvarlandı. Yokai onu tekrar aşağı sürükledi, pençeleri derisini tırmalıyordu.

Shukusei no tama, diye bağırdı kafasının içinde.

Bir ısı parıltısıyla, arındırma büyüsü kappayı üzerinden uzaklaştırdı. Yüzeye doğru hamle yaptı ama kimonosunun uzun kollarını yakalayıp onu geri çektiler. Bocaladı, ona dokunmadıkları sürece büyüsü işe yaramıyordu. Ciğerleri şiddetli nefes alma ihtiyacıyla gerildi.

Hala elinde tuttuğu Yumei'nin mızrağını hatırladı ve hangi ucun hangisi olduğundan emin olmadan mızrağı fırlattı. Silah bir şeye değdi ve sol kolundaki ağırlık kayboldu. Yukarı doğru sıçradı ve

Yüzü suyun dışına fırladı.

Görünmeyen bir kappa mızrağı çekiştirerek neredeyse elinden koparacaktı. Mızrağı geri çekip kaldırdı ve bıçağı buldu. Yokai hakamasının bacağına çekiştirip neredeyse onu devirecekken, bıçağı suya sapladı.

Mide bulandırıcı bir his sapı ürpertti: mızrak ucunun bir şeye çarpıp içine kayma hissi. Tüm çekiştiren eller ve kazıyan pençeler yok oldu.

Kıyıya doğru yürüdü ve üzerine tırmanırken çamurda kayd. Dehşet içinde inleyerek dereye doğru döndü ve mızrağını karanlık suya doğru tuttu.

Akıntı rahatsız edilmeden dönerek geçti. Ne bir yüz, ne yeşil kafalar, ne de sinsi dişler belirdi. Şiddetle titreyerek birkaç saniye daha bekledi, sonra elli metre ötede bekleyen gölge kuzguna doğru kıyıdan yukarı fırladı. Kuzgun tekrar harekete geçerek onu dereden uzaklaştırdı.

Nefes nefese titremesini kontrol etmeye çalıştı. Kıyafetlerinden su damlıyor ve beyaz kimonosuna kan bulaşıyordu. Sığ çizikler ve birkaç derin kesik kollarını ve bacaklarını yaralamıştı. Yakıcı acı, boğazındaki ve ciğerlerindeki ağrıyla yarışıyor ama hepsini görmezden geldi ve yoluna devam etti. Ne kadar zaman kaybetmişti?

Yürüdükçe düşmanlık hissi artıyordu. Sürünen gölgeler karardı ve dallar var olmayan bir rüzgârda gıcırdadı ve inledi. Önündeki gölge kuzgun dalgalandı. Biçimi dalgalandı.

Ve sonra hiçbir şeye dönüştü.

Emi dondu kaldı ve kuzgunun olduğu yere baktı. Neden gitmişti? Etrafındaki ormanda hiçbir yaşam belirtisi yoktu ve Saburo'nun yakınlarda olduğuna ya da bu yoldan geçtiğine dair hiçbir belirti yoktu.

Yumei'nin mızrağını daha da sıkı kavradı. Kuzgun neden ortadan kaybolmuştu? O olmadan Saburo'yu nasıl bulacaktı? Geri dönüş yolunu nasıl bulacaktı? Yumei kuzgunun ona yol göstereceğine söz vermişti! Neden böyle ortadan kaybolmasına izin versin ki?

Yumei'nin vücudundan çıkan ışıktan ciritlerin anısı zihninde canlandı. Ya gölge büyüsunü sürdüremeyecek kadar kötü yaralandıysa? Ona rehberlik etmesi için kuzguna güvendiğini biliyordu. Başarısız olmasına izin vermeyecekti, ta ki... ta ki...

Panik düşüncelerini dondurdu ve geldiği yöne doğru koşmaya niyetlenerek arkasını döndü. Eğer Yumei yaralıysa... o zaman Shiro ne olacaktı? Hâlâ hayatta mıydı? Hâlâ savaşıyor muydu? Önündeki ağaçlardaki gölgelerin sadece karanlık olamayacak kadar katı olduğunu fark etmeden önce bir adım ileri atıldı.

"O mızrak..." Karanlığın içinden bir kadın sesi yükseldi. "... sana ait değil."

Kadın bir eli kalçasında, rahat bir şekilde duruyordu ama duruşu doğal görünemeyecek kadar sertti. Uzun siyah saçları yüksek bir şekilde bağlanmıştı.

Atkuyruğu saçları, badem şeklindeki gözlerinin hemen üzerinde düz ve sert bir çizgi halinde kesilmişti. Koyu renk kimonosu ve hakaması Emi'nin Yumei'nin hatıralarında gördüğü giysilere benziyordu ve kalçasında iki kılıç kınılıydı. Bir mızrak taşıyor gibi görünmüyordu.

Saburo'nun bakışları Emi'den aşağı kaydı ve tekrar yukarı çıktı. "Bir *insan* Tsuchi'de yürümeye nasıl başladı?"

"Yumei beni gönderdi-"

"Yumei?" diye araya girdi kadın. Gülümsedi, ince tehdidi Emi'yi ürpertiyordu. "O iğrenç insan dilinle Tengu'nun adını nasıl da rahatça söylüyorsun."

Emi çenesini kaldırdı. "Onun adını kullanmamla ilgili bir sorunu yok."

Saburo bir parmağını onun yanağına vurdu. "Sen yalancı bir fahişesin." Kelimeler onun hoş tonuna uymuyordu. "O silaha dokunmaya hakkın yok."

Daitengu bir adım daha yaklaştı ve sert hareketleri yaralarını sakladığını gösteriyordu. Buna rağmen Saburo bir elini hafifçe katanasının kabzasına koydu. "Mızrağı bana verirsen hayatını bağışlayabilirim."

Emi silahı elinde çevirerek Shiro'nun ona öğrettiği koruma pozisyonunda tuttu ve yetkin göründüğünü umdu. "Onu benden alacak gücün olsaydı, tam olarak bunu yapardın."

Saburo'nun yüz ifadesi gerginleşti ve kılıcını çekmeye başladı.

"Yumei'nin gazabını tekrar test etmek mi istiyorsun?" Emi sordu. "Ame- no- Nuboko'yu bana teslim et ve belki bu sefer ölmek zorunda kalmaz."

Daitengu duraksadı, kılıcı yarı çekikti, Emi'nin bu kadar çok şey bilmesi karşısında şaşkınlığını gizleyemiyordu. "Bir mızrak taşıyor gibi mi görünüyorsun, aptal kız?"

Emi dişlerini sıktı. "Yumei *şu anda* Izanagi'yle savaşıyor - senin yaptıkların *yüzünden*. Çok geç olmadan mızrağı geri almalıyız. O senin için ikinci kez ölürken sen burada sinecek misin?"

Saburo katanasını tekrar kınına soktu. "Tengu yedi asır sonra bile beni affetmeyi reddediyor. Neden onun için ölüme koşayım ki?"

Emi, Yumei'nin neden bu daitengu'yu affetmeye niyeti olmadığını anlayarak tiksintisini bastırdı. "Eğer gerçekten affedilmesini istiyorsan, bu senin için bir fırsat. Mızrağı bana ver, biz de ona yardım etmek için geri dönelim."

Saburo'nun dudağı kıvrıldı. "Bir kaminin hizmetkârının sözüne neden güveneyim ki?"

Saburo, Emi'nin kami ile bağlantısı olduğunu nereden biliyordu? Eli, buz gibi suyun hâlâ tenine yapıştığı yanağına gitti. Yumei'nin işareti derede yıkanmış ve Tsuchi'ye karşı korumasını silmiş olmalıydı. Orman daha da kararmıştı ve ağaçların altındaki hava hissedilir bir düşmanlıkla kaynıyordu.

Tekrar Saburo'ya odaklandı. "Ben Yumei'ye sadığım. İnancımın bir göstergesi olarak sana bir takas teklif edeceğim." Elindeki siyah mızrağı kaldırdı. "Nuboko karşılığında sana bunu vereceğim ve birlikte ona yardım etmek için geri döneceğiz."

Saburo'nun çenesi sıkıştı, kara gözleri açgözlülükle Yumei'nin mızrağına sabitlendi. Arkasına uzandı ve altı inçlik bir mızrak ucu çıkardı. Sade sap, bıçağın birkaç santim altından kopmuş ve yırtık püsküllerle biten bir çift dekoratif bağ için yeterli alan bırakmıştı. Sade sapına rağmen Emi bu mızrağa neden mücevherli mızrak dendiğini merak etmedi: Bıçak, loş ışıktaki bile pırıl pırıl parlayan, kralların ve imparatorların hazinesi, tanrıların hazinesi olan devasa bir kristaldti.

"Anlaştık," diye bağırdı kadın. Yaklaştı ve Nuboko'yu Emi'ye doğru itti, aynı anda Yumei'nin mızrağını elinden aldı. Emi mızrağın ucunu karıştırdı, neredeyse düşürüyordu. Mızrak görünmeyen bir büyüyle titreşiyordu ve püsküllerini hızla hakamasının arkasına bağlayarak silahı uzun haori ceketinin altına sakladı.

Siyah mızrağı sahiplenerek tutan Saburo, en yakındaki kalın ağaç gövdesine döndü ve elini ona bastırdı. Avucundan çıkan kırmızı ışık bir kapı oluşturdu. Ağaç kabuğu dalgalanan karanlığa dönüşürken elini kaldırdı. Başka bir şey söylemeden içine adım attı.

Korkusunu bastıran Emi, daitengu'nun peşinden atladı ve çok geç kalmamaları için dua etti.

C Eski büyü Emi'nin derisi boyunca sürüklendi ve ardından Tsuchi onu portaldan dışarı tükürdü. Öne doğru tökezledi ve Saburo'nun sırtına çarptı. Boğuluyordu

Emi, acı verici derecede sıcak havada dengesini sağlamak için daitengu'nun kolunu tuttu. Islak giysileri buğulanmıştı.

Vadi alev alev yanan kırmızıya ve kaynayan siyaha dönüşmüştü. Alevler ormanın içinden kükreyerek gökyüzüne doğru sıçırıyordu. Kara duman sarmal sütunlar halinde yükseliyor ve kızıl korlar kızıl kar gibi üzerlerine yağıyordu. Sadece devrilmiş meşenin bulunduğu açıklık bu cehennemden kurtulabilmişti.

"Ne-" Saburo'nun nefesi kesildi. "Ne oldu? Bu Izanagi'nin değil..."

Emi, dizleri dehşetten zayıflarken daitengu'nun kolunu daha da sıkı kavradı. Çok fazla ateş vardı. Bunu Shiro mu yapmıştı? O neredeydi? Yumei ve Susano neredeydi? Savaşın bitip bitmediğini bilmiyordu. Kimin hâlâ hayatta olduğunu bilmiyordu.

Açıklığın öbür ucunda, yiyip bitiren cehennem kabardı, çekirdeğinde beyaz bir sıcaklıkla titredi ve Emi ile Saburo'nun üzerine yeni bir sıcaklık dalgası hücum etti.

Alevlerin arasında parlayan iki yakut göz belirdi.

Büyük *kyubi no kitsune* cehennem ateşinden dışarı çıktı. Kürkünden çıkan soluk alevler ve arkasındaki cehennemle birleşen uzun kuyruklarıyla, Yumei'nin gölge kuzgunundan daha canlı bir yaratık değil, ateşli bir hayalet olabilirdi.

"Inari," diye kekeledi Saburo, korkunun sesini kısmasıyla soğukkanlılığı dağıldı.

Ses. "Yomi merhamet et, bu *Inari*."

Tilki canavar açık alanda sinsice ilerliyor, pençelerinin toprağa her dokunuşunda kurumuş kış otlarını tutuşturuyordu. Emi ve Saburo'ya sabitlenmiş, dişlerini göstererek yaklaştı.

Korku Emi'nin omurgasını titretti. *Kyubi no kitsune* ile ilgili kâbusları zihninde canlandı; canavarın ona saldırdığı rüyalar peş peşe geliyordu. Shiro onu unutmuş muydu? Gerçek formunun kontrolsüz gücü karşısında aklını mı kaybetmişti?

Tilki canavar durdu, kulakları geriye döndü ve burnu sessiz bir hırıltıyla kırıştı. Duruşu saldırgandı ama aynı zamanda temkinli ve sertti. Ona ve Saburo'ya temkinli yaklaşmak için hiçbir nedeni yoktu. Ne bekliyordu ki?

Sırtında bir ısı püskürdü ve ardından Saburo'nun karnının ortasından altın bir ciritin ucu fırladı.

Çarpmanın etkisiyle Saburo Emi'nin elinden kurtuldu ve kadın yere savruldu. Yana doğru düştü, ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı ve yanık et kokusu havayı kapladı.

Saburo'nun düştüğü anda, tilki canavar Emi'ye doğru atladı. Bir ciritin vücudunu parçalamasını beklerken, tilkiye sırtını dönerek etrafında döndü.

Izanagi duman bulutlarının arasından geçerek devrilmiş meşe ağacının tepesine indi ve çoktan aşağı uzanmıştı. Emi'nin saçlarını yakaladı, parmakları kafa derisini sıyırdı ve onu ayaklarından çekti. Aşırı ısınmış bir hava akımı altlarından geçerek onu ve Emi'yi gökyüzüne doğru kaldırdı. Onlar yerden uzaklaşırken, tilki meşe ağacına çarptı ama onları yakalamak için çok geçti.

Hava akımı onları duman bulutlarının arasından geçirip yukarıdaki berrak gökyüzüne fırlattı. Emi iki eliyle Izanagi'nin bileğini kavradı ve kafa derisi kafatasından ayrılmadan önce kendini yukarı çekti. Alev alev yanan ormanı çok aşağıda bıraktıklarında, elini uzattı ve dönen, kavurucu bir altın ışık küresi etraflarını sardı.

Dokuz kuyruklu tilki bir ateş dalgasıyla kaynayan dumanın içinden fırladı. Akkor halindeki kuyrukları havada sanki tamamen sağlam bir zemindeymiş gibi hızla ilerlerken, pençelerinin altında kırmızı alevler dans ediyordu. Izanagi'nin hizasına geldiğinde, güneş ışığının geçilmez küresinden iki düzine metre uzakta durdu.

"İyi dövüştün, *Inari*." Izanagi'nin iltifatı, pişmanlık duymayan kendini beğenmişliği tarafından baltalandı. "Hiçbir düşman bana karşı bu kadar uzun süre dayanamadı. Bugüne kadar savaşta hiç karşılaşmamış olmamız bir mucize."

Emi'yi daha yükseğe kaldırdı ve sıcak teni ellerini yakmasına rağmen Emi onun bileğini kavradı. Rüzgârı savunması için çağırdı ama hafif bir esinti bile Izanagi'nin gökyüzü üzerindeki demir kontrolünden kurtulamadı.

"İyi dövüştüler," diye tekrarladı Amatsukami, "ama zaferi ve ganimetlerini ben talep ediyorum. Ame-no-Nuboko yine benim ve kamigakari kız kardeşim için güzel bir hediye olacak. Eminim bunun bitmek tükenmek bilmeyen

karışmak."

Tilki dişlerini tekrar gösterdi ama yaklaşmak için hiçbir hamle yapmadı. Emi olduğu yerde, ayakları ormanın yüzlerce metre üzerinde sallanırken, gözleriyle ona saldırması, kendisine ne olursa olsun mızrağı geri alması için yalvardı.

Ama adam kıpırdamadı ve kadın onu durduranın hayatına yönelik tehdit olmadığını fark etti. Onu ve Izanagi'yi çevreleyen geçilmez bariyerdi. Shiro nihai haliyle bile bu bariyeri geçemezdi.

Bunun olmasına izin veremezdi. Mızrağı almasına izin veremezdi. Hiçbir kami ya da yokai Izanagi'nin güneş bariyerini aşacak güce sahip değildi ama Emi zaten bariyerin içindeydi.

Ve Izanagi, Inari'ye bakarken onu bir tehdit olarak görmüyor gibiydi.

Amatsukami, "Gücünün geri geldiğini görmek büyük bir zevk," diye alay etti. "Güçsüz bir melez olarak geçirdiğin yıllar hiç şüphesiz aşağılayıcı bir deneyimdi."

Emi bir eliyle Izanagi'nin bileğini serbest bıraktı. Kafa derisini parçalayan acıyı görmezden gelerek elini haori'sinin arkasından geçirdi ve mızrak ucunun bağlarını aradı. Bağlar çözülüp kırık sapı kavradığında, nabızı kulaklarında gümbürdedi ve duyuları garip bir şekilde yavaşladı.

Izanagi'yi yenmek ve göksel mızrağı geri almak için Shiro'nun bir açıklığa ihtiyacı vardı.

-Izanagi'nin geçirimsiz savunması olmadan saldırmak için bir fırsat. Bunu ona vermeliydi. Kalbi ölçülü bir geri sayımla atarken, iradesini, gücünü ve niyetini topladı.

Nefes aldı. Nefes verdi. Sonra, tek koluyla asılı dururken nişan alabilmesi için dua ederek, etrafında döndü ve mızrağın ucunu Izanagi'nin göğsüne sapladı.

Köprücük kemiğinin hemen altına isabet etti, kalbini ıskaladı ve yerine oturdu, ama kadın tereddüt etmedi.

"*Shukusei no tama!*" diye bağırdı.

Ki'si Izanagi'yi parçaladı ve dönen bariyeri arındırma büyüsü tarafından yok edilerek parçalandı. Tilki canavar alevli pençeleriyle saldırırken, Izanagi acı ve öfkeyle kükredi ve onu serbest bıraktı.

Mızrağın ucundaki tutuşunu kaybederek kısa bir süreliğine havada asılı kaldı ve zafer onun içinde parladı. Izanagi'nin bariyeri yıkılmıştı ve büyük tilki, yenilmez tanrının hayatına son vermeye ve mızrağı geri almaya hazır bir şekilde sadece bir adım uzaktaydı.

Sonra düşüşe geçti.

Rüzgârı çağırdı ama çağrısı cevapsız kalmadan önce bile bunun işe yaramayacağını biliyordu. Izanagi'nin bariyeri düşmüştü ama gökyüzü üzerindeki kontrolü sarsılmamıştı. Elementi yardımına çağırarak gücü yoktu. Düşüşünü durduramazdı.

Kız yanan ormana doğru daldığında tilkinin adımları duraksadı. Neredeyse Izanagi'nin tepesindeydi, neredeyse vuruş menzilindeydi ama saldırmadı. Bunun yerine yönünü tamamen değiştirerek düşmanını terk etti.

Peşinden dalmak
için. "Hayır!" diye
bağırdı.

O düşerken alev alev yanan ağaç tepeleri ona doğru koştu ve büyük tilki aşağıya doğru daha da hızlı koştu. Dişleri Emi'nin haori'sinin arkasına kapandı ve sırtını Emi'ye siper ederek orman örtüsünü parçaladı. Acı verici bir gümbürtüyle yere çarptı ve Emi onun çenesinden yuvarlandı. Yuvarlandı ve kendini yukarı iterek gökyüzüne baktı.

Altın bir küre duman bulutlarının arasından parlayarak hızla uzaklaşmaya başladı.

Izanagi kaçıyordu.

Kaçmıştı. Onu yenme şansları kalmamıştı.

CHAPTER 19

Emi dokuz kuyruklu tilkiye doğru döndü, neredeyse konuşamayacak kadar öfkeliydi. "Bunu neden yaptın?" diye bağırdı.

Tilki ıslak bir köpek gibi başını salladı ve ayağa kalktı. Tilki onun cüssesi karşısında sendeleyerek geri çekildi. Ateş onu yuttu, sonra hızla küçüldü. Son bir patlamayla Shiro insan şeklinde yeniden ortaya çıktı.

Tepeden tırnağa titreyerek ellerini yumruk yaptı. "Neden işini bitirmedin? Izanagi açıldı. Bariyeri düşmüştü. Tek bir vuruşla işi bitirebilirdin!"

"Ölmüş olurdun." Sakin ve basit cevabı onu daha da öfkeliendirdi.

"*Bunu biliyordum!* Mızrak benim hayatımdan bin kat daha önemli ve şimdi Izanagi'nin elinde!"

Öfkesinin onu rahatsız ettiğinin tek işareti olan kulakları geriye doğru eğildi ve ifadesi sertleşti. Yüzünü görebilmek için boynunu eğmek zorunda kalana kadar aralarındaki mesafeyi kapattı.

"Sana daha önce de söyledim, küçük miko. Amaterasu hayatını, Guji'ni, tapınağını ve diğer herkesi feda etmenden memnun olabilir, *sen* de memnun olabilirsin ama *ben değilim*."

Adamın son sözlerindeki sertlik karşısında geri adım attı ve öfkesi azaldı.

"Bu benim kararım," dedi niyet ettiğinden daha güçsüz bir sesle. "Eğer ben istiyorum-"

"Eğer bunu engelleyebilirsem, engelleyeceğim," dedi açıkça. "Izanami tam kami ihtişamıyla Köprü'den inene kadar bu iş bitmeyecek. Bundan bir an bile önce hayatını anlamsız bir fedakârlıkla heba etmene izin vermeyeceğim."

"Anlamsız mı?" diye öfkeyle yineledi. "Mızrağı geri almak ve Izanami-'yi durdurmak için ölebilirdim."

"Mızrağı kurtarmak bunu sona erdirmeyecek. Bunu hiçbir şey bitiremez. Izanagi ölümsüzdür. Izanami ölümsüz. Zaman onların müttefiki, bizim değil. Mızrağı ele geçirsek bile, aynı kolaylıkla geri alabilirler; bugün, yarın, bir yıl sonra,

bir yüzyıl içinde. Izanami'yi öldürsek bile, birkaç yıl içinde tekrar inebilir. *Bu asla bitmeyecek.* Kazanmak için sonsuzlukları var."

Boğazı düğümlendi.

"Kaybetmekte olduğumuz bir savaşın içindeyiz," dedi beklenmedik bir acılıkla. "Eğer hayatını bir kenara atacaksan, en azından *bir* işe yaramasını sağla."

Kadın sesini bulamadan, adam hızla uzaklaştı. Etrafı çatırdayan alevler, kömürleşmiş ağaçlar ve boğucu dumanla çevrili olan kadın, konuşmalarına yeniden başlayamayacak kadar kızgın ve üzgün bir halde onu takip etmeden önce bir süre tek başına durdu. O yürürken, yakındaki yangınlar soluk duman pufaları halinde söndü ve etraflarındaki cehennem sessizleşti.

Ağaçların arasında, küçülen ateşlerden belirgin bir şekilde farklı olan kırmızı bir parıltı belirdi. Shiro küçük, kubbemsi bir bariyere yaklaştı ve bir parmağını bariyere sokarak çemberi kırdı. Kubbe bir kıvılcım yağmuru içinde dağıldı.

Çemberin koruması altında Yumei vardı.

Sersemletici mide bulantısı onu boğmakla tehdit ediyordu. Bir adım öne doğru tökezledi ama zayıf bacakları ona itaat etmedi. Gölge kuzgununun neden ortadan kaybolduğunu şimdi anlıyordu. Eğer *ki'si* kaldıysa, onu hayata tutunmak için kullanıyordu.

Shiro, Yumei'nin yanına gidip diz çöktü, onu dikkatlice çevirdi ve bir daha asla uçamayacakmış gibi görünen hasarlı kanatlarını görmezden geldi.

"Is ..." Yutkundü, külün acı tadı dilini kapladı. "Yaşıyor mu?"

"Şimdilik." Bilinci yerinde olmayan yokaiyi kucağına alan Shiro, ormanın yanmış kalıntıları arasından hızla geçerek açıklığa geri döndü.

Yumei'nin Tsuchi'ye açılan kapısı solmuştu. Devrilmiş meşenin önünde, Saburo yan yatmış, kollarını ortasına sarmıştı. Vücudunu delip geçen ışık ciritleri yok olmuştu. Shiro ve Emi ağaçların arasından çıkarken, daitengu'nun başı yavaşça onlara doğru döndü.

Shiro, Yumei'yi gövdeye yasladı ve Emi onun yanında diz çökerek yanıkları ve delinme yaralarını inceledi. Izanagi'ye karşı sert bir mücadele vermiş ve düşmeden önce birçok yara almıştı.

"Yumei," diye fısıldadı Saburo kısık sesle.

Shiro, Emi'ye "Burada bekle," dedi. "Susano'yu almam gerek." "O...?" diye fısıldadı, hâlâ Yumei'ye bakıyordu.

"O kadar da kötü değil." Shiro başka bir şey söylemeden açıklığı geçti ve yanan ormanın içinde gözden kayboldu.

"Yumei," diye inledi Saburo ve kendini tek kolunun üzerinde yukarı itmeye çalıştı. "Gelmemeliydim. Izanagi'yi buraya getirmemeliydim."

Emi hiçbir şey söylemedi, sessizce kabul etti.

Nefes nefese kalan Saburo doğrulmak için çabaladı. "Bana yardım et."

"Ne?"

"Bana yardım edin... Onun yanında olmalıyım."

Emi tereddüt etti. Saburo'nun Yumei'nin yanında olmayı hak etmediğini düşünüyordu ama

Kadının çaresizliği o kadar açık ve samimiydi ki Emi onu reddedemedi. Saburo'nun arkasına geçti ve onu kollarının altından kaldırdı. Saburo'yu yarı taşıyarak Yumei'ye yaklaştıırken, kadının bacakları doğal olmayan bir şekilde gevşeyerek yerde sürükleniyordu.

Saburo'nun meşeye yaslanmasına yardım ettikten sonra Emi onun önünde çömeldi. "Saburo, bacakların ..."

"Biliyorum," dedi kadın, bakışları Yumei'nin gevşemiş, ıslı yüzüne perçinlenmişti. "Izanagi ciritini tam omurgama sapladı."

Emi yutkundu. "Bu... bu iyileşecek mi?"

Saburo parmaklarını Yumei'nin yanağında hafifçe gezdirdi. "Ona bu şekilde dokunmama asla izin vermezdi," diye fısıldadı. "Bazen bunu istediğini düşünürdüm. Bazen bu yakınlığı istediğine, efendi ile tebaa arasındaki bağdan daha fazlasını istediğine o kadar inanıyordum ki. Ama hiç istemedi. Benimleyken değil."

Acı gözlerinde toplanırken parmakları onun elmacık kemiğinde gezindi. "Ki'si azalıyor."

Emi'nin midesi bulandı. "Ölecek mi?"

"Izanagi çelikten değil, saf kami gücünden silahlarla saldırır. Her vuruş bedenlerimiz kadar ki'mizi de yok eder."

"Peki ya *karasusu*?" Emi, Yumei'ye yarı uzanarak sordu. "İyileşmesine yardımcı olabilirler, değil mi?"

"Burada değiller." Saburo'nun dudaklarını hüznü bir gülümseme büktü. "Benim cesur, korkusuz savaş lordum. Askerlerinizden birinin, hatta gözden düşmüş birinin bile gözünüzün önünde öldürülmesine izin veremezsiniz."

Emi Yumei'ye daha da yaklaştı, umutsuz keder içini burkuyordu. O ölüyordu. Onu nasıl kurtarabilirdi? Onu nasıl hayatta tutabilirdi? Izanagi'nin yıkıcı yaraları yüzünden tekrar ölürse, bir daha asla canlanamayabilirdi.

Saburo, her hareketinde göğsünü ortaya çıkarmak için kosodunun önünü çekiştirerek açtı.

"Ne yapıyorsun sen?" Emi talep etti.

Saburo başını kaldırmadan elini karnındaki yaraya daldırdı. Kana bulanmış parmak uçlarıyla köprücük kemiğinin hemen altındaki derisine dokundu. Adamın göğsüne kanla karmaşık bir sembol çizirken konsantrasyon kaşlarını gerdi.

Emi sembolü tanıdı. Yumei'nin Shiro'nun göğsüne kanıyla aynı sembolü çizdiğini görmüştü. Bu yüzden, Saburo parmaklarını Yumei'nin yaralarından birinden aldığı kanla ıslatıp avucuna eşleşen bir sembol çizdiğinde, kadının yabancılaşmış efendisine bağışlayacak fazla *ki'*ye sahip olamayacağı halde hiçbir şey söylemedi.

Semboller tamamlandığında Saburo elini onun üzerinde gezdirdi, kolu güçsüzlükten titriyordu.

"Ona bakacak mısın?" diye sordu neredeyse sessizce. "Geri döneceksin

onu *karasu*'suna götürüp gücü yerine gelene kadar koruyacak mısın?" "Koruyacağım," diye mırıldandı Emi. "Yemin ederim."

"Ona üzgün olduğumu söyleyecek misin?"

"Söyleyeceğim."

Saburo avucunu kıpkırmızı sembolün üzerine bastırdı. Büyü havayı doyurdu ve elinin altında ışık parlarken gövdesi acı içinde kavis çizdi. Saniyeler sonsuzluğa uzanıyordu.

Sonra ışık kayboldu ve Saburo, Yumei'nin yanındaki ağaca yaslandı, zayıf nefesi zayıf soluklarla geliyordu. Göz kapakları çırpınıyor ama onları açacak gücü yokmuş gibi görünüyordu.

Yanı başında, Yumei'nin göğsü yavaş ve derin bir nefes alışla yükseldi. Başka bir kıpırdanma olmadı ama yüzüne bir renk geldi ve nefes alması kolaylaştı. Bu sesle birlikte Saburo'nun dudaklarından bir gülümseme hayaleti geçti.

Sonra yumuşak bir nefes aldı ve bir nefes daha almadı.

Yumei'nin yanık elini tutarken Emi'nin yüzünden yaşlar süzüldü. "Teşekkür ederim, Saburo."

Bir dakika sonra Saburo'yu çekti, kadını devrilmiş meşenin yanına yatırdı ve bacaklarını düzeltti. *Ki'si* tamamen tükenmiş olan daitengu'nun bedeni yokai ölümünün içinde hızla yumuşamaya ve bulanıklaşmaya başladı. Emi, Yumei'nin mızrağını alıp yanına koydu ve gövdesine yaslandı. Oturursa tekrar ayağa kalkabileceğinden şüpheliydi.

Shiro, Susano'yu bir omzunun üzerinde taşıyarak geri döndüğünde, Saburo'nun bedeni saydamdan çok saydamdı, bulanık formu bir hayalet kadar ruhani. Bir dakika içinde tamamen yok olacak, ruhlar âlemi tarafından geri alınacaktı.

Shiro, Emi'ye katıldı ve Susano'yu yere indirdi. Fırtına Tanrısı'nın giysileri kömürleşmiş ve yırtılmıştı; gövdesinde bir kalçasından diğer omzuna kadar uzanan oyuk bir yara vardı. Shiro onu gövdeye yasladığında Susano acı içinde homurdandı ve gözleri kısıldı.

"Inari," diye mırıldandı. "Ne oldu?"

Kunitsukami arkadaşının önünde çömelen Shiro, Emi'ye bir bakış attıktan sonra başını salladı. "Izanagi Nuboko ile birlikte kaçtı."

Susano başını ağaç kabuğuna yasladı. "Lanet olsun ona." Kelimelerde ne ateş ne de canlılık vardı. Yumei'nin göğsündeki kanlı ize baktı. "Ona kim *ki* verdi?"

Shiro, Saburo'nun hayalet bedenine doğru başını sallayarak, "Onun daitengu'su," diye cevap verdi. "İyi," diye mırıldandı Susano. "Senin *ki*'n ya da Emi'ninki onu o anda öldürebilirdi. durum."

Emi onun yanında diz çöktü. "İyi olacak mısın, Susano?"

Adam sözsüz bir onaylama homurdandı. Ellerini kalçalarına bastırdı, parmakları bacaklarına gömüldü. Çok yaklaşmışlardı. Izanagi'yi yenmeye ve mızrağı geri almaya çok yaklaşmışlardı ama Shiro bunu mahvetmişti. Sırf Emi'nin ömrünü uzatmak için uğruna savaştıkları ve acı çektikleri her şeye ihanet etmişti.

birkaç anlamsız gün daha.

Gözyaşları gözlerini yaktı ve onları sıkarak kapattı, keşke ıskalamasaydı, keşke mızrağın ucunu doğrudan Izanagi'nin kalbine saplasaydı. Amatsukami'yi yaralamak yerine öldürseydi, işi bitirmek için Shiro'ya güvenmek zorunda kalmayacaktı.

Kendi seçimini yapmıştı, buna hakkı vardı ama bedelinin çok ağır olacağından korkuyordu.

Emi boş gözlerle duvara bakıyor, kolundaki acıyı zar zor fark ediyordu. Onun yanında Nanako, Emi'nin bileğinde bir kappanın pençelerinin bıraktığı kesikleri özenle temizledi. Nanako Emi'nin yaralarını tek tek temizleyip sararken Emi büyük banyoda bir tabureye oturmuş, üzerinde sadece bir havlu ve giderek artan sayıda sargı bezi vardı.

Yumei baygınken ve Susano ejderha formuna geçemeyecek kadar güçsüzken, tek çareleri vadiden yürüyerek çıkmaktı. Shirayuri Tapınağı Yumei'nin yıkılan evine en yakın sığınaktı ama uzun yürüyüş yorgun ve yaralı grup için işkence olmuştu. Shiro, Yumei'yi taşımış, Susano tek başına topallayarak ilerlemiş ve Emi de yorgun ayaklarından birini diğerinin önüne zorlukla geçirerek en sonda kalmıştı.

Fujimoto ve Nanako sendeleyerek yeniden ortaya çıkışlarını şaşırtıcı bir sakinlikle karşılamışlardı. İkili çoktan dışarı çıkmış, kilometrelerce öteden görülebilen duman sütunlarının soluşunu izliyordular.

Nanako ağır sessizliği bozarak, "Siz iyileştikten sonra," dedi, "ben yemek hazırlamaya başlayacağım. Eminim hepiniz açsınızdır."

Nanako Emi'nin üst kolundaki oyukları temizlerken Emi başıyla onayladı. Çizikleri iyileştirmek için Amaterasu'nun gücünü kullanmayı denemişti ama büyüünün işe yaramasını sağlayamamıştı. Belki de çok yorgundu. Evin başka bir yerinde Shiro ve Fujimoto, Susano ve Yumei'nin yaralarıyla ilgileniyorlardı. Shiro savaştan yara almadan kurtulmuştu.

Nanako son gazlı bez şeridini de bantladı. "İşte oldu. Şimdi otur ve rahatla, ben de saçlarını çözmek için ne yapabileceğime bir bakayım. Bakımsız bir sokak kedisi gibi görüldüğün son seferden bile daha kötü."

Miko bir fırça aldı ve Emi'nin arkasındaki küvetin kenarına oturdu. Bir kilit seçti ve titiz vuruşlarla düğümleri çözdü. Birkaç dakika boyunca sessizce çalıştı, saçın bir bölümünü uçlarından köklerine kadar çözdü, bir saç tokasıyla yana tutturdu, sonra diğerine başladı.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Emi, Nanako'nun alışılmadık derecede nazik ses tonu karşısında irkildi. Alt dudağı ağlama isteğiyle titredi. O kadar yorgundu ki. Vücudunun her yeri acıyordu. Ama

Her nasılsa kalbindeki derin, yorgun sızı en çok canını yakıyordu.

Ne söyleyeceğinden emin olmadan ağzını açtı ve bir de baktı ki kelimeler ağlamaklı bir gevezelikle ağzından dökülüyor. Kırılan bir baraj gibi, en başından beri içinde zincirlediği her şeyi, Shiro'nun flörtlerinden ve ona karşı büyüyen hislerinden dün gece ona itirafına ve onun tepkisine kadar kimseyle paylaşmadığı her şeyi ağzından geçirirken tüm bastırılmış duyguları serbest kaldı. Ve Izanagi'ye karşı savaşta yaptıklarını.

"O anda bitirebilirdi." Omuzları hıçkırıklarla sarsılıyor, kelimeleri birbirine karışıyordu. "Beni neden kurtardı? Benden uzaklaştı. Ona nasıl hissettiğimi söyledim ve *o da çekip gitti*. Neden geri dönüp tüm dünya pahasına hayatımı kurtardı?"

Emi kendini toparlarken Nanako inatçı bir düğümü fırçaladı.

Nanako birkaç dakika sonra, "Yaptığı şeyi neden yapmayı seçtiğini bilmiyorum," dedi. "Belki de bizim bilmediğimiz bir şey biliyordur. Inari hakkındaki efsane ve masallarda, kurnaz tilki tanrı olarak tanımlanır, kurnaz ve pervasızdır ama asla aptal değildir."

Emi burnunu çekti ve tezgâhın üzerindeki kutudan bir kâğıt mendil çıkararak gözlerini kuruladı. Inari sinsi ve bilgeydi, ama Shiro öyle miydi?

"Her iki durumda da," diye devam etti Nanako, "olan oldu. Belki karar bile vermemiştir. Bazen bu bir seçim bile değildir. Sevdiğiniz kişiyi tehlikede görürsünüz ve sadece tepki verirsiniz."

"Ama o benim için böyle hissetmiyor," diye fısıldadı Emi, yanaklarından daha fazla gözyaşı süzülüyordu. Yüzüne yeni bir mendil bastırdı. "Bana bir daha asla dokunmayacağına söz verdi."

Nanako homurdandı ve Emi'nin bir tutam saçını sertçe çekti. "*Bu* kısım beni şaşırtmadı. Yokai'yi bilmem ama hiçbir erkeğin sevgilisinin, dokunuşunun onu kirlettiğini düşündüğünü duymak istemeyeceğini biliyorum."

Emi neredeyse mendilini düşürüyordu, parmakları aniden uyuşmuştu. Onun için saflığını riske attığını söylediğinde duyduğu şey *bu* muydu? Onun kendisini *kirlettiğini* düşündüğünü mü? "Ama en başından beri onun- bizim- yakınlığımızın benim için bir risk olduğunu biliyordu."

"Verdiği tepki ikinizin bu konuda aynı fikirde olmadığınızı gösteriyor. Sen bunu söyledikten sonra neden çekip gitmedi? Onunla ilgili bu kadar çelişkili olduğunu bile neden seni takip etmeye devam etsin? Ne olursa olsun, sana karşı hislerinin değişmediğini söyleyebilirim. Bugün bunu açıkça gösterdi."

Emi parmak uçlarıyla şakaklarını sıktı. *Böyle hissettiğini fark etmemiştim*. Duyguları -iç çatışması- onu neden şaşırtсын ki? Yakınlaşmanın ona yasak olduğunu biliyordu ama onu bundan alıkoymamıştı... Dudağını ısırıldı. İstmeden de olsa onu yanlış mı yönlendirmişti?

Nanako, Emi'nin saçının bir bölümünü daha topladı ve uçlarını taradı.

"Benim

Büyükannem seçkin bir kannuşiydi. Bildiğiniz gibi, kadın kannuşiler nadirdir ve büyükannem olağanüstü bir hanımefendiydi. O ölmeden birkaç yıl önce nişanlıydım ve özel hayatımla miko görevlerim arasında denge kurmaya çalışıyordum."

Evlilikten bahsedilince Emi dönüp Nanako'ya bakmaya çalıştı ama miko başını geriye itti ve saç fırçasına devam etti.

"Düğünden bir gün önce büyükannemi görmeye gittim. Nişanlımı nasıl sevebileceğim ve ona nasıl iyi bir eş olabileceğim, aynı zamanda kami'me ve *makoto no kokoro*'ma nasıl bağlı kalabileceğim konusunda o kadar endişeliydim ki sinirden harap olmuştum. Ona ikisini birden nasıl yapacağımı sordum.

"Cevap vermedi. Bunun yerine, beni sohei'nin okçuluk hedefi kurduğu yere götürdü. Bir yay ve tek bir ok aldı ve bana uzattı.

"Hedefi vur,' dedi. Ama ipi geri çektiğimde, elini dirseğimin arkasına koydu ve yayın yarı gerginliğinde beni durdurdu.

"Bu şekilde hedefi vuramam,' dedim ona.

"Evet,' diye kabul etti. "Yay senin bağlılığını temsil ediyor.

"Nişanlıma mı yoksa miko görevlerime mi? diye sordum.

"Ok neyi temsil ediyor?" diye sordu karşılığında.

"Ona bilmediğimi söyledim. Bana uzun uzun baktı, sonra dirseğimi bıraktı. 'Ok,' dedi, 'nişanlın ya da miko görevlerin değil. Sensin.'

"İpi sonuna kadar geri çektim ve 'O zaman hedef neyi temsil ediyor?' diye sordum.

"Büyükannem bana bir kez daha uzun uzun baktı ve sonra çekip gitti." Nanako fırçayı Emi'nin saçlarında gezdirdi. "Ertesi gün nişanlımla evlendim ve o ölmeden önce birlikte on beş harika yıl geçirdik."

"Kaybınız için üzgünüm," diye mırıldandı Emi, Nanako'nun mutlu bir evliliği olduğunu düşününce hazırlıksız yakalanmıştı. "Miko olmaya olan bağlılığından vazgeçmek zorunda mı kaldın?"

"Hiç de değil." Nanako fırçayı yere bıraktı ve Emi'nin saçlarını ensesinde bağlamak için beyaz bir bağ kullandı, ardından kuyruğu düzeltti. "İşte, işin bitti."

Tabureden kalkıp kasılan kaslarını esneten Emi, Nanako'ya döndü, alnı hâlâ şaşkınlıkla kırıışmıştı. "Hedef neyi temsil ediyordu?"

"Ok beni temsil ediyordu." Nanako gülümsedi. "Ve hedef de öyle."

Miko başka bir açıklama yapmadan banyodan çıktı ve Emi'yi havlusunun içinde, eskisinden daha şaşkın bir halde bıraktı.

Rüyasında Shiro'nun sesini duydu.

Işiltesinin battaniyelerine dolanarak yuvarlandı ve tekrar uykuya dalmadan önce neredeyse uyanıyordu. Anlamını çıkaramadığı sözcükler mırıldandı, bu sözcük kırıntıları ona söylediği şeylerin anılarıyla karışıyordu.

"Bana borçlusun, Amaterasu."

Sesi kulaklarında gümbürdüyordu ve neredeyse onu önünde bağdaş kurmuş otururken görebiliyordu, yüzü tuhaf bir şekilde gümüş bir parıltıyla gizlenmişti.

"Tam olarak ne soruyorsun, Inari?" Cevap Emi'nin sesinden geldi ama o konuşmamıştı.

"Sormuyorum." Ses tonuna tehlikeli bir hava sinmişti. "Sana ne yapacağını söylüyorum."

"Bana emir veremezsin, Kunitsukami."

"Bana borçlusun. Borcunuzu ödemeyi reddederseniz, bunu çok daha az lezzetli bir şekilde çıkaracağım. Sen ve tebaan bu dünyada bir daha asla huzur içinde dolaşamayacaksınız."

Emi başını yastığa yasladı ve Shiro'nun sözlerindeki tehdit karşısında ürperdi. Göğsünde rahatsız edici bir sıcaklık hissediyordu ama uyku hâlâ üzerine çökmüştü.

Rüyasında, onun tehdidi karşısında öfkeyle tısladı. "Gündönümünde inmeliyim. Izanami'yi durdurmak için gücüm gerekiyor ve kamigakarime ancak o kadar çok *ki* aktarabilirim *ki* artık ruhumu geri çekemem ve inişi tamamlamam gerekir."

"İnemeyeceğinizi söylemiyorum. Mümkün olan en son ana kadar, bir fark yaratacağı zamana kadar bekleyeceğinizi söylüyorum, daha erken değil."

"Birkaç dakika ya da saat geciktirmek hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Emi ne olursa olsun gündönümünde ölecek. Üzgünüm ama bu onun kaderi."

Yüzünde titreşen gümüşü ışıpta gözleri parlıyordu. "Ben kadere hiç inanmadım."

"Neden bu kadar inatçı olmak zorundasın?" Öfke sesini bastırdı. "Emi yaşayacak olsa bile, senin için göz açıp kapayıncaya kadar yaşlı bir kadın olacak."

"Bu benimle ilgili değil." "O zaman neden?"

Çenesi büküldü. "Gücün onu hemen yok etmeyecek. Ona bu işi sonuna kadar götürme şansı ver. Yaşayamayacağı bir geleceği korumak için çok acı çekti. En azından zaferi görmesine izin ver."

"Ya kaybedersek?"

Ağzı keskin, kibirli bir sırıtişla kıvrıldı. "Kaybetmeyi planlamıyorum."

Mutsuz bir ses çıkardı. "Peki. İnmek için son ana kadar bekleyeceğim."

Başını salladı. "Emi'yi olabildiğince uzun süre hayatta tut."

"Ve sana söylediklerimi diğer Kunitsukami'lerle paylaşacak mısınız?"

"Evet."

"Kafanı temiz tut ve kalbini koru, Inari. Duygularının seni zayıflatmasına izin veremezsin."

"Ben kendi işime bakayım, sen de kendi işine bak Amaterasu."

İç çekti. "Arkadaşlığımızdaki hasarın iyileşebileceği bir gün gelecek mi?"

"Bu sana bağlı, Amaterasu. Gündönümünde verdiğin sözü tut." Yerden sıyrılıp ayağa kalktı ve gümüşü ışık kayboldu. Karanlık ve sessizlik rüyasını doldurdu.

Bir anda uyanan Emi'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. Derisinin altında rahatsız edici derecede sıcak olan güç, kamigakari işaretinin içinden nabız gibi atıyordu. Battaniyelerini bir kenara fırlattı ve şiltesinden yuvarlandı, yönünü şaşırarak tökezledi. Dolaptan haori'sini alıp uyku bornozuna sararken Shiro'nun sesi kafasının içinde yankılandı. Yatak odasının kapısını fırlatıp açarak girişe koştu, çıplak ayaklarını sandaletlerinin içine soktu ve kendini ön kapıdan dışarı attı.

Kar kalın ve ağır bir şekilde yağıyordu. Göğsündeki sıcak nabız neredeyse yok olmuştu ama yine de tanıdık patikadan aşağı koştu, yaya köprüsünü geçti ve küçük ibadet salonunun önündeki bir direğe tek bir fenerin asılı olduğu taş avluya koştu.

Merdivenlerden yukarı uçtu. Bina haftalar önce Shiro'yla birlikte Izanami'yle ilk karşılaşmalarında yıkılmıştı ve şu ana kadar sadece kaba bir yapı inşa edilmişti; duvarlar düz bir çatıya sahip geçici ahşap kalaslardan başka bir şey değildi. Derme çatma kapıyı tutup sürükleyerek açtı ve zifiri karanlık iç mekânı ortaya çıkardı.

Feneri eşiğin yanındaki direktten kaldırarak içeri girdi. Orijinal zeminin büyük bir kısmı kurtarılmıştı, ancak bazı yerler kırılmış ve parçalanmıştı. Tek kişilik odanın arka tarafına yakın bir yerde küçük bir tapınak tek başına duruyordu; pürüzsüz ahşap, kaba duvarlarla tam bir tezat oluşturuyordu. Ortada küçük bir kaide üzerinde yuvarlak bir ayna duruyor ve ışığı tüm alana yansıtıyordu.

Odada başka kimse yoktu.

Nefes nefese kalan Emi, Amaterasu'nun gücünü bu dünyaya aktarabildiği bir shintai olan aynaya yaklaştı. O da yeniydi; Izanami eskisini paramparça etmişti.

Emi parmaklarını camın üzerinde gezdirdi. Pürüzsüz yüzey soğuktu ve güçten yoksundu.

Ama Shiro'nun yüzündeki gümüşü ışık ve kamigakari işaretindeki titreşen ısı... Aynadan geri çekildi ve etrafına bakındı. Bu bir rüya mıydı, yoksa Shiro bir şekilde shintai'yi kullanarak Emi'nin birkaç hafta önce yaptığı gibi Amaterasu'yla iletişime mi geçmişti? Amaterasu Emi'yle bağlantı kurmakta zorlanmıştı; dünyalar arasında bağlantı kurmak için gereken büyü tanrıçayı ve ona Takamahara'nın içinden yardım eden yardımcılarını çok yormuştu. Shiro bunu nasıl yapmıştı?

Diz çökerek parmaklarını yerde gezdirdi. Parmaklarını kaldırdığında koyu renkli is parmak uçlarını kapladı. Feneri indirdi ve ışık, döşeme tahtalarına çizilmiş, sanki biri aceleyle fırçalanmış gibi lekelenmiş soluk çizgilere takıldı.

Bir çember. Shiro bir daire çizmiş, Amaterasu'yla temas kurmak için hayal bile edemeyeceği bir büyü kullanmıştı.

O bir tanrı, Emi. Bunu gördüğünü sanmıyorum. Katsuo'nun sözleri kulaklarında yankılandı ve Emi bunları bastırmak için başını salladı. Shiro'nun anıları geri dönüyordu. Artık onenju lanetinden kurtulmuştu ve ölümsüz bir yaşam boyu edindiği bilgi ve beceriler ona geri dönüyordu. Geçmişteki benliğini ne kadar çok geri kazanırsa, Emi'yle arasındaki uçurum da o kadar büyüyecekti, kapanması imkânsız bir yaş ve güç uçurumu.

O şimdi kimdi? Henüz tam olarak Inari değildi, en azından Amaterasu ve Yumei'nin anılarında gördüğü Inari değildi. Ama artık tanıdığı Shiro da değildi. O kadar hızlı evriliyordu ki yetişemiyordu. Geçmiş ve şimdiki hali arasındaki geçişler başlangıçta olduğu kadar belirgin değildi. Bunun yerine, birinden diğerine sorunsuzca geçiyordu. Shiro ve Inari arasındaki çizgi bulanıklaşmaya devam edecekti... ta ki ortada hiçbir çizgi kalmayana kadar.

Titremelerini engellemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Yakında artık ona ihtiyacı kalmayacaktı. Yakında, bir Kunitsukami olarak gücü ve kendine güveni tamamen tazelenecekti.

Ve yakında, bu dünyadan gitmiş olacaktı. Ama belki de gündönümünün sona erdiğini ve dünyanın kurtulduğunu ya da yok olduğunu görecektik kadar uzun yaşayacaktı.

CHAPTER 20

"P "Kıpırdamayın leydim."

Emi, üç yaşlı miko vücudunu saran kimono katmanlarını çekiştirip okşarken kollarını sabit tutmaya çalıştı ve ayarlamalar yaparken kendi aralarında mırıldandılar.

"Bu tasmanın işe yarayacağını sanmıyorum," dedi içlerinden biri, Emi'yi tepeden tırnağa incelemek için geri çekilerek. "Bunun yerine erik olana ne dersiniz?"

Diğer ikisi de aynı fikirdeydi ve Emi'nin omuzları, onu erik yakasıyla yeniden giydirebilmek için kat kat soyduklarında çöktü. Hayal kırıklığı içinde fokurduyor, giderek büyüyordu ama onu bastırdı ve ifadesini sakın tuttu. Yakasının ne renk olduğu önemli değildi. İpek ya da paçavra giymesi önemli değildi.

Bu noktada hiçbir şeyin önemi yoktu, çünkü bildikleri dünya gündönümünde sona erecekti.

Göksel mızrağı Izanagi'ye kaptırmışlardı. Izanami ile Cennet Köprüsü'nü açmak arasında hiçbir engel kalmamıştı. Ve son bir buçuk gün boyunca Emi bu kaderi tersine çevirmek için tek bir katkıda bulunmamıştı.

Shirayuri Tapınağı'ndan ayrılmadan önce Susano, Sarutahiko ve Uzume'ye mızrağı geri alma konusundaki başarısızlıklarını bildirmek üzere tek başına yola çıkmıştı. Ulaşım için bir ejderhası olmayan Nanako, Emi, Shiro ve Yumei'yi Shion'a geri götürmüştü; bu ilginç bir deneyim olmuştu. Korkunç yeteneklerine rağmen Yumei'nin arabalarla arasının pek iyi olmadığını keşfettiler. Emi hareket hastalığından mı yoksa klostrofobiden mi kaynaklandığından emin değildi ama Shiro, hareket halindeyken arabadan inmesini engellemek için Tengu'yu birkaç kez tehdit etmek zorunda kalmıştı. Eğer yaraları yüzünden yarı komada olmasaydı, bunu deneyebilirdi. En azından yolculuk nispeten kısa sürmüştü.

Yumei şimdi tapınak alanının hemen dışındaki dönüştürülmüş bir bakım binasına yerleşmiş, *karasuları* tarafından çevrelenmiş ve hızla iyileşiyordu. Shiro onun yanında kalmış ve savunmasız olduğu sürece güvenliğini sağlamıştı.

Rollerin tersine dönmesi biraz sürpriz oldu. Shiro ile ilk tanıştığında

ve Yumei arasında Tengu açık ara daha güçlüydü. Shiro'yu birçok kez kurtarmış ve yaralıyken kitsune'yi korumuştı. Kolunda sadece bir onenju halkası kalmışken, Shiro ve Yumei neredeyse eşit seviyedeymiş gibi görünüyordu ama şimdi Yumei'yi koruyan Shiro'ydu.

Susano Kunitsukami arkadaşlarını ararken ve Shiro iyileştirici Tengu'yu korurken, Emi gündönümü hazırlıkları girdabında sıkışıp kalmıştı. Arınma ritüellerinden kutsama törenlerine ve özel hazırlıklara kadar boş zamanları tamamen tüketilmişti. Şimdiden kirpiklerinden ayak tırnaklarına kadar yıkanmış ve bakım görmüş, cildi parlayana kadar keselenmiş, losyonlar ve pudralarla kaplanmış ve her türlü saçma güzelleştirmeye maruz kalmıştı. İnişinde düzensiz tırnaklarının Amaterasu'yu rahatsız edeceğinden şüpheliydi ama herkes onun itirazlarını görmezden gelmişti.

Bu öğleden sonra soyunma odasında mahsur kalmış, gündönümü için kıyafetini giymeye çalışıyordu. Yirminci günün sabahında, arazideki geçit töreni ve ardından yapılacak tören için görkemli menekşe rengi kimonosunu kat kat giyecekti.

Yaşlı miko etrafta dolanıp kıyafetine son rötuşları yaparken, duygularını kontrol etmek için çabılıyor, acizliğine, tembelliğine, işe yaramazlığına öfkeleniyordu. Neden burada öylece duruyordu? Izanami birkaç gün içinde dünyanın sonunu getirmeye hazırlanıyordu. Neden kimse bir şey yapmıyordu?

Shiro'ya bundan sonra ne yapmaları gerektiğini sormuştu ama Shiro ona Susano'nun dönmesini beklemeleri gerektiğini söylemişti. Gizemli rüyasında Amaterasu, Shiro'nun diğer Kunitsukami'lere söylemesi gereken bir şeyden bahsetmişti ama Shiro, Emi'nin dikkatli sorularını o kadar yumuşak bir şekilde geçiştirmişti ki Emi pes etmişti. Shiro sır saklıyordu ve Emi bu konuda ne hissedeceğini bilmiyordu.

"Bu gürültü patırtı da ne?" diye sordu bir miko yüksek *sesle*. "Arınma salonunda oyun alanı gibi koşturup duruyorlar, aman Tanrım."

Emi endişeli iç konuşmasından sıyrıldı ve hızlı ayak sesleri ve acil sesler duyabildiği kapıya baktı. Normalde koridor bir cenaze evi kadar sessizdi.

Ayak sesleri soyunma odasına kadar gürledi ve kapı çalınmadan açıldı. Yüzü kar gibi solgun bir sohei yarı yarıya içeriye düştü.

"Leydim," diye nefes nefese kaldı. "Gelmeniz gerekiyor." "Sorun ne?" diye sordu.

"Avluda-Guji Ishida tapınakta ve-lütfen, sadece gelin." Dönüp dışarı fırladı ve onu takip etmesi için el salladı.

Endişesi telaşa dönüştü ve kimonosunun ağır katmanlarına ve bağlanmamış saçlarına lanet ederek onun peşinden gitti. Ofuda'sı bile yoktu. Sohei'yi bu kadar korkutan her neyse, büyü cephaneliği olmadan yüzleşebileceğini umduğu bir şey değildi.

Onu koridorlarda yarı koşar adımlarla yürütüyor, birkaç adımda bir endişeyle arkasına bakarak hâlâ arkasında olduğundan emin oluyordu. Koridora vardıklarında

Giriş i insanlarla dolu buldu. Kannushi, sohei ve miko kapalı kap ıların etraf ında toplanmış , sanki dış arıya bakmak istiyorlarmış ama kap ıların ard ında kendilerini bekleyen şeyle aralar ındaki ince bariyere dokunmaktan korkuyorlarmış gibi.

"Kim onlar-"

"Bu mümkün de ğ il-" "Neden
buradalar-"

"Kamigakari için kenara çekilin!" diye duyurdu onu yöneten sohei.

Kalabalık ş ok geçirmiş gibi sıçradı ve ş aşırtıcı bir hızla, bir yol açmak için duvarlara yığıldı. Emi, cilalı tahta sandaletlerinin ani sessizlikte çıkardığı gürültüyle sohei'nin yan ından geçerek çift kap ıya yürüdü ve en yak ınındaki iki kannushi kap ıyı açtı.

Güneş ış ığı loş giriş e doldu ve onu kör etti. Görüş ü netleşti ğ inde avlu netleşti ve hızla atan kalbi durma noktasına geldi. Bir an için nefes bile alamadı. Sonra doğ rultu, eşi ğ i geçip basamaklara çıktı, hızlı hızlı sayarken ağ zı kurumuş tu.

Üç Kunitsukami ve on yedi yokai avluda duruyordu.

Üç mükemmel sıra halinde bekliyorlardı, her Kunitsukami bir vassal kuyru ğ unun baş ındaydı. Susano sağ da duruyordu, daha önce onu giyerken gördüğ ünden çok daha ince mavi ve gri giysiler giymiş ti. Tan ıdık olmayan alt ı yokai onun arkasında bir sıra oluşturmış tu; dördü erkek, ikisi dişi. Kenarları pırıltılı alt ın iş lemelerle süslü, göz alıcı yeş il bir kimono giymiş olan Uzume, sol tarafta kendi alt ı vasalıyla birlikte bekliyordu.

Ve Sarutahiko tam ortada duruyordu. Toplananlar arasında en uzun boylu, geniş omuzlu ve sağlam yapılı olan Kunitsukami lideri, sadece fiziksel varlığıyla avluya hükmediyordu. Uzun kahverengi-siyah saçları baş ının arkasında bir kuyruk halinde toplanmış ti ve siyah ve bronz tonlarındaki kraliyet kıyafetleri herhangi bir imparatoru utandırabilirdi. Beş yokai efendilerinden uzun bir adım geride duruyor, sanki saflar ından biri eksikmiş gibi hemen arkasında boş bir yer bırakıyordu.

Emi, havadaki güç çatırdamasına ve yokai auralarının cızırtısı o kadar güçlüydü ki *ki'lerinin* tadını alabiliyordu. Tapınağın insan hizmetkârları avluyu çevreleyen binaların kapılarında toplanmıştı ve dışarıda olanlar köşelerde toplanmış, sanki daha fazla sayı onları koruyabilirmiş gibi bir araya gelmişlerdi. Tapınağın ziyaretçilerinin ölümlü olmadığını biliyorlardı.

Emi merdivenlerden inip tek başına Sarutahiko'ya yaklaşırken insanlar nefeslerini tutmuş gibiydi. Ne kadar derin eğilmesi gerektiği konusunda içten içe panikleyerek birkaç adım ötede durdu ve Uzume'ye yalvarırcasına baktı. Ormanın Kunitsukami'si cesaretlendirmek için gülümsedi, tereyağı sarısı gözleri mizahla parlıyordu.

Emi ellerini kalçalarına bastırdı ve Sarutahiko'nun önünde derin bir şekilde eğildi. Muhtemelen Susano ve Tsukiyomi'ye yaptığı gibi dizlerinin üzerine çöküp tam bir saygı duruşunda bulunması gerekirdi ama kendisi insan, Sarutahiko da bir tanrı olsa da, o aynı zamanda Amaterasu'nun bu dünyadaki temsilcisiydi. Bu yüzden mümkün olan en derin ayakta eğilmeyle yetindi.

Sarutahiko'nun da aynı derinlikte bir selamla öne doğru eğilmesi onu şaşırttı ve yanaklarına utanç dolu bir kızarıklık hücum etti. Nasıl karşılık vermesi gerektiğine dair herhangi bir ipucu bulmak için aldığı tüm görgü kurallarını çılginca gözden geçirirken birlikte yükseldiler.

"Kamigakari Kimura." İnanılmaz derinlikteki sesi, kendisinden geldiği kadar ayaklarının altındaki taşları da gümbürdetiyor gibiydi. "Sonunda beni ve Kunitsukami arkadaşlarımı tutsaklığımızdan kurtaran kişiyle tanışmak bir onurdur."

Yüzü hâlâ alev alev yanarken, küçük bir selam daha verdi. "Lütfen Rüzgarın Amatsukami'si Amaterasu'nun Shion Tapınağı'na en içten hoşgeldiniz mesajımı kabul edin."

Sarutahiko, "Hoş geldiniz," diye karşılık verdi. "Konuşacak çok şey var. Sormak zorundayım, benim asi ateş çocuğum nerede?"

"Çocuk mu?" Shiro'nun sesi avluda süzülüyordu. "Yaş alginız çarpıklığın ötesinde, yaşlı adam."

Emi'nin kafası sağa kaydı. Shiro yakındaki bir binanın kavisli saçağında, kolunu yukarı kaldırdığı dizine dayamış, rahatça oturuyordu. Avludaki herkes ona bakmak için döndüğünde, yerinden kalktı, tembelce gerindi ve avlu taşlarına hafifçe inmek için çatıdan fırladı.

"Seçtiğim dil," diye mırıldandı Sarutahiko, "yaşından ziyade ahlakına atıfta bulunuyor, Inari."

Shiro avluda gezindi ve Emi'nin yanında durarak Sarutahiko'yu değerlendirdi. Dağın Kunitsukami'si yüzündeki anlaşılmaz ifadeyle ona baktı. Tanrı dostlarının arasında ve Emi'nin muhteşem kimonosunun içinde duran Shiro, her zamanki kolsuz kosodası ve siyah hakamasıyla neredeyse komik bir şekilde yetersiz giyinmişti.

Emi, Shiro ve Sarutahiko arasında bir bakış attı. Diğer iki Kunitsukami ile ilk kez karşılaştığında Shiro donup kalmıştı ama görünüşe göre liderleri onun özgüvenini etkilememişti.

Uzume usulca güldü. "Ne dram ama. Emi, çocuğum, içeriye çekilebilir miyiz?"

Kocamın da dediği gibi, konuşacak çok şeyimiz var ve zamanımız kısıtlı."

"Elbette," dedi Emi, acelesinden neredeyse kekeleyerek. "Bu taraftan lütfen."

Shiro ve diğerleri, avlu boyunca adımlarını geri çekerken onu takip ettiler. Salonun girişine ulaştığında, hazırolda bekleyen birkaç cesur sohei ve kannushi dışında seyirci kalabalığı ortadan kaybolmuştu.

Antreden geçerken bir kannushiye işaret etti ve adam da ona katılınca mırıldandı: "Lütfen hemen içecek bir şeyler hazırlayın."

"Evet leydim." Sesli bir şekilde yutkundu. "Bunlar gerçekten-"

"Evet. Lütfen gereksiz herkesi binadan çıkarın, Guji'yi bilgilendirin ve büyük toplantı salonunda bize katılmasını sağlayın."

Kannushi selam vererek aceleyle uzaklaştı.

On beş dakika sonra, binanın en büyük ve en gösterişli odasındaki parlak bir masanın başında diz çökmüştü. Uzume ve Sarutahiko bir kenarda, Shiro diğer kenarda oturuyordu ve Susano da Emi'nin karşı ucunda diz çökmüştü. Ishida onun yanında oturuyordu, yüzü oldukça solgundu ama misafirlerinin seçkinliğine rağmen tavrı değişmemişti. Neredeyse masanın başındaki yerini alacaktı ama Sarutahiko'nun basit bir bakışıyla geri çekildi.

Üç Kunitsukami'nin vassalları efendilerine odaya kadar eşlik etmişti ve çoğu duvarlara dizilmiş, sessizce bekliyordu. Susano ve Uzume'nin yanında ve biraz arkasında, en güvendikleri vasalları ve en yakın aslları olan yardımcıları diz çökmüştü. Elbette Shiro'nun ne bir yardımcısı ne de vasalları vardı ve Sarutahiko da tek başına oturuyordu.

Emi toplantıyı nasıl açacağını bulamadan Shiro, "Ee," dedi. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

Sorusu, kaşlarını çatan Susano'ya yöneltilmişti. "Vasallarımızı toplamamız gerekiyordu."

"Bunu haftalar önce kılıcını geri kazandıktan sonra yaptığını sanıyordum."

"O sırada sadece ikincimin yerini tespit edebildim. Vasallarım geniş bir alana dağılmıştı ve-"

Toplantı odasının kapısı takırtıyla açıldı. Yumei eşikte çerçevelemiş olarak durdu. Masadan duvar boyunca dizilmiş vasallara baktı, sonra kapıyı kapatıp harekete geçti. Emi onun Shiro'nun yanındaki boş yere oturmasını bekliyordu ama onun yerine masanın diğer tarafına doğru ilerledi.

Durdu ve Sarutahiko'nun yanında, Kunitsukami'nin ikinci komutanının oturduğu yerde diz çöktü.

Tengu'ya baktı. Sarutahiko'nun *ikinci adamı mıydı*? Bu ayrıntıdan daha önce bahsetmek nasıl aklına gelmemiştir? Diğer tüm yokailer kayıp liderleri için en iyi ihtimalle hafif bir endişe duyarken onun neden kayıp Kunitsukami'yi bulmaya bu kadar hevesli olduğunu birçok kez merak etmişti.

"Geç kaldınız," diye mırıldandı Sarutahiko. "İyi karşılaşmalar dostum. Çok uzun zaman oldu."

Yumei başını eğerek kısa bir selam verdi. "Bir asırdan fazla oldu." "Belki de gelecekte daha düzenli olarak bir araya gelmeliyiz."

"Geleceğin tadını çıkaracak kadar şanslı olduğumuzu varsayarsak," diye sertçe araya girdi Susano. "Gündönümüne sadece beş gün kaldı ve Izanami Köprü'yü karşı koymadan açmaya hazırlanıyor."

Sarutahiko başını salladı. "Sen ve Inari Ame-no- Nuboko'yu geri alamadığınıza göre, Izanami'nin Köprü'yü açmak için ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan eminim. Gündönümünden önce onu öldürmeye çalışmaktan başka çare göremiyorum."

"Hem iyi gizlenmiş hem de iyi korunuyor olacaktır," diye karşı çıktı Susano. "Ona saldırmak için Izanagi'yi de yok etmemiz gerekecek - muhtemelen önce ve son karşılaşmamızın da kanıtladığı gibi, bu olasılıklar bizim lehimize değil."

"Emi onu yaraladı," diye bilgi verdi Yumei. "Göğsünün üst kısmında bir bıçak yarası. Ölümcül değil ama zayıf düşecek."

"Hâlâ son derece tehlikeli bir düşman. Tek başına bile bizi Izanami'nin kaçmasına yetecek kadar geciktirebilir. Tabii bu onu bulabileceğimizi varsayıyor."

"Onu nerede bulacağımızı zaten biliyoruz." Shiro'nun sözleri yokai arkadaşlarının şaşkın bakışlarına neden oldu ve ardından "Gündönümünde" diye ekledi.

Susano'nun gözleri kararmıştı. "Gündönümüne kadar beklemek tam da ne pahasına olursa olsun kaçınmamız gereken türden bir saçmalık."

"Tam tersine." Shiro bir dirseğini masaya dayadı. "Bence bu tam da ihtiyacımız olan türden çılgınca bir saçmalık."

Susano hırladı. "Ne tür bir aptal-"

Sarutahiko'nun bir hareketi Susano'nun öfkeli yanıtını susturdu. "Ne öneriyorsun, Inari?"

Yavaş, tembel bir sırtış dudaklarını büktü ve Emi bu sırtışta Shiro'dan çok Inari'yi gördü. "Diyelim ki gündönümünden önce Izanami'yi öldürdük. Hatta Nuboko'yu bile kurtarırız. Tam da istediğimiz sonuç, değil mi?" Başını bir yana eğdi. "Peki hanginiz ebedi varlığınızın geri kalanında mızrağı uyanık bir şekilde korumaya gönüllü?"

Uzume kaşlarını çatı. "'Gönüllü' doğru bir kelime değil Inari, zira Ame-no- Nuboko'yu Izanami'den korumakla yükümlüyüz."

"Sonsuza kadar mı?" Kaşlarını kaldırdı. "Herhangi bir dünyanın uzun geçmişinde herhangi bir şey *sonsuza kadar* başarıyla korunmuş mudur? Bu mümkün değil. Eninde sonunda mızrağı yeniden ele geçirecek. Ya da belki de mızraktan vazgeçecek ve doğru yolu bulana kadar Köprü'nün her bir yolundan vasallarını gönderecektir. Bunu çözmek için yüzlerce yılı ve binlerce yılı daha var,

her şeyden sonra."

Sarutahiko ve Uzume birbirlerine bakarken Emi rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Ne kadar tatsız olursa olsun," dedi Sarutahiko, "bu bizim için tek seçenek.

var. Izanami bu dünyaya inmeye kararlı olduğu sürece, onunla bu hedef arasında durmalıyız."

"Neyi ilginç buluyorum biliyor musun?" Shiro sanki içsel bir düşünceden etkilenmiş gibi bakışlarını tavana doğru kaldırdı. "Amaterasu kamigakari'sine ilk komutu verdiğinde, Emi'ye mızrağı bulup Izanami'den saklamasını emredebilirdi. Ya da Emi'ye Izanami'yi öldürmesini emredebilirdi. Eminim Emi bir yolunu bulurdu."

Bileğini kaldırdı ve sanki onenju boncukları hâlâ kolunun etrafında parlıyormuş gibi salladı. "Emi'ye kim olduğumu söyleyebilir ve bu görevlerden herhangi birini yerine getirebilmem için beni serbest bırakmasını emredebilirdi. Ama yapmadı. Emi'ye dört Kunitsukami'yi bulup serbest bırakmasını emretti. Dördümüzü de. Neden acaba?"

"Çünkü Izanami ve Izanagi'ye karşı durmak için hepimiz gerekeceğiz," diye tersledi Susano.

Shiro omuz silkti. "Izanami'yi öldürmek bir çözüm değil. Nuboko'yu korumak da öyle. Bunlar oyalama taktikleri. Geciktirme taktikleriyle bir savaşı kazanamazsın. Ölümsüz, yok edilemez bir düşmana karşı savaşı nasıl kazanırsın?"

"Yapamazsın. Rakibiniz davasından vazgeçmediği sürece olmaz."

"Izanami'nin görünürdeki fikir değişikliğine asla güvenemezdik. Savaş asla bitmezdi." Shiro'nun gözlerinde çelik gibi bir ışık parlıyordu. "Eninde sonunda Izanami kazanacak. Bu kaçınılmaz. Onu bu gündönümünde ve bundan sonraki bin gündönümünde oyalayabiliriz ama bir gün biz yorulacağız, o bizi alt edecek ve Köprü'nün üzerinde yürüyecek."

"Kaçınılmaz olana teslim olmamız gerektiğini mi söylüyorsun, Inari?" Uzume yumuşak bir sesle sordu.

"Hayır." Bakışlarındaki çeliğe ateş de katıldı. "Bunu kalıcı olarak sonlandırmamız gerektiğini söylüyorum."

Odadan bir sessizlik geçti.

"Bize nasıl olduğunu anlat," diye emretti Sarutahiko.

"Izanami kalıcı olarak yok edilemez. Ama Takamahara'dan Dünya'ya giden tek bir yol var, o da ..." Gülümsemesi vahşilikle soğuk mizahı karıştırıyordu. "Bu yok edilebilir."

"Cennete Giden Köprü'yü yok etmek mi?" Uzume'nin nefesi kesildi.

"Sen delisin," diye bağırdı Susano. "Köprü, dünyalar var olduğu sürece var olmuştur. Onu yok etmenin sonuçları, eğer yok edilebilirse-"

"Neden bahsettiğini biliyormuş gibi konuşuyorsun," diye araya girdi Shiro. "Yok edilebilir, daha doğrusu Izanami ya da diğer gezginler için erişilemez hale getirilebilir. Ve bunu yapabilecek olanlar da tam burada, bu odada oturuyor. Ne kadar da uygun!"

Susano, Shiro'nun sırtısına karşılık olarak dişlerini gösterdi.

"Köprü," diye devam etti Shiro daha ciddi bir tonda, "dünyalar arasındaki yolların bir toplamıdır. Sekiz yolun birbirine bağlandığı kavşak, büyük bir sütunla Dünya'ya sabitlenmiştir ve bu sütun yok edilirse, yollara artık erişilemez. Ve biz, Dünya'nın Kunitsukami'leri, yeryüzündeki bağlantı noktasını yok etme gücüne sahibiz."

Susano ve Uzume Sarutahiko'ya soru dolu gözlerle baktılar.

"Köprü hakkındaki bilgin şaşırtıcı, Inari," dedi Dağın Kunitsukami'si. "Bu bilgiye nasıl ulaştın?"

"Amaterasu ile sohbet ettim."

Emi'nin elleri sıkıştı. Onun bu sorudan kaçmasını, özür dilemeden cevap vermemesini bekliyordu.

"Amaterasu?" Susano tekrarladı. "Nasıl?"

"Amaterasu ile aramız daha iyiye, bana Takamahara'da bir shintai kullanarak ona nasıl ulaşacağımı öğretti."

Susano kollarını kavuşturmuş, Shiro'yu inceliyordu. "Hafızanızın tam olarak ne kadarını geri kazandınız?"

"Amaterasu on yıllardır Köprü hakkında bilgi topluyor," diye devam etti Shiro, Susano'nun sorusunu duymazdan gelerek. "Izanami'nin niyetini ilk fark ettiğinden beri, Amaterasu bizim Köprü'yü yok etmemizi planlıyordu - gerçi başlangıçta bunu ayarlamak için çok daha fazla zamanı olacağını düşünüyordu. Izanami Emi'yi öldürmeyi başaramayınca planlarını hızlandırdı."

"Ve Amaterasu Köprü'nün yok edilmesinin herhangi bir yansıması olmayacağından emin mi?" Uzume sordu.

"Makul ölçüde emin. Açıkçası kimse *gerçekten* bilmiyor ama o kendinden emin."

Uzume, Susano ve Sarutahiko birbirlerine baktılar. Yumei, Shiro'yu ihtiyatlı denebilecek bir tavırla izledi.

"Hâlâ Izanami'yi öldürmeye çalışabiliriz," dedi Susano, "ve onu yok etmek için Köprüyü kendi şartlarımızla açabiliriz."

"Kendimiz açamayız." Shiro arkasına yaslandı ve bir koluyla kendini destekledi. "Köprüyü açmak için üç Amatsukami'nin kanı gerekiyor."

"Üç mü? Neden üç?"

"Hiçbir fikrim yok."

Sarutahiko, "Yaratılışın üç kadim tanrısı Köprüyü inşa etti," diye açıkladı. "Üç ilahi varlığın kanının gerekliliği bunu yansıtıyor. Yalnızca Amatsukami'nin kullanımı için tasarlandı."

"Yani," dedi Shiro, "Köprüyü açmak için Izanami'ye ihtiyacımız var. O zaman Takamahara'ya giden yolda yükselmeden önce sütunu yok etmemiz gerekiyor."

"Hımm," diye mırıldandı Emi, sözünü kesmekten çekinerek. "Onun yükselmek değil, alçalmak istediğini sanıyordum."

"Öyle," diye açıkladı. "Ama onun ruhu burada, Dünya'da. Ruhunu kami bedeniyle yeniden birleştirmek için önce yükselmesi gerekiyor, sonra da alçalacak."

Köprü'den dünya alemine geri döneceğiz. Bunun dakikalar mı yoksa saatler mi süreceğini bilmenin bir yolu yok."

Susano elini masaya vurarak Emi'yi irkiltti ama yokaların hiçbirini irkilmedi bile.

"Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu?" diye hırladı. "Az önce önümüzdeki beş gün içinde Izanami'ye ulaşip onu öldürmenin neredeyse imkânsız olduğunu konuştuk, ama sen daha da imkânsız bir görev mi öneriyorsun? Izanami'yi Köprü'yü açtığı anda pusuya düşürmek ve onu, Izanagi'yi, Tsukiyomi'yi ve topladıkları vasalları ya geciktirmek ya da öldürmek, aynı zamanda Köprü'nün çapasını yok etmek mi?"

"Bu doğru gibi görünüyor. Yine de biraz daha yardıma ihtiyacımız olabilir." Shiro Yumei'ye baktı. "Önümüzdeki birkaç gün içinde kaç tane daitengu toplayabileceğini düşünüyorsun?"

"Bu yeterli olmayacak!" Susano hırladı. "Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Çılgın planınızın riskleri çok yüksek. Izanami'nin köprüyü açmasına izin vermek çok çirkin. Ya saldırı zamanlamamızı yanlış yaparsak, bizi engellerlerse ya da manevramızı bozarlarsa, Izanagi önce bize saldırırsa ya da herhangi birimiz Köprüyü yok edemediye düşerse? Çok fazla değişken ve *kolayca* yanlış gidebilecek çok fazla şey var."

Shiro sakince tekrarladı, "Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Izanami'yi hemen öldürün. Köprüyü açmasına izin vermeyin."

"Sonra ne olacak? Onu birkaç yıl ya da birkaç yüzyıl geciktirmiş olacağız ama yine de onu tamamen durdurmak istiyorsak bu 'çılgın' planı denememiz gerekecek."

"En azından daha hazırlıklı oluruz."

"Ya da şu anda olduğumuzdan daha az hazırlıklı olabiliriz. Belki bir dahaki sefere Izanami bizi gündönümünden önce öldürür. Şansımız daha iyi olmayacak. Sadece daha da kötüleşecek."

Susano, Shiro'ya ters ters baktı. "Daha fazla zamanımız olsaydı, biz-"

Shiro'nun gözleri kıpkırmızı bir parıltıyla parladı. Isı, yarı saydam alevlerden oluşan bir dalga halinde odayı sardı.

"Bu dünyanın yok oluşunun arifesinde, ihtiyat bizim ölüm fermanımız olacak." Buz ve ateş onun tehlikeli, mırıldanan ses tonunu kapladı. "En büyük riske sahip yol olsa da, zafere götüren tek yol budur."

"Ah," diye iç geçirdi Uzume. "Tekrar hoş geldin, Inari."

Bakışları ona kaydı. "Henüz tam olarak kendimde değilim

Uzume." "Yine de çok yakınsın sevgili tilkim. Seni çok

özledik." "Kendi adına konuş," diye homurdandı Susano.

Emi olduğu yerde büzüştü. Inari'nin gücü, tavırları, üzerine sinen tehditkâr aura - bu yokaiyi tanı mıyordu. Öte yandan Uzume onun bu yönünü rahatlatıcı bir şekilde tanıdık buluyordu. Ve bu Emi'yi daha da korkuttu

Daha fazla.

Sonra Inari ona döndü ve oturduğu yerde dondu kaldı, onun sadece bir bakışıyla kalbini ve ruhunu parçalara ayırırken nefes bile alamadı.

"Senden ne haber, küçük miko?" diye sordu. "Alışılmadık derecede sessizsin."

Küçük miko. Ona "küçük miko" demişti. Inari'den böyle bir sevecenlik beklemezdi. Ona baktı ve birden Shiro'yu da görebildi. Onu hafif bir gülümseme seğirmesinde, kulaklarının açısında, başının eğiminde görebiliyordu. İki benliği arasındaki çizgi bulanıklaşıyordu.

Hayır, fark etti. Sıra çoktan gitmişti. Ve parmakları masanın diğer tarafına uzanıp ona dokunmak, onu yeniden keşfetmek için kaşınırken daha da telaşlandı.

Soğukkanlılığını tekrar yerine getirmeye zorlayarak doğruldu. "Emin değilim. Bence Köprüyü yok etmek dışında yapılacak her şeyin Izanami'yi geciktireceği konusunda haklısın. Ama"-yutkundu-"biz onu durdurmaya çalışmadan önce Izanami'nin köprüyü açmasına izin verme fikri..."

Bu kadar güçlü savaşçı varken "dehşet verici" demeye pek de istekli olmadığı için sözünü kesti. Sarutahiko ellerini masanın üzerinde kavuşturarak Inari'nin dikkatini çekti. Odadaki herkes Kunitsukami liderine odaklanmıştı.

"Inari'nin değerlendirmesine katılıyorum," dedi yavaş ve derin ses tonuyla. "Gerçek zafer ancak Köprü'nün yıkılmasıyla elde edilebilir. Ancak, Inari'nin önerisinin risklerinin kabul edilemez olduğu konusunda Susano'ya da katılıyorum."

Inari'ye döndü. "Hazırlanmak için sadece birkaç günümüz, çok az kuvvetimiz ve Izanami'nin bize karşı nasıl savunma yapacağına dair hiçbir bilğimiz yokken, Köprüyü açmasına izin vermek vicdansızlık olur. Acil tehdidin yönü değiştirildikten sonra, bu tehlikenin kalıcı olarak ortadan kaldırılıp kaldırılamayacağını araştırabiliriz."

Inari'nin kulakları kafasına doğru düzleşti. "Izanami'nin planlarını çoktan bozduk ve bu avantajı bir kenara atmayı göze alamayız. Hatalarını tekrarlamayacaktır."

Sarutahiko kesin bir ifadeyle, "Asla gerçekten kazanamayacağımız ebedi bir mücadeleye mahkûm olsak bile, ilk önceliğimiz bu dünyayı korumaktır," dedi. Toplanan Kunitsukami ve yokailerin geri kalanına baktı. "Izanami ve Izanagi'yi yenmek için stratejimiz şaşmaz olmalı."

O ve diğerleri olası taktikleri tartışırken, Inari kaskatı kesilmiş bir halde oturuyordu; yüz hatlarına acımasız, neredeyse merhametsiz bir ciddiyet veren buz gibi bir onaylamama ifadesi rahat güveninin yerini almıştı. Kunitsukami arkadaşları strateji geliştirirken hiçbir şey söylemedi, sonra ona döndü.

Bir an önce, Sarutahiko'nun daha güvenli -ama yine de endişe verici derecede tehlikeli- rotayı seçmiş olmasından dolayı rahatladığını söyleyebilirdi. Ama gözleri Inari'ninkilerle buluştuğunda beklenmedik bir dehşet kapladı içini; korkunç bir hata yaptıklarına dair ani bir korku.

CHAPTER 21

Silence, Emi'nin son birkaç gündür değer verdiği nadir bir şeydi. Amaterasu'nun geniş süitinin köşesinde diz çökmüş, kurduğu küçük kişisel tapınağa bakıyordu. Pencereleden sızan sabah ışığında parıldayan avuç içi büyüklüğündeki ayna, Amaterasu'nun küçük bir kopyasının önünde duruyordu. bir tapınak binası.

Ellerini kucağında düzgünce kavuşturmuş, düşüncelerinin dolaşmasına izin veriyordu. İki saatlik meditasyonunu bitirmişti ve şimdi programında sıradaki şey için bir mikonun onu getirmesini bekliyordu. Şafakta Fırtına elementi için kutsama törenini tamamlamıştı ve yarın sabah Ateş için son kutsama törenini gerçekleştirecekti. Bunu, arazide yapılacak bir geçit töreni, bir tür halka açık uğurlama izleyecekti. Bundan sonra Amaterasu tapınağına girecek ve günün geri kalanını meditasyonda tek başına geçirecekti.

Ve sonra son gecesi başlayacaktı.

Normal şartlar altında gün batımı diğer Amatsukami'leri tapınağa getirirdi. Kamigakari'ye tören yerine kadar eşlik ederler ve gecenin en derin olduğu anda Amaterasu yeni konağına inerdi.

Ama bu gündönümü farklı olacaktı. Üç Amatsukami yerine, dört Kunitsukami ve vasalları Emi'ye eşlik edecekti. Ve tören yeri yerine, Izanami'nin Köprüyü açmayı planladığı kutsal yere gideceklerdi. Amaterasu'nun tam olarak ne zaman ve nereye ineceğini Emi bilmiyordu. Ancak ertesi gece bir noktada hayatı sona erecekti.

Geçtiğimiz dört gün boyunca Kunitsukami ve vasalları Izanami'nin saklandığı yeri aradılar. Ne onu, ne Izanagi'yi ne de Tsukiyomi'yi bulabildiler. Kunitsukamiler yaklaşımlarını değiştirmişlerdi ve şimdi düşmanlarını kutsal Köprü alanında gördükleri anda pusuya düşürmeyi planlıyorlardı. Sadece otuz altı saat kala, Kunitsukami ve vasalları

hummalı hazırlıklarla meşguldü - ek savaşçılar toplamak, büyüler yaratmak ve silahları bilmek.

Emi, Kunitsukami'nin bu kadar kısa sürede kaç yokai'yi bir araya getirdiğini bilmiyordu. Bunların hiçbirini kendisi görmemişti ve sadece Katsuo ve Nanako'nun ona anlattıklarını biliyordu. Shiro'yu bile zar zor görmüştü.

Bunun onu rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştı. Acısını derinlere gömmeye çalıştı. Son günlerde onu meşgul edecek ve dikkatini dağıtacak fazlasıyla şey vardı ve daha önce hiç kamigakari görevlerine bu kadar bağlı kalmamıştı. Amaterasu'nun *ki'si* ve ruhuyla olan uyumunun gündönümüne kadar mükemmel olması gerekiyordu. Şimdi, Amatsukami'nin başarılı inişine her zamankinden çok daha fazla güveniyordu.

Amaterasu'nun Shiro'ya verdiği söze rağmen, Emi Izanami'ye karşı verdikleri savaşın sonunu görmeyi beklemiyordu. Ama bunun bir önemi yoktu. Emi rolüne odaklanmıştı. Gücüne, savaşta becerisine ya da rüzgâr üzerindeki kontrolüne güvenmiyordu. Izanami'yi yenmek için ona güvenilemezdi. Ama on yıldır kamigakari'ydi ve bunu mükemmel bir şekilde yapabileceğini *biliyordu*.

Hayatının iki günden kısa bir süre içinde sona ereceğini düşünmesine izin vermedi. Savaşa adım atan her asker o günün son günü olmasını beklerdi. Bu da farklı değildi.

Gözlerini açarak ayağa kalktı ve gerindi. Güzel ama seyrek oda, içinde bir yalnızlık hissi uyandırdı. Nanako ve Katsuo hazırlıkları sırasında onun en yakın arkadaşları olmuştu ve onu sık sık göremeseler de, dostlukları onu karanlık anlarda taşımıştı.

Kapının gürültüyle çalınması düşüncelerini böldü ve hemen "Girin" diye seslendi.

Kapı sürgüyle açıldı ve Nanako elinde büyük bir bez çanta ve bir kucak dolusu giysiyle telaşla içeri girdi.

"Emi," dedi hızlıca. "Meditasyonunu bitirdin mi? Harika. Senin için kıyafet değiştirdim."

"Ne için kıyafet değişikliği?" Emi hangi töreni unutmuş olabileceğini ve neden tüm hafta boyunca programıyla ilgilenen Miko Tamaki yerine Nanako'nun ona yardım ettiğini merak ederek sordu.

"Acele edin. Tartışmak için zamanımız yok."

Nanako yükünü bırakıp katlanmış, soluk mavi bir giysi alırken, Miko itaatkâr bir şekilde iç çamaşırlarına kadar soyundu. Miko giysiyi silkeleyip havaya kaldırırken döndü.

"Ama bu..." Emi'nin alnı şaşkınlıkla kırıştı. "Bu bir sundress." "Çok güzel, değil mi?" Nanako elbiseyi uzattı. "Şimdi giy bakalım."

"Ama neden-"

Nanako sabırsızlıkla, "Tapınak arazisi dışında kısa bir gezintiye çıkmanız gerekiyor," diye açıkladı. "Ve kimsenin seni tanımasını istemiyoruz."

Emi'nin kaşları daha da çatıldı. "Araziden ayrılmak mı? Ama-"

"Zaten geç kaldınız. Gerisini sonra açıklayacağım." Nanako'nun gözlerindeki inatçı parıltı daha da yoğunlaştı. "Sadece giy şunu."

Tapınaktan neden ayrılması gerektiğini düşünen Emi, elbiseyi başının üzerine çekti. Hafif pamuklu kumaş tenine yerleştiğinde, endişesine rağmen gülümsedi. Halter askılarını boynunun arkasından bağladıktan sonra havadar eteği kaldırdı ve salladı. Elbisenin st kısmı soluk gök mavisiydi ve baldıra kadar uzanan etek ucunda canlı kobalt rengine dönüşüyordu. Dönme isteğine direndi.

"ok güzel," diye tekrarladı Nanako, nden düğmeli ince beyaz bir kazak uzatarak. Emi kazağı giyerken miko da ona uygun bir kurdele çıkardı ve Emi'nin saçlarını ensesinden bağladı.

"Nanako, neden-"

Nanako çantasından bir şey çıkararak, "Son bir şey," diye araya girdi. Geniş, sarkık kenarlı bir güneş şapkasını Emi'nin başına yerleştirdi. Miko ona bakıp gülümsedi, sonra aceleyle ifadesini temizledi. "Kesinlikle tanınmayacaksınız."

"Ama nerede-"

"Gel bakalım." Nanako çantasını omzuna geri koydu ve Emi'yi kapıya doğru çekti. "Her ayrıntıyı konuşacak zamanımız yok!"

"Daha detayları konuşmadık," diye mırıldandı Emi, mikoyu koridor boyunca takip ederken. Elbise her adımda bacaklarının etrafında keyifle sallanıyordu. Çıplak ayaklarına bakarak yüzünü buruşturdu; *tabi* oraplar bir güneş elbisesi ile gülünç görünebilirdi ama onlar olmadan garip bir şekilde çıplak hissediyordu. Hayatında hiç böyle bir kıyafet giymemişti.

Girişe vardıklarında Nanako büyük boy çantasını karıştırdı ve bir çift modern parmak arası terlik çıkardı. "İşte."

Emi sandaletleri yere bırakıp tuhaf bir şekilde yumuşacık olan ayakkabılara adımını atarken burnunu buruşturdu.

Nanako kapıyı açtı ve Katsuo'nun güneş ışığında merdivenlerin dibinde durduğunu gördü. Yukarı baktı ve genişçe sırttı. Bakışları Emi'nin yeni kıyafetlerinin üzerinde gezinirken yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi.

"Harika görünüyorsun Emi," dedi Nanako ile birlikte ona katılırken.

"Gln görünüyorum. Aralık ayındayız, Temmuz değil."

"Mükemmel bir kılık değiştirme," diye açıkladı Nanako. "Kimse onu tanımayacak." Nanako çantasını ona uzatırken Katsuo yine sırttı.

"İyi eğlenceler Emi," dedi miko ona. "Akşam yemeğinde görüşürüz." "Eğlenmek mi?" Emi boş boş tekrarladı.

"Hadi," dedi Katsuo, Nanako aceleyle merdivenleri çıkıp salonun içinde kaybolurken onu ileriye doğru sallayarak. "Zaten geç kaldın."

"Neye geç kaldın?" Emi kızgın bir şekilde sordu.

"Göreceksin."

Tek kelime etmeden, adımlarını hızlandırdı. Emi arkasından koştu, sandaletleri şakırdadı

topuklarına vuruyordu. Avludaki miko ve sohei onlara merakla baktı ama onu kapıdan çıkarıp ibadet salonuna giden patikaya yönlendirirken kimse yorum yapmadı. Onu takip ederken hayal kırıklığı öfkeye dönüştü. *Adam* her zamanki üniformasını giyiyordu. Neden gerçek boyutlu bir oyuncak bebek gibi giyinmişti? Güneş elbisesi ve şapkası ne kadar sevimli olsa da ikisi de kış için uygun değildi. Bacakları donuyordu ve kazakla bile kolları sert esintiden uyuşmaya başlamıştı.

Katsuo ana yoldan saparak ahırın ve terk edilmiş eğitim alanının yanından geçti. Katsuo kuzeydeki ağaçlara doğru yöneldiğinde, kızın öfkesi tekrar endişeye dönüştü.

"Katsuo..."

"Güven bana,

Emi."

Karın düz bir şekilde ezildiği patikanın ortasından ilerleyerek onun peşinden hızla gitti. Ağaçların ilkinin altından geçtiler, yüksek ladinler patikanın üzerine derin gölgeler düşürüyordu.

Bir düzine adım ileride, Shiro kalın bir ağaç gövdesine yaslanmış, gölgelerin arasında bekliyordu. Onu gördüğünde kalbi garip bir şekilde çarptı.

"Sonunda," dedi yaklaştıklarında. "Gelmeyeceğini düşünmeye başlamıştım."

Katsuo, sözlerine rağmen neşeli bir ses tonuyla, "Başardığımıza şükret," diye karşılık verdi. Shiro Nanako'nun çantasını uzattı. "Saat yedi. Geç kalmayın."

"Biraz inancın olsun."

Katsuo Emi'nin kolunu tuttu ve onu ileri doğru çekerek Shiro'ya doğru biraz itti. Emi onların arasında bir ileri bir geri baktı, kafasında çok fazla soru vardı. İlk önce hangi cevabı talep edeceğini bilmiyordu.

"İyi eğlenceler Emi," dedi Katsuo, Nanako'nun veda sözlerini yineleyerek. Shiro'ya baktı. "Onu güvende tut, yokai."

Shiro, Katsuo'nun saygısızlığı karşısında sırtıttı. Katsuo bir veda eli sallayarak patikadan yukarı doğru koştu ve ağaçların gölgesinde parlak güneş ışığında gözden kayboldu.

"Shiro," dedi Emi kollarını kavuşturarak. "Neler oluyor?"

Bakışları vücudundan aşağıya doğru kayarak tekrar yukarıya çıktı, her ayrıntıyı yavaşça inceledi ve yüzüne bir sıcaklık yayıldı. Birden, her zamanki miko üniformasına kıyasla vücudunu ne kadar az kumaşın kapladığının ve elbisenin şeklini ne kadar yakından sardığının farkına vardı.

"Hadi," dedi ve onu takip etmesi için işaret etti. "Bütün gün bekleyemeyiz." "*Ne için* bütün gün?"

Cevap vermeden patikadan aşağı döndü. Ağaçların arasında yüz metre ilerledikten sonra kutsal toprağın hafif ama her zaman var olan sıcaklığı kayboldu. Kısa bir süre sonra, patika artık açık değildi ve dolmuş kar üzerinde dikkatle yürümek zorunda kaldı. Ayak parmakları donmuştu.

Mırıldanan sesler kulaklarına ulaştığında şaşkınlıkla başını kaldırdı.

Ağaçlardaki bir aralığın ötesinde, içinde durulabilecek kadar yüksek, uzun bir çadır karda kurulmuştu. Etrafındaki açıklıkta yokailer kaynaşıyordu; Kunitsukami'nin Shion'a getirdiği vasalların sayısının en az üç katı.

Shiro onu yaklaştırırken yokailere aval aval bakmamaya gayret etti. Samuray zırhı giymiş, insan şeklinde ama kartalların tüylü kafalarına ve keskin gagalarına sahip, büyük kanatlarını sırtlarına yaslamış, neredeyse birbirinin aynısı iki erkeğin yanından geçtiler. Kraliçe ve imparatoriçelerin kıyafeti olan on iki katmanlı kimono giymiş, yüzünü düz beyaz bir maskeyle kapatmış bir kadın tek başına duruyordu. Ağaçların arasından, Susano'nun mavi pullarının aksine koyu kırmızı ve biraz daha küçük olan pullu bir ejderha kuyruğu boş boş kıpırdandı, canavarın geri kalanı gölgeler arasında gizlendi.

İfadesini toparlarken, birlikte sessizce konuşan dört yokai'den oluşan bir küme gördü. Sırtı ona dönük olan uzun boylu erkeğin uzun gümüş saçlarından tanıdık kaplan kulakları çıkıyordu.

"Bu Byakko mu?" diye nefes nefese kaldı.

Adını duyunca döndü. Yanaklarında koyu çizgiler belirdi ve onu gördüğünde altın rengi gözleri karardı. Byakko onlara doğru yürüdü, üç arkadaşı da arkasından geliyordu. Emi'nin önünde durdu, atkuyruğu omzunun üzerinden sallanırken en alçak fiyonkla eğildi.

"Seni iyi gördüğüme sevindim Emi," diye mırıldandı. "Sana büyük bir tazminat borçluyum."

"Bana ve Susano'ya olan borcun her şeyden önce gelir," diye cevap verdi Shiro Emi'den önce, sesi soğuk ve acımasızdı. "Amaterasu'ya ve kamigakari'sine ihanetin hakkında gündönümünden sağ çıkarsan endişelenebilirsin."

Byakko doğruldu, bakışları itaatkâr bir şekilde aşağı bakıyordu.

Emi kararsızca ikisinin arasına baktı ve sonra, "Oğlunu kurtarıyordu," diye mırıldandı.

Arkadaşlarından biri, elma kırmızısı saçları beline kadar inen çarpıcı bir kadın, kimonosunun önünü düzeltti. "Onun da bildiği gibi, bir Kunitsukami'nin karşısına bedelsiz çıkılmaz."

"Eylemlerimin sonuçlarını kabul ediyorum," diye mırıldandı Byakko.

Shiro kadına, "Diğer Shijin'ler hoş karşılanan müttefiklerdir," dedi. "Senin ve Genbu'nun yanında savaşmak için sabırsızlanıyorum."

Emi'nin sorgulayan bakışları karşısında Byakko arkadaşlarına döndü. Kızıl saçlı kadının yanı sıra, yanında hareketsiz ve sessiz duran, biri zift kadar siyah, diğeri neredeyse Yumei'nin gümüş rengi gözleri kadar soluk bir gri olan uyumsuz gözleriyle Emi'yi izleyen koyu saçlı bir adam vardı. Diğer yanında ise çene hizasında, masmavi saçları ve muzip yüzüyle minyon bir kadın vardı.

Byakko, "Genbu element olarak soğuğu kullanıyor," diye açıkladı.

karanlık adam. Sonra kızıl saçlıya başını salladı. "Ve Suzaku da Inari ile ateşe karşı aynı yakınlığı paylaşıyor. Izanagi'yi yenmesinde ona yardımcı olacaklar."

"Izanagi," diye tekrarladı Emi, Shiro'nun Amatsukami'nin ezici güneş gücüyle tekrar karşılaşacağı düşüncesiyle endişeliydi.

Suzaku ellerini önünde düzgünce kavuşturdu. "Çok ilginç olacak. Değil mi, Genbu?"

Hâlâ Emi'ye bakmakta olan karanlık yokai hiçbir şey söylemedi.

Shiro onunla Genbu'nun arasına girdi ve onu uzaklaştırdı. "Sabah azalıyor, küçük miko. Gel bakalım."

Nanako'nun çantasını bir omzuna atarak çadıra doğru ilerledi. Büyük, koyu çizgili bir kedi yakınlarda yatıyordu, iki kuyruğunun ucunda mavi alevler ateşli tutamlar gibi titreyordu. Birkaç yokai hemen içeride, sırtları açıklığa dönük bir şekilde duruyordu. Shiro durdu ve hareket etmelerini bekledi.

"Oy." Önündeki yokainin omzuna sert bir itiş verdi. "Yoldan çekil, tüy beyinli."

Erkek hırladı ve sol kalçasındaki bir çift kılıç birbirine çarparak döndü. Çadır girişinin yakınındaki diğer ikisi de döndü ve Emi, aynı sivri kulakların arkasındaki koyu renk saçlarına karışmış siyah tüyleri fark edince nefesi kesildi.

O hâlâ bakarken, Shiro yokai kümesinin arasından geçerek daha fazla savaşçının toplandığı ortadaki masaya doğru ilerledi.

Shiro, "Daitengu'nuz çok asi bir grup, Yumei," diye yakındı.

Tengu haritadan başını kaldırıp baktı. Onunla birlikte daha fazla koyu saçlı daitengu ve Sarutahiko'nun diğer vasallarından birkaçı toplanmıştı. Yumei masadan kalktı ve Emi'nin duyamayacağı kadar alçak bir sesle Shiro'ya cevap verdi.

Shiro'nun ittiği yokai bir elini kalçasına koydu. "Demek kamigakari bu?"

Sorusu Emi'nin dikkatini çekti ve lal kırmızısı gözleri düşerken omurgasını dik tutmaya zorladı, bakışları Shiro'nunkilerden çok farklıydı - daha çok yaralı bir kuzuyu ölçen bir kurt gibiydi.

"Fena değil." Dudaklarını yukarı kaldırarak sivri köpek dişlerini ortaya çıkardı. "Hiç de fena değil. Onun için bir *tayu* ücreti ödemezdim ama-"

Yumei yokanın arkasında o kadar hızlı belirdi ki ışınlanmış olabilirdi. Daitengu'yu saçlarından yakaladı ve dizlerinin üzerinde karda kaymasına neden olacak bir güçle çadırdan dışarı fırlattı, tüm bunlar olurken Emi'nin beyni hala yokai'nin onu bir fahişeye benzettiği gerçeğini yakalamaya çalışıyordu.

Yumei daitengu'nun yüzüne bir tekme attı, ardından ensesine bastı. Ayağıyla sertçe bastırarak, "Ben dönene kadar buradan kıpırdamayacaksın Zenki. Nefes bile alma."

Tonsuz sesinde öfke yoktu ama öfkелendiğinde bile nadiren duygularını belli ederdi. Bir düzine askerin geri kalanının bulunduğu çadıra baktı.

daitengu kıpırdamadan durdu. Hiçbir şey söylemedi ama mesaj açıktı. "Asi," diye tekrarladı Shiro çadırdan çıkarken konuşur gibi.

Yumei sinirli bir şekilde homurdanarak kamptan uzaklaştı ve Zenki'yi çadır girişinin önündeki kirli karda yüz üstü yatar halde bıraktı. Shiro onu harekete geçirdiğinde Emi hâlâ ayağa kalkmaya yeltenmeyen daitengu'ya gözlerini kırptırıyordu. Yumei onları tamamen rastgele bir yeşillik parçası gibi görünen bir yere götürürken, Emi de onun yanına koştu.

"Her şey hazır mı?" Shiro sordu.

"Tabii ki."

"Ne hazır mı?" Emi, gündönümüne hazırlanmak yerine neden karlı ormanın ortasında bir güneş elbisesiyle durduğuna dair hiçbir fikri olmadığını hatırlayarak sordu. "Siz ikiniz neyin peşindesiniz?"

"Eğer hoşnut değilsen," dedi Yumei, yanındaki kalın meşe ağacına dönüp elini gövdesine koyarak, "onu suçla. Bu onun fikriydi."

"Neydi onun-"

Kırmızı ışık Yumei'nin elinin altında patladı ve bükülen rünlerle ağaç kabuğunun üzerinde spiral çizdi. Parıltı kaba bir kapı şekline yayıldı, sonra da Tsuchi'ye açılan bir kapı olan aşılmaz karanlığa dönüştü.

Geri adım atarak ikisinin arasına baktı. "Neden sen-"

"Tüm sorular," diye araya girdi Shiro, kolunu kızın sırtına doladı ve onu kendi tarafına çekti, "birazdan cevaplanacak."

"Ama-"

Yumei onun diğer tarafına geçti ve bir kolunu omuzlarına doladı. İki yokai birlikte onu hiçliğe açılan kapıya doğru yönlendirdi ve Shiro önce adım atarak onu peşinden çekti. Soğuk karanlık onun üzerine çöktü ve hava yoğunlaşarak içeri girmesini engelledi. Shiro onu çekerken Yumei onu kalınlaşan bariyerin içine itti ve aralarında ezilen kız hırıltılı bir ses çıkardı.

Görünmez bariyer bir anda ortadan kalktı ve Tsuchi onu portalın diğer ucundan dışarı fırlatarak neredeyse Shiro ve Yumei'den kurtardı.

Tökezleyerek ilerlerken, ılık sıcaklık üzerine hücum etti ve imkansız sesler ve kokular duyularını kuşattı - ötücü kuşların neşeli cıvıltısı, yaprakların arasından geçen bir esintinin hışırtısı, balçık ve nemli toprak kokusu.

Etrafında yeşil bir hayat yeşeriyordu. Ağaçlar mavi gökyüzüne uzanıyordu, dalları zengin yapraklarla doluydu ve eğrelti otları geniş, yelpaze gibi yapraklarıyla yere yayılmıştı. Küçük, berrak bir dere pürüzsüz taşların üzerinden akıyordu ve engebeli zemin her iki tarafta da vadinin duvarları şeklinde yükseliyordu, her bir kaya çıkıntısı yumuşak yosunlarla kaplıydı ve bitki yaşamıyla doluydu.

Ilık ve davetkâr nemli esinti sundress'inin eteklerini dalgalandırdı ve bir kelebek sarhoş uçuşuyla burnunun yanından geçti, kanatları mavi ve sarı çizgilerle parlıyordu.

"Ama..." diye fısıldadı. "Nasıl... nerede...?"

"Anakaranın yaklaşık beş yüz mil güneyinde bir ada," dedi Shiro. "Kışın biraz daha serin olsa da sıcaklıklar tüm yıl tropikaldir."

Hâlâ nutku tutulmuş bir halde etrafına bakıyordu. Shion'dakinden çok daha sıcak olan güneş ışığı zerrecikleri yaprakların arasından yüzünde dans ediyordu. Her iki yanında, Shiro ve Yumei şaşırtıcı bir dikkatle onu izliyordu.

"Anlamıyorum," diye güçsüzce başardı.

Shiro gözlerini kısarak güneşe baktı. "Çiçekleri ya da yaz güneşini bir daha göremeyeceğin için üzgündün. Bu tam olarak aynı şey değil ama... sadece bugün için, bir kez daha yazı yaşayabilirsin."

Boğazı acıyla düğümlendi. "Gündönümünden önce... bir yaz günü daha geçirmemi mi ayarladınız?"

Başını salladı.

Sundress'ine ve sandaletlerine baktı. "Nanako ve Katsuo sana yardım etti mi?"

Tekrar başını salladı. "Ve Yumei. Burayı o seçti."

"Yumei ona, "İsteddiğini elde edene kadar bizi rahatsız etmekten başka bir işe yaramadın," dedi.

Daha önce hiç görmediği yemyeşil yağmur ormanına bakarken, kalbi patlayacağını düşünene kadar şişti. Bir anda çok fazla duyguya kapıldı ve gözlerinde beklenmedik yaşlar birikti. Tüm kontrolünü kaybedeceğinden korktuğu için Shiro'ya bakamadı bile. Bunun yerine kollarını Yumei'ye doladı.

Bir adım geriye sendeledi, sanki bir kucaklaşmanın nasıl işlediğini bilmiyormuş gibi ellerini ondan uzak tuttu. Yüzünü onun omzuna yasladı, gözyaşları yanaklarını çiziyordu.

"Teşekkür ederim, Yumei," diye boğuldu. "Ağlıyor," diye hırladı Shiro.

Shiro kıs kıs gülerek, "Ona sarılmayı dene," dedi. "Bunun yardımı olabilir." Yumei bariz bir isteksizlikle kollarını ona doladı. Sulu bir kıkırdamayı bastırdı ve ona sarıldı, bunun metanetli Tengu'dan alabileceği tek sarılma olduğunu biliyordu. Binlerce kilometreyi aşan bir geçidi hazırlamak için kaç uzun saat harcamıştı? Gündönümündeki savaş için saklaması gereken gücü ne kadar harcamıştı?

ona yaz güneşinde tek bir gün vermek için bir büyü üzerinde?

Burnunu çekerek onu serbest bıraktı ve geri çekildi. Sanki ikinci bir duygusal gösteri için onu pusuya düşürmüş gibi ona temkinli bir şekilde baktı, sonra da Shiro'ya tepkisinden dolayı onu suçlarmış gibi bir bakış fırlattı.

"Gün batımında döneceğim," dedi ve adını bilmediği büyük, yapraklı ağaçtaki karanlık kapı aralığına döndü. "Sakin geç kalma."

Bir onay beklemeden karanlığa girdi. Kapı kırmızı bir ışık parıltısı içinde kayboldu ve Emi kadim ormanda Shiro ile baş başa kaldı.

CHAPTER 22

E mi tatlı, ılık havayı ciğerlerine çekti ve Shiro'ya döndü, gözlerinde yaşlar vardı.

Kaşlarının arasında küçük bir kırısklık oluştu. "Benden memnun değil misin?"

Parmak uçlarını dudaklarına bastırdı ve başını salladı. "Hayır. Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum..."

"Sürpriz olmalıydı." Sesi biraz savunmacı çıkıyordu. "Sana önceden söyleseydim, kamigakari şeylerini kaçırmamak için gitmeyi reddederdin."

"Kamigakari şeylerini kaçırıyor muyum?" diye sordu telaşla, sonra şüphelenmeye başladı. "Guji Ishida'nın bundan haberi var mı?"

"Umm." Kulakları geri çekildi. "Tam olarak değil. Ama merak etmeyin. Nanako ve Katsuo bununla ilgileniyor."

"Ama-"

Sırıttı. "Hadi ama. Bu en iyi kısmı bile değil." "Değil mi?"

Adam onu vadinin dibine doğru götürürken bu güzel yağmur ormanının ötesinde daha neler olabileceğini merak etti, dere yanlarında şırıl şırıl akıyordu. Ormanın durgun sıcaklığı onları çevreliyor ve gölgeler yerde dans ediyordu. Yumuşak eğreltiotu yaprakları bacaklarını okşarken, yeşil bitkilerin kokusu burnuna doldu.

Vadinin kenarları, Shiro ile birlikte keskin bir şekilde kıvrılan ve ileride ne olduğunu görmesini engelleyen dik, yosunlu kaya duvarları arasında yürüyene kadar daraldı.

Shiro durakladı, sonra ona döndü. "Gözlerini kapat."

"Neden?"

"Bu bir sürpriz."

Öfkelendi. "Yeterince sürpriz yaşamadım mı?"

"Sadece bir tane daha."

Teslim olarak gözlerini kapattı. Elleri omuzlarına dokundu, ona rehberlik etti.

onu öne doğru itti. Nabızı hızlandı, dikkati orantısız bir şekilde adamın ellerine odaklandı, kazağının ince tabakası alışkın olduğundan çok daha az engel oluştuyordu.

Onu en az iki düzine adım yönlendirdi ve üzerlerinden tanıdık bir koku taşıyan sabit bir esinti geçti.

"Şimdi," diye mırıldandı, sesi beklenmedik bir şekilde kızın kulağına yakındı. "Gözlerini aç."

O da itaat etti. Önündeki manzara karşısında vücudunun ağırlığı kayboldu ve kendini, sadece derisi tarafından yeryüzüne tutturulmuş bir şekilde havada süzülüyormuş gibi hissetti.

Ayak parmaklarının önünde bembeyaz kumlar uzanıyordu. Ötede, dalgalar kıvrımlı kumsala nazıkçe yuvarlanıyordu. Turkuaz renkli su, güneş ışığında parıltıyor, ufka doğru sonsuza dek uzanan bulutlarla kaplı gökyüzü kadar canlı görünüyordu. Kumsal korunaklı bir koy oluştuyordu ve yeşil eğrelti otları ve rüzgârla savrulan ağaçlarla dolup taşan küçük adalar okyanus sularını süslüyordu.

Bakakaldı, ciğerleri kilitlendi, kalbi önündeki ezici güzellikten patladı.

Shiro hafifçe omuzlarını sıktı. "Nefes al, Emi."

Titreyerek nefes aldı. "Shiro, bu ... bu ..."

Adam onun yanına gitti ve elini uzattı. Parmaklarını sıkıca birbirine doladı ve birlikte parlak, sıcak güneşe doğru yürüdüler. Rüzgâr okyanustan karaya doğru esiyor, saçlarını şakacı bir şekilde çekiyor ve tuzlu su kokusunu taşıyordu. Kum ayaklarının altında kayarak sandaletlerini kapladı.

Duraklayarak sandaletlerini çıkardı ve ardından sıcak, taşlı kumda kristal suya doğru ilerledi. Okyanusu daha önce de görmüştü ama böylesini değil. Yakınından bile geçmemişti. Suyun rengi, o canlı akuamarin, hayal edebileceğinden çok daha çarpıcıydı.

Sahilin yarısında Shiro durup Nanako'nun çantasını bıraktı ve şüphesiz kum dolu olan kendi ayakkabılarını çıkardı. Sandaletlerini çantanın yanına bıraktı ve güneşin ışıklarıyla kazağının düğmelerini açıp çıkardı ve çantanın üzerine koydu. Sudan esen serin esintinin yumuşattığı sıcaklık, elbisesinin halter yakasının çıplak bıraktığı omuzlarını ve sırtının üst kısmını öptü.

Bekleyemedi, ilerledi. Dalgaların kumsalla buluştuğu yerde, ıslak kum ayaklarının altında ezildi. Alçak bir dalga geldi ve soğuk suyun dokunuşuyla ciyakladı. Sırıtarak daha derine sıçradı ve bir sonraki dalga ayak bileklerinin üzerinden geçti. Bir eliyle şapkasını yerinde tuttu ve dalgalara paralel koştu, kumlar arkasında uçuşuyordu.

Bir dalga onu yakalayıp bacaklarına sıçratınca nefesi kesildi ve gülerek etrafında döndü. Shiro birkaç adım öteden onu izlerken kız durakladı, kararsız ve utangaçtı. Shiro onun yanına gitmek için kumları aştı ve kız gözlerini kırıştırarak ona bakarken elini kaldırdı, başparmağı kızın ağzının kenarına dokundu.

"Gülümsemeyi bırakma," diye mırıldandı.

Nefesi kesildi ve tekrar gülümsedi. Adamın dudakları karşılık olarak yukarı kıvrıldı. Elini tutarak, kum yerini sudan çıkan kayalara bırakana kadar onu kumsalda sürükledi. Sıcak, yassı bir kayanın üzerine zıplayarak uzaktaki beyaza çalan ışıltılı dalgaları seyretti.

Şaşkınlıktan gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde ona baktı. "Bütün günü burada mı geçireceğiz?"

"Gün batımına kadar."

Kalbinin çok fazla şişmesini engellemek istercesine bir elini göğsüne bastırdı. "Bu şimdiye kadar aldığım en harika hediye."

Adamın gözleri zevkle parladı ve kızın içi eridi. Kollarına atılmak istedi ama onun yerine yanına çöktü. Rüzgâr saçlarını savurarak üzerinden geçerken, güneş elbisesine baktı.

"Yapmak istediğim bir şey var," dedi ona, "ve senin gülmeye izin yok."

"Oh?"

"Gülmeyeceğine söz veriyor musun?" "Gülmeyeceğim."

Ona uyarıcı bir bakış atarak kendine yer açmak için geri çekildi, kollarını kaldırdı ve döndü. Elbisesi genişledi, hafif kumaşı zarıfçe kıvrıldı. Dans eden eteğinin verdiği keyifle, dünya da onunla birlikte dönene kadar dönmeye devam etti. Kendisi durdu ama kumsal durmadı ve dengesini kaybederek yana doğru tökezledi.

Shiro'nun kolları onun etrafına dolandı ve onu kendine doğru çekti. Sarktı, dünyanın durulmasını beklerken onun ağırlığını desteklemesine izin verdi. Onun kollarına düşmemek için çok fazla.

"Biraz abartmış olabilirim," dedi nefes nefese.

"Belki biraz."

"Ama sen gülmedin."

"Tabii ki hayır. Söz verdim, değil mi?"

Ona baş aşağı bakabilmek için başının geriye düşmesine izin verdi. İfadesi fazlasıyla korkutucuydu, ama eğlencesini de gizleyemiyordu.

Tekrar düz bir çizgide yürüyebildiğinde geri dönmeye başladılar. Küçük bir yengeç, kabuğunu sallaya sallaya yollarının üzerinden geçiyordu ve uzakta martılar rüzgârda dönüyordu. Eşyalarının yanına döndüklerinde, dalgaların gelgitleriyle büyülenmiş bir halde olduğu yerde öylece durdu.

Shiro kumun üzerine çöktü ve kollarını başının arkasında kavuşturarak arkasına yaslandı. "Neden huysuz mikonun senin için ne paketlediğine bakmıyorsun? Sana hatırlatmamı söyledi... güneşte cildinle ilgili bir şey."

Alaycı tonu olmasa Emi, Nanako hakkında kötü konuştuğu için onu azarlayabilirdi. Çantanın yanına diz çökerek içindekileri incelemek için çantayı açtı. Üstünde bir şişe güneş kremi vardı ve Emi birkaç dakikasını ayırarak kremi sürdü.

Shiro'nun koku karşısında burnunu kırıştırmasına aldırmadan açıkta kalan tenine sürdü.

Sonra ince bir battaniye çıkardı, kumun üzerine serdi ve ortasına büyük bir kutu içinde öğle yemeği koydu. Shiro daha kutuyu açmadan battaniyenin üzerinde ona katıldı. Her lokması çok lezzetliydi, Shirayur'da geçirdiği zamanlardan aşına olduğu basit lezzetlerdi bunlar; Nanako'nun yemekleriydi. Shiro kutuyu tekrar toplarken, Emi battaniyenin üzerine oturdu, yüzü suya dönüktü ve ayak parmaklarını kuma gömdü.

"Burası çok güzel." Adam tekrar arkasına yaslanıp gözlerini kapatırken ona baktı. "Yumei'nin burayı seçtiğini mi söyledin?"

"Eskiden birkaç yılda bir buraya geldiğini söyledi."

"Nedense onu sahilde güneşlenirken hayal edemiyorum."

Shiro homurdandı. "Ben de öyle. Okyanus rüzgârlarından hoşlanıyor. Rüzgârlı günlerde, uçmaktan ziyade süzülme gibi olduğunu söylüyor."

Yumei'yi güneşli bir kumsalda uyuklarken hayal edemese de, okyanus dalgalarının üzerinde rüzgârla süzülen büyük bir kuzgun hayal edebiliyordu. Geride bıraktığı gölgeli ladin korusu ve kar yığınları bir rüya, toplanmış yokai savaşçıları ise hayal gücünün bir ürünü gibi görünüyordu.

"Tüm daitengu'ları ona katıldı mı?" diye sordu.

"Çoğu. Dört ya da beş kişi bulamadı."

"Ama geri kalanlar, onları yedi yüzyıl önce kovmuş olmasına rağmen yine de geldiler." Sesine şaşkınlık dokunmuştu.

"Çok sadıklar. Ne de olsa onları o yarattı."

Kaşları çatıldı. "Onları *yarattın* mı? Ne demek istiyorsun?"

"Birçok yokai doğmak yerine yaratılır," diye omuz silkerek açıkladı, yüzü güneşe dönüktü. "Yumei'nin *karasularının* çoğu hayatlarına sıradan kargalar olarak başladı. Onun topraklarında yaşarken, onun *ki*'sine ve Tsuchi'nin etkisine maruz kaldıklarında, onun gücünün bir dokunuşunu emdiler ve hayvanlardan daha fazlasına dönüştüler. Zamanla kendi *ki*'lerini geliştirdiler ve tam yokai olana kadar güçlendiler. Bu yüzden o ve *karasuları* güçlerini bu şekilde paylaşabiliyorlar. İhtiyacı olduğunda o onlara güç veriyor, onlar da kendi güçlerini ona geri veriyor."

"Vay canına," diye mırıldandı parmaklarını kuma gömerken. "Bunu bilmiyordum."

"Bu genellikle pasif bir süreçtir. Onları aktif olarak yokai'ye dönüştürmez."

"Aynı şey insanlara da olabilir mi?"

"İnsanlar yokai mi oluyor? Genelde olmaz."

"Genelde mi?"

"Şey..." Gözleri açıldı ve yüzünü buruşturdu. "Ölü insanlar yokai olabilir. Daha doğrusu ruhları. Son derece nadirdir ama doğru koşullar altında öldükten sonra Yomi'ye dönüşmek yerine yokai olabilirler. Ajisai Han'daki rüya dokumacılarını hatırlıyor musun? Kanashibari ölen çocukların ruhlarıdır."

Emi hayalet küçük kızları hatırlayınca ürperdi.

"Her neyse," dedi Shiro, konuyu kapatarak ve gözlerini tekrar kapatarak. "Yumei'nin daitengu'ları ona sadık ama kontrol etmesi zor. Hâlâ yumuşayıp yumuşamadığını görmek için onu test ediyorlar. Neler yapabileceklerini bilmek istiyorlar."

Yassı bir deniz kabuğunu gömdüğü yerden çıkardı ve üzerindeki kumu fırçaladı. "Peki ya Byakko'nun yanında getirdiği üç yokai? Shijin tam olarak nedir?"

"Shijin dört yokai tanrısıdır: Rüzgar'ın Byakko'su, Soğuk'un Genbu'su, Ateş'in Suzaku'su ve Yağmur'un Seiryu'su. Kunitsukami'den uzun bir basamak aşağıdalar ama bizden bağımsızlar ve başkalarına hizmet etmiyorlar. Çok yaşlı ve çok ölümcüldürler."

Deniz kabuğundan başını kaldırıp baktı. "Ama ben Yumei'nin Byakko'dan daha güçlü olduğunu sanıyordum."

"Byakko Yumei'ye boyun eğiyor çünkü Yumei Sarutahiko'nun ikinci adamı. Byakko daha yaşlı ama hiç ordu komuta etmedi. Denk olduklarını söyleyebilirim."

Deniz kabuğunu yanında götürmek üzere çantasına koyduktan sonra, iki avuç kum alıp parmaklarının arasından kaymasına izin verdi. "Yumei'nin o buluşmadan önce Sarutahiko'nun ikincisi olduğunu biliyor muydun?"

Yüzü buruştu. "Şaşırmadım, o yüzden biliyor olmalıydım ama ondan öncesini hatırlamıyordum."

"Nasılsın..." Korku dolu bir sızı sözlerini durdurdu. Onun anıları ve geri dönen benliği hakkında soru sormaktan özenle kaçınmıştı. "Onenju çıktığına göre anıların geri dönüyor mu?"

Bir omzunu kaldırdı. "Onenju'dan önceki son bir yıl falan şimdi net, ama geri kalan her şey karmakarışık. Bir şey bir anıyı tetiklediğinde daha iyi hatırlıyor gibiyim."

"Sen..." Kararsız bir şekilde sözünü kesti. Adam ona sorgulayan gözlerle baktı ama kadın cesaretini kaybetti. Ellerindeki kumları fırçalayarak ayağa fırladı. "Keşfetmeye devam edelim!"

Birlikte kumsalın diğer tarafına doğru ilerlediler. Kumun yerini kayaların aldığı yerde, Shiro gözenekli taşın üzerine atladı ve onu da peşinden sürükledi. Ufka doğru kayanın kavisli kolunu takip ederek çıkıntıya tırmandılar.

"Bak," dedi, kristal berraklığındaki suyu işaret ederek.

Yüzeyin on metre altında, kumların arasına sarı ve pembe tonlarında kayalık mercanlar serpiştirilmişti ve balıklar renk cümbüşü içinde oradan oraya koşuşturuyordu.

Emi nefesini tuttu ve en alttaki kayanın üzerine atladı. Shiro yanına çömelmiş, mercanların arasında yüzen balıkları izliyordu. Kocaman bir deniz kaplumbağası yüzeyin hemen altından süzülerek yaklaştı. Başını sudan çıkardı, küçük koyu renk gözleriyle onlara baktı, sonra büyük ön yüzgeçlerini tembelce sallayarak dalıp gitti. Okyanus tabanına doğru yüzdü ve küçük bir canlı sarı balık sürüsünün arasına karıştı.

Deniz kaplumbağası yüzerek uzaklaşana kadar izlediler. Bacakları ağrıyınca ayağa kalktı ve kayalıkları aşarak karşı tarafa geçtiler; burada çok daha büyük dalgalar taşlı bariyere çarpıyor, sisli sprey tenlerini serinletiyordu.

"Dalgaların büyüklüğüne bakın." Kıyı şeridi boyunca, küçük koylarının çok ötesinde, dev dalgaların dik bir uçuruma çarptığı yeri işaret etti. "Orada yüzmek istemezdim."

"Susano muhtemelen bundan hoşlanacaktır. Ejderhalar suda iyi iş çıkarır."

Ona ters bir bakış attı. "Eğer kuzgunlar okyanus rüzgarlarını ve ejderhalar okyanus dalgalarını seviyorsa, dokuz kuyruklu tilkiler neyi sever?"

"Hmm. Şey, her zaman bir volkan görmek istemişimdir." "Volkan mı?"

"Patlayan bir tane." Bir eliyle çenesini ovuşturdu. "Eğer bir tane gördüysem de henüz hatırlamıyorum."

"Sanırım yanarak ölmek sizin için bir endişe kaynağı değil." "Hayır, ama-"

Koptu ve onu yakaladı. Büyük bir dalga kayaya çarptı ve su her yerde patlayarak Shiro'yu bir adım ileri itti. Dalga yatıştı ve Shiro onu bıraktı, kollarını salladı ve damlacıklar uçtu. Saçları yüzüne yapışmış, giysileri sıırıslam olmuştu. Vücudu tarafından korunan Shiro'nun üzerine su sıçramamıştı bile.

Kıkırdamasını bastırmak için bir elini ağzına bastırdı. "Belki de sahile geri dönmeliyiz."

Kuma dönüş yolunun çoğunda homurdandı. Battaniyelerine ulaştıklarında, kollarındaki sargıları çözdü ve kaydırarak çıkardı. Adam kosodunu çekiştirerek hakamasından ayırdığında ve damlayan kumaşı çıkardığında yanaklarında henüz bir kızarıklık oluşmamıştı. Giysileri yakındaki sıcak kayaların üzerine fırlattı.

Gizlice onu izledi ve bakışlarını gizlemek için şapkasını düzeltti. Adam battaniyenin üzerine uzandı ve arkasına yaslandı. Giysilerinin geri kalanını çıkarmaya karar vermesi ihtimaline karşı, hakamasının tek battaniyelerini ıslatacağından şikâyet etmemeye karar verdi. Adamın erkeksi mükemmelliğine aval aval bakmamak için kendini zor tutarken yanaklarında sıcaklık zonkladı. Bu noktaya kadar bir dereceye kadar duyarsızlaşma geliştirmiş olması gerekmez miydi?

Onu güneşte kuruması için bırakarak su kenarına döndü. Eteğini dizlerine kadar kaldırarak sığ dalgaların arasında yürüdü ve suyun serin okşayışından keyif aldı. Kendisini neyin beklediğine dair endişeleri, gündönümünün korku ve dehşeti binlerce mil uzakta görünüyordu. Bunun güneşteki son günü olmasından dolayı üzüntü bile hissetmiyordu. Her güzel anın tadını çıkarıyor, onları ruhuna kazıyor, böylece bir sonraki hayata götürebiliyordu.

Öğleden sonra güneşi gökyüzünde biraz daha alçalırken, elleri kumda bulduğu deniz kabuklarıyla dolu olarak battaniyeye geri döndü. O

Shiro'yu yüzüstü yatarken buldu, başını kollarına yaslamıştı, gözleri kapalıydı ve kulakları tembelce arkaya eğilmişti. Hazinesini çantasına koyarak onun yanına oturdu ve dikkatini önündeki büyüleyici manzarada tutmaya niyetlendi. Ancak çok geçmeden bakışları ona doğru kayd, sırtının şeklini, kürek kemiklerinin keskin hatlarını, kasların daha ince manzarasını izledi.

Parmakları kıpırdadı, ona dokunmak, teninin pürüzsüz sıcaklığını hissetmek için can atıyordu.

Onun yanına uzandı, yüzü güneşe dönüktü ve esinti saçlarını okşuyordu. Hayatında hiç bu kadar rahatlamış hissetmiş miydi? Shiro'nun varlığı ona büyük bir huzur veriyordu. Onun yakınlığı tüm korkularına merhem olurken, içsel uyumuna nasıl bir tehdit olabilirdi? Onun yanında kendini bu kadar güçlü, bu kadar korkusuz, bu kadar eksiksiz hissederken onunla birlikte olmak nasıl yanlış olabilirdi?

Onu izlerken, çenesini kolunun kıvrımına sıkıştırmış, yüz ifadesi rahatlamış ve uykunun eşiğindeyken, kalbi taşı ve onu duygulara boğdu. Onu seviyordu. Ona aşık ve onun için delicesine, geri dönülmez bir şekilde çaresizdi. Ona dokunmak neden yanlıştı?

Kafasının içindeki uyarıyı görmezden gelerek yan yattı ve yüzünü ona dönerek başını koluna yasladı. Diğer eliyle onun omzuna dokundu.

Göz kapakları titreyerek açıldı, sonra tekrar kapandı. "Mm?"

Parmaklarını adamın pazusundan aşağıya, sonra yukarıya ve boynunun dibine doğru kaydırıldı. Kulağı ona doğru kayd ama başka bir hareket yapmadı. Yavaşça, parmak uçlarının omzunda tekrar kaymasına izin verdi, ellerini onun üzerinde gezdirmek, tenini daha fazla keşfetmek istiyordu.

"Teşekkür ederim Shiro," diye fısıldadı. "Bunun benim için ne anlama geldiğini hayal bile edemezsin."

Gözlerini araladı. "Keşke daha fazlasını yapabilseydim."

Gözyaşlarını kırpıştırdı. Bugün ağlamayacaktı. Bu parlak günü kederle karartmayacaktı.

Sırt üstü yuvarlandı ve kollarını başının üzerine uzattı. "Şimdi ne yapmak istiyorsun?"

"Hmm." Düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. Bütün bir günü -ya da bütün bir yılı- sahilde oturup dalgaları izleyerek rahatlıkla geçirebilirdi. Su yüzmek için biraz fazla soğuktan ama kum çok sıcaktı. "Hadi kumdan bir kale yapalım."

"Kumdan kale mi?"

Onun kuşku ses tonuna gülerek ayağa fırladı ve kendisiyle gelmesi için el salladı. Suyun kenarında, kuru kumsalın dalgalara dönüştüğü yerde, nemli kumu bir yığın haline getirdi. Shiro onun yanına oturdu, izledi ve ara sıra etkileyici olmayan sonuçlarla yardım etmeye çalıştı. Özellikle büyük bir dalga gelip çabalarını silip süpürene kadar uğraştılar. Denemekten vazgeçerek, parmakları birbirine dolanmış bir şekilde sahilde bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladılar.

Esinti kesildi ve bulutlar ağır ağır tepemizde toplandı.

Çok yakında, çok yakında, batan güneş sonsuz ufka yaklaştı. Su kenarındaki kumların üzerinde onun yanında oturmuş, gökyüzünün turuncu ışıqla parlamasını izlerken, zamanın nasıl bu kadar çabuk geçtiğini anlamıyordu. Gün nereye gitmişti? Bitmesini istemiyordu. Sonsuza kadar burada onunla birlikte kalmak istiyordu. Sonsuzluk yeterince uzun olmazdı.

Kehribar rengi ışık ufuk çizgisini çizdi ve bulutların üzerinden geçerek onları altın ve kıızılın bin bir tonuna boyadı. Başını adamın omzuna yasladı ve kendini onun yanına sıkıştırdı. Adam bir kolunu kadının beline dolayarak onu kendine çekti. Kolsuz kosodunu giymiş ama açık bırakmıştı. Omzu yanağının altında sıcaktı, esinti soğurken hoş bir sıcaklıktı. Güneş ufka değene kadar alçaldı ve okyanus kobaltdan gece yarısı mavisine derinleşti, koyun ötesindeki adalar artık karanlık siluetlerdi. Hafif dalgaların sadece tepeleri turuncuya boyanmış ve suyun geri kalanı neredeyse siyahken, bir düzine metre ötede parlayan mavi bir ışık belirdi

Kıyıya.

Şaşkınlıkla kaskatı kesildi. "Ne-"

O sorusunu tamamlayamadan düzinelerce ışık daha belirdi ve dalgaların üzerinde zarifçe sallanmaya başladı.

"*Ayakashi*," diye mırıldandı Shiro. "Su perileri. Sadece gün batımında görülürler."

Katsuo'nun haftalar önce Shirayuri Tapınağı'nda ona gösterdiği bir avuç dolusu küçük yokaiyi hatırlayarak tanıdığı için nefesi kesildi. Daha fazla ışık belirdi, ta ki yüzün üzerinde parlayan sprite suyun üzerinde ateşböcekleri gibi uçuşup, güneş arkalarındaki ufukta yanarken birbirlerinin arasında dönüp durana kadar.

Emi onun yanına yaslanmış, ayakta dalgaların üzerinde dans ederken şaşkınlıktan nefesi kesilmişti. Güneş, canlı kehribar renginin son ve görkemli parıltısıyla gözden kayboldu. Ayakaşiler teker teker göz kırıp tıpkı güneş gibi kaybolurken, turuncu ışınlarının sonuncusu hâlâ karanlık ufku boyuyordu.

Sonunda sadece tek bir sprite kaldı. Suyun üzerinde salındı, sonra sahile doğru süzüldü ve onlardan birkaç metre uzakta durdu. Yüz hizasında asılı kalarak garip bir şekilde titreşti, sonra tekrar yükselmeden önce birkaç santim alçaldı.

Shiro da sessiz bir selamla başını salladı.

Ayakaşi tekrar titredi, sonra başının etrafında üç daire çizdi. Mavi bir ışık parıltısıyla suya geri döndü ve gözden kayboldu.

Karanlık okyanusun üzerine çökerken "Bu da neydi böyle?" diye sordu.

"Sanırım beni tanıdılar." Başını düşünceli bir şekilde eğdi. "En iyi tahminime göre, bu bir tür karşılamaydı. Bir 'hoş geldin' belki de?"

"Tekrar hoş geldin," diye tekrarladı neredeyse sessizce, Uzume'nin de ona aynı şeyi söylediğini hatırlıyordu. Yutkunabilmek için ağzını biraz nemlendirmesi gerekti. "Shiro, sana... sana Inari demeye başlamalı mıyım?"

Şimdi mi?"

Başını ona doğru çevirdi ama neredeyse tamamen karanlıkta yüz hatlarını seçemiyordu. Elini kaldırdı ve avucunun üzerinde küçük bir *kitsunebi* canlandı. Dönen kırmızı ve mavi ateş yüzünü değişen gölgelerle aydınlattı ama ifadesi gizemini korudu.

"Tercih eder miydin?" diye sordu usulca.

"I ..." Bakışlarını kaçırdı, onun bakışlarına karşılık veremedi.

"Bilmiyorum." "Bana bak, küçük miko."

Gözlerini tekrar onunkilere dikmeye zorladı.

"Bana baktığında," diye sordu, "kimi görüyorsun?"

"Ben ..." Dudağını ısırdı. "Bilmiyorum. Sadece... seni görüyorum."

"Aynen öyle. Ben neysem oyum. Bana verdiğin ismin bir önemi yok."

"Ama bazen..." Tereddüt etti. "Bazen çok farklı oluyorsun."

Bazen sen ..."

"Ben neysem oyum," diye tekrarladı. Parmaklarını onun kolunda gezdirdi.

"Emi, kamigakari olduğunda sen de farklı oluyorsun."

"Ben mi?"

"Kamigakari dik duramayacak kadar başı dönene kadar elbisesinin içinde dönmezdi, değil mi?" Ayılmadan önce kısa bir süre sırttı. "Rolünüz sizden ne talep ediyorsa onu yerine getirirsiniz ve bu da sizin kim olduğunuzun bir parçasıdır."

Sözlerini değerlendirirken onu inceledi. Inari, Shiro'nun yerini aldığı anda, farklı bir kişilik mi görüyordu? Yoksa farklı bir rol mü görüyordu?

-Bir Kunitsukami, güçlü bir lider? Onun Kunitsukami rolü kadının kamigakari rolünden farklı değil miydi?

"Ama Uzume sizin onun tanıdığı Inari'den tamamen farklı olduğunuzu söyledi..."

Yüzünü, görünmez bulutların arasında ilk birkaç yıldızın belirlediği karanlık gökyüzüne doğru eğdi. "Belki de onenju'dan önce, Kunitsukami'nin örtüsü olmadan kim olduğumu keşfetme şansım hiç olmadı. Kim olabileceğimi hiç öğrenemedim." Gözlerinin derinliklerinde içi boş bir hüznün titreşti ve sesi dalgalara karışana kadar yumuşadı. "Senin için o örtüyü giymek zorunda değilim."

Adam yukarı doğru bakarken nefes alıyor gibi görünmüyordu.

"Diğer her şeyi unutabilirim," diye mırıldandı, "yeter ki seninle kim olduğumu unutmayayım. Olmak istediğim kişi bu."

"Shiro..."

Gözleri onunkilere döndü, derinliklerinde keder ve özlem dolanıyordu. "Bunu kaybetmek istemiyorum. Sen benim ateşimsin, Emi. Sen benim sıcaklığımsın. Senden önce içimdeki alevler buz gibi soğuktu."

Kendisine verdiği söze rağmen gözyaşları yanaklarından süzüldü. "Shiro..." Elini kaldırdı, parmakları hafifçe titriyordu ve onun yanağına dokundu. "Keşke... Keşke yapabilsem..."

Parmak uçlarını dudaklarına değdirerek onu susturdu ve kadın bunun nedenini biliyordu. Farklı bir şey dilemek, asla yerine getirilemeyecek umutsuz arzularını paylaşmak onlara sadece acı getirecekti.

Elini onun yanağına bastırdı. Parmakları dudaklarından çenesine doğru kaydı ve eğilirken yüzünü yukarı kaldırdı. Ağzı onunkinin üzerine kapandı ama hemen ardından geri çekildi. Dokunuşu uzaklaştı ve başını çevirdi, elini havada asılı bıraktı, avuç içi soğuktu.

"Shiro..." diye fısıldadı, acıyla kıvranıyordu.

"Özür dilerim." Bakışlarını görünmeyen okyanusa sabitledi. "*Makoto no kokoro*'n riske atılamayacak kadar önemli. Eğer gündönümünde ölürsen..."

"I ..." Ona bunun önemli olmadığını söylemek istedi. Ona umursamadığını söylemek istedi. Ama yapamazdı, Amaterasu'nun yarın geceki başarılı inişine bu kadar çok şey bağlıyken olmazdı. İstirap dolu özlem vücudunun her zerresini sızlatıyordu. "Ben de özür dilerim. Yapmamalıydım..."

Ayağa kalktı ve ona elini uzattı. "Yumei bizi bekliyor olacak."

Onun elini tuttu ve kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi. Döndü, *kitsunebisinin* ışığı üzerinde titriyordu ve ondan uzaklaşarak çantalarına ve diğer eşyalarına doğru ilerledi.

"Shiro."

Durdu ve ona tekrar baktı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Her şey için teşekkür ederim."

Bir an için kımıldamadı. Sonra geri döndü ve onu kollarının arasına aldı, sıkıca sarıldı, yüzü saçlarına gömüldü. Sanki bir daha hiç ayrılmamak üzere ikisini birleştirebilecekmiş gibi tüm gücüyle ona sarıldı.

O daha hazır olmadan kolları gevşedi ve ona geri adım atmaktan başka seçenek bırakmadı. Çok geçmeden eşyalarını toplamışlardı. Ve sonra kumsaldan ayrılıp ormana doğru yürüyorlardı; Yumei onları kış kilitli tapınağa geri götürmek için geçitte bekliyor olacaktı.

Bu günün hiç bitmemesini dilemişti ama her şeyden çok, onun gözlerindeki örtülü acıyı, gittiğinde onu bekleyen yalnızlığın büyüyen gölgesini silebilmeyi dilemişti. Kalbini yeniden buzla mühürlemekle tehdit eden soğuk alevleri sonsuza dek kovabilmeyi diledi.

CHAPTER 23

W Emi sütünin kapısını açtığında Nanako'nun kendisini beklediğini görünce sadece biraz şaşırdı. Ancak daha çok şaşırdığı şey Nanako'nun her zamanki üniforması yerine yumuşak sarı bir kimono giydiğini gördü. Saçları başının üstünde toplanmış ve mor bir tokayla tutturulmuştu.

"Sonunda!" diye haykırdı miko, onun üzerine çullanarak. "Seni geç bırakacağını biliyordum. Acele et, hadi!"

"Hadi nereye?" Emi yorgun bir şekilde sordu.

"Temizlenmen gerek. Akşam yemeği otuz dakika sonra."

"Akşam yemeği mi?" Özlemle yatağına baktı. "Odamda yiyemez miyim?"

Nanako büyük boy plaj malzemeleri çantasını aldı ve bir kenara koydu.

"Öğleden sonra eğlendiniz mi?"

Emi dağınık düşüncelerini toparlamakta zorlandı. Soğuk, kar yüklü ormana dönmek güzel bir rüyadan uyanmak gibi gelmişti. Shiro'yu tapınak arazisinin kenarında öylece bırakmak canını olması gerekenden daha fazla yakmıştı.

Ama onun günü parlak, nefes kesici, güzellik ve mucizelerle doluydu. Hayatının en güzel günüydü. Omuzlarını dikleştirerek, güneşli okyanus koyunun huzuru güneşin sıcaklığı gibi içine yayılıp üzüntüsünü kovalarken genişçe gülümsedi.

"Harikaydı, Nanako. Şimdiye kadar gördüğün en güzel plaj! Su çok berraktı ve bir deniz kaplumbağası bile gördük."

Yeniden enerji kazanmış bir halde hızla yıkandı ve saçlarını taradı. Nanako elinde ince leylak rengi bir kimono ile banyoya koştu ve Emi'nin giyinmesine yardım etti. Birkaç dekoratif tarak kullanarak Emi'nin uzun saçlarını basit bir topuz haline getirdi ve yerine tutturdu.

"Korkarım tüm vaktimiz bu kadar. Hadi gidelim."

"Nereye gideceksin?" Emi, Nanako'yu koridora kadar takip ederek sordu. "Açıkçası daha fazla sürprizi kaldırabileceğimi sanmıyorum."

Nanako durakladı, sonra tekrar ona baktı. "Yarınki programını biliyor musun?"

Emi kaşlarını çattı. "Evet. Sabah Ateş Kutsama ayini, hemen ardından arınma töreni, ardından da öğlen saatlerinde arazide geçit töreni."

"Sonra günün geri kalanını tapınakta meditasyon yaparak ve gündönümü gecesine kadar kendini hazırlayarak geçiriyorsun."

Emi başını salladı, kaşları hâlâ çatıktı.

Nanako'nun ifadesi yumuşadı. "Yarın vedalaşmak için vaktiniz olmayacak."

Sözleri Emi'ye bir darbe gibi çarptı. Gündönümünün yakınlığını görmezden gelmeye o kadar kararlıydı ki kamigakari görevlerinin son gününü tüketeceğini fark etmemişti. Nanako rahatlatıcı bir kolla Emi'nin omuzlarına sarıldı ve onu harekete geçirdi.

"Bu bir veda yemeği değil," dedi Emi'yi bir köşeye yönlendirerek. "Ama senin için bir kutlama."

Koridorun sonunda, salondaki en büyük odanın kapıları kapalıydı ama seslerin mırıltısı ve lezzetli yemek kokuları içeriye sızıyordu. Nanako cesaret verici bir sıkmayla kolunu Emi'nin omuzlarından indirdi, kapılara doğru adım attı ve kapıları kaydırarak açtı.

İçeridekiler döndükçe ışık ve ses bir karşılama dalgası gibi odanın dışına yayıldı.

Sert ve otoriter Ishida, kannushi şapkası kafasında yamuk duran Fujimoto'nun yanında duruyordu. Tamaki ve Shion'daki ilk gününden beri Emi'nin eğitiminin bir parçası olan diğer birkaç miko da yakınlardaydı. Katsuo, genişçe sırtarak, yanındaki Minoru ile birlikte uzun ziyafet masasında oturuyordu.

Ancak odadaki yokai sayısı insanlardan çok daha fazlaydı. Sarutahiko, Uzume ve Susano geldikleri gibi güzel ve zarif kıyafetler giymişlerdi. Yumei, üç daitengu'su, Byakko ve Shijin arkadaşı ve yarım düzine Kunitsukami vasalıyla birlikte odanın geri kalanını dolduruyordu.

Ishida ona ilk ulaşan oldu ve masanın etrafında, kapının karşısındaki şeref köşesine kadar eşlik etti. Hâlâ sersemlemiş bir halde bir minder üzerine çöktü. Sesini toparlayamadan kapı tekrar açıldı.

Shiro eşikten içeri adımını attı. O da tazelenmiş ve değişmişti. Yeni beyaz kimonosu, koyu renk hakamasıyla kontrast oluşturacak şekilde kırmızı renkle vurgulanmıştı ve Yumei'nin hafızasında yedi yüz yıl önce onu giyerken gördüğü kıyafetlere her zamanki kolsuz kosodundan çok daha yakındı. Artık yetersiz giyinmemişti ve muhteşem görünüyordu.

"Kadınlardan daha yavaşsın, Inari," diye seslendi bir daitengu. "Saçın için çok mu uzun zaman harcadın?"

Shiro parmaklarını sürekli karıştırdığı beyaz saçlarının arasından geçirdi. "Tüylerini süslemekle geçirdiğin süre kadar değil."

Daitengu küçümseyerek homurdandı. Konuşma onun etrafında devam ederken,

Emi gözlerini Shiro'dan alamıyordu. Masanın etrafında dolaştı, Yumei ve Susano ile konuşmak için kısa bir süre durdu, sonra onun yanına oturdu.

Adamın kolunu şakacı bir şekilde çekiştirirdi. "Yeni kıyafetler mi?"

Uzun kumaş parçasına bakmak için bir kolunu kaldırdı. "Uzume onları... bir yerden üretti. Rahatsız edici derecede anaç."

Uzume güldü. "Geçmişte, Inari, kan, vahşet ve giysilere ait olmayan her türlü nahoş maddeyle kaplı olarak ortaya çıkmak gibi talihsiz bir alışkanlığın vardı. Senin için bir ya da iki yedek takım bulundurmak benim için en iyisiydi."

Miko'nun yemek tabaklarıyla gelmesi onu cevap vermekten alıkoydu. Akşam yemeği bol sohbetli, epeyce sataşmalı -çoğu Shiro ve yüksek sesli daitengu arasında- ve şaşırtıcı dozda eğlence ve kahkahanın olduğu şamatalı bir olaydı. Masalar toplanıp ilk içkiler doldurulduğunda, ziyafet konukları daha küçük gruplara ayrılmıştı.

Katsuo'ya plajda geçirdiği günü yorucu sayılabilecek ayrıntılarla anlattıktan sonra yanına oturan Katsuo bir an bile sıkıldığını belli etmese de, Emi bakışlarını odanın içinde dolaşırken buldu. Yakınlarda Shiro, soğukkanlı, kızıl saçlı Suzaku'nun önünde bağdaş kurmuş oturuyordu. Her ikisi de küçük ateş noktaları yaratmış ve bir tür beceri yarışmasında alevleri kontrol ediyorlardı. İki daitengu, üç vasal ve mavi saçlı Shijin birbirlerine bolca hırlama içeren bir içki oyunu oynuyordu. Görünüşe göre dişi Shijin kazanıyordu.

Odanın diğer ucunda Sarutahiko, Susano ve Byakko derin bir sohbe dalmışlardı. Yumei, daitengu'larından biri ve Soğuk'un karanlık, tedirgin edici Shijin'i Genbu ile oturuyordu. İnsanlar da bir araya toplanmıştı; Fujimoto yaşlı mikoya hareketli bir hikâye anlatırken, Minoru ve yemek servisi yapan genç bir kadın bir köşede birlikte oturuyordu. Ishida ev sahibi olarak gruptan gruba dolaşarak herkesin rahat etmesini sağlıyordu.

Onları izlerken gülümsemesine engel olamadı. Bir zamanlar kamigakari'nin gizli fedakârlığı olan şey artık özenli yalanların ardına gizlenmiyordu. Buradaki herkes onun kendileri için, bu dünya için ne yaptığını biliyor ve takdir ediyordu. Etrafında bu kadar çok insan varken, kendini yalnız hissedemezdi.

Uzume, kocasının yanındaki yerinden kalkarak Emi'nin yanında zarifçe diz çöktü. Katsuo, büyüleyici Kunitsukami'ye aval aval bakarak müsaade istedi.

"Nasılsın çocuğum?" Uzume, yere kadar uzanan saçlarının gevşek bir tutamını özenle örülmüş örgüsüne geri sokarak sordu. "Öğleden sonran keyifli miydi?"

"Harikaydı," diye yanıtladı Emi. "Hayatımda geçirdiğim en güzel gündü." "Peki ziyafetin tadını çıkarıyor musun?"

"Bu çok güzel. Çok fazla kişi geldi ..."

"Bunu kaçırmazdık." Uzume giderek daha da gürültülü hale gelen

gruplar. "Korkarım ki yokailer akşam yemeğinin en kibar konukları değiller. Bir savaştan önceki gece ziyafet vermek bir gelenektir, bu yüzden bu toplantının ikili bir amacı var."

"Herkes yarın gece için hazır mı?"

"Olabildiğimiz kadar hazırız." Uzume Emi'nin elini okşadı. "Üzülme çocuğum."

Bu işi bize bırakın ve güçlü yönlerinize odaklanın."

Kırılan camların sesi çeşitli konuşmaları böldü, ardından bir daitengu homurdanarak özür diledi ve kırdığı *saki* şişesinin parçalarını toplamaya başladı.

Başını sallayan Emi sıırttı. "Bu gece kesinlikle tapınak tarihine bir ilk olarak geçecek."

"İlkler en yaşlı yokailer için nadir deneyimlerdir, ancak bu bizim için de bir ilk. Daha önce hiç bir Amatsukami tapınağında ziyafet çekmemiştik." Acı acı gülümsedi. "Ve söylemeliyim ki, Tsuchi'de geçirdiğimiz iki yıldan sonra hoş bir değişiklik oldu."

"İki yıl," diye mırıldandı Emi, Uzume'nin boş geçen günlerin ardından, devrilmiş ağacın ve onun değerli şifa çiçeğinin yanında tek başına oturduğunu hayal ederek. "Nasıl oldu da delirmedin?"

"Zaman ölümsüzler için farklı geçer, çocuğum. Benim için sana görüldüğü kadar uzun değildi." Altın rengi gözleri Sarutahiko'ya kayd. "Ama sevgilimden ayrı kalmanın, onun düşmanın elinde olduğunu bilmenin zor olduğunu kabul ediyorum. Daha önce hiç böyle bir korku yaşamamıştım."

"Birbirinize olan sevginiz ilham verici," dedi Emi. "Bu kadar uzun zaman sonra bile birbirinizden hiç bıkmadınız mı?"

"O benim diğer yarım," diye yanıtladı Uzume basitçe. "O beni tamamlıyor. Ondan bıkmak hayatın kendisinden bıkmak olur."

Uzume'nin yumuşak sözlerini diğer konuşmalardan duyamamış olsa da Sarutahiko karısına baktı ve dikkatini Susano ve Byakko'ya vermeden önce hafifçe gülümsedi.

Emi dudağını ısır. "Uzume, bir iyilik isteyebilir miyim?" "Elbette çocuğum."

"Ben ... Gündönümünden sonra, Shi-Inari'ye göz kulak olur musun? Onun iyi olduğundan emin olur musun? Ve... ve yalnız olmadığından?"

"Onun için elimden geleni yapacağım, çocuğum."

Emi gizlice gözlerini sildi. "Özür dilerim. Daha önemli şeylere odaklanmalıydım."

"Daha önemli ne olabilir ki?" Uzume Emi'nin yanağına dokundu, nazik ve anaç bir jestti bu. "Sevgini kalbine sımsıkı bastır çocuğum ve yarın gece bu senin gücün olsun."

Uzume ayağa kalkıp kocasına doğru süzülürken Emi gözlerini kırıştırdı ve konuşmadı.

Shiro belirdi, kafası karışık düşüncelerini böldü ve onu ayağa kaldırdı. Onu yokailerin ortasına fırlattı ve yokai'lerle tanıştırdı.

bilmiyordu. Shiro onlarla şakalaşıp dalga geçerken o herkesle konuştu. Her nasılsa, o ve Katsuo daitengu ile bir tur içki içme oyunu oynadılar. Mavi saçlı Shijin, Seiryu, Emi'nin kazanmasına yardım etti ve huysuz daitengu ve Katsuo ödül olarak içkilerini geri atarken o güldü.

Akşam bir sohbet kasırgası içinde geçti ve bu kadar çok sert yokai savaşılarından hayal edebileceğinden daha fazla kahkaha attı. Kimse gündönümünden bahsetmedi. Kimse yaklaşmakta olan ve hiç şüphesiz bazılarının hatta hepsinin hayatına mal olacak savaştan bahsetmedi. Kimse ölümünün bu kadar yaklaştığından bahsetmedi.

Nanako haklıydı. Bu bir veda yemeği değildi. Bu bir kutlama, bir saygı duruşu ve gündönümü gecesinde uğruna savaşacakları ve ölecekleri her şeyin bir hatırlatmasıydı.

S Emi yatak odasının kapısını kapatıp arkasına yaslandı. Sessizlik hoştu ama gürültülü ziyafet salonunda geçen onca zamandan sonra nedense boştu.

Yookai muhtemelen daha saatlerce içip şakalaşacaktı ama onun biraz huzura, sessizliğe ve uykuya ihtiyacı vardı. Şiltesi çoktan kurulmuştu ve çift kişilik şilte battaniye ve yastıklarla doluydu.

Saçındaki tokaları çıkarıp sırtından aşağı dökülmesine izin verirken, bitişikteki özel banyoya doğru döndü, ancak şiltesinin ayağında duran bir nesneyi görünce durakladı.

Odayı geçerek küçük ahşap kutunun önünde diz çöktü ve üst kısmına hafifçe dokundu. Onun hatıra kutusuydu. Nanako'nun, içindekileri Shirayuri'deki yatak odasına dağılmış halde bulduktan sonra onu attığını düşünmüştü.

Mandalı açarak kapağı kaldırdı. İçinde tüm hazineleri özenle dizilmişti: taşlar, tüyler, çam kozalakları, kurutulmuş yapraklar ve çiçekler. Her biri kamigakari olarak geçirdiği yıllardan en sevdiği deneyimin anısını taşıyordu. Kutunun üzerine eğilip duygularının gelgitine karşı iç yanağını ısırırken, koleksiyondan bir deri parçası görüldü.

Kutuya uzanarak günlüğünü alttan yavaşça kaydırıp ve deri kapağını avuçlarının içinde sıktı. Onu haftalar önce Shirayuri'de unutmuştu.

Günlüğü açarak, düzgün el yazısıyla yazılmış sayısız sayfayı çevirdi. Kitaptaki son bölüme ulaştığında, parlak siyah bir tüy yerinden düşerek kucağına doğru çırpındı. Bir tilki olarak Shiro ile ilk karşılaşmasından sonra onu ormandan almıştı. O gece onun için çok şey değişmişti.

Tüyü koleksiyonunun geri kalanıyla birlikte kutuya koyarak, en son yazıyı açtığı günlüğüne dokundu. Yazıları yüzlerce sayfayı dolduruyordu.

Sayfalar doluydu ama hayatının en heyecan verici, en dönüştürücü deneyimleri eksikti.

Kalemini kutudan aldı, yeni bir sayfa açtı ve en üste "19 Aralık" yazdı. Kalemi ilk satırda ilerleyerek son yazısının açılış sözcüklerini yazdı.

Yarın bu dünyadaki son günüm. Korkmuyorum.

Son dört kelimeyi tekrar okudu ve bunların doğru olduğunu fark etti. Korkmuyordu. Pek çok şey hissediyordu ama korku artık bunların arasında değildi.

Kalemini tekrar kâğıda bastırdı ve ciddiyetle yazmaya başladı. Kelimeler daha hızlı ve daha hızlı geliyordu, ateşli bir ihtiyaç onu sayfayı doldurmaya itiyordu, sonra bir sonrakini, sonra bir sonrakini. Shiro'yla tanıştığından beri olan her şeyi, hatırlayabildiği her anı, her kelimeyi, yaşadığı her düşüncüyü ve duyguyu karaladı. Hiçbir şeyi saklamadı.

Dakikalar bir saate dönüştü ve eli kramp girdiğinde ve kolu ağrıdığına bile durmadı. Az önce katıldığı ziyafeti anlatmayı bitirene kadar durmadı.

Kalemi yere bırakarak parmağını Uzume'nin sözlerinin altına kaydırды. *Bu senin gücün olsun.* Bu sözler onu şok etmişti. Shiro'ya olan aşkı onun en büyük zayıflığı, haftalardır gücünü ve saflığını baltalayan çatışma değil miydi?

Dudaklarını büzerek, Tsukiyomi'nin tutsağı olarak geçirdiği zamanın tasvirini bulana kadar sayfaları ardı ardına çevirdi. Sayfayı gözden geçirdi.

"Saflık saf niyetten, kişinin seçimlerine olan inanç ve güveninden doğar. Kişi inançla hareket ettiğinde ki'si saf ve güçlü olacaktır ve bu, kamigakari, tüm gücün kaynağıdır."

El yazısına, aceleyle karaladığı kelimelere baktı ve zihninde Shiro'nun karlı bahçede, elinde tahta asayla durduğunu gördü.

Özür dilerim, diye mırıldandı, acı gözlerini karartmıştı. *Böyle hissettiğini fark etmemiştim.*

Gücün ve saflığın kaynağı inançtı, ne yiyeceği ya da erkeklerin ona dokunup dokunmayacağıyla ilgili keyfi kurallar değil. Bunlar, gerçek dünya onu asla sınamasın diye tapınakların onu içine kapattığı duvarlardı.

Yine de, tüm bu zaman boyunca, tapınakların ona aştığı saflık tanımına bağlı kalmıştı. Ve Shiro'yu sevmeyi seçmiş olmasına rağmen - Orochi ile savaşlarından sonraki gece onu öptüğünde bu seçimi yapmıştı

-Kendini tutuyordu. Ona karşı hisleri, geleceğin onlar için ne getireceği konusundaki belirsizliği ve en önemlisi Amaterasu'ya karşı görevinde ve kamigakari olarak kaderinde başarısız olacağı korkusu arasında kalmıştı.

Ki'sini zayıflatan şey Shiro'yu sevmek değildi. Onu sevme konusundaki çatışması, şüpheleri ve korkularıydı. Eğer onu tereddütsüz sevseydi, aralarındaki yakınlık *makoto no kokoro* için hiçbir risk teşkil etmezdi.

Ve o gece bahçede ondan uzaklaşmasının nedeni de buydu. Çünkü ona karşı hissettiği mutlak bağlılığı gerçekten paylaşmış olsaydı, saflığı konusunda endişe duymayacağını biliyordu.

Böylece geri çekilmiş ve onu şüphe duymadığı tek şeyle baş başa bırakmıştı: görevine olan bağlılığı.

Ama o bir kamigakari olmakla başlayıp bitmedi. Daha fazlası olduğunu keşfetmesine yardım etmişti.

Kararlılık içini yaktı. Son pasajının sonuna geri dönerek sayfanın altına bir şey daha ekledi.

Gerçek makoto no kokoro'yu bulmak için bir kami ile uyum içinde olmanıza gerek yoktur. Kendinizle uyum içinde olmanız gerekir.

Sonra kitabı kapatıp hatıra kutusunun üstüne attı ve ayağa fırladı. Dolaptan bir çift sandalet kaparak kapısına doğru döndü, sonra başını iki yana salladı. Ziyafet muhtemelen bitmişti ve birinin onu görme riski çok büyüktü. Bunun yerine pencereye doğru koştu ve panelleri kaydırarak açtı. Soğuk hava içeri girerek tenini ürpertti.

Ayaklarını sandaletlerinin içine sokup pervaza tırmanırken nefesi sis gibi pufluyordu. Kenarda dengede durarak, şaşırtıcı derecede aşağıda olan yere baktı ve atlamaya hazırlandı.

"Ne yapıyorsun, küçük miko?"

Şaşkınlıkla irkildi ve neredeyse pencereden düşüyordu. Çerçeveyi tutarak yukarı baktı.

Shiro saçığın üzerinden eğildi, kaşları soru sorar gibiydi.

"Orada ne yapıyorsun?" diye kekeledi, kalbi hâlâ korkudan küt küt atıyordu.

Çatıda rahatça çömelmiş, biraz daha uzağa eğilmişti. "Odanı koruyorum."

"Ne?"

"Seni korumasız bırakacağımızı düşünmedin, değil mi?" "*Siz-neden-biz* kimiz?"

"Şey, bu bir grup kararıydı ama nöbet tutan bendim." Yüzünü buruşturdu.

"Susano'nun da nazikçe belirttiği gibi, toplayacak vasalım ya da savaşçım yok."

"Neden bana söylemedin?"

"Meşguldün." Omuz silkti, sonra tünediği yerden onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Peki... tam olarak ne yapıyorsun?"

Öfkelendi. "Ben de seni aramaya çıkmak üzereydim." "Beni mi? Neden?"

Tekrar içeri tırmandı ve sandaletlerini tekmeledi. "Buraya gel."

Saçaktan aşağı salındı ve pervazın üzerine çömelip zengin süti inceledi.

"Gecenin bu saatinde beni odana davet ediyorsun, küçük miko." Hınzır gülümsemesi çiçek açtı. "Birine yanlış bir izlenim verebilirsin."

Yanakları kızardı ama adam odaya girene kadar onun kolunu çekiştirirken önerisi onu etkilememiş gibi davrandı. Hâlâ ziyafetten kalma abartılı kıyafetlerini giyiyordu, uzun kolları etrafından akıyor ve pürüzsüz zarafetini vurguluyordu. Soğuğu engellemek için aceleyle pencereyi kapattı.

Duvar köşesindeki boyalı bir parşömeni incelemek için durduğunda, "Süslü," diye yorum yaptı. "Yani bunlar Amaterasu'nun odaları mı?"

Başını salladı, içinde bir endişe uçuşurken ellerini birbirine doladı. Adamın odasının hemen dışında olduğunu fark etmediğinden, söylemek istediklerini planlamak için biraz vakti olmasını bekliyordu. Ama hazır değildi.

Merakla inceleyerek süitte dolaştı. Yatağının ayak ucunda, yıpranmış deri günlüğünün düz ahşap kutunun üzerinde durduğu yerde durduğunda, kitabın içine bakmaya kalkışması ihtimaline karşı aceleyle ona katıldı.

Başını ona doğru eğdi. "Seni rahatsız eden ne, küçük miko?" "Hiçbir şey," diye cevap verdi otomatik olarak.

"Hmm. Yalan söylediğinde anladığımı sana daha önce de söylemiştim."

Yüzünü buruşturdu. "Sana bir şey söylemem gerekiyor ve yarın buna fırsatım olacağını sanmıyorum."

Çenesi gerildi ama sesi yumuşaktı. "Hayır, muhtemelen değil."

Şiltelinin kenarına, hatıra kutusunun yanına oturdu. Adam bir süre onu izledi, sonra o da oturdu, kutu ikisinin arasındaydı.

Obi'sinin kenarıyla oynadı. "Bilmiyorum... Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum..."

"Sadece söyle," dedi, onun rahatsızlığı karşısında eğlenerek.

Kafasında kelimeler birikti ama hiçbirisi ağzına ulaşmadı. Ve bakışlarındaki sorularla, ruhunun tam içine bakma şekliyle, sesini hiç bulamadı.

"Gözlerini kapat," dedi aniden. "Ne?"

"Gözlerini kapat."

"Bana bir şey söylemek istediğini sanıyordum."

"İstiyorum ama sen bana öyle bakarken yapamıyorum."

"Ne gibi?"

Ona sert bir bakış attı. "Sadece yap."

Gözlerini tavana doğru çevirdi, sonra itaatkâr bir şekilde kapattı. Hatıra kutusunu yere bırakarak düşüncelerini toplamak için daha yakına kaydı. Kulağı ona doğru döndü ve hareketlerini izledi.

"Tapınaklar," diye duraksayarak başladı. "Tapınaklar bana kamilerin her zaman doğru ve saf olduğunu, yokailerin ise bozguncu ve tehlikeli olduğunu öğretti. Ama artık buna inanmıyorum."

Tek tepkisi kaşlarını kırıştırmak oldu.

"Tapınaklar bana aşkın saflığını bozacağını ve erkeklerin *makoto no kokoro*'mu bozmadan bana dokunamayacağını öğretti. Artık buna da inanmıyorum."

Adamın gözleri fıldır fıldır açıldı. Bakışları kırılğan soğukkanlılığını dağıtmadan önce aceleyle ellerini yüzüne götürdü.

"Bırak da bitireyim." Derin bir nefes aldı ve ellerini yüzünün üzerinde tuttu. "Tapınaklar bana görevimin sorgusuz sualsiz itaat etmek ve benden ne istenirse feda etmek olduğunu öğretti. Bana kamigakari olduğumu ve başka bir şey olmadığını öğrettiler. Yapabileceğim tek şeyin bir kamigakari olduğunu sanıyordum... olabileceğim tek şeyin."

Doğru sözcükleri bulmak için çırpındı. Artık anladığını ona nasıl söyleyecekti? Niyet olmadan -inanç ya da bağlılık olmadan- o bir hiçti. Sadece kamigakari olmaya olan inancı değil, kendine *olan* inancı da.

Ve onun sevgisinde.

Öne doğru eğildi ve dudaklarını nazikçe onunkilere değdirdi. Adamın sessiz soluması kadının içinde bir kıvılcım yarattı. Geri çekilerek ellerini indirdi.

Parlak yakut onu yakaladı, içine çekti, boğdu. Gölgeler ve ışık bakışlarının içinde dönüp duruyordu. Parmakları kızın yanağında gezindi, bir tutam saçını okşadı.

"Özür dilerim." Adamın bileğini kavradı ve elini yüzüne doğru tuttu. "Bunu fark etmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

"Neyin farkına varmak?" Soru sessiz ve gergindi.

"Hiçbir şeyden seni sevmekten emin olduğum kadar emin olmadığımı."

Gözleri büyüdü, duyguları yüz hatlarını sıkılaştırdı. Sonra eli gevşedi, başparmağı kızın yanağını okşadı ve belli belirsiz gülümsemesi şefkatle acıyı harmanladı.

"Sonunda seni bulduğuma göre, neden seni kaybetmek zorundayım?" Adamın işkencesi kadının kalbini parçaladı. "Sahip olduğum her içgüdü seni korumamı, seni kurtarmamı gerektiriyor. Ama yapamıyorum. Bunu durduramam."

Sertçe yutkundu. "Beni kurtarmana gerek yok, Shiro. Bu kaderi ben seçtim.

Artık kendi yolumda yürüyorum. Bana bir fark yaratmayacaksa hayatımdan vazgeçmememi söylemiştin ve o zaman geldi."

Gözlerini kapattı, acı hâlâ yüz hatlarını kaplıyordu. "Yaptığımız bu çiftin tartışmasız bencil yarısı benim, küçük miko."

"Keşke sonsuza dek yaşayabilseydim de seni asla terk etmek zorunda kalmasaydım. Keşke o kumsalda hiçbir şey için endişelenmeden binlerce yıl geçirebilseydik." Onun yüzüne dokunarak bakışlarını tekrar kendi yüzüne çevirdi. "Eğer ben senin ateşinsem, sen de benim ışığımsın."

Gözleri kızın içini yakıyor, onu yutuyordu. Sonra eli kızın boynunun arkasına dolandı ve ağzını kendi ağzına çekti.

Dudakları onunkileri ezdi, şiddetli ve talepkâr. Nazik değildi. Dikkatli değildi. Bunun yerine, sanki hayatı buna bağılıymış gibi öptü onu. Kız daha ne olduğunu anlamadan kolları adamın boynuna dolandı ve aynı çılgınca aceleyle onu öptü.

Ellerini adamın saçlarında kavuşturarak dudaklarını onun dili için ayırdı. Adam öpücüğü derinleştirdiğinde, kadının ortasına bir sıcaklık yayıldı. Parmakları boynunun kenarlarından omuzlarına doğru kayarken, ağzı hâlâ onunkinde kilitliydi. Onu kendine doğru sertçe çekerek döndü ve yatağın üzerine itti. Adam onun üzerine indiğinde nefesi kesildi, adamın ağırlığı onu battaniyeye bastırıyordu.

Oda dönmeye başladığında, ağzını onunkinden ayırdı ve nefes nefese kaldı. Adam anında onun çenesini kavradı, dudakları kulağına kadar uzandı ve sonra boynunun kenarından geçti. Sivri köpek dişleri tenini sıyırdı ve kadın tepeden tırnağa titredi.

"Shiro," diye nefes aldı.

Geri çekildi ve dik durdu. Kadın onun altında yatarken kalçalarının üzerine oturdu ve sırlı, kavurucu gözlerle ona baktı.

"Emi." Adı yarı inilti, yarı hırıltıydı. Tekrar eğildi ve dirseklerini başının iki yanına dayadı. Ağzı tekrar onunkini yakaladı, aç ve çaresizlikle kenarlı. "Sen... Emi, kendini bana teslim edecek misin?"

İçini yakan ateş kanını lav haline getirdi. Düşünmesine gerek yoktu. Cevabını bir an bile düşünmek zorunda kalmadı.

Parmaklarını onun saçlarına doladı. "Evet. Ben seninim."

Derin bir nefes aldı, içindeki gerginlik serbest kaldı. Ve sonra onu tekrar öpmeye başladı. Dudakları ve dili, kızın merkezinde sıvı bir sıcaklık birikene kadar kızinkiyle oynadı. Arkasındaki obi'nin düğümünü buldu ve kumaşın uzunluğunu ortasına sarılmış halde bırakarak çekti. Ağzı çenesine kayd ve boğazından aşağıya, köprücük kemiklerinin arasına kadar öptüğünde başını geriye doğru eğdi. Aynı anda parmakları boynunun yan tarafına kayd ve kimonosunun yakasını yakaladı.

Adam ipeği kenara çekerek kadının omzunu ortaya çıkardı ve kadın serin havanın dokunuşuyla ürperdi. Sonra ağzı omzunda gezindi, elleri

Kimonosunun üzerinde geziniyor, kumaşın katmanları arasından onunla alay ediyordu. Teni yanıyordu. Onun dokunuşuna, teninin onunkine değmesine duyduğu ihtiyaç onu bunaltıyordu.

Parmaklarını adamın saçlarında gezdirdi, sonra vücutlarının arasına uzandı ve kosodunun altından çekerek hakamasından ayırdı. Gömlek açıldığında, ellerini adamın karnının esneyen kıvrımlarında ve göğsünde gezdirdi.

Doğrulup kosodunu çıkardı ve bir kenara attı. Odanın karşısındaki lambadan gelen yumuşak altın rengi ışık, vücudunun kıvrımlarını ve kas düzlemlerini vurgulayarak baştan çıkarıcı gölgeler oluşturdu. Obi'sini çözüp kimonosunu sadece belindeki ince bir kumaş bağla bağlı bırakırken gözleri onu içine çekti.

Kendini onun üzerine indirdi ve ağzı yine onunkini buldu, açlığı daha da şiddetlendi. Parmakları belindeki son bağı da kopararak fiyongu çözdü ve kimonosu etrafında gevşerken keskin bir nefes aldı. Sonra adam kumaşı kaydırarak açtı ve elleri teninde, vücudunun hatlarını izliyordu. Kadın inledi, adamın dokunuşu onu tahrik ediyor, keşfediyor, nefesini kesen noktaları buluyordu.

Parmakları kalçalarında, belinde, göğsünde gezindi, sonra sanki her santimini ezberlemiş gibi tekrar aşağı indi. Ve onu öptü, ağzı sıcak ve aç, her zaman daha fazlasını talep ediyordu. Karşı konulmaz bir arzu kadının çekirdeğinin derinliklerine işlerken, kadın da onu aynı hararetle öptü.

Adam kimonosunu tamamen çekip çıkardığında konuşmadı. Vücudunu onunkine bastırıldığında, öpücüğü ve dokunuşu vahşileştiğinde, parmaklarını onun omuzlarına gömdüğünde, sözsüz bir şekilde daha fazlasını talep ettiğinde düşünemedi. Ve artık tenlerini ayıran hiçbir giysi kalmadığında, bacaklarını beline doladığında, iki yerine tek olduklarında ve onun içinde hareket ettiğinde hiç nefes alamadı. Zevk, ihtiyaç ve umutsuz aşk bedenini ve ruhunu sararken, parçalanana kadar ona sıkıca sarılabildi.

Daha sonra kollarında titreyerek yattı, vücudu gevşekti ve göğsü kabarıyordu. Ve o hâlâ zevk dalgaları üzerinde yüzerken, adam tekrar başladı. Bu kez onu yumuşak, yavaş bir tutkuyla öptü. Bu kez ağzı telaşsız, baştan çıkarıcı bir hassasiyetle teninin tadına baktı. Bu kez elleri, kız onun dokunuşu altında zevkten titreyip adını inleyene kadar narin, alaycı bir sabırla dolaştı.

Sonunda, adamın üzerlerine çektiği battaniyelerin altında sessizce uzandıklarında, kadın ona sadece sarılabildi, bitkin ama mutluluk içinde koza gibiydi. Daha mükemmel bir an hayal edemezdi. Adamın parmakları kadının sırtında gezinirken, kalbi kulağının dibinde atarken ona sıkıca sarıldı.

Göz kapakları çok ağırdı. Birkaç saat içinde güneş doğacak, son günü başlayacak ve onunla geçireceği zaman sona erecekti. Kız kıpırdandı ve adam kollarını onun etrafında sıkarak onu sıcaklığıyla sardı. Kalan zamanlarının tek bir anını bile kaçırmak istemiyordu.

"Seni sonsuza dek saklayabilirdim, küçük miko." Sözlere yumuşaktı, neredeyse sessizdi. "Zamanın gelgitleri bizi nereye sürüklerse sürüklesin seni yanımda götürürdüm ve seni sonuna kadar severdim."

Kıpırdandı, farkına varmadan uykunun sınırına doğru kaymıştı. Kalbi acıyordu, aşk hüznle karışıp aşkın başka bir tonuna dönüşüyordu.

Dudakları kızın kulağını okşadı. "Yarın ne getirirse getirsin, bunu unutma Emi."

İçini garip bir endişe kapladı. "Unutmayacağım." "Söz veriyor musun?"

Ona daha da yakın olma ihtiyacıyla çenesinin altına sokuldu. "Evet, söz veriyorum."

Yüzünü onun saçlarına bastırdı. Kollarında sıkıca tutulmuş, sıcak ve bitkin, sırtındaki hafif dokunuşu gerginliğini yatıştırırken, tutunmak için savaştı. Ama çok geçmeden uyku onu ele geçirdi ve ölümlü hayatında son kez rüyalara daldı.

CHAPTER 24

TEmi'nin son gününün sabahı açık ve güzel bir şekilde doğdu. Güneş pırıl pırıl parlıyordu, gökyüzü sonsuz mavilikteydi, hava serin ve berraktı.

Tahtırevanın minderine diz çökmüş olan Emi sabırla bekledi. Dört direkli ve düz çatılı karmaşık ahşap platform yerde duruyordu ve etrafı yakışıklı, uyumlu uniformalar giymiş beş sohei tarafından çevrilmişti. Birkaç dakika içinde tapınak arazisinde geçit töreni başlayacaktı.

O sabah Shiro'nun kulağına fısıldayarak insanların odaya doğru geldiğini ve gitmesi gerektiğini söylemesiyle uyanmıştı. Uykulu bir şekilde gözlerini açtığında Shiro'nun giyinik olduğunu görmüş, hızlı bir veda öpücüğü kondurmuş, tilkiye dönüşmüş ve kürkünün üzerinde titreyen ateşle duvara doğru atlamıştı. Üç miko kapısına vurup onu uyandırmak için aceleyle içeri girmeden önce, sahip olduğunu unuttuğu bir sihirle panelin içinden zar zor gözden kaybolmuştu.

Onun yokluğu içini sızlatmıştı ama bunun üzerinde duracak pek vakti olmamıştı. Sabahı tapınaktaki Ateş Kutsama töreniyle başlamış, ardından gün dönümü için hazırlıklar başlamıştı - kannuşi kutsamaları, uyum ve barış ayinleri. Tapınak alanının doğu köşesindeki küçük şelaleye gitmiş ve buz gibi akan suyun altında durarak bedenini arındırma ayini yapmıştı.

Sabah çok hızlı geçmişti ve sonra menekşe rengi ipekten kat kat giyinmişti, kimonosunun üzerinde kötülüğe karşı koruyucu ejderhalar vardı ve saçları eski imparatoriçelerin tarzına uygun olarak gevşek bir şekilde sırtından aşağı dökülüyordu. Cildini solgunlaştırmak için yüzüne beyaz pudra serpilmiş, gözlerine ve yanaklarına yapılan hafif makyaj dokunuşları kontrast yaratmış ve yüz hatlarını vurgulamıştı.

Şimdi tahtırevanda oturuyordu, perdeler geriye çekilmişti ve çatı onu öğleden sonra güneşinden koruyordu. Etrafında sohei ve kannuşiler törenin başlamasını bekliyordu. İbadet salonuna doğru ilerleyen alaya diğerleri de katılacaktı.

Diğerleri etrafında mırıldanırken, bugün bu kadar sakin olmasının garip olduğunu düşündü. Haftalardır onu rahatsız eden çatışma iz bırakmadan yok olmuştu ve Shiro'yla geçirdiği geceden sonra kalbinde gizli bir mutluluk bulutu vardı. Bu sessiz mutluluğu yakınında tutacak ve şu andan son anına kadar içinde taşıyacak, hiçbir şeyin onu rahatsız etmesine izin vermeyecekti.

Seni sonuna kadar sevebilirdim.

Ne olursa olsun, aşkları asla kaybolamaz, asla geri alınamazdı. Tek üzüntüsü onu geride bırakmak, kaybının zaten ona verdiği eziyeti görmüşken onu yalnız bırakmaktı.

"Daha fazla bekleyemeyiz," dedi bir kannuşi alçak ve sert bir sesle tahtirevanının yanında bekleyen sohei'ye.

"Birazdan burada olur. Ona beş dakika daha verebilir miyiz?"

Kannushi resmi şapkasını düzelterek, "On dakika önce başlamamız gerekiyordu," dedi. "Yapmak zorundayız-"

"Ben buradayım!" Katsuo'nun çağrısı diğer konuşmaları böldü. Patikayı koşarak geçti ve tahtirevanının yanında durdu, bir elini yanına bastırdı. "Özür dilerim. Bana bir dakika verin."

"Otuz saniyeniz var," dedi kannuşi onaylamayarak.

Emi onun yüzünü görebilmek için tahtirevandandan dışarı eğildi. Özenle hazırlanmış menekşe rengi üniforması tahtirevanı kaldırmak için bekleyen diğer beş sohei ile uyumluydu.

"Katsuo, neyin var?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Hiçbir şey." Boğazını temizledi. "Ben... zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

Biraz daha eğildi ve ona sert bir bakış attı. "Katsuo."

Onun yanına çömeldi. "Yookai kampında bir tür kargaşa vardı. Ne olduğunu öğrenmeye gittim ama bana hiçbir şey söylemediler."

"Izanami'yi buldular mı?" diye nefes nefese kaldı. "Savaş başladı mı?"

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Inari'nin tek söylediği 'bir yolunu bulacakları'." Kızın sinirleri diken diken olmuştu. "Neyi çözecekler?"

"Bilmiyorum. Kamptaki yokailerin yarısı kayıptı, sanırım her neyse onunla uğraşıyorlar." Çaresizce omuz silkti.

"Pekâlâ," diye seslendi kannuşi. "Başlama zamanı!"

Katsuo zorla gülümsedi. "Endişelenme, Emi. Her ne ise, Kunitsukami bunun üstesinden gelebilir. Sadece günün geri kalanını atlatmanı sağlayalım."

Yerine geçmek için ayağa kalktığı anda, dikkatle nefes verdi. Katsuo haklıydı. Her ne olduyorsa, her ne oluyorsa, bununla başa çıkması için Kunitsukami'ye güvenmek zorundaydı. Yerine getirmesi gereken kendi rolü vardı.

Öndeki kannuşi bir emir verdi ve Katsuo ile diğer beş sohei tahtirevanın direklerinden tutarak onu yukarı kaldırdı. Direkleri omuzlarına yerleştirirken bir köşe direğini tuttu. Davullar çalmaya başlayınca soheiler ilerlemeye başladı ve parlak ve süslü giysiler içindeki sohei ve mikolardan oluşan alayın geri kalanı kusursuz bir şekilde yaklaştı

senkronizasyon.

Başı dik, yüzü bir *noh* maskesi kadar ifadesiz, sakın sakın bakarken tapınak alanı yavaşça geçti. Amatsukami temsilcilerinin önündeki alaya katıldığını fark etmedi bile; iki kannushi ve bir miko, sekiz gün önce gördüğü aynı renkli cübbeleri ve maskeleri giymişti. Tahtirevanın arkasında Kunitsukami temsilcileri de yürüyüşe katılmış olacaktı ama dönüp bakmadı. Bu uygunsuz olurdu.

Alanda ilerledikçe seyirci kalabalığı daha da yoğunlaştı ama bunlar sıradan ziyaretçiler değildi. Yüz yıldır ilk kez bir kamigakari gündönümü törenini tamamlayacak ve Amaterasu Takamahara'dan inerek ölümlülerin dünyasında dolaşacaktı. Uzun zamandır beklenen bu güne tanıklık etmek için ülkenin dört bir yanından hizmetkârları Shion'a gelmişti. Kannuşi, sohei ve her yaştan miko, bazıları eğitime başlayacak yaşta, bazıları ise çoktan emekli olmuş, kamigakari'nin geçişini vakur bir ciddiyetle izliyordu.

Yine de, garip bir şekilde, fısıltılar geçit törenini takip etti ve o geçtikten sonra sesler sessiz bir şaşkınlıkla yükseldi. Bu geçit töreni bir neşe ya da şenlik töreni değildi ve mümkün olduğunca sessizlik içinde yapılmalıydı. Şaşkınlığını bir kenara bıraktı ve sakinliğini korumaya odaklandı.

Kortej, arazinin içinden geçen ana caddeye ulaştı. İleride, yüksek ladin ağaçlarının çerçevelediği büyük tapınak bekliyordu. Avlu Amaterasu'nun hizmetkârlarıyla ağzına kadar dolmuş, sadece ortadaki boş yol kalmıştı. Bir hafta önceki shikigami saldırısı sırasında kırılan kaldırım taşları temizlenmiş ve aradaki boşluklar kumla doldurularak bugünkü geçit törenine uygun hale getirilmişti.

Davulların derin gümbürtüsü eşliğinde yürüyen taşıyıcıları tahtirevanı tapınağa doğru taşıdı. Kendisinden önce gelen kannuşi ve sohei iki yana ayrılarak durdu, böylece avluya sadece üç Amatsukami temsilcisi ve tahtirevan girdi. Alayın ikinci yarısından sadece dört Kunitsukami temsilcisi onlara eşlik edecekti.

Yalnız bir ihtişam içinde, üç Amatsukami temsilcisi ilerlemeye devam ederken, tapınağın ilk basamağından bir düzine adım ötede durdular. Basamakları çıktılar ve geniş kapıların yanında durdular. Sohei tahtirevanı dikkatlice indirdi.

Oturduğu yerden kalkan Emi, elini Katsuo'nun omzuna koydu ve kaldırım taşlarına adımını atarken hafifçe sıktı. Tüm gözler onun üzerindeyken yapabileceği tek vedalaşma buydu. Seyirciler arasında yine tuhaf, sessiz fısıltılar dolaşıyordu.

Yavaş bir adım attı, sonra durakladı. Neden öyle baktığından, onu adabı bozmaya ve başını çevirmeye iten şeyin ne olduğundan emin değildi. Avlunun kenarında, insan kalabalığının ötesinde, gösteriler için sahne vardı ve

Çatının ön saçağı boyunca bir düzine parlak siyah kuş tünemişti.

Ortalarında da gümüş gözlü bir kuzgun onu izliyordu.

Kız onun bakışlarıyla karşılaştığında, adam başını eğdi. Diğer on iki kuş da hep birlikte eğildi.

Formunu tamamen bozamayınca, tekrar tapınağa dönmeden önce sadece çenesini hafifçe sallayabildi. Soğukkanlılığını sağlamlaştırmak için birkaç derin nefes alması gerekti. Yumei'nin, daitengu'sunun ve diğer tüm yokai'lerin son hazırlıklarıyla meşgul olmasını bekliyordu - ya da o kargaşa her neyle ilgiliyse - ama o saygılarını sunmaya gelmişti.

Bir nefes daha alarak merdivenlere doğru ilerledi. Izanagi'yi temsil eden soluk maskeli ve parlak sarı cübbeli kannushi kapıyı onun için açtı. Fısıldayan kalabalığı geride bırakarak tapınağın sessizliğine adım attı. Ahşap zemin, devasa alanın çevresine yerleştirilmiş mum ışığındaki lambaların altında parlıyordu.

Uzun odanın sonunda açık duran ve bekleyen kapıya doğru süzüldü. Amaterasu'nun iç mabedi arka duvarın tamamını doldururken, odanın ötesi oldukça küçüktü. Büyük bir ayna -onun shintai- özenle hazırlanmış ahşap bir kaidenin üzerinde duruyordu.

Kare şeklindeki odanın ortasında, yere kusursuz beyaz bir daire çizilmişti ve sekiz kâğıt tılsım bu dairenin etrafında bir pergelin noktalarını işaretliyordu. Güney tılsımının önünde, oyma ayaklar üzerinde duran küçük, dikdörtgen bir tepside bir kase su, katlanmış bir bez ve som yeşim taşından küçük bir bıçak duruyordu.

Çizginin üzerinden dikkatlice geçti ve ritüel aletlerinin bulunduğu tepsiye bakarak ortaya doğru ilerledi. Tanrıların yedi temsilcisi çemberin dışındaki yerlerini alarak ona katılırken yumuşak sesler odayı doldurdu. Sarı maskeli kannuşi tam önünde durdu.

Hareket sesleri kesildiğinde dizlerinin üzerine çöktü. Izanagi'nin temsilcisi önündeki kâğıt tılsımla birlikte diz çöktü ve diğerleri de aynısını yaptı. Yeşim taşı bıçağı kaldırdı, ucunu suya batırdı, ardından bezle dikkatlice kuruladı. Avuçlarının arasına yerleştirerek ellerini kaldırdı ve başını eğdi.

"Izanagi, Gökyüzünün Amatsukami'si," diye mırıldandı. "Bu gündönümünde, Amaterasu senden güç istiyor. Bunu yerine getirecek misin?"

Maskeli kannushi cevap olarak sağ elini uzattı. Emi elini onunkinin altına yerleştirdi ve yeşim taşından bıçağın ucuyla avucunun ortasındaki çizgiyi deldi. Kan akmaya başlayınca onu serbest bıraktı ve elini ters çevirerek üzerinde "gökyüzü" yazan tılsımın üzerinde tuttu. Bir damla kan düşerek kâğıdı kırmızıya boyadı, bu sembolik bir güç paylaşımıydı.

Kannushi, "Gücümü Rüzgârın Amatsukami'sine bağlıyorum," dedi.

Teşekkürlerini sunduktan sonra bıçağı tekrar suya daldırdı ve bezle temizledi. Hassas, pratik hareketlerle bıçağı

tepsisini dairenin sekizde birinin üzerine koydu ve vücudunu güneybatı noktasına bakacak şekilde çevirdi. Bıçağı avuçlarının arasına yerleştirerek yüzünü yeşil cübbeli ve baykuş maskeli kadına doğru kaldırdı.

Bıçak neredeyse elinden düşüyordu.

Sarımtırak saç dalgaları kadının omuzlarından akıyor ve etrafındaki zeminde kıvrılıyordu. Bir insan temsilci yerine Uzume'nin kendisi Emi'nin önünde diz çökmüştü. Alayı takip eden fısıltıların kaynağı buradaydı, çünkü Ormanın Kunitsukami'si geçtikten sonra herkes saçlarının görkemli uzunluğunu görmüştü.

Giysileri de festivallerde giyilen normal kostümlerden farklıydı. Yeşil ipek katmanları lüks bir incelikteydi, yere kadar uzanan kolları altın iplikle işlenmişti ve ince belinin etrafındaki kehribar rengi obi mum ışığında parlıyordu. Yüzünü kaplayan maske, yanaklarında ve alnında Uzume'nin sahip olduklarıyla eşleşen işaretler bulunan porselen bir şaheserdi.

Emi yeşim bıçağı kaldırdı ve başını eğdi.

"Uzume, Ormanın Kunitsukami'si," diye seslendi. "Bu gündönümünde Amaterasu senden güç istiyor. Bunu yerine getirecek misin?"

Uzume ince elini uzattı. Emi kendi elini onun altına yerleştirdi ve bıçağı tanrıçanın avucuna bastırdı. Ucunun altında kan oluştu. Emi elini bıraktı ve Uzume bıçağı ters çevirdi. Kıpırmızı bir damla tılsımın ortasına düştü ve kâğıdı ıslattı.

Odun ve yaprak kokusu odanın içinde fısıldadı. Güç çemberin içinden yükselerek havayı elektriklendirdi.

"Gücümü Rüzgârın Amatsukami'sine bağlıyorum," dedi Uzume, tatlı sesi maskenin arkasındaydı.

Uzume'nin yüzünü gizleyen baykuş maskesine bakarken Emi bunun sembolik bir güç paylaşımı değil, tanrıçadan gelen gerçek bir güç armağanı olduğunu fark etti. Emi teşekkür etmek için eğildi ve minnettarlığının açıkça belli olmasını isteyerek bu pozisyonu gereğinden uzun süre korudu. Kararsız elleriyle bıçağı temizledi ve Tsukiyomi'nin insan temsilcisine dairenin sekizde birini daha çevirdi. Kan, tılsımı su için işaretleyene kadar adımları tekrarladı ve bıçağı tekrar temizledi.

Sertçe yutkunarak yüzünü kuzeybatıya döndü. Başını kaldırmadan önce bile önünde diz çökmüş kahverengi cüppeli kişiyi tanıyordu ve sesini sabit tutmaya çalıştı.

"Sarutahiko, Dağın Kunitsukami'si. Bu gündönümünde, Amaterasu senden güç istiyor. Bunu yerine getirecek misin?"

Elini ona doğru uzattı. Kadın avucunu deldi ve adam bir damla kanın aralarındaki tılsımın üzerine düşmesine izin verdi. Taşın topraksı kokusu yükseldi ve güç atmosferi yoğunlaştırdı.

"Gücümü Rüzgarın Amatsukami'sine bağlıyorum," diye gürledi

ciddiyetle.

Emi uzun ve derin bir selam verdi. Kılıcı temizledikten sonra kuzeye, Izanami'nin bordo cüppeli temsilcisinin diz çöktüğü yere döndü. Ritüeli gerçekleştirdiler ve Emi dönerek dairenin kuzeydoğu noktasına ve bekleyen tanrıya baktı. Yüzünü kaplayan vahşi ejderha maskesi ürkütücü bir şekilde görmeyen gözlerle onu izliyordu.

"Susano, Fırtına'nın Kunitsukami'si," dedi. "Bu gündönümünde Amaterasu senden güç istiyor. Bunu yerine getirecek misin?"

Elini uzattı, cüppesinin gümüşü gri kolu su gibi parlıyordu. Kadın avucunu deldi ve adam kanının tılsımın üzerine düşmesine izin verdi. Bir elektrik çatırtısıyla birlikte, bir fırtınanın serin kokusu odaya yayıldı. Çemberdeki güç daha da artarak ciğerlerini yaktı.

Maskesinin arkasından, "Gücümü Rüzgarın Amatsukami'sine bağlıyorum" dedi.

Ona uzun bir selam vererek doğruldu ve bıçağı temizlemesi belki de gereğinden biraz daha uzun sürdü. Omurgasında ısrarlı bir ürperti dolaştı ve çemberin yedinci noktasına dönmeden önce derin bir nefes almak zorunda kaldı.

Sonunda yüzünü doğuya döndüğünde başını kaldırdı.

Önünde diz çökmüş, kıpkırmızı cübbesi üzerine örtülmüştü. Beyaz tilki maskesi, alnını ve elmacık kemiklerini süsleyen tanıdık kırmızı işaretlerle yaramazca gülümsüyor gibiydi. Kalbi küt küt atmaya başladı ve kendini onun kollarına atma isteğiyle savaşmak zorunda kaldı. Formunu bozamazdı. Ritüeli bozamazdı, hele ki çember zaten güç toplamak için titreşirken.

Onların zamanı sona ermişti. Bugün, burada ve şimdi, o Shiro değildi ve o da Emi değildi. O Ateş'in Kunitsukami'siydi ve o da Amaterasu'nun kamigakari'siydi.

Kılıcı avuçlarının üzerine kaldırdı ve başını üzerine eğdi. "Inari, Ateşin Kunitsukami'si. Bu gündönümünde Amaterasu senden güç istiyor. Bunu yerine getirecek misin?"

Adam elini uzattı. Kadın kendi elini onun elinin altına koyduğunda, hafif temastan ve adamın teninin tanıdık sıcaklığından suçlulukla zevk aldı. Bıçağı avucuna götürerek, diğerlerinde yaptığı gibi ucunu etine bastırdı. Elini serbest bırakmak çok zordu ve kolunu geri çekerken parmaklarının onunkiler üzerinde hafifçe kaymasına engel olamadı.

Elini ters çevirdi. Kırmızı bir damla ateş sembolünün ortasına düştü. Isı çemberin içine yayıldı, alevlerin ve dumanın sıcak kokusu havayı kavurdu.

"Gücümü Rüzgarın Amatsukami'sine bağlıyorum."

Kısa bir süreliğine gözlerini kapattı ve adamın sesinin içine işlemesine izin verdi. Sonra eğilerek öne doğru eğildi, aralarındaki küçük mesafeye uzanabilmeyi diledi. Dürtüsünü dizginleyerek bıçağı temizledi, sonra da

son kez, güneydoğuya bakarak.

Rüzgâr tılsımı önünde duruyordu ama karşı tarafında diz çökmüş bir figür yoktu. Yeşim taşından bıçağı alıp avuçlarının üzerine kaldırdı.

"Bu gündönümünde, ben, Amaterasu'nun kamigakari'si, bedenimi, gücümü ve sadakatimi, şimdi ve sonsuza dek, Rüzgarın Amatsukami'sine özgürce bağlıyorum."

Bıçağı kaldırarak ucunu karşı avucuna batırdı ve derisini yakan bir acı hissetti. Elini ters çevirerek tılsımın üzerinde tuttu. Bir damla kan düştü ve anında kâğıda bulaştı.

Çemberdeki güç titredi ve değişti, onun etrafında yoğunlaştı. Ucu hâlâ kanıyla işaretli olan bıçağı bezin üzerine koydu ve ellerini kucağında birleştirdi. Gözlerini kapatarak bekledi.

Dört Kunitsukami ve üç insan ayağa kalkarken yumuşak sesler onu çevreledi. Shiro'nun çok yakın olduğu sol tarafına bakmamak için kendini kontrol etmesi gerekiyordu. Demir gibi bir iradeyle kıpırdamadan durdu. Sesler geri çekildi ve sürgülü bir kapının törpülenmesini, çerçeveye birleşmesinin sessiz gümürtüsü izledi. İç tapınağın kapıları kapalıydı.

Yalnızdı. Günün geri kalanında ve gece boyunca çemberin içinde kalacak, meditasyon yapacak, hazırlanacak ve bekleyecekti. Kapılar tekrar açıldığında, Takamahara Lordu ve Leydisi'ne savaş açmak için Kunitsukami ve savaşçılarına katılacaktı.

Emi'nin nefesi yavaş ve yumuşak geliyordu, vücudu derinlemesine gevşemişti, çenesi neredeyse göğsüne dayanmıştı. Zaman farkındalığı uzun zaman önce kaybolmuştu,

Ama meditasyon halinin derinliklerinden saatlerin geçtiğini biliyordu.

Kunitsukami'nin kolektif gücüyle hâlâ yumuşak bir şekilde uğuldayan çemberin içinde, gündönümü töreninin bir Amatsukami'nin inişi için neden bu kadar önemli olduğunu anlamaya başladı. Izanagi'nin yaptığı gibi hazırlıksız ve hızlı bir şekilde inebilse de, tam gün dönümü töreni kamigakari üzerindeki baskıyı önemli ölçüde azaltıyordu. On yıllık hazırlıktan sonra, Amatsukami kesinlikle gerekli olmadıkça kamigakari'sinin hayatta kalmasını riske atmaktan çekinirdi.

Geçen saatler boyunca, Amaterasu'nun *ki'si* yavaş yavaş Emi'nin bedenine girmiş ve onunla birlikte tanrıçanın ruhu da gelmişti. Emi daha önce hiç hissetmediği kadar büyük bir güçle titreşiyordu ama Amaterasu'nun onu ele geçirdiği zamanların aksine acı çekmiyordu. Amaterasu yumuşak, doğal ve dikkatli adımlarla Emi'nin bedenine giriyordu.

Hazır mısın, Emi?

İçinden gelen yumuşak sesle kıpırdandı ve meditatif transından kısmen uyandı.

"Ben hazırım," diye mırıldandı sessiz odada, gözlerini açmadan.

Güneş batmaya başladı, diye fısıldadı Amaterasu içinden. Yakında Kunitsukami gelecek ve birlikte yola çıkacağız.

"Nereye gideceğiz?" diye sordu, soruyu zihninde şekillendirmektense yüksek sesle konuşmayı daha kolay buldu. "Sarutahiko, Izanami'nin Köprüyü açmak için belirli bir yere gitmesi gerektiğini söyledi."

Köprü, eski tanrılar tarafından yaratılan ilk toprak olan bu dünyanın kalbine demir atmıştır. Bu kutsal noktaya yalnızca en güçlü kami ve yokailer ulaşabilir ve Kunitsukami'nin Izanami ve Izanagi'nin yolunu kesmeyi planladığı yer de burasıdır.

Emi gergin bir şekilde alt dudağını dişledi. "Izanami köprüyü açmaya çalışmadan hemen önce ona pusu kurmak hataya pek yer bırakmaz..."

Amaterasu'nun hayal kırıklığı ve huzursuzluğundan bir parça Emi'ye battı. Hem Izanami'yi hem de Köprü'yü yok etmek benim tercihim olurdu ama hazırlanmak için yıllarımız var sanıyordum. Ancak Izanami seni öldürmek için Shirayuri'ye geldiğinde zamanımızın kalmadığını fark ettim.

Amaterasu'nun içinden şaşkınlık geçti. O gece sana Kunitsukami'yi bulmanı söylediğimde ne kadar çaresizdim. Inari'nin hafızası kaybolduğu için çok az yardımı oldu ama yine de ikiniz bir şekilde başardınız. Sen olmasaydın, Emi, bildiğimiz dünya bu gece kesinlikle sona erecekti.

"Onları daha önce bulsaydım," diye mırıldandı Emi, "belki de senin istediğin gibi Köprüyü yok edebilirlerdi."

Sarutahiko'nun seçimini anlıyorum, diye yanıtladı Amaterasu. Yine de korkarım Izanami'nin bir sonraki girişimini engellemek çok daha zor olacak.

Izanami en başından beri düşmanlarından en az bir adım öndeydi. Planı kurnazlık ve hileden ibaretti ama bir dahaki sefere kurnazlık ihtiyacı onu engellemeyecekti. Dört Kunitsukami'yi de bir kez başarıyla etkisiz hale getirmişti; bunu tekrar yapabilir, özellikle de iyi zamanlanmış ölümcül güç kullanırsa. Izanagi tek başına Kunitsukami'lerden herhangi birini öldürebilirdi.

Izanami'yi ikinci kez durdurabilirler mi?

Ben de aynı şeyi merak ediyorum, diye mırıldandı Amaterasu, tıpkı Inari gibi Emi'nin düşüncelerini takip ederek. Gelecekte Izanami'nin kesin zaferini görüyor ve içgüdüleri şaşırtıcı derecede hatasız. Sonraki sözlerinde hafif bir eğlence vardı. Onun pervasız kumarları, sezgilerinden şüphe etmem için çok sık galip geliyor.

Emi artan korkunun altında kıpırdanarak, "İnişini tamamlamana ne kadar var?" diye sordu.

Normalde bedeninizi boğmamak için ki'mi size aktarmak için çok daha fazla saat harcardım ama böyle bir lüksümüz olmayacak. İndiğimde, kısa süreliğine etkisiz hale geleceğiz, bu yüzden zamanlama kesin olmalı.

Bu da Amaterasu'nun Izanami ile savaş başlamadan önce aşağı inmesi gerektiği anlamına geliyordu. Aksi takdirde, Amaterasu ölümcül bir dövüşün ortasında ciddi şekilde sakat kalma riskiyle karşı karşıya kalırdı. Shiro, Amaterasu'yu çıkarırken bunu fark etmiş miydi?

Amaterasu'nun mümkün olan son anda inme sözü mü?

Inari'yi anladığımı iddia etmiyorum, diye itiraf etti Amaterasu, ama sanırım benim soyumdan gelmeden Izanami'yi yenebileceklerini umuyor.

Emi'nin kalbi çırpındı ama başını salladı. "Bu riski göze alamayız, özellikle de dövüşün ortasında aşağı inemeyeceğin için."

Evet, Amaterasu üzgün bir şekilde kabul etti. Üzgünüm, Emi. Aşağı inmeliyim.

Bazı açılardan, Emi'nin hayatının şimdi sona ermesi Shiro için daha iyiydi, böylece onun gün be gün mezara doğru yitip gidişini izlemek zorunda kalmayacaktı. Shiro ile birlikte yürüyebilecekleri bir yol hiç olmamıştı.

Yapabileceğim çok az şey olsa da, dedi Amaterasu, ben de ona göz kulak olacağım.

Emi başını salladı ve sessiz bir keder dalgasına karşı dudağını ısırıldı. "Onenju için seni eninde sonunda affedecektir. İnatçıdır ama yola gelecektir."

Onenju için beni affedebilir, ama seni ondan aldığım için, sanmıyorum-

Amaterasu'nun iç sesi kesildi ve Emi'nin gözleri açıldı, meditatif transi paramparça oldu. Işık boş odada titreşiyordu. "Amaterasu?"

Vücudunu saran güç ürperdi.

Emi. Amaterasu'nun varlığı kaybolduğu gibi aniden geri döndü. Az önce bir haberci bana Tsukiyomi'nin dünyevi alemini terk ettiğini bildirdi. Kamigakari'si öldü. Ruhu Takamahara'ya geri dönüyor.

"Ne?" Emi'nin nefesi kesildi. "Izanami ve Izanagi onu öldürdü mü?"

Hayır, diye yanıtladı Amaterasu, birbirinden kopuk düşünceleri Emi'nin aklından takip edemeyeceği kadar hızlı geçiyordu. Köprüyü çağırmak için onun kanına ihtiyaçları var. O olmadan açamazlar.

"Yani, Izanami artık köprüyü açamıyor mu?"

Bunu o seçmiş olmalı, diye fısıldadı Amaterasu. Onlara ihanet etti.

"Amaterasu," diye tekrarladı Emi zorla, "bu Izanami'nin Köprü'yü açamayacağı anlamına mı geliyor?"

Bunun anlamı, diye yanıtladı tanrıça, sessiz sesi sertleşerek, senin için gelecekler.

Neredeyse sözlerinin üzerine tapınak titreşti. Tapınak titrerken Emi ellerini yere bastırdı. Yanındaki tepside, kâseden taşan su yeşim bıçağa sıçradı.

Büyük bir gürültüyle kapıların yanındaki döşeme tahtaları büküldü. İnce, kıvranan kökler delikten dışarı fırladı, ardından daha kalın kökler boşluğu daha da genişletti. Genişleyen bir dalga halinde zeminde kıvrandılar ve Emi itti.

Çemberin içinde kal!

Amaterasu'nun emrine itaat ederek dondu kaldı.

Tsukiyomi gittiğine göre Izanami'nin köprüyü açmak için senin kanına ihtiyacı var. Sen

çemberin içinde kalmalı. Ben-

Bir şok sarsıntısıyla, Amaterasu'nun Emi'nin içindeki varlığı ikinci kez yok oldu. Tanrıçanın gücü çalkalandı.

"Amaterasu? *Amaterasu!*"

Kökler zemine yayıldı ve onu kıvrılan bir halı gibi kapladı. Beyaz daireye ulaştıklarında, Kunitsukami'nin ortak gücü olan yeşil, kahverengi, mavimsi gri ve kırmızı ışıklar parladı. Kökler bariyerin etrafından ayrıldı ve duvarlara tırmanarak odayı çevreledi.

Izanami'nin Köprü ayını için Emi'ye ihtiyacı vardı; Tsukiyomi'ninkinin yerine geçmesi için onun kanına ihtiyacı vardı. Dört Kunitsukami'nin gücüyle beslenen çember onu korumak için yeterli olacak mıydı?

Zemindeki karanlık oyuktan altın rengi bir ışık parıldıyordu.

Işık daha da belirginleşirken Emi kaskatı kesildi. Amaterasu hâlâ geri dönmemişti ama gücü sanki bir yerlerde - Takamahara'da kami bedeni her nerede bulunuyorsa - onu kullanıyormuş gibi çalkalanıyordu.

Amaterasu ona çemberin içinde kalmasını söylemişti. Izanami, Emi olmadan köprüyü açamazdı. Gündönümü geçecekti ve sonra ...

Sonra ne oldu? Amaterasu'nun sözleri hafızasında canlandı. *Korkarım Izanami'nin bir sonraki girişimini engellemek çok daha zor olacak.*

Shiro da bunun tek şansları olmasından korkuyordu. Sarutahiko'yu Izanami'nin dengesinin çoktan bozulduğu konusunda uyarmıştı. Tanrıça Kunitsukami'nin güçsüz ve çaresiz kalmasını istemişti ama bunun yerine savaşa hazırlanmak için toplanmışlardı. Shiro bu gündönümünün onu durdurmak için tek şansları olduğuna inanıyordu.

Köklerle kaplı uçurumun içinde altın ışık parladı ve odaya dolan sıcaklık havayı kavurdu. Emi arkasındaki tepsiye çarparak geriye doğru düştü. Yeşim taşı bıçak yere çarptı. Işıktan yarı kör olmuş bir halde bıçağı kaptı ve obisinin ağır ipek katmanlarının arasına soktu.

Görüşünü karartan son bir parıltıyla ışık kayboldu. Bulanık bir şekilde gözlerini kıstı.

Izanagi çemberin önünde durdu.

Geri çekildi. Kendini doğrulmaya zorlayarak bariyerin içinde ayağa kalktı.

"Yine karşılaştık, kamigakari," diye alay etti. "Varoluşunun bu son gecesinde seni yapayalnız bulmak ne kadar üzücü."

"Yalnız değilim."

"Hayır mı? Kunitsukami zaten sensiz yola çıktı ve Amaterasu ..." Başını sorgulayıcı bir şekilde eğdi. "Seni de terk ettiğini söyleyebilir miyim?"

Emi dişlerini sıktı ve Izanagi gülümsedi.

"Tek kelime etme canım. Paniğin yeterince doğrulayıcı."

Amaterasu'nun Emi'yi yalnız bıraktığını biliyorsa, bu işte parmağı olmalı.

dikkatini dağıtıyor.

"Küçük bir iyilik istemeye geldim, kamigakari." Izanagi elini çenesinde gezdirdi. "Ve hemen yerine getirmen konusunda ısrar etmeliyim."

"Ritüel için kanımı istiyorsun."

Kaşları kalktı. "Gördüğüm kadarıyla haberler çok hızlı yayılıyor. Evet, istediğim şey tam olarak bu. Ya bana eşlik edersin ya da bu tapınağı ve içindeki herkesi yok ederim. O zaman fikrini değiştirmeden önce bu şehrin ne kadarını yakmam gerektiğini göreceğiz."

Tereddüt yok, merhamet yok. Yapacaktı. İşbirliğine zorlamak için herkesi öldürecek ve tüm şehri yok edecekti ama o emrettiği şeyi yapamazdı. Koruyucu çemberi terk edemezdi.

Elini kaldırdı ve altın rengi ışık parladı. Isı odanın içinde patladı ve çemberin dışındaki köklerle kaplı duvarlar ve zemin kararırken, bariyerin onu en kötüsünden koruduğunu biliyordu.

"Sabrım azalıyor, kamigakari. Acaba ilk kim ölecek? Tapınağıma getirdiğin o masum çocuk mu?"

Katsuo buradaydı. Nanako, Fujimoto, Ishida ve birlikte büyüdüğü diğer tüm kannushi, miko ve sohei de buradaydı ve Izanagi'nin gücü karşısında çaresizdiler. Yalan söylemediyse, Kunitsukami çoktan gitmişti ve o yalnızdı. Gözlerini sıkıca kapattı. Çemberin içinde kalmak zorundaydı. Onun kanı olmadan, Izanami bu gündönümünde Köprüyü açamazdı.

Peki ya bir sonraki gündönümü? Bu tehdit dünyanın üzerinde daha ne kadar asılı kalacaktı? Izanami tekrar tekrar başarısız olabilirdi ama Kunitsukami'nin her şeyi kaybetmeden önce sadece bir kez başarısız olması gerekiyordu.

Ama... ya şimdi bitebilseydi? Ya *bu gece* bitebilseydi?

Kunitsukami zaten Köprü'nün çağrılacağı yerdeydi. Izanami'nin dengesi bozulmuştu, Tsukiyomi'nin ihanetiyle planları altüst olmuştu. Izanagi buradaydı ve bir şehri katletme tehdidiyle Emi'yi işbirliğine zorlamaya çalışıyordu. Çaresizdiler.

Bundan daha iyi bir şans olabilir miydi?

Hayır. Sarutahiko bunun çok riskli olduğuna karar vermişti. Eğer çemberin içinde kalırsa, dünya bir yıl daha güvende kalacaktı. Izanagi'nin şehri katletmesine izin vermek anlamına gelse bile, tüm dünyayı bir şans üzerine kumar oynayamazdı.

Ama Shiro her şeyi riske atmaya hazırdı. *En riskli yol olsa da, zafere götüren tek yol buydu.*

Tek yol. Ve o bunu gerçekleştirebilirdi.

"Kamigakari." Izanagi'nin sesini soğuk bir öfke kapladı. "Bir daha sormayacağım."

Tepeden tırnağa titreyen Emi, çemberin kenarına doğru küçük bir adım attı.

Amaterasu? diye bağırdı sessizce, ama tanrıça cevap vermedi.

Bir adım daha attı. Bariyer yüzünün birkaç santim önünde parıldadı. Izanami kanıyla köprüyü açabilirdi ve sonra da

Kunitsukami onu yok edebilir.

Emi derin bir nefes aldı ve Izanagi'nin karanlık bakışlarıyla karşılaşarak çemberin dışına çıktı.

CHAPTER 25

Tüneldeki yolculuk tarif edilemeyecek kadar dehşet vericiydi.

Izanagi, son karşılaşmalarında olduğu gibi onu taşımak yerine Emi'yi parlayan bir ışık küresinin içine kapatmış ve tapınağın zeminindeki siyah boşluğa fırlatmıştı. Kendi altın küresini takip ederek, onları siyah tünel boyunca absürt hızlarda yarışa gönderdi.

Ufalanın toprak ve sarkan köklerden oluşan duvarlar, küre tarafından kısa süreliğine aydınlatılarak geçip gitti. Kürenin içine hapsolmuş ve sıcak hava her yanını sarmıştı, kilometreler geçtikçe bir topun içinde büzülmekten başka bir şey yapamıyordu. Ciğerleri her nefeste yanıyor, cildi gergin ve kuru, gözleri koluyla korumasına rağmen parlaklıktan sulanıyordu.

Hiçbir uyarı olmadan, küre yukarı doğru fırladı. Yerden fırladılar ve sık ağaçların üzerinden berrak geceye doğru uçtular. Işığın altında gözlerini acı içinde kısarak yukarı baktı.

Yeryüzünden yükselen, o güne kadar gördüğü en büyük dağdı. Zirvede belirgin, neredeyse mükemmel yuvarlak bir kalderaya doğru zarifçe yükselen pürüzsüz, geniş kenarları olan devasa zirve, tartışmasız bir heybetle çevredeki dağların ve vadilerin üzerinde yükseliyordu. Koyu renkli, iğne yapraklı ormanlar alt yarısının yumuşak eğimini kaplarken, ay ışığında mavi renkte parıldayan tertemiz kar, dik üst yarısını boyuyordu.

Bulutlar zirvenin karşı tarafında kaynıyor ve şimşekler karanlığın içinden öfkeli mızraklar gibi saplanıyordu. Uzaktaki ateşin kızıl pusu yamacı aydınlatırken, dumanlar yukarıdaki fırtınaya doğru püskürüyordu. Shiro alevlerin arasında bir yerde miydi?

Emi manzaraya bakmaktan başka bir şey yapamadan küre düştü ve bir ışık sağanağı içinde parçalara ayrıldı. Emi düştü ve ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü.

Bariyerini çözen Izanagi onun yanına indi. "İtaatkâr kalacağını varsayabilir miyim, kamigakari?"

Kendini ayağa kaldırdı, kasları acı verici bir şekilde kaskatı kesilmişti ve şöyle dedi

Hiçbir şey. Ona direnmek istese bile, bunun bir anlamı olmadığını gördü.

Onun sessizliğini bir anlaşıma olarak kabul eden adam, yaklaşık yirmi metre yüksekliğinde, üst çıkıntısında tehlikeli bir şekilde eğilmiş çam ağaçlarının bulunduğu dik bir kayalığa döndü. Dokunuşunun altında parlayan altın ışıyla parmak uçlarını taşın üzerinde kaydırarak kol açıklığı kadar geniş bir daire çizdi. İçine kolaylıkla karmaşık çizgiler ve semboller kazıdı. Ortaya son bir çizgi daha ekledikten sonra geri çekildi.

Sembol parlak bir şekilde parladı, sonra çözüldü ve onunla birlikte kayalık duvar da yok oldu. Dairesel açıklığı karanlık doldurdu. Bu Tsuchi'ye açılan bir kapı değildi, çünkü kami yokai diyarına giremezdi, ama bir *yere* açılan bir kapıydı.

Izanagi kenara çekilerek onun içeri girmesini bekledi ve o da isteksizce karanlığa adım attı. Büyü teninde karıncalandı ama bu Tsuchi'nin soğuk, yabancı dokunuşu değildi. Burnuna yeni dönmüş toprağı hatırlatan sıcak, tanıdık bir toprak kokusu doldu. Kör ve çaresiz, adımlarını sayarak hiçliğin içinde yürüdü.

Sekizinci adımında, neredeyse tam üzerinde devasa bir torii şekillendi. Devasa kırmızı sütunlar ve kirişler dans eden altın ışıyla titriyordu. Altına adımını attı ve karanlık çözülerek ötesinde ne olduğunu ortaya çıkardı.

Dağın içindeydi ve daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Kayalık tavan, saf, ışıltılı kristalden kalın şeritlerle kaplıydı, yükseklerde süzülüyordu. Ay ışığı kalın huzmeler halinde saklı dünyanın üzerine düşüyordu ve solunda, kayalık duvarlardaki kaynaklardan narin şelaleler dökülüyordu. Aynı uzaklıkta, sağında, sıcak lavların kırmızı ışıltısı görünmeyen bir su kaynağıyla buluşarak havaya buhar dalgaları gönderiyordu. Eski ağaçlardan oluşan gelişen bir orman zemini kaplıyor, kır çiçeklerinin açtığı renk cümbüşleriyle bezeli, sallanan çimenlerden oluşan uzun bir çayıra geçiş yapıyordu. Düz, kayalık kenarları ve düz tepesi olan bodur bir dağ ortada yükseliyordu.

Büyük dağın göbeğindeki bu imkânsız büyü cebi ancak Amaterasu'nun tarif ettiği dünyanın kalbi olabilirdi.

Izanagi, Emi'nin ardından torii'den dışarı çıktı. Onu çayıra doğru inen kayalık basamaklardan aşağı itti ve Emi uyuşmuş bacaklarını harekete zorladı. Uzakta, sağında, mağaranın sert kaya duvarlarına yaslanmış bir başka kırmızı torii duruyordu.

Rüzgâr kapısı, diye fısıldadı tanıdık bir ses kafasının içinde.

Emi tökezledi. *Amaterasu!*

Çok kumar oynadın, Emi. Duygular tanrıçanın huzurunda çalkalandı. Umalım da Inari'nin şansı bu gece hepimizle olsun.

Izanagi'nin kendisini izlediğinin farkında olan Emi önce rüzgâr kapısına, sonra da içinden geçtiği altın ışıla dans eden kırmızı toriiye bir kez daha baktı. Bu güneş kapısı olmalıydı, yani dairesel mağaranın dış kenarlarına yerleştirilmiş altı kapı daha vardı.

Ne oldu? Emi sordu. Neden ortadan kayboldun?

Saldırıya uğradım. Öfke Amaterasu'nun içine yayıldı. Gecikme iyi zamanlanmıştı. Eğer onun huzurunda inmeye kalkışırsam, Izanagi seni öldürür. Beklemeliyim.

Emi, Izanagi'nin önünde çayır boyunca yürürken ellerini sıktı ve beline kadar uzanan otların arasında bir patika oluşturdu. Doğuya doğru tembelce kıvrılan birkaç sığ dereyi geçtiklerinde, Izanagi'nin çok daha hızlı gidebilecekken neden yürümekten memnun görüldüğünü merak ederek kıpırdandı.

Amaterasu ona *gücünü koruduğunu* söyledi. *Dünyanın kalbinde, elemental büyü sınırlıdır ve kullanabileceğimiz şey ağır bir bedel ödeyecektir. Bu nedenle Kunitsukami burayı Izanagi'yi alt etmek için ideal bir savaş alanı olarak gördü. Bir endişe pırıltısı. Çoktan burada olmalıydılar. Neyi bekliyorlar?*

Kunitsukami, Izanami'yi Köprü'yü açmadan önce durdurmayı planladıysa, çoktan burada olup onunla savaşmaları gerekmez miydi? Emi dışarıda uzak bir çatışmanın işaretlerini görmüştü -dağın yamacındaki ateş, yukarıdaki fırtına- ama burada her şey uğursuz bir sessizlik içindeydi.

Izanagi'nin belirlediği hızlı tempoda bile, dağa benzeyen sırtın dibine ulaştıklarında kaba bir patikanın yukarı doğru çıktığını görene kadar otuz dakika geçmişti. Dik patikayı tırmandılar ve korku damarlarında buz gibi kayarken bile artan merakına engel olamadı. Patika onu ne kadar yükseğe taşırsa, gizli dünya da o kadar açığa çıkıyordu.

Batıdaki kayalardan dökülen şelaleler, sık ve eski bir ormanın içinden geçerek çayır boyunca kıvrılan derelere dönüşüyordu. Mağaranın kuzey çeyreğini göremiyordu ama doğuda şelaleler, içinden yavaş ve sürekli değişen bir lav akıntısının kaynadığı açık yarıklarla buluşuyordu. Çatlaklardan buhar fışkırıyor ve buhar bulutlarının arasında uzaktan şimşeklerin çaktığı kuzeydoğuya doğru kabarıyordu. Dağın zirvesine ulaştığında gümüşü ışıkla yıkanan bir platoya tırmandı. Düz kayalardan ve ince çakıllardan oluşan bu plato yarım mil kadar uzanıyordu,

Ortasında ise bir düzineden fazla figür kaba bir daire şeklinde duruyordu.

Izanagi platoda Emi'ye katıldı ve kolunu kavradı, teni kolundan bile sıcaktı.

"Uslu dur, kamigakari," diye gürledi.

Onu bekleyen kamiye doğru yönlendirdi. İki vasalın arasından geçtiler ve ilerideki açık alanda Izanami onların yaklaşmasını izledi. Emi, Izanami'yi Shirayuri Tapınağı'ndaki savaşlarından beri görmemişti. Tanrıçanın parlak siyah saçları dizlerinin altına düşüyor, düzenli aralıklarla altın bağlarla bağlanıyordu. Koyu renk kimonosu güzel ve zarif bir şekilde etrafından akıyordu. Izanagi'ye baktığında, çarpıcı yüzü dünya dışı bir güzellik yayıyordu.

Yine de kara gözleri soğuktu, çok soğuktu.

Taşa oyulmuş devasa bir marugata içinde duruyordu, dış hatları

beyaz parlıyordu. Semboller dairenin içini işaretliyordu ve üç küçük porselen kâse dış halkanın içinde eşit aralıklarla yerleştirilmiş garip rûnlerin üzerinde duruyordu. Ortada, kırık sapı yerine yerleştirilmiş göksel mızrak, ucu kayaya gömülü bir şekilde duruyordu. Kristal mızrak ucu ay ışığında parıldıyordu.

"Saat geç oluyor." Izanami'nin yumuşak sesini çelik kapladı. "Kunitsukami dağdaki vasallarımızı katlediyor."

Izanagi umursamaz bir tavırla, "İhtiyacımız olan her şeye sahibiz," diye cevap verdi. "Ve kesintiye uğramadan devam edebilirsiniz, kardeşim. Dağın yamacındaki savaş sadece bir dikkat dağıtıcı. Kunitsukami içeri giremez."

Emi'nin kalbi acıyla tekledi. Kunitsukami *hiç* giremiyor muydu? *Kapılarını açabilmeliler, diye* fısıldadı Amaterasu acilen.

Izanagi onların girişini engellemenin bir yolunu bulmuş olmalı.

Emi'nin nefesi çok hızlı geliyordu ve başı dönüyordu. Bunu durdurmak zorundaydı. Kunitsukami olmadan köprüyü açmalarına izin veremezdi. Neden buraya gelmişti ki?

"Başlayacağız," dedi Izanami kardeşine.

Izanagi Emi'yi taş marugata'nın içine sürükledi ve onu kayanın üzerindeki kaselerden birinin önüne yerleştirirken yapabileceği hiçbir şey yoktu. Kolundaki gizli kılıftan kısa bir hançer çıkararak kızın bileğini kavradı ve avucunun ortasını deldi, tapınaktaki tören sırasında olduğundan çok daha derin kesti.

Kan göllenirken nefesi kesildi. Adam kadının elini ters çevirdi ve kıpkırmızı damlacıklar kâseye sıçradı. Kan porseleni kapladıktan sonra kolunu serbest bıraktı.

Onu olduğu yerde bırakan Izanagi ikinci kâseye doğru ilerledi ve Izanami de elinde bir hançerle üçüncü kâseye doğru adım attı. Kardeşler aynı anda avuç içlerini keserken, Emi çemberin kenarına doğru geri çekildi. Kan iki kâsenin içine düştü ve marugatadan yayılan ışık yoğunlaşarak yukarıdaki kristal damarların arasından kırılan ay ışığından daha parlak bir şekilde parladı.

Elleri kollarını kavradı ve bir kami vassalı onu çemberin dışına çekti. Adamın niyetinin onu zapt etmek mi yoksa öldürmek mi olduğunu bilmiyordu ama öğrenmek için beklemedi.

"*Sotei no shinketsu,*" diye tısladı.

Parıldayan ışık kaminin üzerine düşerek onu hareketsiz kıldı. Kami'nin elinden kurtuldu ve en yakındaki kami ona doğru dönerken, kami çemberden hızla uzaklaştı. Birden fazla takipçisinin çığırdayan ayak seslerine dönüp bakmadan platonun kenarına doğru koştu ve aşağı atladı.

Amaterasu'nun gücü yükseldi. Rüzgâr onu yakaladı, neredeyse düşüşünü kontrol edemeyecek kadar zayıftı. Dik dağ yamacına çarptı ve gevşek şistlerin üzerinde kaydı, ağır kimonosu dengesini bozdu. Kısa, kontrollü rüzgârlar onu savurdu,

ve yürüyüşünü bir koşuya dönüştürdü, neredeyse dağdan aşağı uçuyordu.

Yokuşun dörtte üçünde dengesini sağlamak için yavaşladı. Uğuldayan rüzgâr olmadan, sıçrayan çakılların sesi ona ulaştı ve dik patika boyunca koşuşturan üç kami görmek için arkasına baktı. Ama Izanagi onların arasında değildi.

Emi kayalık arazinin son bölümünden aşağıya ve çayırın uzun otlarına doğru tekrar koşmaya başladı. Önündeki kırmızı lavlar, kabaran buhar bulutlarını aydınlatıyordu. Sis arasında bir yerde ateş kapısı vardı. Izanagi onu engellemek için her ne yaptıysa geri almak zorundaydı.

Ciğerleri yanıyordu ama yavaşlamaya cesaret edemedi. Sadece birkaç santim derinliğindeki dar bir dere yatağı otları kesti ve suyun içinden mağaranın doğu kenarına doğru sıçradı. Dakikalar geçtikçe sıcaklık ciğerlerini tıkadı ve ter yüzünü nemlendirdi.

Çimenler soldu ve kahverengiye döndü ve sonra siyah volkanik kayaların üzerinde koşmaya başladı. Yavaşlayarak koşmaya başladı ve buhar bulutlarına doğru ilerledi. Dere yanı başında gürül gürül akıyor, sonra aniden kesiliyor ve cehennem kırmızısı bir parıltı yayan bir yarığa dökülüyordu. Kararmış toprağın derinliklerine doğru ilerledikçe, hava ürkütücü bir şekilde dalgalanana kadar sıcaklık daha da arttı. Kükürt kokan buhar ve duman burnunu ve boğazını yaktı.

Sonra, yaşayan gözlerinin arasından onu gördü: yangın kapısı.

Torii mağaranın duvarına yaslanmıştı ve iki yanında buharlı yarıklar bulunan, sertleşmiş lavlardan oluşan dar bir patikadan geçiliyordu. Parlayan ofuda ile kaplı dört kalın shimenawa ipi kapının açıklığını kaplıyordu.

Emi kaburgalarındaki bir dikişi tutarak toriiye yaklaştı ve obisinden yeşim taşından bıçağı çıkardı.

Buhar tehditkâr bir şekilde tıslarken arkasına baktı ama sisin içinden hiçbir şey göremedi. Onu takip eden üç kami yakında olmalıydı. Bıçağı en yakın ipe bastırdı ve shimenawa üzerinde uyarı ışığı yanıp söndü.

Bıçağı saplarken "*Shukusei no tama*," diye mırıldandı. *Ki'siyle* parlayan bıçak dokuma ipin ilk tellerini kopardı. İleri geri testereyle kesti ve shimenawa koptu. Torii boyunca hafif alevler dalgalandı.

Bıçağı ikinci ipe doğru itti. "*Shukusei no tama*!"

Kırıldı. Üçüncüye başladı, kuvvetlice kesti ve bıçak altında parçalandı.

"*Shukusei no tama*!" Bıçağı son shimenawa'nın üzerinde sürükledi ve *ki'sinin* daha fazlasını ona odakladı. İp önce yıprandı, sonra koptu. Gücü geri dönerken ateş kapısının üzerinde yarı saydam alevler vızıldadı ve ötesindeki mağara duvarı derin, aşılmaz bir karanlığa dönüştü.

Bıçağı obisine geri sokan Emi, üç figürün silüetleri buharın içinden dar patikaya doğru ilerlerken etrafında döndü. Kami'nin onu takip etmemesi için dua ederek kendini torii'nin içindeki karanlığa attı.

Hiçlik etrafını sarmıştı. Sekiz adım koştu ve dokuzuncu adımda, ışık ve

Etrafındaki sesler canlandı ve zemin yok oldu.

Şok olmuş bir çığlıkla yere düştü.

Amaterasu'nun gücü sayesinde rüzgâr altında dönerek düşüşünü yavaşlattı.

Dağın yamacındaki dar bir kaya parçasının üzerine indi, arkası uçurumdu.

Zirvenin yayılan yamaçlarında, cennetin ve dünyanın tanrıları savaştı.

CHAPTER 26

F lamalar, uçsuz bucaksız yamacın alt yarısını kaplayan ormanın içinden kükrüyordu. Kıpırmızı ışıkla boyanmış yoğun duman Yanan ormanlar ve şimşekler gökyüzünde dalgalanıyor, kümelenmiş bulutların arasından atlıyor ve ayın solgun yüzünü aydınlatıyordu.

Devasa bir kuş cehennemin üzerinde dönüyor, kızıl kuyruk tüyleri ateş saçıyordu. Kara gagasını bir çift altın shikigami'ye doğru şaklattı, onlar da kuş yokai'yi bombardımana tuttu. Karanlığın ve alevlerin içinde başka yerlerde, ılık parlamaları daha fazla çatışmayı ortaya çıkardı.

Emi sırtını uçuşuma yasladı. Izanami ve Izanagi yokaileri oyalamak ve yok etmek için bu dağa kaç tane kami ve shikigami yerleştirmişti? Ve bu yıkıcı şiddetin arasında Shiro ve diğer Kunitsukami'yi nasıl bulacaktı?

Yoğun dumanın içinden üç dev kuzgun kartala benzeyen yokainin yanından hızla geçti. Altın bir shikigaminin etrafına çullandılar, karanlık kanatlarından parlayarak onu yuttu. Aynı anda, kırmızı kuş ikinci düşmanının üzerinde döndü ve alevli pençeleriyle onu yakalayarak merkezindeki tılsımı yırttı. Diğer shikigami kuzgunlar tarafından üzerine atılan karanlığı yarararak geçti ve kızıl kartal onun peşinden dalışa geçti.

Emi müttefiklerini nasıl selamlayacağını düşünemeden, bir kuzgun diğer ikisinden uzaklaştı ve ona doğru süzüldü. Kara büyüünün dalgalanmasıyla büzüşerek kanatlı insan formuna büründü.

"Kamigakari!" Daitengu kayalık çıkıntıda onun yanına indi. "Yomi'nin neresinden geliyorsun?"

Onun lal gözlerini tanıdı-Zenki, kampta kendisine hakaret eden daitengu.

"Yangın kapısı," diye cevap verdi. "İhtiyacım var-" "Açık mı?" diye araya girdi.

"Evet ve hemen Inari'ye gitmem gerekiyor."

Dişlerini gösterdi ama sırtıp sırtımadığından emin değildi. "O

buralarda bir yerde. Gel hadi."

Onu kabaca kendi tarafına çekti ve uçuşundan aşağı atladı. Kanatlarını açıp rüzgârı yakalamadan önce otuz metre düşmüşlerdi. Yanan ormana doğru fırladılar, alevler içindeki kartalın altında süzülürken o da ormana doğru yuvarlandı. Sıcak duman onları yuttu.

Pusun içinden parlayan bir güç oku fırladı ve Zenki'nin kanadını kıl payı sıyırdı. Yemin etti ve kanatlarını indirdi. Aşağıdaki zeminde, bordo cüppeli bir kami başka bir saldırı yapmak için elini kaldırırken, ışıktan oluşan altı shikigami koruyucu bir bariyerle onu çevreledi.

Zenki eğilirken, Emi elini uzattı. Rüzgâr aşağı doğru savruldu ve kaminin ayaklarını yerden kesti.

"Devam et!" diye bağırdı.

Kanatlarını pompalayan daitengu, kamiyi geride bırakarak dumanın içinden fırladı. Orman örtüsündeki bir yarıktan içeri daldı ve ağaçların arasında ilerledi, boşluklar o kadar dardı ki tüyleri geçerken ağaç gövdelerine sürtündü.

İleride, orman küçük bir açıklığa açılıyordu. Gölgelelerin arasından karanlık bir şekil belirdi: Yumei, bir elinde mızrağı, kanatları yarı kıvrıktı. Açıklığa atladı, sonra döndü, silahını savurdu. Bıçaktan siyah bir güç şeridi yayıldı.

Bükülmüş kökler ve dallardan oluşan üç canavar peşinden açıklığa fırladı, ancak kara büyü onlara çarptı. Odun parçaları etrafa saçıldı ama shikigami hiç duraksamadan ilerledi.

Yumei canavarlara doğru fırladı, mızrağının ardından siyah ve kırmızı büyü dalgalanıyordu. İlk shikigaminin önüne indi ve kılıcını yere sapladı. Çarpma noktasından bir gölge dalgası fırladı ve üç yaratığın üzerine doğru koştu. Mızrak benzeri bir kökten eğildi ve mızrağını soldaki shikigaminin ortasına sapladı. Yaratık yere yığıldı.

Zenki açıklığa indi ve kılıcını çekerken Emi'yi serbest bıraktı. Hiç beklemeden Yumei'ye doğru koşmaya başladı. Amaterasu'nun gücü onun içinde parladı ve tanrıça hareketlerini yönlendirmek için uzuvlarına ulaştı.

Yumei bıçak gibi saplanan köklerden uzaklaşırken, Emi en yakındaki shikigamiye saldırdı. Elllerinde parıldayan bir rüzgâr bıçağı oluştu ve saldıran bir uzvu kesti. Şikigaminin ortasını keserken bir rüzgar onu havaya kaldırdı, elemental bıçağı kök ve dal katmanlarını kolayca ayırdı.

Düzgünce yere indi ve Yumei'nin üçüncü shikigamiyi çoktan öldürmüş olduğunu gördü. Parlayan gözleri yüzünde parıldarken, yüz hatları savaşın sakinliğiyle soğuk ve cansızdı.

"Ateş geçidini temizledi," dedi Zenki, elinde kılıcıyla ustasına hızlı bir selam vererek. "Inari'nin bilmesi gerekiyor."

Yumei hiç şaşırmadan başını salladı. "En yakın daitengu'yu topla.

Suzaku ve Genbu'yu da. Ben Inari'yi getireceğim. Beş dakika."

Zenki tek kelime etmeden uçmaya başladı. Yumei boştaki eliyle Emi'yi kendine doğru çekti ve kanatlarını çırparak gökyüzüne doğru sıçradı. Emi elini salladı ve rüzgâr cevap verdi, kanatlarını yakaladı ve yoğun dumanın içine doğru yükselişini hızlandırdı.

"Izanami ayine başladı mı?" diye sordu.

"Evet ve fazla zamanımız yok."

Yumei'nin çenesi sıkıştı, bu ondan gelen ilk gerginlik işaretiydi. Hava daha da ısındı ve alevler etraflarındaki ağaçları pençeledi.

Dalgalanan bir duman sütununun içinden fırladılar ve ötesindeki orman kararmış ağaç kütüklerinden başka bir şey değildi. Merkezde, büyük beyaz *kyubi no kitsune* bir fener gibi parlıyor, alevler üzerinde dalgalanıyordu. Yanında üç hayalet tilki duruyordu ve onları çevreleyen bir düzine kami ve her elementten daha da fazla shikigami vardı.

Dev tilki, kuyruklarını savurarak solundaki kaminin üzerine atladı. Hayalet tilkileri başka bir düşmana saldırırken, o ve rakibi spiral bir alevin içinde kayboldu.

Yumei tilkiye doğru eğildi, sonra aniden yana doğru döndü. Işıltılı bir ok yan tarafını kesti ve yaradan kan fışkırdı. Aşağıdaki yanan ağaçların kenarında, rüzgârıyla devirdiği kami elini onlara doğru uzattı. Dört shikigami yukarı doğru fırladı.

"Hazırlan," dedi Yumei.

Ve bundan başka bir uyarıda bulunmadan, onu kendisinden uzaklaştırdı.

Yumei, üzerinde dalgalanan abanoz gücüyle yaklaşmakta olan saldırıyla yüzleşirken ağırlıksız bir şekilde süzüldü. Altından bir rüzgâr fırladı ve aşağıda tilki canavar yukarı baktı. Yumei'nin yanına yere düşmek niyetiyle havada döndü.

Adam sıçradı ve kadın onun yerine sırtına indi. Adamın devasa omuzlarının hemen arkasına yayılan kadın, adam peşindeki shikigami sürüsüne doğru dönerken denge için kalın kürkünden bir avuç kaptı.

Alevler -teni üzerinde sıcak ama zararsız- toplandıkça ve gücü arttıkça, elini kaldırdı. Tüm kami ve shikigami grubunun etrafında çılgılık atan bir kasırga oluşarak onları içine hapsetti.

Shiro'nun kuyrukları yayıldı ve genişleyen bir daire içinde şiddetli bir ateş fırtınası patladı. Emi'nin kaynayan kasırgası içe doğru çekildi ve daha sıkı kapandı. Kapana kısılmış kami, yıkıcı bir patlamada ateş rüzgârı buluştuğunda alarmla bağırdı. Yüzünü savaş alanına yağın sıcak cüruflardan korudu.

Alevler sönerken, Yumei kanatlarını açarak dumanın içinden fırladı, mızrağından taze kan damlıyordu. Bir an sonra, kızıl kartal ve beş kara kuzgun pusun içinden pike yaparak onlara katıldı.

Soğuk bir esinti yüzüne fısıldadı, cehennemin arasında hiç yeri yoktu. Shiro başını çevirdi ve baktığı yönde alevler küçülerek yok oldu. Ürkütücü Shijin Genbu karanlığın içinden süzülerek çıktı.

Her adımda kararmış zemine yayılıyordu. Zenki elinde kılıçla onu takip etti.

"Bu o herkes I olabilir bul." ve daitengu dedi. "Bu diğer Kunitsukami'ler yolda."

"Ne p a h a s ı n a olursa olsun yollarını temizleyin," diye emretti Yumei. "Artık başka hiçbir şeyin önemi yok."

Zenki başını anlayışla salladı ve tekrar havalandı. Yumei Emi'ye baktı. "İçeride kaç kami bekliyor?"

"Izanami ve Izanagi," diye cevap verdi, "ve on iki kami-çok güçlü olanlar, sanırım."

Shiro'nun kulakları döndü ve gürleyen bir ses çıkardı.

Yumei onlara, "Amacımız Izanami'ye mümkün olduğunca çabuk ulaşmak," dedi. "Suzaku, Genbu, Izanagi'nin üstünde kalın."

Shiro harekete geçti, devasa adımları yeri yutuyordu. Pençelerinin altında alevler yandı ve havada koşarak gökyüzüne doğru sıçradı. Yumei kanat çırparak onun peşinden uçtu, daitengu'su yakın düzendeydi. Kızıl kartal Genbu'yu pençeleriyle yakaladı ve onu takip etti.

Emi görünmez ateş geçidini bir daha asla bulamazdı ama Shiro hiç zorlanmadı. İlerideki sarp kayalıkta ateşten bir daire parladı. Merkezinde semboller belirdi ve Shiro burnunu uçurumun duvarına çarpmadan hemen önce daire karardı. Karanlığa gömüldüler.

Alev kaplı torii ortaya çıktı. İçinden geçtiklerinde tilkinin üzerinde ateş püskürdü ve ellerinin altındaki kürk çözüldü. Shiro insan formunda dik yamaçlı patıkaya indi, dokuz hayalet kuyruğu arkasında dalgalanıyor ve çift ağızlı asası elinde birleşiyordu. Emi kollarını ve bacaklarını onun etrafında kenetledi, neredeyse sırtından düşüyordu.

Suyun lavla buluşmasının tıslaması ve gırtlaktan gelen kükremesi eşliğinde buhar etraflarında kıvrılıyordu. Shiro'nun etrafına hızlıca bir göz atacak zamanı vardı ve sonra saldırı başladı.

Yana doğru döndü ve omzunun yanından parlayan bir ok geçti. Sisli dumanlar arasında bir kami yanağına doğru bir ok daha çekti. Okun ucu *ki'siyle* aydınlandı ve merminin uçmasına izin verdi.

Yumei ve bir daitengu toriide belirlediğinde, ok Shiro'nun yanından vınlayarak geçti ve onu bir ayakla ıskaladı. Daitengu'ya isabet etti ve kaburgalarına saplanan okla kıvrınarak yere düştü.

Shiro ileri atıldı, Emi hâlâ sırtına tutunuyordu. Kami bir ok daha yerleştirdi ve yakın mesafeden ateş etti. Shiro asasıyla oku havada kesti, sonra da bıçağı yaya sapladı. Kami bir kalkan oluştururken üzerinde ışık parladı.

Shiro dönerek bir darbe daha vurmak için hamle yaptı ama kami Emi'nin uzun kolunu kaptı. Onu Shiro'nun sırtından çekip aldı ve patikanın yanındaki açık yarığın üzerine savurdu. Çırpınan bir el ile kaminin bileğini yakaladı.

Shiro peşlerinden atladı. Çıkıntıdan yarı yarıya sarkarak kadının obi'sinin arkasından yakaladı ve düşüşünü durdurdu. Koluna yapışan kami, kalçasındaki kınından kısa bir kılıç çıkardı. Tırnaklarını bileğine geçirdi.

"*Shukusei no tama!*" Sıcak ki içinden alevlendi ve elinin altında ışık parladı.

Arındırma büyüğü Kami'nin içinde dalgalandı ve kolundaki tutuşu gevşedi. Düştü ve buharın içinde kayboldu.

Shiro onu yukarı çekti ve kaosun arasında tek bir an için onu göğsüne bastırdı, yüzü saçlarının arasındaydı. Her nasılsa kolları onun boynuna dolanmıştı ve bunun son kucaklaşmaları, birlikte geçirdikleri son an olduğunu bilerek ona aynı sıklıkla sarıldı. Vedalaşmak için daha fazla zaman olmayacaktı.

Bir dakika ayırabildiler ve sonra onu bırakıp kapıya döndü.

Yumei daitengu'sundan oku çekmişti ve savaşçı yeniden ayağa kalkmış, savaşmaya hazırды. Diğer dört kuzgun yokai onun arkasında bekliyordu ve onlarla birlikte iki Shijin, Genbu ve Suzaku duruyordu. Genbu, Emi'nin daha önce gördüğü kızıl saçlı kadın ile büyük kartalın karışımı olan yeni bir forma bürünmüştü; kızıl kanatları sırtına doğru kıvrılmıştı ve uzun kuyruğundan alevler damlıyordu.

Toplanan savaşçılara son bir kez bakan Shiro, Emi'yi tekrar sırtına çekti. Patika yoldan lav ve kaynayan buhar ağına doğru fırladı. Yumei ona adım adım eşlik etti ve diğerleri de silahları kırmızı parıltıda parıldayan bir sıra halinde onu takip etti. Shiro tam olarak nereye gittiğini biliyor gibiydi. O ve diğer Kunitsukami, Izanagi kapıları kapatmadan önce burayı keşfetmiş olmalıydı.

Shiro onu çayırın uzun otlarının arasına taşıdı. Ovanın uzak ucunda, dağ sırtının tepesinden mağaranın tavanına doğru gümüşü bir ışık sütunu yükseldi. Izanami ayini tamamlamış mıydı?

Henüz değil, diye fısıldadı Amaterasu, ama yakında.

Emi, Amaterasu'nun hayal kırıklığını hissedebiliyordu; alçalmak ve tüm gücünü ortaya koymak için çaresizdi ama şimdi alçalıp Emi'yi ve kendisini savaşın ortasında etkisiz hale getirmeye cesaret edemezdi.

Çayırın ortasında, altın ışığa bürünmüş bir figür onları bekliyordu; güneş bariyerinin içinde kalkanını açmış olan Izanagi. Arkasında dizilmiş sekiz kami, ellerinde parıldayan büyülerle, koruyucu kalkanları yerinde duruyordu.

Bekleyen düşmana doğru tüm hızıyla koşmaya devam eden Shiro, yanındaki Yumei'ye baktı.

"Buna hazır mısın?" diye sordu.

"Sen kendin için endişelen, kitsune." Yumei'nin gözleri parladı ve soğuk savaşçı maskesi vahşi bir sırıtişa dönüştü. "Bu gece düşecek olsam bile,

savaş beni çağırıyor."

Shiro, Tengu'nun sırtışı karşısında neredeyse Emi kadar şaşırılmış görünüyordu ama sonra güldü. Hızını kesmeden arkasındaki yokaiye işaret etti.

Suzaku kanatlarını savurarak yanından hızla geçti ve Genbu da onu takip etti, buzdan bıçaklar kristal pençeler gibi ellerini dolduruyordu. Shiro ölümcül Amatsukami'den uzaklaşırken Izanagi'ye saldırdılar.

Kami sırası Izanagi'yi desteklemek için ilerlerken, Yumei bir emir verdi. Beş daitengu kanatlarını açarak kamilere doğru hızla uçtu. Kılıçlar kınlarından çıktı ve karanlık üzerlerinde dalgalandı. Ay ışığının altında, kanatlarından sarkan gölgeler ve parlayan kılıçlarıyla daitengu'lar uğursuz hayaletlere, ölüm getiricilere benziyordu; vahşi, korkusuz ve durdurulamaz.

Suzaku Izanagi'ye ulaştı. *Naginata*'sını Izanagi'nin bariyerine doğru savururken yavaşlamadı bile. Bıçaklı direk kolu, ateşli bir patlamayla ışık kubbesine çarptı. Kız dönerek onun yanından geçerken, Genbu bariyere buzdan hançerler fırlattı. Kalkana çarparak paramparça oldular ve kutup soğuğu güneşin gücünü azalttığı için çarpmanın etkisiyle ışık dalgalandı.

Yumei'yi yanına alan Shiro, Izanagi'nin yanından geçip doğruca dağa doğru fırlamak niyetiyle otların arasından fırladı. Izanagi elinde parlayan bir katana ile döndü ve Suzaku ona doğru hamle yaptığında, *naginatasının* uzun sapını kılıcıyla yakaladı ve altın bir ışık parlaması onu geriye fırlattı. İnsanlık dışı bir hızla döndü ve Shiro'nun yoluna fırladı.

Shiro savrularak Amatsukami'nin kılıcından uzaklaştı. Eli

Emi'nin koluna dolanırken "Yumei!" diye bağırdı.

Kız nefes almaktan başka bir şey yapamadan, adam onu sırtından savurdu ve Yumei'ye doğru fırlattı. Tengu onu kollarının arasında yakaladı.

"Git!" Shiro bağırdı ve esasını savurarak Izanagi'nin önüne atladı. Bıçağı Izanagi'nin kılıcına bir ateş ve ışık cızırtısı içinde çarptı.

Yumei savaşan tanrılardan uzaklaşırken kanatlarını katladı ve Emi'yi sırtına alarak ellerini savaşmak için serbest bıraktı. Emi onun omuzlarını kavradı ve hantal kimonosuna lanet okudu.

Önlerinde daitengu'lar kami'lerle savaşa tutuşmuşlardı ve çayır büyü bombardımanına tutulmuştu. Yumei'nin hızla yaklaşması üzerine en yakındaki kami çifti onunla yüzleşti. Gölgeleer üzerinde kıvranıyord, kırmızı büyü ellerinde ve kollarında garip rünler oluşturuyordu. Daitengu'su kami duvarına doğru ilerlerken, Yumei ellerini dışarı doğru uzattı.

Karanlık çayırın üzerini örtmüştü, Izanagi'nin altın bariyerini bile gizleyen aşılmaz bir gece.

Yumei ileri atıldı, Emi onun hareketini sadece yüzüne vuran rüzgâr ve baş dönmesi hissi sayesinde fark edebildi. Izanagi'nin güneş ışığı karanlığı yırttı ve doğal olmayan gece düştüğü kadar çabuk buharlaştı, ancak Yumei kami çizgisini çoktan geçmişti.

Savaşı ve müttefiklerini geride bırakarak açık çayır boyunca yarı koştu, yarı uçtu. Kayalık sırt önlerinde belirdi ve o da çorak yamaca fırladı.

Emi Shiro'nun omuzlarını kavradı, güçlü sıçrayışlar ve kanat çırpışlarıyla sarp kayalıklara tırmanırken dengesini bozmamak için ona yaklaştı. Mağaranın tavanına doğru yükselen ışık huzmesine odaklandı ve arkasındaki çayırdan gelen büyü patlamalarını görmezden geldi, Shiro'nun Izanagi'nin ölümcül büyüyle karşı karşıya kaldığını düşünmeyi reddetti. Izanami'yi durdurmak artık ona ve Yumei'ye bağlıydı.

Tepe önlerinde belirdi ve Yumei kanatlarını güçlü bir şekilde çırparak uçurumun kenarından uçtu.

Etraflarında büyü patladı. Kolları yüzüne kapandı, üç patlama onlara çarparken karanlık bir kalkan oluştu. Güç onu geriye doğru savurdu ve platonun kenarına dizlerinin üzerine sertçe düştü.

Üç kami ilerledi, kılıçları boyunca büyü parlıyordu. Onların arkasında, platonun ortasında, Izanami çemberin kenarında durmuş, ilahi söylerken göksel mızrağı tutuyordu. ışık akkor bir sütun halinde gökyüzüne ışınlandı ve elektrik gücü havayı yaktı.

Emi'yi yerinden eden Yumei, yaklaşmakta olan kamiyi karşılamak için hamle yaptı. Mızrağı elinde dönüyor ve kanatlarından gölgeler dalgalanıyordu. Onun hücumuyla karşılaşan kamiler ikiye ayrıldı ve kılıçları ölümcül çelikten bir bulanıklık oluşturarak onun etrafında dönmeye başladı.

Yumei iki katananın arasından sıyrıldı, üçüncüsünü mızrağının sapıyla yakaladı ve dirseğini arkasındaki kaminin suratına çarptı. Büyü yanıp sönerken yaklaştılar ve Yumei bir kılıçtan sıyrılırken diğer kaminin ayağını altından tekmeledi.

Emi izlemek için duramadı. Yardım edemedi. Bunun yerine, yanlarından geçip Izanami'ye doğru koştu.

Parlak daire titreşti. Izanami mızrağı yukarı kaldırdı, sesi yükseldi

ve dağ titredi. Son bir çığlıkla elmas mızrak ucunu ışığa doğru itti.

Gök gürültüsüne benzer bir ses mağaranın içinde gümbürdedi. Işıltı, tüm mağara tavanını kaplayan bir ışık tabakası halinde dışarı doğru patladı ve güç yeryüzüne doğru süpürüldü. Platoya çarparak Emi ve Izanami'yi yere fırlattı ve ardından dağın yamaçlarından aşağıya doğru devam etti. Nefes nefese kalan Emi başını kaldırdı.

Işık sütununun olduğu yerde, şimdi platonun üzerinde pürüzsüz beyaz mermerden devasa bir sütun duruyordu. Sütunun tabanından, sanki sütun onları yere sabitlemiş gibi sekiz muazzam ışık şeridi uzanıyordu. Yerçekiminden etkilenmeden bir yumak halinde yukarı doğru akıyor, mağaranın duvarlarından ve tavanından sanki maddesizmiş gibi geçiyorlardı.

Köprü açıldı. Aralarındaki düzinelerce adımın ötesinden Emi, Izanami'nin bakışlarıyla karşılaştı.

Izanami ayağa fırladı ve cennetin yollarına doğru koşmaya başladı. Emi onun peşinden koştu, ellerinde bir rüzgâr bıçağı şekilleniyordu. Tanrıça Emi'nin uzuvlarına rehberlik ederken Amaterasu'nun gücü onun içinden akıyordu.

Sekiz yolun birleştiği ışık çemberinde duran Izanami mızrağını kaldırdı. Işık elmas ucundan gökkuşağı renklerinde kırıldı ve yollardan biriyle yüzleşmek için döndü.

Cennet patikasına adım atmadan, Emi rüzgâr kılıcını uzatarak saldırdı. Izanami etrafında dönerek Emi'nin bıçağını mızrağın sapında yakaladı.

"Beni durduramazsınız." Izanami'nin sesi sakın geliyordu, ifadesi sakindi. "Başarısız olmayacağım."

Mızrağını fırlatarak Emi'yi uzaklaştırdı. Emi tekrar sıçradı ve bir rüzgar Izanami'yi bir adım geriye attı ama tanrıça Emi'nin saldırısını savuşturdu. Izanami mızrağın sapını aşağı doğru savurdu ve Emi'nin dizinin arkasına çarparak bacağını bükte. Emi geriye düştü ve yuvarlanarak mızrak ucundan zar zor kurtuldu.

"Sen bir aptalsın, kamigakari," dedi Izanami soğuk bir sesle. "Dünyanızı kendi kendini yok etmeye mi mahkûm edeceksiniz?"

"Onu senden korumak için," diye karşılık verdi Emi ayağa fırlayıp kılıcıyla mızrağı engellerken.

"Bu dünyanın acı çektiğini göremezsiniz. Öldüğünü hissedemezsin." Izanami'nin yüzü gerildi, narin yüz hatlarında acı dalgalandı. "Bunu hissedebiliyorum. Yüzyıllardır hissediyorum. Daha fazla devam etmesine izin vermeyeceğim."

Emi tereddüt etti, Izanami'nin işkencesi onu hazırlıksız yakalamıştı. Tanrıça mızrağını Emi'ye doğru savurdu, elmas bıçak Emi'nin kimonosuna saplandı ve ipeği yırttı. Çırpınarak uzaklaşan Emi, kılıcını yeniden kavradı ve tekrar saldırdı. Mızrak ve kılıç birbirine çarptı ve bir rüzgâr patlaması Izanami'ye doğru eserek tanrıçayı geriye itti. Izanami çenesini salladı ve toprak gümbürdedi. Emi'nin ayaklarının altında açılan çatlaklar ona çelme taktı.

Kılıç mızrağa, rüzgâr toprağa karşı, sekiz göksel yolla çevrili büyük sütunun yanında savaştılar. Elmas mızrak ucu Emi'nin derisini buldu ama Emi tereddüt etmedi. Silah yine korumasından sıyrıldı ve etini ısırıldı. O savaşımaya devam etti.

Izanami Emi'yi geri çekti, toprak çatırdadı ve altında büküldü. Dengede durmaya çalışarak ve rüzgârdan destek alarak bir açıklık bulmak için savaştı. Amaterasu ona rehberlik etti, onun aracılığıyla savaştı ama *ki'si* dünyalar arasında bölündüğü için tanrıçanın gücü çok çabuk azalıyordu.

Emi kılıcını savurdu ve Izanami kenara kaydı. Yer Emi'nin ayaklarının altında yükselirken, mızrak sapı dönerek Emi'nin kaval kemiğine çarptı ve bacağına bükte.

Izanami mızrağı tekrar döndürdü ve Emi'nin elinin arkasını kesti. Rüzgâr kılıcı avuçlarından düştü ve onu oluşturan güç şeklini kaybederken yok oldu. Bu diyarda elemental büyüye hükmetme çabası onun *ki'sini* tüketiyordu ve Amaterasu'nun rehberlik gücü azaldı.

Izanami mızrağı geri çekerek Emi'nin kalbini hedef aldı.

Emi eğilmek, kaçmak yerine kendini öne attı ve bir eliyle Izanami'nin bileğini yakaladı.

"*Sotei no shinketsu!*" diye bağırdı.

Bağlama büyüğü mavimsi beyaz bir ışık dalgası halinde Izanami'nin üzerinde patladı. Bağlama sadece birkaç saniye sürdü - Emi'nin yeşim bıçağını obisinden çekip çıkarmasına ve tanrıçaya çılgınca saplamasına yetecek kadar uzun bir süre. Bıçak Izanami'nin karnının derinliklerine saplandı.

Izanami'nin felci kırıldı ve mızrağı Emi'nin kaburgalarının arasına saplandı. Izanami'nin ve Emi'nin kanları yere sıçradı. Bıçak Emi'nin yaralı elinden düşerken, kırık bacağı güçsüzce titreyerek sendeledi. Izanami, önünden akan kanla acı içinde soluyarak mızrağı kaldırdı.

Emi sapı yakaladı ve yukarı doğru itti. Diğer elini yumruk yaparak Izanami'nin yanağına doğru savurdu. Darbe kolundan sekti ve Izanami düştü.

Amaterasu'nun gücü Emi'nin içine doldu. Rüzgâr ellerinde dönerek bir bıçağa dönüştü ve onu Izanami'nin üzerine kaldırdı. Sonunda tüm bunlar sona erecekti.

Sert bir el Emi'nin kolunu kavradı. Biri onu geriye doğru itti ve etrafında döndürdü.

Sonra parlayan bir bıçak göğsüne saplandı.

Emi neredeyse kabzasına kadar vücuduna gömülmüş kılıca bakakaldı. Titreyen kaslarıyla başını kaldırdı ve Izanagi'nin soğuk, karanlık gözleriyle karşılaştı. Adam ona gülümsedi, kazanamayacağını, *onları* yenemeyeceğini bilmesi gerektiğini söyleyen memnun bir sırtış.

Bıçağı çekip çıkardı ve yarayı yırtarak açtı. Emi sendeledi, elleriyle göğsünden fışkıran kanı tutmaya çalıştı. Izanagi etrafında döndü, onun

bıçak şakladı. Etraflarındaki parıldayan ışığın içinden Shiro belirdi, arkasında alevden kuyruklar uzanıyordu ve çift kanatlı asası Izanagi'ye doğru savruluyordu. Silahları çarpıştı.

Emi bir adım daha geriye tökezledi, zayıflık vücudunu ele geçirmişti. Yardım etmek zorundaydı. Yapmak zorundaydı...

Dizleri yere çarptı. Etrafındaki dünya bulanıklaştı.

Sonra sanki göklerden bedenine yıldırım düşmüş gibi içine güç fişkırdı. Kaynayan kami *ki* ölümlü bedenine aktı ve onunla birlikte tanıdık ama yabancı bir ruh, inanılmaz derecede geniş bir zihin ve inkar edilemez bir irade geldi.

Amaterasu alçalıyordu ve Emi göksel gücün gelgitleriyle sürükleniyordu.

CHAPTER 27

A Ruhu yeni yuvasına yerleşirken Materasu'nun *ki'si* insan bedenine doldu. İyileştirici büyüsünü hasarlı ete uyguladı.

Hasarlı kemikler ve organlar birbirine kenetlenirken acı da alevlendi.

Beden iyileştikçe, Emi'nin farkındalığının kami gücünün etkisiyle azaldığını ve kaybolduğunu hissetti ama Amaterasu'nun onun yasını tutacak vakti yoktu.

Acıyı görmezden gelerek kendini oturur pozisyona zorladı, bir elini göğsündeki iyileşmekte olan yaraya bastırdı. Sadece birkaç metre ötede Inari ve Izanagi savaşıyordu. Inari'nin asası Güneş Tanrısı'nın altın bariyerine saplandığında alev aldı.

Amaterasu'nun içindeki Emi kıpırdandı, Inari'nin yaralarını görünce keder ve özlemi alevlendi. Kan kosodunu ıslatmış ve yüzünü çizmişti.

Susano bir hareket ve ışık telaşıyla platoya fırladı. Ejderha formunun boynuzları saçlarından çıkıntı yapıyor ve uzun sürüngen kuyruğu arkasında bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Murakumo ellerinde güçle parlıyordu. Savaşın içine daldı ve kılıcını iki eliyle vücudunun her tarafına savurdu. Izanagi'nin bariyerine bir yıldırım patlamasıyla çarparak Amatsukami'yi geriye fırlattı.

İki Kunitsukami karşı taraftan saldırdı. Izanagi dişlerini gösterdi ve altın bir ışık parıltısı yokaiyi uzağa fırlattı. Kılıcı Susano'nun omzuna saplanarak derin bir yara açtı ve Inari ona arkadan saldırırken, güneş tanrısı bir elini uzattı. Aşırı ısınmış bir hava patlaması Inari'yi sütuna fırlattı. Sütuna sertçe çarptı ve ayağa kalkamayacak kadar sersemlemiş bir halde yere yığıldı.

Yer gümbürdedi.

Sarutahiko, elinde devasa, kavisli bir kılıçla plato boyunca ilerledi. Dağ her adımda titriyor ve kaya parçaları omuzlarından zırhın sivri uçları gibi fırlıyordu. Yüzünün kenarları ve elleri boyunca, derisi taş dokusuyla kararmıştı.

Susano kenara sıçrayarak liderinin önünü açtı ve Sarutahiko Izanagi'nin kalkanını ezici bir darbeye karşılayarak

plato. Inari sendeleyerek ayağa kalktı ve dövüŖe yeniden katıldı ve üç Kunitsukami birlikte Izanagi'nin etrafını sardı.

İyileŖmenin son aŖamaları tamamlandığında ağır ağır nefes alan Amaterasu acı içinde ayağa kalktı ve savaŖa sırtını döndü. Izanami'nin düŖtüğü yerde kıpkırmızı bir leke parlayan yüzeyi boyamıŖtı ama tanrıça gitmiŖti. Ölümlü kalbi küt küt atan Amaterasu birkaç adım koŖtuktan sonra durdu. Birbirine benzeyen sekiz yolun hiçbirinde Izanami'yi göremedi.

Kan, diye fısıldadı Emi.

Amaterasu başını aŖağı doğru salladı. Kırmızı bir leke Izanami'nin attığı bir adımı işaret ediyordu. Amaterasu bakıŖlarıyla onu takip etti, ikinci bir leke ve sıçrayan damlacıklar gördü; ardından üçüncü bir leke, açıkça ikinci en yakın yola yerleŖmiŖti.

Dağ sarsıldı ve Amaterasu tökezledi. Arkasına baktı.

Sarutahiko, Susano ve Inari Izanagi'nin etrafında dönerek bariyerine defalarca vurdular ama geçemediler. GüneŖ Tanrısı'nın kimonosunun omzunda, Emi'nin günler önce onu bıçakladığı yerde kan lekesi vardı ama kılıcı hâlâ Kunitsukami'ye doğru parlıyor, onların etini arıyordu.

Sonra, platonun tepesinden Uzume göründü. Hafif, çevik ayakları üzerinde savaŖa doğru süzölüyordu, sırtından yükselen alaca tüylü kanatları ve sıkı bir topuz yaptığı saçları vardı. Güzel kimonosunu bir savaŖçının sade ve dar giysileriyle değıŖtirmiŖti.

Elinde silah yoktu, onun yerine elinde bir yelpaze ofuda taşıyordu. Hareketleri uzun süredir üzerinde çalıŖılmış bir koreografi kadar hızlı ve pürüzsüzdü, kocasının yanından geçip bir ofuda kaldırdı. Kağıt tılsım yeŖil renkte parladı ve ağırlıksız bir Ŗekilde havada asılı kaldı. Inari'nin asasının altından dönerek baŖka bir tılsımı havaya kaldırdı.

SavaŖan savaŖçılarının arasında dans etti, savaŖan adamlarının etrafında bir çember oluŖturana kadar ofudalarını çevik bir zarafetle yerleŖtirdi. Izanagi ancak sonuncusunu yerleŖtirdiğinde ne yaptığını fark etti. Bir adım geriye sendeledi.

Uzume son tılsımı kaldırırken üç erkek Kunitsukami çemberin dıŖına doğru eğildi. Elindeki ofuda'dan çıkan yeŖil ıŖık çizgileri, hepsini ortasında Izanagi'nin bulunduğı sekiz köŖeli bir yıldızda birleŖtirdi.

Tılsımlardan patlayan zümrüt rengi güç, Izanagi'nin bariyerini Ŗiddetli bir yaylım ateŖine tuttu.

Susano kılıcını kaldırdı. Kılıçtan yıldırımlar sıçradı ve güneŖ tanrısının üzerine düŖtü. Sonra Inari ve Sarutahiko aynı anda saldırdı ve saldırının altında altın bariyer paramparça oldu. Sarutahiko'nun kılıcı Izanagi'nin göğsünü yardı.

Sonunda güneŖ tanrısı düŖtü.

Yere yığıldığında, soluk bir parıldı tenini kapladı. Göksel ruhu bedeninden ayrılırken, vücudundan ısı dalgaları gibi bir parlaklık yükseldi.

Artık onu taşıyamayan ölmekte olan bir gemi.

Savaş alanının öbür ucundan Inari Amaterasu'ya doğru baktı, yüzünden kanlar akıyordu. Gözlerinden öfke ve keder fışkırıyordu. İnişin tamamlandığını biliyordu.

"Sütunu yok et," dedi. "Beni beklemeyin."

Bakışlarında nefret alevlendi ve onu öldürmek, ruhunu kurtarmak için umutsuzca çabaladığı kızın bedeninden koparmak istediğinden şüphelendi.

Etrafında döndü ve göksel yola fırladı. Göksel patika ışıktan oluşuyordu ve mermer kadar pürüzsüzdü. Yerden bakıldığında, yollar birbirine dolanmış dallar gibi vahşi kıvrımlar ve ilmekler halinde kıvrılıyor ve dalgalanıyor gibi görünüyordu, ancak ayaklarının altındaki yol düz ve doğru bir şekilde yukarı doğru eğimli olarak uzanıyordu. Yeryüzü alemleri grimsi bir hiçliğe dönüşürken, sütunu çevreleyen dört Kunitsukami'ye son bir kez baktı.

Amaterasu'nun içindeki Emi tekrar uyandı.

Amaterasu koştuğu Emi'nin zihnindeki boğucu baskı hafifledi ve düşünceleri berraklaşmaya başladı. Her geçen an gücü yerine geliyor, tanrıçanın gücünün ezici yükü kalktıkça zihni ve ruhu yeniden canlanıyordu. Amaterasu zayıflamıyordu -gücü hâlâ ortak bedenlerinde bir nehir gibi akıyordu- ama daha ziyade zihinleri birbirinden ayrılıyordu.

Neler oluyor? Emi endişeyle sordu. *İniş başarısız mı oluyor?*

Artık fiziksel dünyada değiliz, diye yanıtladı Amaterasu. *Burası bir ruhlar alemi.*

Emi'nin açıklama isteme şansı yoktu. İleride, yolda bir şekil belirdi: İzanami ağır adımlarla koşuyor, bir eliyle yaralı karnını tutuyor, diğer eliyle de mızrağını taşıyordu. Ama tanrıça artık ölümlü gibi görünmüyordu. Cildi ılık ılık parlıyordu, giysileri yarı saydam ve sanki cisimsiz ruhu fiziksel bedeninin yerini almış gibi eterikti. Elindeki mızrak da aynı derecede soyuttu ve sadece elmas başı sağlamlığını koruyordu.

Amaterasu yolu çevreleyen grimsi unutkanlık aydınlanırken aradaki mesafeyi kapatmak için acele etti. Adımlarına ara vermeden ellerini uzattı. Teni ürkütücü bir şekilde beyaz parlıyor, kimonosunun hayalet kolları bir hayaletinki gibi dalgalanıyordu. Avuçlarında bir kılıç şekillendi ama bu rüzgârdan yapılmış bir silah değildi. Dünyalar arasındaki bu âlemde hiçbir element yoktu. Bunun yerine, tamamen *ki*'den oluşan bir silahtı.

Amaterasu yaklaştığında İzanami durdu ve yüzü buruşarak döndü. Mızrağı önüne doğru itti ama Amaterasu'nun *ki* bıçağı tahta sapı kesip geçti. Silah İzanami'nin elinden fırladı ve yola yuvarlandı.

İzanami kendi *ki'sinden* oluşan bir katana çağırdı, silah Amaterasu'nunki kadar parlaktı. İki tanrıça çarpıştı, kılıçları hiçlikte yankılanan sinir bozucu bir gürültüyle birleşti.

"Amaterasu," diye tısladı Izanami. "Israrın insanı çileden çıkarıyor."

"Ben de senin için aynısını söyleyebilirim kuzen," diye karşılık verdi Amaterasu, kılıcına daha sert bastırarak.

"Kasıtlı olarak körsün." Izanami'nin sesi ani bir duygusallıkla yükseldi. "Neden anlamayı reddediyorsun?"

Izanami kılıcını savurdu ve saf, şekilsiz bir güç patlaması Amaterasu'ya çarptı. Yola düştüğünde, Emi'yi garip bir his sarstı. Hiç düşünmeden ayağa fırladı.

Ve kendini Amaterasu'nun yanına çömelmiş buldu.

Yüzü Emi'ninkine benzeyen ama Emi'nin ölümlü bakışlarının çok ötesinde ilahi bir güzelliğe sahip olan Amaterasu şok içinde geriye baktı. Emi aralarındaki bağı, zihin ve ruh bağına hâlâ hissedebiliyordu ama fiziksel şekillere bağlı olmayan bu cisimsiz dünyada ruhları birbirinden ayrılmıştı.

Amaterasu tekrar öne doğru dönmeden önce kısa ve şaşkın bir bakış attılar. Izanami yola doğru kaçtı. Amaterasu onun peşinden hücum etti ve Emi bir adım geriden koştu, vücudu garip bir şekilde hafıftı ve elleri kendi *ki'siyle* parlıyordu - iki tanrıçadan *çok* daha soluk ama aynı derecede parıldayan beyaz.

Izanami'yi kovaladıkça, aralarındaki boşluk daralıyor, garip dünyanın hiçliği neredeyse ayaklarının altındaki patika kadar soluk olana kadar aydınlanıyordu. İleride, dünya kör edici bir beyaza büründü ve yol akkorla dolu kaymaktaşı bir torii ile son buldu: Takamahara'nın kapısı.

Emi vahşi bir sıçrayışla Amaterasu'nun önüne geçti ve Izanami'nin kimonosunun arka ucunu yakaladı. Emi yüzüstü yere düştüğünde, hayalet kumaşı çekiştirdi.

Izanami dizlerinin üzerine düştü. Çırpınarak geri tekme attı ve ayağı Emi'nin omzuna sertçe çarptı. Emi düz yolda yana doğru kaydı, bacakları kenara doğru kaymaya başladı.

Kılıcını savuran Amaterasu, Izanami'nin sırtını kesti. Yaradan kan yerine parlak beyaz mürekkep gibi *ki* sızdı. Emi kendini yola geri çekmek için çabalarken, Izanami ayağa fırladı ve kılıcıyla Amaterasu'nun omzunda derin bir kesik açtı. *Ki* kolundan aşağı döküldü.

"Kes şunu Izanami," diye nefes nefese kaldı Amaterasu. "Dünyayı korumak için daha iyi bir yol bulacağız."

"Başka yolu yok," diye tükürdü Izanami. "Size söyledim, hepinize söyledim! Amatsukami'ye bana yardım etmesi için kaç kez yalvardım? Kunitsukami'ye harekete geçmesi için kaç kez yalvardım?"

Kılıcını Amaterasu'ya doğrulttu. "Başından beri sadece kendi çıkarlarım için planlar yaptığımı inandın ama ben bunu istemiyorum. Bunu hiçbir zaman istemedim. Bana başka seçenek bırakmadın. Görevimi görmezden gelemem. Korumaya yemin ettiğim toprakları kurtarmak için değer verdiğim her şeyi feda edeceğim."

Kendini öne attı ve kılıcını Amaterasu'nun kılıcının üzerine indirdi. "Anlıyor musun-" Kılıcını kaldırdı ve tekrar indirdi. "Kunitsukami'nin anlayıp anlamadığını-" Tekrar vurdu ve Amaterasu'nun tek yapabildiği darbeye karşı kendini korumak oldu.

"*Kim* anlarsa anlasın," diye haykırdı Izanami, gözlerinde gümüş rengi yaşlarla, "görevime itaat edeceğim!"

Kılıcını bir kez daha indirerek Amaterasu'nun bıçağını paramparça etti ve onu omzundan denizine kadar kesti. Amaterasu geriye doğru düştü, yarasından *ki* fişkırıyordu. Cennet yolunun kenarına çömelen Emi donakaldı, dehşetten felç oldu.

Izanami düşmüş tanrıçanın başında dikilmiş, zorlukla nefes alıyordu. "İnancın beni durduracak kadar güçlü değil, Amaterasu."

Izanami kılıcını bir kez daha kaldırdığında, Emi ileri atıldı. Izanami telaşla döndü ve Emi ona çarparak tanrıçayı belinden yakaladı.

Birlikte yolun dışına doğru savruldular.

Hiçliğin içine düştüler. Yol gözden kayboldu ve etraflarındaki soluk boşluk önce griye, sonra da mürekkep gibi siyaha dönüştü. Sadece ruhani bedenlerinin parıltısıyla kırılan katı karanlığın içine gömülen Emi, düşüp düşmediğini bile bilmiyordu.

Başka bir beyaz nokta belirdi; bu diyarın siyah hiçliği boyunca uzanan parlak fildişi bir yol. Oraya doğru düştüler ve sert yüzeye çarptılar. Emi yuvarlandı, kaymadan önce tutunmak için çabaladı. Uzaklarda bir yerde, Amaterasu'nun korku ve dehşetini hissedebiliyordu, aralarındaki bağ ince ama hala sağlamdı.

Izanami şaşkınlıkla başını sallayarak etrafındaki karanlığa baktı. "Ne yaptın sen, aptal kız!"

Emi ayağa kalkmak için çabalarken, Izanami ayağa yuvarlandı ve *ki* kılıcı ellerinde yeniden şekillendi.

Emi'nin içini bir ürperti kapladı. Kıpırdamadan Izanami'nin ötesine baktı. Yol karanlığa doğru uzanıyor, sonra bir torii şeklinde sona eriyordu - *siyah* bir torii.

Karanlık geçidin etrafında kıvrandı ve kırmızı ışıklar belirdi. Parlayan iki nokta bir o yana bir bu yana savruluyor, giderek daha da parlaklaşıyordu.

Kapının içindeki dalgalanan karanlıktan, kıpkırmızı gözleri parlayan devasa, is lekeli bir kafatası uzanıyordu. Donuk siyah et kafatasının geri kalanını dolduruyordu ve omurlar, iskelet zayıflamış bedeninin dışında oluşmuş gibi omurgasını sıralıyordu. Uzun boynu yukarı uzandığında, dudaksız kemik çeneleri açıldı ve dar, siyah bir dil dışarı fırlayarak havanın tadına baktı.

Emi'nin gizleyemediği dehşetini gören Izanami omzunun üzerinden baktı. Karanlığın içinden ikinci bir cılız kafa fırladığında, gözleri çukur yuvalarında parlıyordu, tanrıça dehşet içinde nefesini tuttu.

"Yomi'nin koruyucuları," diye tısladı. Arkasına döndüğünde, kendisiyle kaçışı arasında duran Emi'ye odaklandı.

Izanami kılıcını parlatarak saldırdı ve Emi kendini ancak yana doğru atabildi. Silah omzuna saplandı ve sırt üstü yere düştü, yarısından *ki* akıyordu. Izanami hızla geçip gitti, geçerken yere bakmadı bile.

Siyah kapının çerçevelediği iki canavar hevesle dillerini şaklattı. İlki pençeli ayağını yola koydu, bacağının üst kısmı grotesk bir zırh gibi kemikle kaplıydı. Ayağının altındaki patika, yayılan siyah bir lekenin altında karardı.

Emi yuvarlanıp ayağa kalktı ve dengesini sağlayamadan yana doğru sendeledi. Kapıdaki canavarlar karanlığın içinden sürünerek çıktılar, dış kaburgalarla kaplı çökük karınlı dar gövdeleri ortaya çıktı, iskelet vücutları ne ejderha ne de kurttu ama her ikisinin de çarpık bir mutasyonuydu. Arkasından Izanami güvenli bir yere doğru kaçtı, zaten yirmi adım uzaktaydı ve hızla koşuyordu.

Emi ellerini uzattı, *ki'sini* çağırdı ve onu kendi isteğine göre şekillendirdi. Nasıl kılıç kullanacağını bilmiyordu ve bir ölümsüzle savaşacak beceriye sahip değildi. Ama nasıl kullanılacağını bildiği bir silah vardı.

Ellerinde, *ki'si* bir yay ve tek bir ok şeklinde birleşti.

Yayı kaldırdı ve oku yerleştirdi, parmaklarının altındaki şekiller tanıdıktı. İpi yanağına doğru geri çekerken, zihninin koruma güdüsüyle dolmasına izin verdi. Ve kalbindeki sevgi, korku ya da acıyla sarsılmayan bir güçtü.

"Izanami!" diye bağırdı.

Tanrıça durdu ve döndü. Yayını çekmiş olan Emi'yi görünce Izanami kılıcını kaldırdı. Emi okunu *ki'sinin* son titreşimiyle doldurdu ve sonra oku serbest bıraktı.

Ok havada süzüldü ve Izanami'nin kılıcına çarptı. Kılıç ikiye ayrıldı ve ok hedefine ulaşarak tanrıçanın göğsüne saplandı. Izanami bir adım geriye sendeledi, sonra dizlerinin üzerine düştü. Ok parladı ve tanrıçanın *ki'si* karşılık olarak çılgınca titreşti.

Buz gibi nefes Emi'nin sırtına değdi. Kara kapıdan gelen bir canavar ona doğru uzanırken etrafında döndü. Pençeleri ortasına dolandı ve onu avucunun içinde ezdi.

İkinci canavar hızla yanlarından geçti. Üç uzun adımda Izanami'ye ulaştı ve devasa çeneleri onu yuttu. Dişler vücuduna batarken çığlık attı ve beyaz *ki'sine* mürekkep gibi bir leke yayıldı.

Emi'yi tutan karanlık canavar onu yerden kaldırdı ve parlayan kırmızı gözleriyle onu incelerken kemikli kalçalarının üzerine oturdu. Dokunuşuyla vücuduna yayılan buz, gücünü emdi ve ruhunu dondurdu.

Başını diğer tarafa eğdi ve siyah dili dışarı fırlatarak yanağını sıyırdı. Cehennem soğuğu Izanami'nin derinliklerine sızdı ve Izanami kıpırdıyamadı, dilini yarasının üzerinde gezdirip açıkta kalan *ki'sini* yalayıp yutarken dehşet içinde irkilmedi bile. Diğer canavar, Izanami ağzının içinde çaresizce kıvranırken kapıya doğru geri döndü.

Yol titredi. İki canavar kaskatı kesildi ve buz gibi nefesler hırladı. Karanlıklarının bulaştığı patika titreyip sarsıldı ve hayvanlar başlarını şiddetle sallayıp solmuş boğazlarının derinliklerinde hırladılar.

Izanami'yi çenesinde taşıyan canavar, arkadaşının yanından hızla geçip kapıya doğru koşmaya başladı. Korkunç bir an için, Emi ve Izanami birbirlerine baktılar, dehşetleri aynaya yansıdı ve kaderlerinin keskin anlayışı aralarında geçti.

Canavar onu avucunun içinde sıkarken Emi'nin nefesi kesildi. Üç kolu üzerinde döndü ve ikizinin peşinden yürüdü.

"Emi!"

Amaterasu'nun çığlığı buz gibi sessizliği deldi. Canavar tekrar homurdandı ve arkasına baktı.

Titreyen yolda hızla ilerleyen Amaterasu *ki* kılıcını kaldırdı ve canavarın arka bacağına sapladı. Siyah kan püskürdü ve Emi'nin ruhunu bir kutup bıçağı gibi kesen korkunç bir sesle çığlık attı.

"Onu serbest bırak, karanlığın koruyucusu!" Amaterasu emretti. "Onları alamayacaksın!"

Canavar hırladı ve Amaterasu'yla yüzleşmek için dönerken Emi'yi daha da sıktı, devasa cüssesi tanrıçayı cüceleştiriyordu. Kendini yukarı çekti ve ruhani bedeni parladı, içinden ışıltılar fişkırdı. Canavar geri çekildi.

Amaterasu yaklaştı ve kılıcını canavarın koluna sapladı. Pençeleri açıldı ve Emi yola düştü, gevşek ve donmuştu, *ki'si yozlaşmayla* mide bulandırıcı bir şekilde siyaha boyanmıştı. Amaterasu onun üzerinden atladı ve kılıcını canavarın yüzüne doğru savurdu. Geriye çekildi, çeneleri açıldı.

Yol ağırlaştı, neredeyse hepsini karanlığa fırlatıyordu. Dengesini yeniden sağlayan canavar dönerek ikizine katıldı.

Amaterasu ileri atıldı. "Izanami!"

"Amaterasu!" Izanami yaratığın dişlerine karşı zayıf bir şekilde mücadele ederken, *ki'si* artık beyaz değil, hastalıklı bir şekilde siyah olan yola damladı. Amaterasu'ya uzandı ama iki yaratık hızla uzaklaştı. Birkaç güçlü sıçrayış onları torii'ye taşıdı ve karanlığın içinde kayboldular. Izanami'nin çığlığı korkunç bir sonla kesildi.

Amaterasu sendeleyerek durdu, kılıcı hâlâ elindeydi ve omuzları eğikti. Sonra kılıcı çözölerek Emi'ye doğru döndü.

"Gel!" Amaterasu Emi'yi ayağa kaldırdı. "Acele et!"

Emi'nin elini kavrayan tanrıça, siyah toriiden hızla uzaklaştı. Tökezleyerek ve denge için birbirlerine tutunarak, yaralarından sızan *ki ile*, yol titreyip kabarıırken sertçe koştular. Etraflarındaki hiçlik siyahtan griye doğru aydınlandı. Yol büküldü, neredeyse onu ve Amaterasu'yu havaya fırlatıyordu. Kontrolsüzce kaydılar ve koşmaya devam ettiler.

Bir noktada, adımları birbirine karıştı ve nefes alışları senkronize oldu. Ve Emi bunun farkına bile varmadan, o ve Amaterasu yine bir olmuş, aynı ruhani bedeni paylaşmışlardı.

İleride, gri boşlukta bir şekil belirdi - muazzam bir sütun. Yeşil, mavi ve kahverengi ışık, kıvrılan bantlar halinde üzerine hücum etti ve yollardan bile daha şiddetli bir şekilde titredi. Sarutahiko sütunun dibinde ellerini sütuna bastırarak *ki'sini* ona yönlendirdi. Onun yanında Uzume, sırtından sarkan sarımtırak kanatlarıyla ellerini taşa dayamıştı. Diğer yanındaki Susano ise sürüngen kuyruğunu arkasından şaklatarak *ki'sinin* tüm gücünü sütunun yıkımına yöneltti.

Ama Shiro sırtını sütuna dayamış, bakışlarını yukarıya dikmişti. Aralarındaki yükseltilmiş yol boyunca, Amaterasu ve Emi, bir bütün olarak gözleriyle buluştu.

Ancak o zaman döndü ve dokuz hayalet kuyruğu birbirine dolanarak ellerini sütuna çarptı. Ateşli kızıl ışık taş sütunu yırtarak Kunitsukami arkadaşının sarmal *ki'sini* patlattı. Gücünün ardından sütunun yan tarafında devasa bir yarık oluştu.

Kulakları sağır eden bir çatırtıyla sütun parçalandı. Patladı ve taş parçaları her yöne savrularak neredeyse anında ışıltılı bir ışığa dönüştü. Sekiz yol titredi ve sütunun artık onları tutmadığı yerlerde havalandılar. Amaterasu, bir kez daha kontrolü tamamen ele alarak, uçları boşluğa uçmadan hemen önce yoldan fırladı ve dünyayı geride bıraktı. Düştü ve

plato onu karşılamak için yarışıyor.

Yoluna atlayan Shiro onu yakaladı. Amaterasu'nun gücü onu son bir kez daha parçalamadan önce kollarının onu sardığını hissetmek Emi'nin bildiğı son şeydi.

CHAPTER 28

A Materasu Inari'nin kollarına yığıldı, kırılğan insan vücudu titriyordu, keder ve zafer içinde savaşıyordu. Izanami'nin son çıığı onun içinde yankılandı

Kuzeninin dehşeti başını döndüren bir bıçak gibiydi. Dünya alemi güvende olsa da, Amaterasu Amatsukami dostlarının kaybını güçlkle idrak edebiliyordu. Ölümsüzlerdi ama yok edilemez değillerdi. Izanami Yomi'de ölürse, ruhu Takamahara'ya geri dönecek miydi?

Platonun yukarısında sekiz yol kayboldu ve tavandaki kristal damarlardan içeri süzülen ay ışığı şeritleriyle kırılan mağaranın üzerine karanlık çöktü. Kararmış otların arasında ateşin hâlâ dans ettiğı çayırdan dumanlar yükseliyordu.

Inari onu ayağı kaldırırken derin bir nefes aldı, ölümlü bir bedenın ağırlığına, kasların ve kırılğan etin sancılara alışmaya çalışıyordu. Diğer Kunitsukami yaklaştı, şüphesiz Izanami'nin başına ne geldiğini soracaklardı. Platonun öbür ucundan Yumei, kanlar içinde ve bitkin bir halde topallayarak onlara katıldı.

Ona ulaşmadan önce, Inari yüzünü ona dönmesi için onu çevirdi. "Emi hâlâ orada mı?" diye sordu kısık sesle. "Orada mı?"

Amaterasu kaskatı kesildi ve onun sert tutuşundan geri çekildi. İçinde, Emi'nin varlığı sadece titreşen bir alevdi, çok sert ve çok cesurca savaşan kızın bir fısıltısı. Gardiyanın dokunuşunun etkisi çoktan kaybolmaya başlamıştı ama Emi'nin *ki'sinden* geriye çok az şey kalmıştı.

"Hâlâ orada," diye mırıldandı Amaterasu, "ama uzun sürmeyecek."

Adını koyamadığı garip bir duygu adamın yüzünü gerdi ve çenesi sıkıştı. Bir insan kızı için ondan böyle bir tutku ya da acı beklemezdi. Çağlar boyunca sarsılmaz olmuştu ama burada kararsız elleri ve çaresiz gözleriyle duruyordu.

"Beni duyabiliyor mu?" diye sordu.

"Belki," diye yanıtladı Amaterasu. "Eğer onunla konuşmak istiyorsan, acele et."

İstirap yüzüne yayıldı. Emi onu çok sevmişti ama aşkının onun kalbine ne kadar derinden dokunduğunu tam olarak anlayamamıştı. Bir

Ölümsüzün ruhu yeryüzü kadar, gökyüzü kadar, dağlar ve okyanuslar kadar kalıcıydı. Değişim onları etkilediğinde, bu da kalıcıydı. Emi'yi sonsuza dek sevecekti. Onun için yas tutmayı asla bırakmayacaktı.

Belki de Emi'nin bunu anlamamış olması daha iyiydi. Paylaştıkları kısa aşk, onun sonsuz üzüntüsüne ağır basabilir miydi?

Parmakları Amaterasu'nun çenesini yakaladı ve gözlerinin içine bakabilmesi için başını geriye doğru itti. Amaterasu onun güçlü dokunuşuna izin verdi ve Emi'yi bir an olsun görebilmek için sabırla bekledi, kızın onun göremeyeceği kadar silik olduğunu biliyordu.

"Emi," diye fısıldadı kabaca. "Sen kendi seçimini yaptın, ama şimdi ben de kendi seçimimi yapmalıyım ve dayanabileceğim tek seçim bu. Özür dilerim."

Amaterasu'nun kafası karıştı ama daha sözlerinin anlamını çözmeden, adam ağzını sertçe onunkine bastırdı. Bir an için bunun duygusal bir veda öpücüğü olduğunu düşündü.

Sonra nefes aldı.

Acı, çekirdeğinin derinliklerine işledi. Emi'nin azalan farkındalığı, Amaterasu'nun ne yaptığını fark etmesinden bir saniye önce panik içinde inkârla kıvılcımlandı. Adamın yüzünü kavradı ve onu uzaklaştırmaya çalıştı ama adam onu güçlü pençesiyle sıkıca kavramıştı bile.

"Hayır!" diye bağırdı.

Tekrar nefes aldı. Bir başka yakıcı acı dalgası Amaterasu'yu derinden kesti çünkü *ki'si* ölümlü bedeninden koparılmıştı. Parmaklarını adamın çenesine geçirerek onu kendisinden uzaklaştırmaya, gücünü içine çekmesini engellemeye çalıştı. Her kararlı nefes alışında Amaterasu'nun gücünü ve ruhunu bedenine çekerek Emi'nin etini insan kızı yok eden Amatsukami özünden boşalttı.

Ama *ki'si* ve hayatı pahasına.

Ne yaptığını fark eden Uzume haykırdı ve ona doğru sıçradı. Inari, Amaterasu'nun ağzındaki kilidi kırmadan serbest elini fırlattı. Öfkeli bir cehennem onu ve Inari'yi çevreleyerek diğerlerini uzak tuttu.

Amaterasu gözlerini kapattı. O seçimini yapmıştı. Artık onu hiçbir şey durduramazdı.

Ellerini bırakarak dikkatini içe çevirdi ve gücünü topladı. Sonra gücünü Inari'nin içine itti ve onun kendisini bedeninden ayırıp ruhunu göklere geri fırlatmasına izin verdi. *Ki'si* onu daha önce hiçbir Kunitsukami'nin yok etmediği şekilde yok edecek olsa da bunu yapmasına izin verdi.

Belki de Emi'yi kurtarmaya yetecekti.

Dizlerinin üzerine çöktü ve onu da kendisiyle birlikte aşağıya sürükledi. Vücudunun tutamadığı kami gücü dışarı sızarken derisinden dalgalar halinde beyaz ışık yükseldi. Yine de ağzını onunkine kilitledi ve sadece Emi'nin insan *ki'si* kalana kadar onun *ki'sini* içine çekti. Amaterasu'nun bilinci azalıp gücüyle birlikte dağılırken, onun kendisini alt etmiş olmasına sadece hayret edebiliyordu. Aşk acısı çeken çaresizliği için ona acımış olsa da, Emi'ye verdiği sözü yerine getirmişti.

Emi'yi mümkün olan son ana kadar hayatta tuttu - böylece onu kurtarmak için son bir şansı olacaktı.

Kadın gözden kaybolurken, sessizce ona bir dahaki sefere, eğer aralarında bir dahaki sefer olursa, bu kadar kolay manipüle edilmeyeceğine dair söz verdi.

"S *Hiro!*"

Amaterasu'nun varlığı kaybolup giderken Emi'nin ağzından bir çığlık halinde onun adı döküldü - tamamen, tamamen yok olmuştu. Bedeninde yalnızdı, on yıldır olmadığı kadar yalnızdı.

Shiro'nun dudakları onunkilerden ayrılırken, eli çenesinden kaydı. Acı dolu bir sisin içinden Shiro'nun yüzüne odaklandı ve ağzı belli belirsiz bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Sonra sırt üstü yere yığıldı.

"Shiro!"

Gözyaşları yanaklarından süzülerek onun yanına doğru atıldı. Amaterasu'nun son *ki'si* de içinden akıp giderken vücudundan ışık yayılıyordu. Ona hiçbir *ki'nin* bir Amatsukami'ninkinden daha güçlü olmadığını, bir Kunitsukami'nin bile bundan kurtulamayacağını söylemişti.

Emi onun ateşli bariyerinin buharlaştığını ya da diğer Kunitsukami'nin yaklaştığını fark etmedi bile. Onun elini kendi eliyle kavradı, soğuk teni karşısında dehşete kapıldı.

"Bunu neden yaptın?" diye bağırdı, histeri onu ele geçirmekle tehdit ediyordu. "*Neden?*"

Göğsü sığ nefeslerle yükseldi. Cildinin doğal olmayan parlaklığı soldu, ten rengi grileşti ve gözleri donuklaşıp bulanıklaştı.

Yine de gülümsedi. "İşe yaradı. İşe yarayacağından emin değilim."

"Bunu yapamazsın, Shiro," diye soluk soluğa kaldı. "Beni bu şekilde bırakamazsın! Benim ölmem gerekiyordu, senin değil."

Eli döndü, parmakları onunkilerin etrafında kıvrıldı. "Benim seçimim, küçük miko."

Ona doğru eğildi, tuttuğu hıçkırıklar yüzünden omuzları titriyordu. "Dayan Shiro. Dayanmalısın."

"Sorun yok." Sesi ancak fısıltı halindeydi ve gözleri odağını kaybediyordu. "Yakında beni unutacaksın. İnsanlar yokai'leri uzun süre hatırlayamaz." "Ben seni unutmayacağım." Elini sıkıca tuttu ve avucunu onun soğuk yüzüne bastırdı. "Seni unutmayacağıma söz verdiğimi hatırlamıyor musun?"

seni asla unutmayacağım, son günüme kadar?"

Yüz hatlarında anlaşılmaz bir duygu titreşti. "Beni unutman sorun değil."

"Seni asla unutmayacağım," diye boğuldu. "Shiro, seni seviyorum. Beni terk etme." Adamın nefesi kesildi. "Uzun bir hayat yaşa, Emi."

Gözlerindeki ışık kayboldu ve göğsü bir daha kalkmadı. Kadın ona baktı, inanamadı, anlayamadı.

"Hayır," diye fısıldadı. "*Hayır!*"

Eller onu Shiro'dan uzaklaştırdı. Etrafında döndürölüp Shiro'dan daha uzağı itilirken çırpındı ve çığılık attı. Yumei kollarını onun etrafında kenetledi ve mücadele ederken onu tuttu.

"Seyretme," dedi sessizce. "Onun solduğunu görmene gerek yok."

"Hayır," diye tekrar bağırdı. Shiro'nun gücüne karşı koyamayarak ona doğru yığıldı, şiddetli hıçkırıklar vücudunu sarstı. Shiro onun için nasıl ölebilirdi, ölümsüzlüğünü onun kısa, kırılğan insan hayatına nasıl değışebilirdi? *Ki'si* bir Amatsukami'ninki tarafından tamamen yok edilmişti. Asla canlanamayabilirdi. Sonsuza dek varoluştan silinebilirdi.

"Bunu neden yaptı?" Emi, Yumei'nin omzuna yaslanarak ağladı. "Neden onun yerine benim ölmeme izin vermedi?"

"Bazı acılar," diye mırıldandı Yumei, "sonsuza dek yaşarken katlanmak için çok fazla. Eğer seni kurtarmasaydı, sonsuza dek pişmanlık duyacaktı."

İstırap dolu azap içinden geçiyordu, o kadar güçlüydü ki başka hiçbir şey hissedemiyordu. Yumei'den kurtuldu, mümkün olan son saniyeye kadar Shiro'nun yanında kalmaya, eli avuçlarından kaybolana kadar onun elini tutmaya niyetlendi.

Ama Yumei'nin yanından sendeleyerek geçtiğinde tek gördüğü, Shiro'nun düştüğü yerin etrafında nöbet tutan, omuzları kederden çökmüş üç Kunitsukami'ydi. Yer çıplak ve boştu. O çoktan gitmişti. Ruhundan geriye kalan çok az şey Tsuchi'nin karanlık derinliklerine geri dönmüştü.

Dünyanın gizli kalbinde ağladı, hayatı kurtulmuştu ama ruhu onarılamaz bir şekilde acı verici parçalara ayrılmıştı. Ve kendi kendine yemin etti, o gitmiş olsa bile, onu unutmayacaktı. Söz vermişti ve bu dünyadaki son gününe kadar bu sözünü tutacaktı.

CHAPTER 29

Yedi Yıl Sonra

"E Mi, hazır mısın? Treni kaçıracaksın!"
"Neredeyse bitirdim," diye seslendi Emi, bir gömleği daha katlayıp bavuluna yerleştirirken. Üstler, sağlam kotlar ve bir tane de firfırlı, diz hizasında etekten oluşan ürün yelpazesini incelerken dudaklarını büzdü. Bahar havasının hâlâ bir ısırığı vardı. Dolabına geri dönerek yumuşak gri bir kazak seçti ve diğer giysilerin üzerine ekledi.

Yatak odasının kapısı tıkırdayarak açıldı ve Miyako at kuyruğu sallanarak başını içeri uzattı. "Az önce kapı çaldı. Katsuo yukarı geliyor."

Emi hafif bir palto aldı ve aceleyle toparlayıp bavulunun bir köşesine yerleştirdi. "Tamam, teşekkürler."

Miyako gözlerini devirerek, "Bütün dolabını toplamana gerek yok," dedi. "Sadece bir haftalığına gideceksin."

"Yılın bu zamanında hava nasıl olur bilirsin. Kaynar sığağa ya da kar fırtınasına yakalanabilirim, kim bilir."

Kız homurdanarak ana odaya çekildi ve omzunun üzerinden seslendi: "Salı günü keman dersini iptal etmeyi unutmadın değil mi?"

"Evet."

Miyako kafasını tekrar odaya soktu. "Kemanını yanına almadın, değil mi?"

Emi kızın göz devirmesini taklit etti. "Belli ki öyle değil. Senin çalışman gereken final sınavların yok mu?"

Miyako güldü ve tekrar geri çekildi. Emi başını sallayarak ellerini kalçalarına koydu ve bavula baktı. Bu neredeyse her şeydi. Geriye sadece bir şey kalmıştı. Yatağının yanındaki komodine döndü ve en alttaki çekmeceyi açtı. Bir yığın okul evrakının altından iki kitap çıkardı: Biri, kapağı çatlamış ve solmuş, yıpranmış deri bir günlük, diğeri ise

Çok daha yeni bir günlük, kırmızı kapağı yıpranmış ama hâlâ parlak.

Onları bavulunun fermuarlı ön gözüne sıkıştırdı. Ana odadan ön kapı tıkırdayarak açıldı ve Miyako neşeli bir selam verdi. Emi bavulunu yere bıraktı ve sapını uzattı. Küçük tekerlekler üzerinde çekerek küçük dairenin oturma odasına doğru yürüdü.

Emi'nin yatak odasındaki daha ince tonlardan çok daha cesur olan parlak renkler her duvarı kaplıyordu. Miyako'nun gitar koleksiyonu bir köşeyi doldururken, desenli yastıklarla dolu büyük boy bir kanepede alanın geri kalanını kaplıyordu. Üstündeki duvarda, kırmızı ve mavi renklerde yarım düzine okçuluk kurdelesini gururla sergileniyordu - Emi'nin kurdeleleri, gerçi onları sergilemek Miyako'nun fikriydi.

Katsuo kapının hemen önünde, elleri kot pantolonunun cebinde duruyordu. Emi'ye sırtı ve "Hazır mısın?" diye sordu.

Cevap veremeden cebinden cep telefonu çaldı. Özür dileyen bir yüz ifadesiyle telefonu çıkardı, arama ekranına baktı ve sesli mesaja yönlendirdi. "Aina'ya bu hafta şehir dışında olacağımı yaklaşık on kez söyledim ama yine de arayıp bir şeyler için yardım etmemi istiyor."

Katsuo, "Belki profesör sonunda onun oldukça beceriksiz olduğunu fark eder," diye önerdi. "İhtiyacı olan tek asistan sensin. İşleri gerçekten de *sen* hallediyorsun."

Emi, Miyako'ya sarılmak için dönmeden önce ona bir gülümseme attı.

"İyi eğlenceler, Emi!" Miyako onu sıkıca sararak cıvıladı. "Ve gelecek Cuma konserimi unutma."

"Orada olacağım." Emi sıkıkmaya karşılık verdi ve geri çekildi. "Ben yokken burayı yakma. Ve kuş yemliği azalırsa yeniden doldurmayı unutma."

Miyako nefes nefese kaldı. "Sen ve kuşlar, Emi. Balkonumuza sadece kargaların geldiğini biliyorsun."

"Biliyorum." Emi kapıya yönelirken Katsuo'ya komplocu bir göz kırptı. "Güle güle!"

"Güle güle!"

Katsuo, Emi'yi dışarı kadar takip etti ve Emi kapıyı arkasından kapattı. Bavulunu merdivenlerden aşağı taşıdı ve alaycı bir tavırla, "Miyako hiç neşeli olmaz mı?" diye sordu.

"Asla. Şehirdeki en mutlu insan olmadığı gün, bir şeylerin fena halde yanlış gittiğini anladığımız gündür."

Apartmandan çıktılar ve yakındaki caddeden gelen trafiğin sürekli uğultusu neşeli kuş sesleriyle yarıştı. Öğle güneşi üzerlerine vuruyor ve serin esintide yazın alaycı kokusu yayılıyordu. Katsuo'nun kaldırımın kenarına park ettiği arabasının arka lambaları, bagajın kilidini açarken parladı. Bavulunu içeri soktu ve onun için yolcu kapısını açtı. Koltuğa kayd ve emniyet kemerini bağlamadan önce mavi beyaz V yakalı gömleğini düzeltti.

Katsuo sürücü koltuğuna atladı ve motoru çalıştırdı. "Zaman kaybetmeden varmalıyız."

"Mükemmel."

Trafiğe çıktıktan sonra ona baktı. "Bu yıl tek başına gitmenin bir sakıncası olmadığına emin misin? Birlikte gitmemizin bir tür gelenek olduğunu biliyorum ama ..."

"Katsuo," dedi kızgınlıkla. "Balayına gidiyorsun. Tabii ki umurumda değil."

Utangaç bir ifadeyle sırttı ve sol elindeki yeni eklenen sade altın kordona baktı. Emi daha geçen hafta küçük bir törene katılmıştı. O ve yeni gelini, Emi'nin ziyarete gelen ailesiyle vakit geçirmek için şehirde kalmışlardı ve çift yarın tropik tatilleri için uçağa binecekti.

Arabayı kırmızı ışıktaki durdururken parmaklarını direksiyona vurdu. "Miyako ile mezun olduktan sonraki planları hakkında konuştunuz mu?"

"Bir süreliğine müziğine odaklanmak istiyor," diye yanıtladı Emi, araba tekrar hareket ederken arkasına yaslanarak. "Benim gibi bir ustanın peşinden gitmek istemiyor ama taşınmayı falan da düşünmüyor."

Katsuo rahatladı. "Asistanlık işin iyi gidiyor mu? Ne kadar oldu, altı ay mı?"

"Sekiz," diye düzeltti. "Ve Aina'nın olabilecek en sinir bozucu iş arkadaşı olması dışında her şey yolunda gidiyor. O olmasa daha çok iş yapardım."

Kıkırdarak, Katsuo bir otoyola saptı ve hızlandı. "Kiku döndüğümüzde dojo'da ekstra antrenman yapmak istediğini sana söylememi istedi. Akrabaları bütün hafta boyunca bizi yemeğe boğdu."

"Elbette," diye kabul etti Emi. "Gerçi bunun için bana ihtiyacı yok."

Emi, Katsuo'nun nişanlısı -şimdi karısı- ile birlikte haftada iki kez yerel dojudaki derslere katılıyordu. Katsuo orada bir sensei idi ve çeşitli dövüş sanatları öğretiyordu. Kiku ile küçük kardeşini derse bırakırken tanışmışlar ve Katsuo onu derslerinden birine katılmaya ikna etmişti. Kiku'nun ona karşı koyma yeteneği bundan sonra daha da kötüleşmişti.

"Sen yanındayken daha iyi çalıştığımı söyledin," diye yanıtladı Katsuo. "Tam olarak 'Emi çok iyi örnek oluyor ve ben de ona ayak uydurmak için kıcımlı yırtmak zorunda kalıyorum' dedi."

Emi kıkırdadı. "Onu bir daha gördüğümde özür dileyeyim mi?"

"Hayır." Otoyolun diğer tarafında trafik vızır vızır akarken, Kiku'yla birlikte tatilleri için ayarladıkları bazı aktivitelerden heyecanla bahsetti. Sonunda arabayı bir çıkış rampasına yönlendirdi ve bir dakika içinde tren istasyonunun yanındaki küçük otoparka girdiler. Motoru kapatırken Kiku'ya baktı ve yüz ifadesi ciddileşti.

"İyi olacak mısın, Emi?"

Başını salladı. "İyi olacağım. Eğlenceli olacak."

Rahatsızca kıpırdandı. "Sence bu sefer... farklı olacak mı?" İcini bir hüzün kapladı. "Hayır. Ama yine de ziyaretlerden keyif alıyorum."

"Öyle mi?" Ses tonu yumuşadı. "Sen... geri döndüğünde gerçekten kendinde değilsin. Haftalarca değil."

"İyi olacağım," dedi gülümsemeye zorlayarak.

"Oraya vardığında bana mesaj atacaksın, değil mi? Ve her sabah? Fırsat buldukça telefonumu kontrol edeceğim."

Bir kaşını kaldırdı. "Siz balayındayken her gün size mesaj atmamın sevgili yeni eşinizi rahatsız edebileceğini düşünmüyor musunuz?"

"O da senin için endişeleniyor." İç çekti. "Elinden geldiğince kontrol etmeye çalış."

"Yapacağım."

"Ve dikkatli olun. Özellikle de dışarıda..."

dışarıda." "Olacağım," diye söz verdi ve kapısını açtı.

Dışarı çıktılar ve adam bagajdan kızın bavulunu aldı. Bavulu peron boyunca taşıdı ve kız biletini alırken bekledi. Tren gelene kadar yeni başlayan öğrencileri hakkında sohbet ettiler.

Küçük bir yolcu kalabalığı trene binerken, onu kucakladı. "Yolculuk için teşekkürler, Katsuo. İyi tatiller ve Kiku'ya sevgilerimi ilet."

"Yapacağım. Dikkatli ol, Emi."

Trene binmeden önce el sallayarak veda etti. Boş bir kompartımanda bir koltuk seçti ve bavulunu ayaklarının altına yerleştirdi. Pencereden dışarı bakarak Katsuo'nun arabasına dönüp uzaklaşmasını izledi, yeni karısına dönmek için sabırsızlanıyordu. Çok geçmeden tren gümbürdeyerek hareket etti ve kompartıman kendisine kaldığında koltuğa yaslandı.

Katsuo onun yıllık seyahatinden döndükten sonra haftalarca kendinde olmadığını söylemişti. Depresyonda döndüğünü düşünmüştü ama öyle değildi, en azından tamamen öyle değildi. Sadece normal rutinine ve elinden geldiğince yaşadığı hayata yeniden uyum sağlaması zaman almıştı.

Son yedi yılda çok şey değişmişti.

Gündönümünden sonra Shion Tapınağı'na geri dönmüştü. Orada geçirdiği üç hafta tam bir işkenceydi. Artık bir kamigakari değildi ve miko olmak gibi bir arzusu da yoktu; tapınaklarla, kamilerle, hiçbir şeyle ilgisi olsun istemiyordu.

Katsuo onu tapınaktan uzaklaştırmak için Kigiku'da bir daire kiralamış ve Emi'yi yanına taşımıştı. Ishida ve Shion Tapınağı'ndan aldığı maddi destekle üniversiteye kaydolmuş ve hayatına yeniden başlamaya çalışmıştır.

Haftalardır imkansızdı. Aylarca acı verici ve yorucu olmuştu. Gündönümünde ölmeyi ve önünde uzanan planlanmamış bir gelecek bulmayı bekliyordu ama bu gelecek boştu. Ve onun suçluluk duygusu

Hayatının hediyesini, çok pahalıya mal olmuş bir hediye kutlamak onu neredeyse delirtmişti.

Katsuo aylar süren mücadele ve keder boyunca ona destek olmuş ve sonunda yeniden ayakları üzerinde durmaya başlamıştı. Akademiye, özellikle de tarih ve dine ilgi duyduğunu keşfetmiş ve basit bir eğitim ve çalışma düzenine yerleşmişti.

İlk birkaç yıl boyunca, Katsuo'nun kalbinin sonunda onu bir arkadaşan fazlası olarak görebileceği kadar iyileşmesini umduğunu biliyordu. Ama kendini yeniden canlı hissettiğinde, arkadaşlıkları derinleşmiş ve sağlamlaşmış, romantizme yer kalmamıştı. Sonra Kiku'yla tanıştı ve Emi sevecek bu kadar harika birini bulduğu için sadece rahatlayabilirdi.

Yaklaşık dört yıl önce Katsuo, Kiku ile birlikte bir ev tutmuş ve onların dairesinden taşınmıştı. Emi, bir yıl önce yeniden bir araya geldiği Miyako'yu kendisiyle kalması için davet etmiş, üniversite birinci sınıf öğrencisi de bu davete icabet etmişti. Küçük daireyi rahatça paylaşıyorlardı ve Emi Shion Tapınağı'nın maddi desteğine ihtiyaç duymayı çoktan geride bırakmıştı. Burslar kazanmış ve para kazanmak için çeşitli işlerde çalışmıştı. Başa çıkabileceğinden çok daha fazla hobisi ve ders dışı etkinliği vardı ve Katsuo, Kiku ve Miyako sayesinde geniş bir sosyal grubu vardı. Yirmi beş yaşında bağımsız ve mütevazı ölçüde başarılı bir kadındı.

Deniyordu. Hayatını dolu dolu yaşamak için elinden geleni yapıyordu.

Tren penceresinin dışındaki manzara şehir sokaklarından yamalı tarım arazilerine kayarken, öne doğru eğildi ve bavulunun önünü açtı. Daha yeni olan kırmızı günlüğü yerinde bıraktı ve onun yerine yıpranmış kahverengi olanı çıkardı. Kapağını okşadı, sonra çevirerek açtı.

Arka sayfalarda, bir tanrıçanın kamigakari'si olarak son yirmi dört saatinde olup biten her şeyi anlatmıştı. Bu yazdığı son şeydi. Bu bir kamigakari'nin günlüğüydü ve o artık bir insandı.

Günlüğü normalde komodininde saklardı. Her gece yeni günlüğüne gününü yazdıktan sonra eski günlüğünü çıkarır ve Shirayuri Tapınağı'ndaki ilk gününden bu yana olan her şeyi not aldığı son sayfaları okurdu. Her gece hafızasını tazeler, olayları tekrar tekrar yaşardı.

Söz vermişti ve bu sözünden dönmeyecekti.

Katsuo hala temel olayları hatırlıyor ve olan her şeyi biliyordu ama tanıştığı yokai ve kamileri hatırlayamıyordu. Artık yüzlerini tanımıyordu ve bazen o hatırlatana kadar isimlerini bile unutuyordu. Bunun her yıl daha da gerçek dışı hissettiren bir rüya gibi olduğunu söylüyordu. O olmasaydı muhtemelen her şeyi çoktan unutmuş olurdu.

Gözlerini kapattığında Sarutahiko'yu hiç hayal edemiyordu. Uzume'ye dair hatırlayabildiği tek şey, uzun örgülü sarı saçlarıydı. Susano'dan ise

Koyu mavi çizgili soluk saçları, safir gözlerinin parıltısını ve pullarının arasında şimşekler çakan şık bir ejderhanın gerçeküstü görüntüsünü hatırladı. Yüz hatlarını hatırlayamıyordu.

Ama hatırladığı bir yüz vardı. Her ayrıntıyı, her nüansı hatırlıyordu. Sesi hafızasında gürlüyordu, bazen cazibeyle mırıldanıyor, bazen sert ve acımasız, bazen yumuşak ve mırıldanıyordu, neredeyse dudaklarının kulağına değdiğini hissediyordu.

Onu asla unutmuyacaktı. Her gün onu düşünüyor, her bir değerli anıyı tekrar tekrar ruhunun derinliklerine kazıyordu. Onu unutmuyacaktı.

Bakışları pencereye kaydı. Onu bırakmasının sorun olmayacağını söylemişti ama bunu düşünmeye bile cesaret edemiyordu. Onu ya da gördüğü kami ve yokailerin egzotik dünyasını, tanık olduğu büyüü, deneyimlediği güzelliği ve mucizeyi unutmuyacaktı.

Koltuğuna kıvrılıp yıpranmış günlüğünü göğsüne bastırdı ve pencereden dağlar geçerken aziz anıların içinde kayboldu.

Bir saat sonra tren durdu ve o da diğer birkaç yolcuyla birlikte trenden indi. Bavulunu sokağa doğru taşıırken sağlam botları ahşap platformda gümbürdedi. Küçük Kiroibara kasabası sessizdi, öğleden sonra güneşi ılık ve tembel bir şekilde tenini okşuyordu. Temiz dağ havasını ciğerlerinin derinliklerine çekti.

Gömleğinin uzun kollarını dirseklerine kadar iterek, kasabanın içinde telaşsızca yürüdü ve yoldan geçen kasaba halkına gülümsedi. Kuzey eteklerinde dolambaçlı bir toprak yola saptı. Önünde dağlar ufka doğru uzanıyordu, vahşi ve insanoğlu tarafından sahiplenilmemiş.

Yolu on dakikada geçebilirdi ama onun yavaş temposuyla bu iki kat daha uzun sürdü. Buna aldırmadı. Gözleri yarı kapalı, bavulu arkasından çarparak, ağaçlardaki esintinin ruhunu rahatlatan sesiyle, gölgeler arasında yürüdü. Burayı özlemişti. Birkaç yıl önce Katsuo'ya geçici olarak Kiroibara'ya taşınmayı düşündüğünü söylemişti ama Katsuo'nun tepkisi anında panik olmuştu. Ona orada yaşayamayacağını söylemişti. Hayatına nasıl devam edecekti ki?

Düşünceleri başka yerdeyken, yolu takip ederek ormanın içinden geçen geniş bir patıkaya ulaştı ve bir derenin şırıltısı yaprakların hışırtısına katıldı. Gölgelelerin arasında bir şekil belirdi: patıkayı kaplayan küçük kırmızı bir torii. Eğildi, sonra altına adım attı.

Bir sıcaklık sızısı ayağından bileğine doğru yayıldı.

Bavulunun sapını geri çekerek onu aldı ve taş merdivenlerden yukarı çıktı. Tepede ikinci bir torii belirdi ve tanıdık yapıların beklediği avluya adım atmadan önce tekrar eğildi - gösteriler için onarılmış sahne, yedi yıl önce neredeyse tamamen yıkıldıktan sonra yeniden inşa edilen küçük ibadet salonu. Anılar canlanınca adımları durakladı.

ona saldırdı.

Orada öylece durmuş, korkunç yaralarından kanlar akarken, sonsuz yakut gözleriyle ona bakmıştı.

"Bir gün beni unutacaksın, küçük miko."

"Seni asla unutmayacağım. Son günüme kadar seni hatırlayacağım." "Söz veriyor musun?"

"Evet, söz veriyorum."

Başını sallayarak tapınaktan uzaklaştı ve aceleyle avluyu geçti. Çiçekleri yeni yeni tomurcuklanmaya başlayan canlı yeşil bitkilerle çevrili gölet güneşte parlıyordu. Yaya köprüsünün yarısında durdu ve yüzeyin hemen altında yüzen turuncu koi balıklarının gölgelerine baktı, ardından eve doğru ilerlemeye devam etti.

Ön kapıya hafifçe vurduktan sonra kapıyı kaydırarak açtı. "Alo?"

Kimse cevap vermedi. Emi botlarını çıkardı ve bavulunu girişte bırakarak içeri yöneldi. Mutfakta, tezgahın üzerinde Nanako'nun el yazısıyla yazılmış bir not buldu; Emi, Nanako ve Kannushi Fujimoto'nun bir iş için şehre gittiklerini ama akşam yemeğine kadar döneceklerini bildiriyordu. Öğle yemeği buzdolabındaydı. Emi, üzerinde adı yazan güveç artıklarını buldu ve mikrodalgaya attı. Yemeğini yedikten sonra ayakkabılarını giydi ve valizini dışarı taşıdı. Ön bahçedeki ağaçların arasından kendini konukevine bıraktı ve bavulunu iki küçük yatak odasından birine yerleştirdi. Anı yok onu burada rahatsız etti.

Banyoda durdu, dirsek hizasındaki saçlarını tarayıp yüksek bir at kuyruğu yaptı ve yana taranmış perçemlerini düzeltmek için bir dakika ayırdı. Ceketini kaptığı gibi üzerine geçirdi ve aceleyle tekrar dışarı çıktı. Evin ötesindeki patikadan ormana doğru ilerledi, midesinde hevesli küçük kelebekler uçuşuyordu.

Ağaçların arasından açık alana çıkarken bir at kişnedi. Küçük otlaktaki dört at kulaklarını ona doğru dikti ve tek çorabı beyaz olan siyah bir iğdiş çite doğru zıpladı.

"Selam Tornado," diye mırıldandı ve çitin üzerinden uzanıp burnunu okşadı. "Beni özledin mi?"

Onun eline karşı homurdandı. Çitin üzerinden tırmanıp ahıra yöneldi, Tornado arkasından takip etti ve acele etmesini söylercesine sırtını dürttü. Kıkırdadı ve adımlarını uzattı. Ahırda, onu tımar etme ve eyerleme işini hızlıca yaptı, hareketler doğal ve rahattı.

Onu otlak kapısından patikaya çıkardı, dizginleri boynuna geçirdi, ayağını üzengeye koydu ve tek bir yumuşak hareketle sırtına bindi. Eyere yerleşerek, at yerinde sabırsızca dans ederken dizginleri topladı.

"Tamam, seni aptal," diye güldü. "Hadi gidelim!"

Kadın topuklarını adamın yanlarına dokundurdu ve adam rüzgârın etkisiyle dörtlüye koşmaya başladı.

at kuyruğunu arkasından savuruyordu. Otlaktan geçtiler ve arazinin kenarındaki toriinin altından hızla geçtiler. Patika ağaçların arasından geçerek tırmanmaya başladı, eğim gittikçe dikleşiyordu. Sonunda tempolu bir tırısı yavaşladılar.

Shirayuri'ye daha önceki ziyaretlerinde Katsuo ona eşlik etmiş olsa da, yolculuğunun bu kısmını her zaman tek başına üstlenmişti.

Bir zamanlar yolu kapatmış olan devrilmiş bir ağacın kalıntılarından yanından geçerken, içinde dans eden tuhaf heves ve tedirginlik karışımını görmezden geldi ve Tornado'yu ilerlemeye teşvik etti. Vahşi ormanın derinliklerine doğru patikayı takip ederken öğleden sonra güneşi gökyüzünde süzülüyordu. Kuşlar çılgınca cıvıldıyor, minik serçeler yukarıdaki dalların arasında çılgınca uçuşuyordu.

Sonra, beklediği ses geldi. "Caw."

Yukarı baktı. Parlak siyah bir karga ormanın tepesinden süzüldü, birkaç metre ötedeki bir dala kondu ve sert bir çığlık daha attı. Nedense her yıl, kargaların bu sefer onun için gelmeyeceğinden endişelenirdi.

Kuş tekrar uçarak onu patikadan uzaklaştırdı. Tornado'ya çalılıklar arasında rehberlik etti ve bir saatten fazla bir süre boyunca, giderek yabani hale gelen ormanda ilerlediler. Neredeyse iki düzine kargaya eşlik edene kadar başka kargalar da onlara katılmak için kanat çırpı. Kendi aralarında viyaklayıp didişiyor, korkunç bir gürültü çıkarıyorlardı.

Sonunda orman geniş bir açıklığa açıldı. Ortada kocaman bir meşe ağacı tek başına ihtişamla yükseliyordu. Yedi yıl önce devrilen eski ağaç kadar büyük ya da görkemli değildi ama yine de muhteşemdi.

Meşe ağacının dibinde siyah saçlı bir figür oturmuş, kılıcını dizlerinin arasına almış, bilek taşı bığının üzerinde gezdiriyordu. Daitengu'yu görünce tereddüt etti, sonra atından indi. Tornado'nun eyerinin bağını gevşetip dizginleri bağladıktan sonra omzunu sıvazladı.

"Çok uzaklara gitme, evlat."

Burnunu uzun otların arasına gömdü ve onu otlaması için bırakarak ağaca yaklaştı.

Daitengu başını kaldırdı, lal rengi gözleri onu süzüyordu. Siyah bir kosode ve hakama giymiş, uzun saçları dağınık bir şekilde arkadan bağlanmış, rahat ve rahat görünüyordu - hatırladığı sert, kaba savaşçının tam tersi.

"Zenki," dedi temkinli bir şekilde. "Uzun zaman oldu."

Taşı bıçak boyunca kaydırıldı. "Gündönümünden beri seni görmedim, kamigakari. Beni hâlâ tanımana şaşırdım."

"Ben artık bir kamigakari değilim," diye cevap verdi. "O zaman nesen?"

"İnsan."

"İnsanların yokai'yi unutması, bizi yıllarca hatırlamaması gerekir."

"Ben sadece... Hepinizi çok düşünüyorum, hepsi bu."

Ona baktı. "Beni çok düşünüyorsun, değil mi güzel şey?"

"Özellikle sen değilsin," dedi elini küçümseyici bir şekilde sallayarak. "Her neyse, burada ne yapıyorsun?"

"Asabiyetini bana bir konuda yardım etmesi için ikna etmeye çalışıyorum." Kılıcını kaldırdı ve kılıcın uzunluğuna baktı. "Bizi uyarmadan savaşa çağırıp sonra da beş yüzyıl daha bizi görmezden gelmeyi bekleyemez."

"Ne konuda yardımını istiyorsun?"

"Oh, sadece küçük bir cinayet ve kargaşa." Hain sırtışı sivri köpek dişlerini gösterdi. "Eğlenceli olacağını biliyor. Sadece inatçı davranıyor."

Kaşlarını kuşkuyla kaldırdı. "Eğer onu ikna etme gücünüzle eğlendiriyorsanız, neden buradasınız?"

Kaşlarını çattı. "Beni kovdu."

Güldüğünü gizlemedi. "O zaman iyi gidiyor."

"İki haftadır gülünç derecede huysuz. Bakalım daha iyisini yapabilecek misin?"

"Yapacağım." At kuyruğunu omzundan atarak en alttaki ağaç dalına uzandı ve kendini ona çekti. Ayağa kalkmaya çalışırken Zenki'nin alaycı homurtusunu duymazdan gelerek bir sonraki dala tutundu ve tırmanmaya devam etti. Ağaç gövdesinin dörtte üçünü kaplayan kalın bir dala tırmandığında nefesi ciğerlerini yakıyordu.

Önünde karanlık, kabuğa gömülü uhrevi bir kapı olan kaba bir giriş şeklinde dalgalanıyordu.

Buzlu geçide doğru adım attı. Hava kalınlaştı ve onu tekrar dışarı itmeye çalıştı ama o buna karşı direndi. Bir anda yol verdi ve loş ışığa ve odun dumanı kokusuna doğru tökezledi.

Önünde dairesel bir oda belirdi, duvarları sağlam, bitmemiş ahşaptan yapılmıştı. Alanın ortasında, kömürleri karanlık ve soğuk olan kare bir ateş çukurunun yanında alçak bir masa duruyordu. Duvarın bir bölümünü çeşitli sandıklar kaplıyordu ve beklediği gibi, masa bir hurda yığının benzeyen bir şeyin içine gömülmüştü.

Ağaca oyulmuş masif ahşap bir merdiven karşısındaki duvar boyunca kıvrılıyordu ve en alt basamakta sanki yeni inmiş gibi duran evin sahibi onu bekliyordu.

Gözyaşları gözlerini yaktı ve gülümsemesi dudaklarını acıtana kadar gerdi. "Yumei."

CHAPTER 30

A Adam en alt merdivenden indiğinde, kadın odanın öbür ucuna koştu ve kollarını ona doladı. Adam kucaklaşmaya karşılık verirken iç geçirdi. onu güldürürdü. Onun sarılmaktan ve diğer duygusal gösterilerden hoşlanmadığını biliyordu ama yine de her ziyaretinde en az bir kez sarılmak zorunda kalıyordu. Belli ki bundan hoşlanmasa da, onu asla itmedi ve bu da gözyaşlarının yanaklarından aşağı dökülmesine neden oldu.

"Emi," diye mırıldandı selamlarken.

Sessiz, tınısız sesi çok tanıdık, çok hoştu. Onu serbest bıraktı ve geri adım atarak adamın keskin, yakışıklı yüz hatlarını ve ürkütücü gümüş gözlerini inceledi. Tam olarak hatırladığı gibi görünüyordu ve içi rahatladı. Bir yılı daha hiçbir şey unutmadan atlatmıştı.

Adam onu da inceledi ve kadın bilinçsizce kıpırdandı. Dar gömleği, rahat ceket, dar kot pantolonu ve botları eskiden giydiği miko üniforması ve kimonosundan çok farklıydı ama gümüşle vurgulanmış koyu renk kosodu her zamanki gibiydi. Onu daha önceki ziyaretlerinde de modern kıyafetler içinde görmüştü ama her seferinde görünüşünde bir şey olup olmadığını kontrol eder gibi bakıyordu.

Yüzündeki yaşları tek koluyla hızla sildi. "Zenki'yi dışarıda gördüm. Onunla dövüşmeni mi istiyor?"

Yumei duygusuzca, "Çok ısrarcı davranıyor," diye yakındı. "Bir hafta kadar sonra sıkılacak ve beni yalnız bırakacak."

"Bir maceraya atılmak istemiyor musun?" diye alay ederek onu masaya kadar takip etti ve yıpranmış minderlerin üzerine diz çöktüler.

"*Onun* macera anlayışı bu değil," diye mırıldandı Yumei. Adamın bakışları tekrar kızın üzerinde gezindi, garip bir şekilde yoğun ve bekledi.

Ziyaretleri sırasında gelenek olduğu üzere, yılını özetlemeye başladı. Ona yeni işinden, judodaki ilerlemesinden ve şehrin dışındaki ahırda bindiği attan bahsetti. Keman dersleri almak için okçuluğu bırakmaya karar vermişti. Okuluna ve yaptığı araştırmalara değindi.

Ustaları için taahhütte bulunduktan sonra Katsuo'nun düğününü ayrıntılı olarak anlattı.

Ondan hiçbir zaman sıradan insan hayatıyla ilgili her şeyi anlatmasını istememişti ve o konuşurken nadiren yorum yapıyor, hatta konuşuyordu ama her yıl tüm dikkatini onun sözlerine vererek dinliyordu ve onu sıkıp sıkmadığı önemli değildi. Sabırsızlanmadan ya da sinirlenmeden dinliyordu ve önemli olan da buydu.

Bitirdiğinde minderinin üzerinde kaykıldı ve dirseğini masaya dayayabilmek için bir tomar rulo kâğıdı kenara itti. "Bana yokai'den bahset."

Düşünceli bir halde pençe uçlu bir parmağını masaya vurdu. "Zenki'nin yanı sıra Taro ve Naigu da görünüşe göre beni kızdırmaktan başka bir amaç gütmekten evimi iki kez işgal etti. Diğerlerini görmedim, ancak bazılarının önümüzdeki birkaç yıl içinde yeniden canlanacağından şüpheleniyoruz."

O meşum kış gündönümünde, Yumei'yi savaşta takip eden on iki daitengu'dan yedisinin, gizli mağaraya giren beş kişiden dördü de dâhil olmak üzere nasıl öldüğünü hatırlayınca içinde rahatsız edici bir sızı oluştu.

"Zenki bir daha onları görmezden gelemeyeceğini söyledi," dedi ona.

"Ne yapıp yapmayacağıma onlar karar veremez," diye kesin bir dille cevap verdi. "İstediğim sürece onları görmezden geleceğim."

Eğlencesini bastırdı. Eğer daitengu'su hâlâ ziyaret ediyorsa, onları görmezden gelerek iyi bir iş yapmıyordu. Zenki onu ikna etmeyi başaramasa bile daitenguların eninde sonunda Yumei'yi maceralarına geri çekeceğinden şüpheleniyordu. Söylediği gibi, çok ısrarcıydılar ve gerçekten istese onları ne kadar kolay uzak tutabileceği düşünüldüğünde, direnişi en iyi ihtimalle gönülsüz görünüyordu.

"Yeniden bir savaş lorduna dönüşmeden onlarla vakit geçirebilirsin," diye belirtti. "Senin yardımını istiyorlar."

"Bana ihtiyaçları yok."

"Hayır, istemiyorlar. Ama senin tekrar onlara katılmanı *istiyorlar*." Adam kaşlarını çatı.

O da gülümsedi. "Başka bir haber var mı?"

"Sarutahiko ve Uzume yıllık bir toplantı düzenlemeye karar verdiler... toplantı mı? Toplantı mı? Adına ne derlerse desinler, her yıl bir hafta boyunca kendilerini hazır tutacaklar ve bu süre zarfında vasallarının en azından kısa bir süreliğine onlara katılmalarını bekliyorlar."

"Böylece herkesi kontrol edebilirler mi?" "Sanırım öyle."

"Peki ya Susano?"

"Her zamanki gibi yakalanması zor biri. Ancak, geçtiğimiz sonbaharda onunla karşılaştım." Yumei'nin yüz ifadesi hafif bir eğlenceye dönüştü. "O

Seiryu ile birlikte seyahat ediyordu."

Emi şaşkınlıkla doğruldu. Mavi saçlı Su Shijin'i iyi hatırlayamıyordu ama minyon yokai dışısının hem güzel hem de alıngan olduğunu ve içki oyunlarında Yumei'nin daitengu'sunu alt edebilecek kapasitede olduğunu hatırlıyordu.

"Bu çok ilginç. Onu ben de görmek isterdim," dedi hüzünle ve ardından "Peki ya diğer üç Shijin?" diye sordu.

"Henüz bir şey yok."

Ateşin kızıl saçlı Shijin'i ve soğğun esmer Shijin'i gizli mağara dünyasında Izanagi'nin kılıcıyla ölmüştü. Byakko ise Uzume'nin çok geç olmadan ateş kapısına ulaşmasını sağlamak için kendini feda ederek dağın yamacında düşman güçlerine yenik düşmüştü. Emi bazen, ebeveynlerinden biri canlanana kadar yetim kalan oğlunun kaderini merak ediyordu.

Gündönümünden önceki o kaotik günlerde tanıştığı yokailerden birkaçını daha sordu ama Yumei'nin paylaşacak çok az şeyi vardı. Her soruyla birlikte gerginliği neredeyse yerinde titreyene kadar artıyordu. Son sorusu, içinde kopmak üzere olan kaynayan bir fırtına bulutu gibi birikti. Cevabı zaten biliyordu. Eğer bu yılki cevabı farklı olacak olsaydı, bunu ona çoktan söylerdi. Ama bunu bildiği halde yine de sormak zorundaydı.

"Ve..." Sertçe yutkundu. "Peki ... hakkında ... herhangi bir haber var mı?" Soruyu bitirmek neden bu kadar zordu? Neden her zaman boğazına takılıyor, yerinden oynamayı reddediyordu?

Yumei zihninde bir şeyi tartıyormuş gibi onu inceledi ve ardından her yıl tekrarladığı sözleri söyledi.

"Tüm tapınaklarını aradım ama varlığına dair hiçbir kanıt bulamadım. İnari geri dönmedi."

Omuzları çöktü ve başını salladı. Cevabının bu olacağını biliyordu, öyleyse neden bu kadar acıtıyordu? Ağrıyan yalnızlık neden buzdan bir pelerin gibi üzerine çökmüş, onu ağırlaştırıyordu?

Yumei oturduğu yerde kaydı. "Çok erken. *Ki'si* yok edildi. Eğer yeniden canlanırsa, bu on yıllarca sürmez. Benim son canlanmam neredeyse iki yüzyıl sürdü."

Tekrar başını salladı. Bu sözleri çeşitli yinelemelerle daha önce de birçok kez söylemişti.

"Asla dirilemeyebilir," diye bastırdı. "Hiçbir Kunitsukami-hiçbir yokai-böyle bir ölüme maruz kalmadı."

"Biliyorum," diye fısıldadı, kucağına bakıyordu, gözlerinde yaşlar vardı. Her yıl kendine umut etmemesini söylüyordu. Her yıl onun uyarılarını tekrar tekrar beynine kazıyordu. Yine de her yıl bir şekilde bilinçaltında umut alevleniyor, sönmeyi reddeden bir kor oluyordu.

Yumei sessizdi ve onun bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Ayağa kalktı. "Dışarı gel."

Kadın itaatkâr bir şekilde onu duvardaki karanlık geçide kadar takip etti. Adam içeri adım attı ve kadın da onun peşinden karanlığa doğru itildi. Karanlık onu yuttu, insanlığını tattı ve diğer tarafa tükürdü. İleri doğru uçtu, kollarını zarifçe savurdu. Yumei onu yakaladı ve daldan atlamadan önce kendi tarafına çekti. Daldan dala atlarken karnı şişti. Çimlerin üzerine hafifçe indiler ve Yumei onu serbest bıraktı.

O uzaklaşırken, Emi arkasına dönüp baktığında Zenki'nin hâlâ ağacın dibinde, efendisi tarafından görmezden gelindiğini gördü. Daitengu ona kaşlarını çatı ve adabı bir kenara bırakarak dilini ona doğru uzattı.

Ağaçların arasında, Yumei daha rahat bir tempoya yavaşladı. Merakı içini kemirirken, onun yanına doğru adım attı. Yumei onu daha önce hiç yürüyüşe davet etmemişti.

Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra konuştu. "Bana her yıl yaptığınız pek çok şeyi anlatıyorsunuz."

Gözlerini kırptırdı, kafası karışmıştı.

"Ama onlardan bahsederken sanki bir liste okuyormuşsun gibi konuşuyorsun." Ona baktı, bakışları kesik kesikti. "Ne sen yokaları sorana kadar, ne de ben sana onlardan bahsedene kadar yüzünde gerçek bir canlılık göremiyorum."

Yüzünü buruşturarak, "Sadece ne olduğunu duymak için sabırsızlanıyorum..." diye mırıldandı.

"Neyi kaçırdın?" Durdu ve yüzünü ona döndü. "O gecedan beri gördüğün tek yokai'nin neden ben olduğumu biliyor musun?"

"Onlar... meşguller ve..."

"Seninle tanışan ve kaderini önemseyen her yokai, yedi yıl önce, onları bir daha görmene asla izin vermeyecekleri konusunda anlaştı."

Acı içini parçaladı. "Beni görmek istemiyorlar... hiç mi?" "Sana yapabilecekleri en büyük iyiliğin bu olduğuna karar verdiler."

Tekrar yürümeye başladı ve onu peşinden tökezlemek zorunda bıraktı.

Ellerini sıkarak kısık sesle "Neden?" diye sordu.

"Sen yokai diyarında çok uzaklara gittin ama bizim dünyamızda bir insana yer yok. Onlar senin insan hayatını sonuna kadar yaşamayı istiyorlar. Seni ait olmadığın bir dünyaya geri çekmemek için seni görmeyecekler."

Duygularını kontrol etmek için mücadele ederek onun yanında yürüdü. "Hepsi bunu kabul etti, ama sen...?"

"Kabul etmedim. Seni aramayacağıma söz verdim, ama bana gelersen seni geri çevirmeyeceğim."

Boğazı düğümlendi.

"Ama merak ediyorum," diye devam etti, "dünyamızdan en ufak bir habere bile bu kadar hevesli olduğunuzu görünce, acaba size zarar mı veriyorum?"

Neredeyse ayağı takılıyordu ve ona yetişmek için acele etti. "Hayır, değilsin-" "Bunu etkili bir şekilde yargılayabilir misin? Diğerlerinin yaptığı gibi ben de senin

anılarının solacak ve beni aramayı bırakacaksın. Her yıl sonra

İlk olarak, gelmediğin yılın o yıl olmasını bekliyordum." Adımları yavaşladı. "Ama unutmama izin vermeyeceksin. Kendi dünyanda bile, etrafın yoğun insani şeylerle çevriliyken, bir ayağın bizim diyarımızda duruyor."

Tekrar ona döndü, yüzü ifadesizdi. "Seni tekrar görmeyi, anılarını tazelemeyi ve saplantını yeniden alevlendirmeyi reddetseydim, sonunda bizi unuttur muydun? Sonunda insan hayatını kucaklar mıydın?"

Panik onu delip geçti. "Lütfen yapma, Yumei. Lütfen yapma." Titreyen eliyle ona doğru uzandı ama dokunmadı. "Her yıl beklediğim şey bu. Yapabileceğim tek şey bu-"

Eli kalktı ve parmaklarını sıcak, sert kavrayışıyla sardı. Onu bir daha hiç görmezse, zihninde rüya gibi bir hayalet mi dönüşecekti, yüzünü kaybedene, adını bile hatırlayamayana kadar solup gidecek miydi? Katsuo gibi, kendine ait hiçbir anısı olmadan sadece olayların hikâyemsi bir yorumunu mu hatırlayacaktı?

"Sanırım bu dünyada bir ayaktan daha fazlası var," diye mırıldandı. "Ruhunun bölünmesine daha ne kadar dayanabilirsin Emi?"

"Onu asla unutmayacağıma söz verdim." Gözyaşlarını kırptırdı. "Ama unutmamış olsaydım bile, yine de unutmak istemezdim."

Yürümeye devam etti, küçük, alışılmadık bir teselli teklifiyle onun elini tuttu. Belki de ona yapışan paniğin sınırını, bunu kaybedeceğine, onu kaybedeceğine, zaten bir gün elinden kayıp gideceğinden korktuğu bu dünyadaki her şeyi kaybedeceğine dair iliklerine kadar işleyen dehşeti hissedebiliyordu. Kızın elinin etrafındaki sert ve sağlam el, onun gerçek olduğuna, yarın uyandığında tüm bunların garip, acı-tatlı bir rüya olduğunu görmeyeceğine dair ona güvence verdi.

Onu da kaybederse, yokai alemiyle hiçbir bağı kalmadan insan dünyasında yalnız kalırsa, sadece anılarını değil, ruhunu da umutsuzluğa kaptıracağından korkuyordu.

B Tornado'nun tımarını bitirip onu gece için otlağa bıraktığında güneş batmıştı. Karanlıkta fenerlerin ışığını takip ederek patikadan yukarı doğru yürüdü. Çokfazla duygu ve çokfazla korku içini kemiriyordu. Gecenin soğuk yoldaşı.

Susano, Uzume, Sarutahiko... onu bir daha asla görmemeye karar vermişlerdi. Bu kararın bir bedeli var mıydı, yoksa unutmuşlar mıydı? unutulmasını bekledikleri kadar kolay mı?

Kapıyı açıp botlarını çıkarırken evin sıcak ışıkları yüreğindeki soğuğu biraz olsun kovmuştu. Nanako köşeden dönüp kırmızı hakamasını bacaklarına geçirdiğinde salona ancak girebilmişti.

"Biz de tam dönüp dönmeyeceğini merak etmeye başlamıştık!" Çullandı

Emi'nin üzerine eğildi ve onu kucakladı. "Çok güzel görünüyorsun. Kaküller sana çok yakışmış."

Emi kucaklaşmaya karşılık verdi. "Nasılsın Nanako?"

"Yeterince iyi," dedi, kaba ama gülümseyerek. "Kannushi Fujimoto her sezon biraz daha dağınıklaşıyor ama ben onu hizada tutuyorum."

"Hımm," diye homurdandı derin bir ses. "Ben gayet iyi idare edebilirim."

Fujimoto hoş bir sırıtışla Nanako'nun peşinden koştu ve Emi'nin ellerini tutup sıktı. Ona bakarken gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar derinleşti. "Nasılsın canım?"

"Ben iyiyim," diye yalan söyledi Emi otomatik olarak. "Burası harika kokuyor. Yemek mi yapıyorsun, Kannushi Fujimoto?"

Nanako inanamayarak homurdanırken o da kıkırdadı ama esprisi şaşırtıcı bir hızla kayboldu. Miko ve kannushi arasında gerginlik yayılırken Emi'nin gülümsemesi kayboldu.

Fujimoto boğazını temizledi. "Emi, bu öğleden sonra seni görmek isteyen bir ziyaretçi geldi."

"Bir ziyaretçi mi? Burada mı?"

"Evet. Seni tapınakta bekliyor."

"O mu?" Emi şaşkınlıkla ikisinin arasına baktı. "Beni görmek isteyen biri olduğuna emin misin? Kim o?"

"Sizin için burada," diye onayladı Fujimoto. "Bir isim vermedi ama... Onu hemen görmenizi tavsiye ederim. Sizin için akşam yemeği düzenleyeceğiz."

Emi onların sert tedirginliklerini fark etti. "Elbette. Kısa süre içinde döneceğim."

Girişe dönerek botlarını tekrar giydi ve serin gece havasına adım atmadan önce ceketinin düğmelerini ilikledi. Yaya köprüsünü aceleyle geçti ama avluya girdiğinde adımları dikkatle yavaşladı. Tapınağın saçaklarından fenerler sarkıyordu ama binaların arasında ya da kutsal ağacın altında kimse yoktu.

Tapınaktan birkaç adım ötede durdu ve temkinli bir şekilde etrafına bakındı.

Yumuşak bir kazıma sesiyle tapınağın kapısı açıldı. İçeriden çıkan bir figürün üzerine düşen ışık, kat kat ipek kimonosunu ve başının üzerine zarifçe yığılmış siyah saçlarını aydınlattı. İnsan olamayacak kadar güzel bir yüzün karanlık gözleri Emi'ninkilerle buluştu.

Emi kamiyi değerlendirdi. İçgüdüleri kaçmasını gerektiriyordu ama korkusunu kontrol etti ve kendini derin, saygılı bir selam vererek öne eğilmeye zorladı. Doğrulduğunda, kami başını eğdi.

"Kimura Emi," dedi yumuşak, çınlayan bir sesle. "Sizinle tanışmak bir onurdur. Amaterasu sizden övgüyle bahsediyor."

"Teşekkür ederim," demeyi başardı Emi. "Sorabilir miyim...?"

"Ben Tagiri, Amaterasu'nun vasalı, Rüzgarın Amatsukami'siyim. Onun adına sizinle konuşmam için beni yeryüzü diyarına gönderdi."

Emi'nin nabızı giderek artan bir tedirginlikle hızlandı. Tagiri Emi'ye eliyle

Ona katıl.

"Gel. İçeride rahatça oturalım."

Emi endişeyle yutkunarak kamiyi tapınağın içinde takip etti. Mabedin tipik mobilyalarından olmayan birkaç minder yerde duruyordu, yanlarında küçük bir hasır sepet ve parlayan bir lamba vardı. Tagiri bir mindere doğru süzüldü ve yere çöktü, kimonosu parlak ipekten kıvrımlar halinde etrafını sarıyordu. Emi onun karşısında diz çöktü ve ellerini kucağında birleştirdi. Kamigakari olmayı bıraktığından beri miko üniforması giymemiş olsa da kot pantolonu ve ceketi içinde kendini garip hissediyordu.

Tagiri, "Amaterasu benden kendisiyle irtibata geçemediği için özür dilememi istedi," diye söze başladı. "Bu dünyadan ayrılışından sonraki ilk yıllarda bir cevap bekleyerek ona dua edip etmediğinizden emin değil. Sadece son iki yılda dünyevi diyara ulaşabilecek kadar güç toplayabildi."

Emi beceriksizce kıpırdandı. Yedi yıldır Amaterasu'ya ya da herhangi bir kamiye dua etmemişti. "Amaterasu nasıl?"

"O iyi. Dünyevi alemden ayrılışı... olağandışı koşullar altında gerçekleşti, ancak hiçbir kötü etki yaşamadı."

Emi o geceyi hatırlayınca irkildi. "Ne zaman yeni bir kamigakari seçecek?"

"Bir süre daha yeni bir gemi seçmeyi planlamıyor. O, Izanagi ve Tsukiyomi Takamahara'da kalmayı tercih ettiler. Şu anda Izanami'yi Yomi'den kurtarmakla meşguller."

Emi'nin ikinci irkilmesi daha belirgindi ama boğazında düğümlenen özrü yuttu. Izanami'nin dünyasını yok etmesini engellemek için ne gerekiyorsa yapmıştı. Yine de bazen kâbuslarında, tanrıçanın kara kapının içindeki buz gibi karanlığa sürüklenirken attığı son dehşet çığlığını duyuyordu.

"Amaterasu hangi mesajı paylaşmak istiyor?" Emi, Kami'den ve hafızasını dolduran acı dolu görüntülerden kaçabilmek için konuşmayı aceleye getirerek sordu.

Tagiri hasır sepeti yaklaştırdı ve üstünü açtı. "Önce sizden basit bir egzersiz yapmanızı rica edeceğim, lütfen."

Tek bir beyaz kâğıt, bir fırça ve bir şişe mürekkep çıkardı.

Emi sertleşti, ofuda yaratmak için kullanılan malzemeleri tanıdı. "Nedir bu?"

"Bu gerekli. Hoşgörünüze sığınıyorum." Tagiri mürekkebin kapağını açtı ve fırçayı uzattı. "Sizi yönlendireceğim."

Emi fırçadan Kami'ye baktı.

Tagiri sakince, "Size zarar vermek istemediğime ve hile yapmak niyetinde olmadığımı dair yemin ederim," dedi.

Emi isteksizce fırçayı aldı ve mürekkebe batırdı.

"Kenarları birbirine değecek şekilde bir sütun oluşturan eşit büyüklükte üç daire çizin."

Emi üç daireyi çizerken kanı dondu. "Bu bir shikigami tılsımı değil, değil mi?"

"Basit bir tane, evet."

"Ben bir shikigami yapamam. Ben insanım."

"Lütfen devam et, Emi. Adınızı ilk dairenin içine yazın."

Emi başını sallayarak itaat etti ama sadece büyü'nün başarısız olacağını bildiği için. Bu sadece kamilerin sahip olduğu bir beceriydi. Tagiri'nin talimatlarını izledi ve tılsımın geri kalanını doldurdu - uzun zaman önce Tsukiyomi'nin adasındaki felaket girişimi sırasında fark ettiğinden çok daha karmaşık bir süreç.

Tagiri onu fırçadan kurtardı ve sepetten küçük bir bıçak çıkardı. "En alttaki daireye kanınızdan bir damla ekleyin."

Bunun için kanının akması gerektiğine sinirlenen Emi, serçe parmağını iğneledi ve tılsımın üzerine tuttu. Kıpkırmızı bir damlacık düşerek kağıdı lekeledi.

Göğsünde yıllardır hissetmediği bir sıcaklık oluştu. İç organlarında garip bir çekilme oldu ve kâğıt loş bir parıltıyla aydınlandı. Odada bir esinti dolaşırken, kâğıt yerden bir ayak yüksekliğe kadar yükseldi. Etrafında küçük bir kasırga toplanırken ışıkla parıldadı.

Emi ağzı açık bir şekilde bakakaldı. Göğsündeki *ki*'nin minyatür shikigami'nin titreyen ışığıyla mükemmel bir uyum içinde titreştiğini hissetmeseydi Tagiri'yi onu kandırmakla suçlayabilirdi. Gündönümünden beri *ki'sini* kullanmayı denemek şöyle dursun, bir ofuda'ya bile dokunmamıştı.

"Ah," dedi Tagiri usulca. Kasırganın içine uzandı ve kağıda dokundu. Parlak bir şekilde parladı ve siyaha döndü. Kağıt karanlık ve hareketsiz bir şekilde yere düşerken Emi'nin içindeki sıcak nabız da kayboldu. "Demek ki şüphelerimiz gerçekten de doğruymuş."

Şaşkınlıktan düşünceleri birbirine karışan Emi, bir elini göğsüne, Amaterasu'nun işaretinin bir zamanlar tenine nakşedildiği yere bastırdı. "Ne şüphesi?"

Tagiri büyü malzemelerini sepete yerleştirdi. "Emi, sana olan şey daha önce hiç olmamıştı, kamilerin var olduğu tüm çağlar boyunca bir kez bile. Bir kami gücünü bir bedene bağladığında, insanın bedenine sahip olmalı ve o günden itibaren onu kontrol etmelidir. Takamahara'ya geri dönmek için, ruhunu serbest bırakmak üzere bedenini taşıyan kişinin hayatına son vermesi gerekir."

Kami sepetin kapağını kapattı. "Daha önce hiç bir insan bir kamiye bağlanmamış, ilahi *ki'nin* gücüne maruz kalmamıştı, sadece bağ kopsun ve insan yaşamaya devam etsin diye." Eliyle kendini işaret etti. "Bu kabı aldığımda, *ki*'m ölümlü bedeni insandan daha fazla bir şeye dönüştürdü. Ve ben sadece Amatsukami'nin gücünün sönük bir yansıması olan *ki'ye* sahip küçük bir kamiyim."

Tagiri kolunu uzatarak parmak uçlarıyla Emi'nin göğüs kafesine dokundu. "On yıl boyunca bir Amatsukami'ye bağlıydınız. Gücünün daha fazlasını paylaştı

Normalde bir kamigakari'ye sunulandan daha fazla, inmeden önce bile. Ve sonra alçaldı, ölümlü bedeninizi *ki'siyle* doldurdu."

Emi'nin kalbi Kami'nin parmaklarının altında acıyla çarpıyordu. "Ne diyorsun sen?"

Tagiri'nin sesi yumuşadı. "Amaterasu'nun gücü seni değiştirdi. Artık tamamen insan değilsin, Emi."

Boş boş baktı. "Ben bir insanım. Her zaman bir insan oldum."

"Amaterasu inmeden önce bile, elemental büyüü bağımsız olarak kullanmaya başlamamış mıydın?"

"Hayır, ben bunu asla düzgün yapamam." "Ama bir insan bunu hiç yapamazdı."

"Ben bir insanım," diye daha yüksek sesle tekrarladı Emi. "Artık bir kamigakari değilim."

Tagiri elini çekerek, "Hayır, değilsin," diye onayladı. "Ve biz bekliyorduk ki... Amaterasu ile aranızdaki bağlantı koptuğunda içinizdeki kami gücünün azalacağını ummuştuk. Ama"-aralarında yerde duran kararmış kâğıdı gösterdi-"açıkça görülüyor ki azalmamış."

"Bu mümkün değil."

"Kami *ki*'ye maruz kalmak kamigakari'mizi daha uygun uzun vadeli damarlara dönüştürür. Gücümüzün insanları değiştirdiği iyi bilinmektedir. Ancak daha önce hiçbir insan bir kami tarafından ele geçirildikten sonra yaşamaya devam etmemiştir."

Emi elini kaldırdı, titrediğini görünce şaşırdı ve solgun insan parmaklarına baktı. "Ama... o zaman ben neyim?"

"Sen bir kami değilsin, çünkü kamiler Takamahara'da yaşar ve bu âleme yalnızca ruhlarını gönderirler. Ama basit bir insan da değilsin." Tagiri'nin gözlerinde hüznün titreşti. "İki arada bir derede kalmışsın, ne biri ne de diğeri."

Emi elini kucağına bıraktı ve parmaklarını yumruk yaparak kafasını boşaltmaya, düşünmeye çalıştı. "Bu benim için ne anlama geliyor?"

Tagiri, "Günlük hayatınızda çok az şey değiştiriyor," diye yanıtladı. "*Ki'nizde* güç var - *ne* kadar olduğunu henüz söyleyemeyiz. Zamanla daha da güçlenebilirsin ya da belki de güçlenemezsin. Ofuda'nız son derece güçlü olacak ve dilerseniz rüzgâra hükmetmeyi ve faydalı shikigami yaratmayı öğrenebilirsiniz. Yogai diyarına girdiğinizde dikkatli olmanız gerekecek, çünkü bazıları değişmiş doğanızı fark edip sizi yutmaya çalışabilir."

"Sadece iki yokai gördüm ve hiçbir şey fark etmediler."

Tagiri nazikçe omuz silkti. "Belki de onlara hâlâ sadece insan gibi görünüyorsunuzdur. Bu tercih edilebilir. Her iki durumda da, Amaterasu daimi korumasını genişletti, şimdi ve sonsuza dek ihtiyaç duymanız halinde tapınaklarını sığınak olarak sunuyor."

Bir kış melteminin öpücüğü gibi bir ürperti Emi'nin omurgasından aşağı fısıldadı. "Sonsuza kadar...?"

Tagiri dudaklarını birbirine bastırdı ve ellerini kucağında birleştirdi. "Kesinlikle"

İçinizdeki kami gücünün sizi nasıl değiştirdiğini henüz bilemiyoruz. Ancak, büyük olasılıkla... büyük olasılıkla, eğer bir shikigamiyi besleyecek kadar kami *ki*'ye sahipseniz, ölümlü bedeninizdeki zaman kaybını durduracak kadar da *ki*'ye sahipsinizdir."

"Ne?" Emi fısıldadı.

"Artık bir insan olarak yaşlanmayacağınızdan şüpheleniyoruz, tıpkı gemilerimizin onları ele geçirdiğimizde yaşlanmayı bırakması gibi."

"Benim... *ölümsüz* olabileceğimi mi söylüyorsunuz?"

Tagiri başını salladı. "Ama zarar görmez değil. Uzatılmış yaşam sürenizin tüm potansiyelini deneyimlemek istiyorsanız vücudunuzu zarar görmekten korumanız gerekecek."

Emi, kami'nin sözlerini kafasından söküp atabilecekmiş gibi başını daha hızlı ve daha hızlı salladı. Oda dönmeye başladığında durdu, çok hızlı nefes alıyordu. "Hepsi bu kadar mı?"

Tagiri'nin kaşları çatıldı. "Amaterasu bunun senin için zor olacağını biliyordu. Eğer arzu ederseniz, bu geçiş sürecinde size destek olabilmek için ilk fırsatta bir kamigakari işaretleyip aşağı inmeyi teklif etti. Bu en az on yıl sürecek-"

"Hayır," diye cevap verdi Emi, sesi kulaklarında çınlıyordu. "Takamahara'da kalmalı ve diğerlerinin Izanami'yi kurtarmasına yardım etmeli."

"İki gün daha burada kaldıktan sonra Shion'a döneceğim ve şimdilik orada yaşayacağım. Bana ihtiyacınız olursa, lütfen beni çağırmakta tereddüt etmeyin."

"Teşekkür ederim." Emi otomatik olarak eğildi, sonra zayıf bacakları üzerinde kalktı ve tapınaktan dışarı tökezleyerek çıktı, zihni hiç düşünemeyene kadar dönüp duruyordu.

Uyuşmuş bir sersemlikle eve dönüş yolunu zar zor fark etti, Nanako ve Fujimoto'nun endişeli sorularını ve Emi'nin zar zor cevap verebildiği zamanki endişesini zar zor kaydetti. Kendisini masaya doğru itmelerine izin verdi ve önüne konan yemeği robot gibi yedi.

Amaterasu'nun gücü onu değiştirmişti. O bir insan değildi. O bir kami değildi. İkisinin arasında bir şeydi, daha önce hiç var olmamış bir şey. Kami ve insan dünyaları arasında sıkışıp kalmıştı. İnsan ve yokai dünyaları arasında kalmıştı. Sonsuza kadar.

Ölümsüz. Bu kelime hiç bu kadar korkutucu olmamıştı.

Katsuo, Miyako ve tanıdığı diğer insanlar gelişip serpilirken o uyum sağlamak, yerini bulmak için çok mücadele etmişti. O kapana kısılmış, dünyalar arasında sıkışıp kalmışken, onlar yollarına devam edecek, yaşayacak, gelişecek ve yaşlanacaktı.

Yaşlanmayanlar sadece yokailerdi ama Yumei bir insanın onların arasında yeri olmadığını açıkça belirtmişti. Bir yarı-kami onlara daha da az aitti. Ve onlar için bir istisna yapabilecek tek ölümsüz

muhtemelen bir daha dönmek üzere gitmişti.

Yarısını yediği yemek tabağından, kendisini endişeyle izlerken doğal bir sohbet sürdürmeye çalışan Nanako ve Fujimoto'ya baktı. Yaşlanacaklardı. Öleceklerdi. O ölmeyecekti. Onu geride bırakacaklardı - ya da o onları geride bırakacak mıydı? Hiçbir yere uyum sağlayamazken ait olacağı bir yeri nasıl bulacaktı?

Tabağını itti. "Dinlenmem gerek," diye fısıldadı. "Lütfen bana müsaade edin."

Odadan aceleyle çıkarak girişe döndü ve botlarını giydi ama paltosunu askıda unuttu. Misafirhaneye geri çekilmek niyetiyle merdivenlerden tökezleyerek indi ama bunun yerine ayakları onu ters yöne götürdü. Kendini kuzey patikasında, tarlanın yanından ve toriinin altından geçerken buldu, çevresinin pek farkında değildi.

Ay ışığı yolunu aydınlatırken, karanlık dağlara doğru yürüdü, içi uyuşmuş ve ağrıyordu. Zaman yok oldu, önemsiz ve önemsiz.

Zihnini kaplayan donuk şokun içinden soğuk bir korku fısıldadı. Adımları durakladı ve derin bir uykudan uyanıyormuş gibi farkındalığı geri geldi. Bilmediği patikaya ve ağaçların altındaki derin karanlığa şaşkınlıkla baktı.

Arkasında yapraklar çıtırdadı. Dönmesine fırsat kalmadan dev bir el bileğine dolandı ve onu kendi etrafında döndürdü.

Benekli kırmızı deri, *oninin* vahşi gövdesini kaplıyordu. Onu yerden kaldırırken alt çenesinden çıkan dişleriyle sırtıyordu. Korkunç derecede ağır kaş kemiğinin altında sarı gözler parlıyordu.

"Bu da ne?" diye hırladı, onu bileğinden tutup havaya kaldırdı, pençeleri derisini tırmalıyordu. "Ormanımda tek başına dolaşan bir insan mı? Beklenmedik bir ziyafet."

Tutuşu sıkılaştı ve kolundaki acı başını daha da açtı. Avucunu yüzünün ortasına vurdu. "*Shukusei no tama.*"

Göğsünden sıcak bir güç fışkırdı ve kolundan aşağıya doğru püskürdü. Avucunun altında ışık parladı, oni'yi süpürdü ve bir ulumayla onu serbest bıraktı. Kadın yere düştü, acı içinde dizlerinin üzerine çöktü ve canavar sendeleyerek geri çekildi, yanmış yüzünü tutuyor ve nefes nefese kalıyordu. Güçsüzlükten tökezleyerek etrafında döndü ve karanlığa doğru kaçtı.

Gümbürdeyen ayak sesleri azalınca Emi ayağa kalktı. Bir an sonra bir gaklama sesi geceyi böldü ve bir düzine karga ona doğru vızıldadı. Başının etrafında kanat çırparak endişeyle ciyakladılar.

Kargaların ortaya çıktığı aynı karanlık ağaçlardan, gümüş gözleri parıldayan kocaman bir kuzgun karanlıktan süzülerek çıktı. Neredeyse kuyruğunda, lal gözlü, biraz daha küçük bir kuş onu takip etti.

Kuzgun kısa bir süre durdu, kanatları alevlendi ve kara büyü dalgalandı.

onu. Yere dokunduğunda, Yumei insan formuna geri dönmüştü. Zenki de yer değiştirerek, eli kılıcının kabzasında yere indi. Etrafta dönüp duran kargalar, efendileri geldiği için sustular.

"Emi," dedi Yumei sertçe, ona doğru adım atarak. "Ne yapıyorsun sen? Ne oldu?"

"I ..." Etrafına bakındı. "Ben..."

Kadının önünde durdu, bakışları kanayan bileğine kaydı ve sonra tekrar yüzüne döndü. "Ne oldu?"

"Yumei." İçindeki uyuşmuş baraj yıkıldı ve içinden bir duygu fırtınası koptu. Gözyaşları yanaklarından süzülürken, sendeleyerek ona yarım adım daha yaklaştı. "Yumei, ben neyim?"

Sertleşti. "Ne?"

Kanayan bileğini ona doğru itti. "Kanımın tadına bak. Bana ne olduğumu söyle."

Tereddüt etti, sonra yavaşça bileğini kavradı. Kadının elini dudaklarına götürdü ve tenine çoktan bulaşmış olan kanı görmezden gelerek avucunun etli tarafını ısırdı. Elini ağzının içinde tuttu, kıpırdamadı, gözleri odak noktasının dışına kayıyordu.

Adam kadının bileğini bıraktı ve köpek dişinin açtığı delikten kan fışkırdı. "İnsan tadı alıyorsun," diye mırıldandı, "ve kami tadı."

Omuzları öne doğru çöktü ve kollarını kendine dolayarak şiddetle titremeye başladı. Yumei siyah haori'sini silkti ve omuzlarına doladı. Ancak sıcak kumaş etrafına yerleştiğinde ne kadar üşüdüğünü fark etti.

Onu kollarının arasına aldı ve bir nefes alıp vermesine neden oldu. Zenki'ye baktı. "Oni'yi bul."

"Ben icabına bakarım," diye cevap verdi daitengu, canavarın kaçtığı yöne doğru patikada ilerlerken.

Büyü Yumei'nin kollarında dalgalandı. İleri doğru bir adım attı ve soğuk büyü onları yutarak ciğerlerindeki havayı emdi. Karanlık onu sardı, körleştirdi ve sağır-laştırdı.

Adımını tamamladı ve dünya yeniden var oldu. Önlerinde, açıklığın ortasında yükselen meşe ağacı duruyordu. Onu ağaca taşıdı ve dallara doğru fırladı. Tsuchi'ye açılan geçitten geçtiğinde, nihayet geçmenin kendisi için neden hâlâ bu kadar zor olduğunu anlamıştı. Özü, yokai diyarının onu kabul etmesi için çok fazla kami *ki* içeriyordu.

Evine girdiğinde onu masanın yanına bıraktı ve haori'sini omuzlarına örttü. Adam üst katta gözden kaybolurken kadın kayıtsızca ateşin korlarına baktı. Bir dakika sonra, eski görünümlü demir bir çaydanlık, sık bir leğen ve bir rulo bezle geri döndü. Çaydanlığı ısınması için kömürlerin üzerine koydu, sonra kadının yanına diz çöktü.

"Bana ne olduğunu anlat."

Titreyen bir nefes verdi ve Tagiri ile karşılaşmasını yarım yamalak anlattı. Bitirdiğinde başını kaldırdı ve kaşlarını çatarak ona baktı.

"Neden şaşırmış görünmüyorsun?" diye sordu içi boş

bir şekilde. "Ben hiç şaşırmış görünür müyüm?"

Gözlerini kısmıştı. "Az önce şaka mı yaptın?"

Adam ifadesiz bir ifadeyle ona baktı ve kızın dudakları kendine rağmen yukarı doğru seğirdi ama mizahı çabucak kayboldu. "Hiç şaşırmadın."

"Her geçen yıl anılarınız solmadı ve her geçen yıl insanlar arasındaki yerinizi bulmak için mücadele ettiniz..." Sözüünü yarıda kesti. "İşte bu yüzden seni terk etmek için diğerlerine söz vermedim."

Burnunu çekti ve adam leğene buharlı su döküp bir parça bezi ıslatırken yüzünü koluyla sildi. Kolunu kendine doğru çekti ve oni'nin pençelerinden bileğinde oluşan sıyrıkları temizlemeye başladı. En azından gömleği bu karşılaşmadan yara almadan kurtulmuştu.

Yaralarını kendisi de temizleyebilirdi ama bunu önermedi. Bir keresinde, o yaralarını temizleyip sararken sessiz ve sabırlı bir şekilde oturmuştu. Çok uzun zaman önceydi sanki, farklı bir yaşam.

"Tagiri," diye fısıldadı, "bir insan gibi yaşlanmayacağımı söyledi."

Başını kaldırıp baktı, elleri bileğini kısmen saran bir bandajın üzerinde durakladı.

"Dedi ki... muhtemelen hiç yaşlanmayacakmışım."

Bileğini sarmaya devam etti ve bandajı bağladı.

Kolunu kendine doğru çekerek kucağına dayadı. "Neden buna da şaşırmış görünmüyorsun? Bundan da şüphelenmiş olamazsın."

"Tanıştığımızdan beri bir gün bile yaşlanmamışsın." Saçlarına ve kıyafetlerine belli belirsiz bir el salladı. "Değişmişsin ama yaşlanmamışsın."

"Neden... neden bundan daha önce bahsetmediniz?" "Daha çok gençsin ve tam olarak emin değildim."

Kollarını kendine doladı ve sefil bir şekilde kamburunu çıkardı. "Ben ne yapacağım, Yumei? Tanıdığım herkes yaşlanıp ölürken ben... Artık hiç uyum sağlayamıyorum. On yıl sonra ne olacak? Yirmi yıl sonra? İnsanlar yaşlanmadığımı fark edecek. Ben ne yapacağım? Nasıl ..." Sesine histeri karıştı. "Sonsuza dek yalnız kalmak istemiyorum."

"Yalnız olmayacaksın."

Başını kaldırdı, gözyaşları görüşünü bulanıklaştırıyordu. "Bana zaten yokai dünyasına ait olmadığımı söylemiştin."

Kaslarında gerginlik vardı. "Daha fazla araştırma yapmayı planlamıştım. Sana söylemeden önce kesinlikle emin olmak istedim."

Kalbi hızla çarpıyor ve içinde garip bir baskı oluşuyordu. "Bana ne söylemeden önce?"

Bakışları onunkilere yöneldi. "İki hafta önce, Inari'nin evinde beyaz bir kitsune görüldü."

tapınak."

CHAPTER 31

W Sakin bir tempoda yürümek neredeyse başarabileceğinden çok daha fazlaydı. Emi çaba göstererek bahar çimenlerinde yavaşça yürümeye devam etti, ama hiçbir şey Çılgın kalbini yavaşlatabilirdi.

Etrafını muhteşem renkler sarmıştı; parlak yeşil çimenler, canlı mavi gökyüzü ve kiraz ağaçlarının geniş dallarında kümelenmiş pembe çiçeklerden oluşan bir cümbüş. Amaçsızca dolaştı, tatlı esinti teninde ılıktı ve sabah güneşi pırıl pırıldı.

Amaterasu'nun hafızasında, aynı ağaçların arasından yürümüşü, uzun çimenler canlı kırmızı zambaklarla doluydu. Emi bu görüntüyü deneyimlediğinde, Inari'nin en büyük tapınağının arazisini gördüğünü fark etmemişti, herhangi bir şehirden uzakta geniş bir vadi ve yakındaki çiftçi köyünde yaşayan tek bir adanmış aile tarafından sürdürülüyordu.

Ve bu topraklar, Kunitsukami'nin gücünün bu cenneti, Yumei'nin arayıcı kargalarının tek bir beyaz kitsune gördüğü yerdi.

Dün gece Yumei onu sabah tapınağa götürmeyi kabul etmeden önce uyarılarla hırpalamıştı. Kitsune'nin muhtemelen sadece bir kitsune olduğunu, Inari'nin uzun süredir kayıp olan vasallarından birinin geri döndüğünü vurgulamıştı. Onu, yeniden canlanması için çok erken olduğu konusunda uyarmıştı. Kargaları tarafından ikinci kez görülmekten büyük bir ustalıkla kurtulmuş olan kaçan kitsuneyi muhtemelen göremeyeceğini tekrarlamıştı.

Yine de, onun uyarılarına rağmen, içinde büyüyen umut tomurcuğuna engel olamadı, tam olarak çiçek açmak için en zayıf sıcaklık nefesini bekliyordu.

Ormanda ilerlemeye devam etti, arada bir pembe taç yaprakları döne döne toprağa doğru yolculuk ediyordu. Arazi çok büyüktü. Hepsini araştırmak günler sürerdi. Sınıra yakın bir yerde Yumei onu bekliyordu ve onun kendisiyle gelmemiş olmasına şaşırsa da minnettardı. Ellerinin titremesini ya da yanaklarının kızarmasını onaylamazdı. Umudun gelgitlerine kapılmıştı ve buna karşı koyacak gücü kendinde bulamıyordu.

Burada bir kitsune olsa bile, diye hatırlattı kendine, ve o olsa bile

Kitsune aslında kendisiydi ama bu hiçbir şeyin değişeceği anlamına gelmiyordu.

Onenju laneti anılarına zarar vermişti ama bu sefer müdahale olmadan canlanacaktı. Onu bir zamanlar olduğu gibi önemsememesi için her türlü şans vardı. Dudağını ısırarak, pırıl pırıl parlayan bir göletin birkaç adım ötesinde durdu. Parlak renkli ördekler, tanımadıkları bu ziyaretçiyi görmezden gelerek boş boş yüzüyorlardı.

Dalgalanan suya baktı, düşüncelere daldı, çok fazla duygunun çalkantılı çekimine kapıldı.

Boynunun arkasındaki deri karıncalandı. Ani bir farkındalıkla başını kaldırdı. Döndü ve yüz yıl önce Amaterasu'yu kendisini sadece göletine dalgın dalgın bakabilmek için ziyaret etmekle suçlarken uzandığı ağacın dallarına baktı.

Ama dallar boştu, sadece solgun çiçeklerle süslenmişti.

Kollarını dizlerine dolayarak yere çöktü. Bütün gün tapınak arazisinde dolaşsa da vadinin sadece bir kısmını tarayabilirdi. Tek bir kitsune bile bulamazdı, özellikle de tilki bulunmak istemiyorsa.

Dönmüş olsaydı, onu görmek isterdi, değil mi?

Gözlerini kapattı ve güneşin yüzüne vuran sıcaklığına odaklandı. Artık bunu düşünemezdi. Bastıran duygularla başa çıkamıyordu. Göğsü ağrıyor, kalbi sıkışıyor. Her şey çok belirsizdi, şüpheyile doluydu - hayatı, geleceği, dünyadaki yeri. Şimdi, tüm vücudunun zonklamasına neden olacak kadar umutsuzca umut ederken, daha fazla belirsizliğe dayanamıyordu.

Çimenlere yaslanarak bir kolunu başının altına sıkıştırdı. Burada biraz dinlendikten sonra aramaya devam edecekti. Güneş ılıktı, esinti yaz tadındaydı ve yaprakların hışırtısı rahatlatıcıydı. Yorgunluk içinden süzülüyordu, yorucu bir gün ve huzursuz bir gece onu en az durmaksızın çalkalanan endişesi ve umudu kadar ağırlaştırıyordu.

Uykulu düşüncelerinin arasından farkındalık süzülene kadar hafif bir uykuya daldığını fark etmedi. Sert zeminden dolayı sırtı ağrıyordu ama güneşin sıcaklığı tenindeyken bu rahatsızlığı görmezden gelmek kolaydı.

Sonra yüzüne güneşten daha fazla bir şey dokundu.

Hafif bir dokunuş, fısıltı yumuşaklığında, alnında gezindi, perçemlerini karıştırdı.

Gözlerini açtı.

Onun yanına oturdu, bir kolunu rahatça uzattı ve diğer eli yüzünün hemen üzerinde gezindi. Kaba kulakları ona doğru dönmüştü ve esinti saçlarını karıştırarak yakut gözlerinin üzerindeki beyaz bukleleri çekiştiriyordu.

Kalbi kaburgalarına çarparak ona baktı. İmkânsızdı. Bu imkansızdı. Bu gerçek olamazdı.

"Rüya mı görüyorum?" diye fısıldadı.

Başını düşünceli bir şekilde eğdi. "Rüya görüyor gibi mi görünüyorsun?"
O kadar tanıdık, o kadar özlenen yumuşak sesi fiziksel acı çekmesine neden oldu.

İki damla gözyaşı yüzünün kenarlarından saçlarına doğru süzüldü. "Evet," diye mırıldandı.

Bir duraklama. "İyi bir rüya mı?"

"Evet." Kelimeyi neredeyse hıçkırarak söylemişti. Yüzü tam olarak hatırladığı gibiydi, her özelliği, her çizgisi. "Bu gördüğüm en güzel rüya."

Ona doğru eğildi ve ruhunun derinliklerine baktı. "Ya bu bir rüya değilse?"

"Mutluluktan ölebilirim."

"Oh, pekala. O zaman bu bir rüya." Ağzının kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Ama istemiyorsan uyanmak zorunda değilsin."

"İstemiyorum." Elini yüzüne doğru kaldırdı ama parmakları yanağına bir santim kala titreyerek durdu. Daha fazla gözyaşı döküldü. "Sana dokunursam gerçek olur musun?"

Elini onunkinin üzerine kapadı ve avucunu yüzüne bastırdı. Teni sıcak, katı ve canlıydı. Eli sıcak, katı ve güçlüydü. Bir ürperti onu tepeden tırnağa sarstı ve boğazında bir hıçkırık patladı.

"Gerçekten burada mısın? Gerçekten yaşıyor musun?"

Gözlerini kapadı, elini yüzüne götürdü, göğsü uzun ve yavaş bir nefesle inip kalktı. "Evet. Ve sen buradasın." Gözleri açıldı, içlerinde gölgeler kayıyordu. "Sen... beni hatırlıyor musun?"

"Seni hatırlıyorum," dedi kısık sesle. "Her şeyi hatırlıyorum. Seni asla unutmayacağıma söz vermişim."

"Evet," dedi usulca. "Yaptın."

Aynı anda hareket ettiler. Adam onu yerden kucağına çekerken, kadın doğrulmaya başlamış, adama doğru uzanmaya başlamıştı bile. Ve sonra kolları ona sarıldı, onu kendine doğru çekti ve onun kolları da ona sarıldı, onu aynı sıkılıkta tuttu. Yüzünü onun omzuna gömdü ve gözyaşlarını daha fazla tutamayarak ağladı. Şok o kadar güçlüydü ki başka hiçbir şey hissedemiyordu.

Yaşıyordu. Onu tutuyordu. Kız onun kollarındaydı, o da kızın. Yaşıyordu. *Yaşıyordu.*

"Beni unuttuğunu sanmıştım," diye fısıldadı, yüzü saçlarına gömülmüştü. "Beni tanımayacağından o kadar emindim ki."

"Seni asla unutamam." Başını kaldırdı, gözyaşları yüzüne damlıyordu. "Seni düşünmekten asla vazgeçmedim, yedi yıl boyunca bir kez bile."

"Yedi yıl mı? O kadar oldu mu?"

"Bilmiyor muydun? Ne zamandır döndün?" Gözlerini kıstı.

"Kar yağdığını hatırlıyorum, yani... birkaç ay mı?"

Parmaklarını onun çenesinde gezdirdi, ona dokunmak, sarılmak istiyordu ve onu bırakırsa bir şekilde yok olacağından korkuyordu. "Nasıl geldin

Bu kadar çabuk mu? Yumei bunun bir yüzyıl ya da daha fazla süreceğini söylemişti."

"Yumei kötümserdir." Yüzünde bir mizah ifadesi belirdi, sonra da kayboldu. "Sanırım çok erken döndüm. Benim *ki'm* ..." Yüzünü buruşturdu ve elini salladı. Parmaklarının üzerinde küçük bir alev parladı ve söndü. "ldeki bir *kodama* kadar zayıfım. Bu vadinin korumasından ayrılamayacak kadar gszm ama gücüm yavaş yavaş geri geliyor."

Bakışları kızın yüzünde geziniyor, sanki yıllardır susuzluktan ölüyormuş gibi onu içine çekiyordu. "Ama çok geç olmadan dönmem gerekiyordu, böylece seni tekrar grebilecektim. Beni hatırlayacağını düşünmesem de, hayatta kaldığından emin olmam gerekiyordu."

"Hayatta kaldım çünkü sen beni kurtardın," diye fısıldadı. "Ve daha sonra, bu kadar aptalca ve pervasızca bir şey yaptığın için sana bağıracağım."

Kaşlarını masumca kaldırdı. "Ama işe yaradı, değil mi?"

Gülmekten kendini alamadı. Adamın ağzı onunkini bulup dudaklarını umutsuz bir öpücükle yakaladığında hâlâ gülüyordu.

Kolları tekrar onun boynuna dolandı, parmakları saçlarına dolandı. Onu aynı acelecilikle öptü, yedi yıllık bastırılmış keder ve özlem kontrolden çıktı. Ağzını ayıramadı, ellerini çözemedi. Mutluluk içinde kaybolmuş bir halde, dünya sona erene kadar onu mutlu bir şekilde öpebilirdi.

Elleri kadının sırtından aşağı inip tekrar boynunun dibine kadar uzandı. Parmaklarını saçlarının diplerinden uçlarına doğru kaydırды, sonra ağzına doğru mırıldandı, "Saçların daha kısa."

Arkasına yaslandı ve kaküllerini bir tarafa doğru taradı. Adam bu hareketi izledi ve kadın utancından kızardı.

"Hoşuma gitti." Elini ensesine doğru kaydırды, parmakları saçlarını yumruk yaptı. Başını geriye çekti ve ağzını tekrar onunkinin üzerine kapattı, öpücüğü derin ve açtı. Sonunda başını kaldırdı ve saçlarındaki tutuşunu gevşetti. "Ben yokken değişmişsin."

"Sanırım öyle." Onun yüzünü inceledi. "Sen de biraz farklısın sanırım."

Başını eğdi, kulaklarını döndürdü. "Öyle miyim?"

Bu harekete gülümsedi. Zamanının çoğunu bir tilki olarak geçirdiğinden şüpheleniyordu ve kaba tavırları devam ediyordu. "Evet. Ama ne kadar olduğundan emin değilim. Her iki durumda da, daha çok zamanımız var..."

Sözünü yarıda kesti, neredeyse adamın gözlerinde beliren dehşeti kaçıracaktı. Çok zaman var, demişti. Ama onun için bir insan ömrü hiç de zaman sayılmazdı.

"Shiro..." Durakladı, sonra parmaklarını onun yanağındaki işaretin üzerinde gezdirdi. "Inari."

Bu isim diline tuhaf gelmişti ama ona bakınca doğru isim olduğunu anladı. O artık Shiro değildi. Beyaz kitsune'nin yerinde, onun yatak odasında beliren büyüleyici hilebaz yokai değildi. Hâlâ o yokaiydi ama artık kırılmamıştı, artık iyileşmiyordu. O Shiro'ydu, ama Shiro'dan *daha fazlasıydı*. Yeniden bir bütündü.

Derin bir nefes aldı. "O gece... beni sonsuza kadar saklayacağını... ve sonuna kadar seveceğini söylediğinde ciddi miydin?"

Gözleri kararmış, kadının ruhunu yakıyordu. "Her kelimesinde ciddiydim." "Ve sen... şimdi hâlâ ciddi misin?"

"Her kelimesi." Onu kendine çekti ve burnunu saçlarının arasına soktu. "Emi, o gece seni kurtarmak için çok geç kalacağımı düşündüğüm zamanki kadar korkunç bir korkuyu hiç tanımadım. Bir daha asla senden ayrı kalmamak için tüm diyarları yok edebilirdim."

Dudağını sertçe ısırды, göğsünde biriken hıçkırıklarla savaştı. Onun sevgisini bu kadar derinden kazanmak için ne yapmıştı? Sertçe yutkunarak, "Inari, ben... ben artık tamamen insan değilim," diye fısıldadı.

Başını kaldırdı. "Ne?"

"Ben kamigakari iken, Amaterasu'nun *ki'si*... beni değiştirdi." Adamın kucağında kıvrandı ve sonra kelimeleri zorla çıkardı. "Artık biraz Kami'yim. Amaterasu'nun vassalı dn bana söyledi."

Ona bakarken çenesi açık kaldı, şaşkınlığı kızın ondan hiç görmediği kadar açıktı. şokunu atlattıktan sonra kızın başını burnuna doğru çekti ve derin bir nefes aldı. Sonra kızın elini tuttu ve avucunun kenarını neredeyse tam Yumei'nin ısırdığı yerden ısırdı.

Kadının kanının tadına baktığında gözleri bir kez daha büyüdü. Kadının elini ağzından çekti. "Buna inanamıyorum. Kami gücünü tadabiliyorum. Hâlâ Amaterasu'ya bağlı olmadığına emin misin?"

"Kesinlikle eminim."

"Ve sen..." Gözlerinde ışık büyüdü - parlak, acılı bir umut. "Yaşlanmıyorsun, değil mi?"

Kadının başını sallamasıyla şaşkınlık bakışlarını doldurdu ve gözleri yeniden büyüdü. "Sen- sen gitmiyorsun-? Yani yaşlanmayacağın kadar uzun yaşayacağını mı söylüyorsun?"

Kız onun kekelemesine kıkırdadı ve adam utanç dolu bir huff'la sözünü kesti. Onu yakalayarak geriye doğru düştü ve kendisiyle birlikte çekti. Adam onun üzerine yuvarlanıp onu yere mıhlamadan önce soluk soluğa kalmıştı. Gözleri onunkilerle buluştu, merak ve zevkle doluydu ve bir zamanlar onun kadim ruhunu donduran soğuk, acı yalnızlıktan en ufak bir iz bile göremiyordu. Onun yerine ateş kıvılcımlandı, ciğerlerindeki havayı çalan sahiplenici bir açlık alevlendi.

"Artık benim olduğunun farkındasın, değil mi?" diye hırladı. "Seni tutuyorum. Sonsuza kadar."

Kalbi çırpındı, kendi yalnızlığı iz bırakmadan kayboldu, belirsizliği sevginin altında boğuldu, gelecek korkusu yerini heyecana bıraktı. İçinde delice bir mutluluk kabardı, o kadar yoğundu ki patlayabileceğini düşündü. O buradaydı. Yaşıyordu. Onunlaydı ve sonsuza dek birlikteydiler. *Sonsuza kadar*.

Ne insan dünyasına, ne kami dünyasına, ne de yokai dünyasına aitti. Ama o Inari'ye aitti ve ihtiyaçı olan tek şey de buydu. Onun yeri onun yanındaydı, onun yeri de onun yanında.

Eli saçlarına kaydı ve dişleri alt dudağını yakaladı, keskin köpek dişleri sanki onun üzerinde hak iddia ediyormuş gibi neredeyse derisini parçalıyordu. Adamın karşı konulmaz gücü onu tutsak ederken küçük bir ciyaklama duyuldu.

Dudakları yanağından kulağına doğru szld. "Korktun mu?" diye nefes aldı.

Adamın ağzı boğazına doğru kayarken kadın mutlulukla gözlerini kapattı. "Dehşete düştüm."

Bir an için hareketsiz kaldı. Sonra başını kaldırdı ve dudakları, kalbini eriten ve ruhunun en derin köşelerini ısıtan çarpık, yaramaz, tanıdık bir sırtışla kıvrıldı.

"Bu, küçük miko, bir yalandı."

Ölümsüz Ateş'i okuduğunuz için teşekkür ederiz! Yorumlar, diğer okuyucuların hoşlanabilecekleri yeni hikayeler keşfetmelerine yardımcı olarak bir kitabın başarısında önemli bir rol oynar. Lütfen Amazon'da Ölümsüz Ateş için bir yorum bırakmayı düşünün!

Bir sonraki serimi kaçırmayın! Web sitemdeki yeni sürüm uyarıları için kaydolun.

Okuyuculardan haber almayı seviyorum, bu nedenle merhaba demek, soru sormak veya e-kitapla ilgili bir sorunu bildirmek istiyorsanız, bana annettemarie@darkowlfantasy.com adresinden bir e-posta gönderin.

Benim ve kitaplarım hakkında daha fazla bilgiye buradan ulaşabilirsiniz: Web sitesi:

www.authorannettemarie.com

Facebook: www.facebook.com/AuthorAnnetteMarie

Amazon: amazon.com/author/AnnetteMarie

Goodreads: www.goodreads.com/Annette_Marie

PRONÜNSİTESİ

Emi - *eh-mee* **Yumei**

- *yoo-may* **Yokai** -

yoh-kigh **Tengu** -

ten-goo **Shiro** - *shee-roh*

Susano - *soo-sah-noh*

Kunitsukami - *koo-nee-tsoo-kah-mee*

Miko - *mee-koh*

Kitsune - *kee-tsoo-nay* **Izanami**

- *ee-zah-nah-mee* **Kami** - *kah-mee*

Tsuchi - *tsoo-chee*

Amatsukami - *ah-mah-tsoo-kah-mee*

Sarutahiko - *sah-roo-tah-hee-koh*

Tsukiyomi - *tsoo-kee-yoh-mee*

Kamigakari - *kah-mee-gah-kah-ree*

Amaterasu - *ah-mah-teh-rah-soo* **Onenju**

- *oh-nen-joo*

Ki - *kee*

Inari - *ee-nah-ree* **Kaori**

- *kah-oh-ree* **Daitengu** -

digh-ten-goo **Shijin** -

shee-jeen **Byakko** -

byahk-koh

Kanashibari - *kah-nah-shee-bah-ree*

Izanagi - *ee-zah-nah-ghee*

Saburo - *sah-boo-roh*

Ofuda - *oh-foo-dah*

Sohei - *soh-hay*

Uzume - *oo-zoo-may*

Ishida - *ee-shee-dah*

Nuboko - *noo-boh-koh*

Shion - *shee-ohn* **Kannushi**

- *kahn-noo-shee* **Katsuo** -

kah-tsoo-oh **Nanako** - *nah-*

nah-koh **Genbu** - *gen-boo*

Suzaku - *soo-zah-koo*

Zenki - *zen-kee*

G L O S S A R Y

Ajisai (*ah-jee-sigh*) - *Yokai* tarafından işletilen ve himaye edilen bir han. Sadece *Tsuchi*'ye girerek erişilebilir.

Akemi (*ah-keh-mee*) - Emi'nin Ajisai Hanı'nda karşılaştığı bir *bakeneko yokai*.

Amaterasu (*ah-mah-teh-rah-soo*) - Rüzgarın *Amatsukami*'si, Tsukiyomi'nin kız kardeşi.

Amatsukami (*ah-mah-tsoo-kah-mee*) - Göksel alem olan *Takamahara*'yı yöneten en güçlü dört *kami*. Gökyüzünün *Izanagi*'si, Yeryüzünün *Izanami*'si, Rüzgarın *Amaterasu*'su ve Suyun *Tsukiyomi*'sinden oluşurlar.

Ame-no-Nuboko (*ah-may no noo-boh-koh*) - Cennet Köprüsü'nde gezinmek için kullanılan kadim, güçlü bir mızrak. Adı "cennetin mücevherli mızrağı" anlamına gelir.

Ayakashi (*ah-yah-kah-shee*) - İnsanlar tarafından su yakınında küçük, parlayan ışıklar olarak görülebilen bir *yokai* türü.

Bakeneko (*bah-kay-nay-koh*) - Bir tür kedi *yokai*.

Byakko (*byahk-koh*) - Elemental rüzgar büyüsüne sahip, Rüzgarın *Shijin*'i unvanını taşıyan güçlü bir kaplan *yokai*.

Daitengu (*digh-ten-goo*) - Güçlü karga ve kuzgunlara ait bir unvan *Tengu*'nun komutası altındaki generaller olan *yokai*.

Dango (*dan-goh*) - Pirinç unundan yapılan, tipik olarak şışte servis edilen bir tür tatlı hamur tatlısı. Bağlantı: [Bir tabak dango](#).

Fujimoto Hideyoshi (*foo-jee-moh-toh hee-day-yoh-shee*) - Shirayuri Tapınağının kannuşisi. Not: Japonca'da aile adı verilen addan önce gelir.

Genbu (*gen-boo*) - Elemental buz büyüüne sahip, Soğuk *Shijin* unvanını taşıyan güçlü bir *yokai*.

Guji (*goo-jee*) - Kendi tapınağının *kannuşi*'sini ve *kami*'sinin tüm yan tapınaklarını yöneten en yüksek rütbeli tapınak rahibine ait bir unvan. Bağlantı: [Geleneksel üniformasıyla bir kannushi](#).

Hakama (*hah-kah-mah*) - Bol, pilili pantolona benzeyen geleneksel bir Japon giysisi. Erkek hakamaları kalçadan bağlanırken, kadın hakamaları belin üst kısmından bağlanır. Bağlantı: [Beyaz kimono ve kırmızı hakamadan oluşan üniformasıyla bir miko](#).

Hana (*hah-nah*) - Shion Tapınağı'nda eğitim gören bir *miko* (ölmüş).

Haori (*hah-oh-ree*) - Önü açık giyilen kalça veya uyluk uzunluğunda bir kimonoyu andıran cekete benzer geleneksel bir Japon giysisi.

Inari (*ee-nah-ree*) - Ateşin *Kunitsukami*'si.

Ishida (*ee-shee-dah*) - Shion Tapınağının *Guji*'si ve tüm Amaterasu tapınaklarının lideri.

Izanagi (*ee-zah-nah-ghee*) - Gökyüzünün *Amatsukami*'si ve *kamilerin* nihai yöneticisi, Izanami'nin kardeşi.

Izanami (*ee-zah-nah-mee*) - Dünya'nın *Amatsukami*'si, Izanagi'nin kız kardeşi.

Jorogumo (*joh-roh-goo-moh*) - Ruhların *Yutucusu* olarak da bilinen, *tsuchigumo*'ya komuta eden ve zehirli ısırtığı herhangi bir yokaiyi etkisiz hale getirebilen güçlü bir örümcek *yokai*.

Kami (*kah-mee*) - *Takamahara*'dan köken alan ruhani varlıklar.

ve *kamigakari* kullanarak yeryüzü alemini ziyaret ederler.

Kamigakari (*kah-mee-gah-kah-ree*) - Kelime anlamı "*kami* sahiplenmesi" olan *kamigakari*, bir *kaminin* ruhunu bedeninde barındıran bir insandır. Koşullara bağlı olarak, bir *kamigakari* gönüllü veya zorla sahiplenmenin kurbanı olabilir.

Kanashibari (*kah-nah-shee-bah-ree*) - Küçük, hayalet bir çocuk görünümünde olan ve rüya dokumacısı olarak da bilinen bir ruh *yokai*.

Kannushi (*kan-noo-shee*) - Bir tapınağı yöneten ve bakımını yapan, tapınağın *kami*'sine tapınmayı yöneten ve festivalleri, törenleri ve diğer tapınak etkinliklerini yöneten ve/veya gerçekleştiren rahip. Bağlantı: [Geleneksel üniformasıyla bir kannushi](#).

Kaori (*kah-oh-ree*) - Emi'nin Ajisai Hanı'nda karşılaştığı bir *bakeneko yokai*.

Kappa (*kap-pah*) - Nehirlerde ve göletlerin etrafında bulunan ve insanları suya çekip boğmasıyla bilinen şeytan benzeri bir *yokai*.

Karasu (*kah-rah-soo*) - *Tengu*'ya hizmet eden bir tür karga *yokai*.

Katana (*kah-tah-nah*) - Kavisli, ince, tek ağızlı bir bıçağı olan geleneksel bir Japon kılıcı. Bağlantı: [Bir katana](#).

Katsuo (*kah-tsoo-oh*) - Emi'yi korumakla görevli bir *sohei*.

Ki (*kee*) - "Ruhani enerji veya yaşam gücü" anlamına gelen *ki*, *kami* ve *yokai* ve daha az ölçüde insanlar tarafından kullanılan içsel güçtür.

Kigiku (*kee-ghee-koo*) - Kiroibara ve Shirayuri Tapınağının 25 mil (40 km) güneybatısında bulunan bir şehir.

Kimono (*kee-moh-noh*) - Uzun, geniş kollu bir cübbeyi andıran geleneksel bir Japon giysisi. Kimono vücudun etrafına sarılır ve bir *obi* ile bağlanır. Bağlantı: [Resmi bir kadın kimonosu](#). Bağlantı: [Beyaz kimono ve kırmızı hakamadan oluşan üniformasıyla bir miko](#).

Kimura Emi (*kee-moo-rah eh-mee*) - Amaterasu'nun şu anki *kamigakari*'si.

Not: Japonca'da aile adı verilen addan önce gelir.

Kiroibara (*kee-roh-ee-bah-rah*) - Shirayuri Tapınağının 0,5 mil (1 km) güneyinde yer alan küçük bir kasaba.

Kitsune (*kee-tsoo-nay*) - Bir tür tilki *yokai*. Daha yaşlı ve daha güçlü bir *kitsune* ise, maksimum dokuza kadar daha fazla kuyruğa sahip olacaktır.

Kitsunebi (*kee-tsoo-nay-bee*) - *Kitsune* tarafından kullanılan tilki ateşi küreleri.

Kodama (*koh-dah-mah*) - Çoğu ormanda yaşayan ve çok ürkek ama çok sayıda güçlü olmasıyla bilinen bir tür ağaç sprite *yokai*.

Kosode (*koh-soh-day*) - *Kimono*ya benzer geleneksel bir Japon giysisi ama daha gündelik giyim için, daha kısa kollu ve farklı uzunluklarda.

Kunitsukami (*koo-nee-tsoo-kah-mee*) - *Tsuchi*'yi, yani dünyevi ruhlar alemini yöneten en güçlü dört *yokai*. Dağ'ın Sarutahiko'su, Orman'ın Uzume'si, Fırtına'nın Susano'su ve Ateş'in Inari'sinden oluşurlar.

Kyubi no kitsune (*kyoo-bee no kee-tsoo-nay*) - *Kitsune*'nin en güçlü formu olan dokuz kuyruklu tilki *yokai*.

Makoto no kokoro (*mah-koh-toh noh koh-koh-roh*) - "Kalbin saflığı" anlamına gelen bu kavram, *kamilere* tapan insanların ulaşmaya çalıştığı bir ruhsal denge ve saflık durumudur.

Marugata (*mah-roo-gah-tah*) - Bir daire içinde belirli ritüel sembollerin çizilmesiyle oluşturulan bir şeytan çıkarma dairesi; güç ve amaca göre karmaşıklığı değişir.

Miko (*mee-koh*) - *Kannushi*'ye yardımcı olan, festivallerde, törenlerde ve diğer etkinliklerde sahne alan ve idari görevleri yerine getiren bir tapınak bakiresi. Bağlantı: [Beyaz kimono ve kırmızı hakama üniformasıyla bir miko](#).

Minoru (*mee-noh-roo*) - Emi'yi korumakla görevli bir *sohei*.

Murakumo (*moo-rah-koo-moh*) - *Ame-no- Murakumo* isminin kısaltılmış şekli olup, *Kunitsukami*'ye ait eski ve güçlü bir kılıçtır

Susano. Adı "göklerin toplanan bulutları" anlamına gelmektedir.

Naginata (*nah-ghee-nah-tah*) - Kavisli, tek ağızlı bir bıçakla tepesinde ahşap veya metal bir sırıktan oluşan geleneksel bir Japon sırık silahı. Bağlantı: [Bir naginata](#).

Naigu (*nigh-goo*) - *Tengu*'nun komutası altında *daitengu* olarak hizmet eden bir kuzgun *yokai*.

Nanako (*nah-nah-koh*) - Shirayuri Tapınağı'nda bir *miko*.

Noriko (*noh-ree-koh*) - Emi'nin Ajisai Hanı'nda karşılaştığı bir *bakeneko yokai*.

Nuboko (*noo-boh-koh*) - *Ame-no-Nuboko* isminin kısaltılmış şeklidir.

Obi (*oh-bee*) - *Kimono* ve kosodayı *bağlamak* için takılan, kıyafete ve giyen kişinin cinsiyetine göre genişliği ve uzunluğu değişen kuşak. Bağlantı: [Resmi bir kimono ve obi giyen bir kadın](#).

Ofuda (*oh-foo-dah*) - Üzerinde bir yakarış yazılı dikdörtgen bir kağıt şeridinden yapılan bir tılsım.

Okini (*oh-kee-nee*) - Tipik olarak "favori" veya "evcil hayvan" anlamına gelen ve *yokai* tarafından kullanıldığında bir hizmetkarı veya köleyi ifade eden bir terim.

Omamori (*oh-mah-moh-ree*) - Küçük, düz bir ipek veya brokar çanta içinde boyna takılan, *ofuda* benzeri bir koruma tılsımı.

Onenju (*oh-nen-joo*) - Dua tespihi olarak da adlandırılan dua boncukları. Bağlantı: [Onenju tutan bir ibadet eden](#).

Oni (*oh-nee*) - Deve benzeyen bir tür *yokai*.

Orochi (*oh-roh-chee*) - Sekiz başlı bir ejderha *yokai*.

Saburo (*sah-boo-roh*) - *Tengu*'nun komutası altında *daitengu* olarak görev yapan dişi bir kuzgun *yokai*.

Sabuten Adaları (*sah-boo-ten*) - Doğu açıklarında bir grup küçük ada

Sahil.

Sake (*sah-kay*) - Japon pirinç şarabı.

Sarutahiko (*sah-roo-tah-hee-koh*) - Dağın *Kunitsukami*'si ve *yokailerin* nihai yöneticisi, Uzume'nin kocası.

Seiryu (*say-ryoo*) - Yağmurun *Shijin*'i unvanını taşıyan, elemental su büyüsüne sahip güçlü bir ejderha *yokai*.

Sekisho no seishin (*say-kee-shoh noh say-sheen*) - Koruyucu bir bariyer oluşturmak için kullanılan bir büyüdür ve kelimesi kelimesine "ruhun bariyeri" anlamına gelir.

Shijin (*shee-jeen*) - Byakko, Genbu, Seiryu ve Suzako'dan oluşan dört güçlü *yokaiye* ait bir unvan.

Şikigami (*shee-kee-gah-mee*) - Bir *kaminin ki*'sinden özel bir *ofuda* kullanılarak oluşturulan, çoğunlukla savaş veya savunma için kullanılan ruhani veya elemental bir varlık.

Shimenawa (*shee-may-nah-wah*) - Bir tapınakta arınma için kullanılan bir tür dokuma ip.

Shintai (*sheen-tigh*) - Bir *kaminin* gücü ve ruhu için geçici bir kanal görevi görebilen fiziksel bir nesne. Tapınakların iç mabetlerinde *kamileri* için bir *shintai* bulunur.

Shion Tapınağı (*shee-ohn*) - Amaterasu'nun en büyük tapınağı ve Shion şehrinde bulunan *Guji*'nin merkezi.

Shirayuri Tapınağı (*shee-rah-yoo-ree*) - Kiroibara halkına hizmet veren küçük bir Amaterasu tapınağı.

Shiro (*shee-roh*) - Bir *kitsune yokai*.

Shukusei no tama (*shoo-koo-say noh tah-mah*) - *Ki*'yi arındırmak için kullanılan bir büyüdür ve kelimesi kelimesine "ruhu arındırmak" anlamına gelir.

Sohei (*soh-hay*) - Savaşçı ve ruhani eğitim almış bir tür savaşçı rahip

tapınak koruyucusu ve *yokai* şeytan çıkarıcı olarak görev yapan bir savaşçı.

Sotei no shinketsu (*so-tay noh sheen-keh-tsoo*) - Bir düşmanı hareketsiz hale getirmek için kullanılan bir büyüdür ve kelimesi kelimesine "kalbin kanının bağlanması" anlamına gelir. **Susano** (*soo-sah-noh*) - Fırtınanın *Kunitsukami*'si.

Suzako (*soo-zah-koh*) - Ateşin *Shijin*'i unvanını taşıyan, elemental ateş büyüüne sahip, kartal veya anka kuşuna benzeyen güçlü bir *yokai*.

Tabi (*tah-bee*) - Tangalı ayakkabılar ve sandaletlerle giyilen, tipik olarak ayak başparmağı diğer parmaklardan ayrılmış ayak bileği yüksekliğinde geleneksel Japon çorap stili. Bağlantı: [Zori sandaletleri ile beyaz tabi](#).

Tagiri (*tah-ghee-ree*) - *Amatsukami* Amaterasu'nun vasalı olan dişi bir *kami*.

Takamahara (*tah-kah-mah-hah-rah*) - *Kamilerin* yaşadığı bir diyar olan "yüksek göksel düzlük".

Tamaki (*tah-mah-kee*) - Shion Tapınağı'nda bir *miko*.

Taro (*tah-roh*) - *Tengu*'nun komutası altında *daitengu* olarak hizmet eden bir kuzgun *yokai*.

Tatami (*tah-tah-mee*) - Geleneksel Japon odalarında döşeme malzemesi olarak kullanılan, tipik olarak pirinç samanından yapılan bir tür hasır. Bağlantı: [Tatamili bir oda](#).

Tayu (*tah-yoo*) - Prestijli ve pahalı bir fahişe. (Editörün Notu: *Tayu*, 1800'lerin sonlarında Japonya'nın en önde gelen kadın eğlendiricileri olarak *oiranların* yerini alan *geyşadan* önce gelen bir eğlendirici ve fahişe türü olan *oiranların* en yüksek rütbesidir. *Oiranlar* ve özellikle de *tayular* güzellikleri, eğitimleri ve sanatlarıyla ünlüydü ve bir *oiranın* tek bir gece için aldığı ücret, sıradan bir insanın bir yıllık maaşı kadar yüksek olabilirdi).

Tengu (*ten-goo*) - Kargaların Efendisi ve Gölgelelerin Prensi olarak da bilinen kuzgun *yokai* Yumei'ye ait bir unvan.

Torii (*toh-ree*) - Bir tapınağın girişini ve dünyevi dünya ile kutsal topraklar arasındaki sınırı gösteren geleneksel bir kapı. Genellikle ahşap veya taştan yapılır ve genellikle kırmızıya boyanır. Bağlantı: [Küçük bir torii](#).

Tsuchi (*tsoo-chee*) - Dünya ile örtüşen ve onu yansıtan, *yokailerin* yaşadığı dünyevi ruhani alem.

Tsuchigumo (*tsoo-chee-goo-moh*) - Herhangi bir *yokaiyi* etkisiz hale getirebilen zehirli ısırtıgından korkulan bir tür örümcek *yokai*. *Tsuchigumo* yalnızca *Tsuchi*'de veya *Tsuchi* ve Dünya diyarlarının birbirine karıştığı yerlerde bulunur.

Tsukiyomi (*tsoo-kee-yoh-mee*) - Suyun *Amatsukami*'si, Amaterasu'nun kardeşi.

Uzume (*oo-zoo-may*) - Ormanın *Kunitsukami*'si, Sarutahiko'nun karısı.

Wakizashi (*wah-kee-zah-shee*) - İki fitten kısa, kavisli, ince, tek ağızlı bir bıçağa sahip geleneksel bir Japon kılıcı. Genellikle daha uzun bir *katana* ile eşleştirilir. Bağlantı: [Bir katana \(üstte\) ve bir wakizashi \(altta\)](#).

Yamachichi (*yah-mah-chee-chee*) - Kurbanlarının nefesini çalan bir tür maymun *yokai*.

Yokai (*yoh-kigh*) - *Tsuchi*'den, yani dünyevi ruhlar aleminden gelen ve doğayla yakından bağlantılı olan ruhani varlıklar. *Yokai* bazen *kami*'nin bir alt kümesi olarak kabul edilir ve genellikle canavarlar veya iblisler olarak algılanır.

Yomi (*yoh-mee*) - İnsan ruhlarının ölümden sonra geçtikleri ölümler diyarı.

Yumei (*yoo-may*) - *Tengu* olarak bilinen bir kuzgun *yokai*'nin yanı sıra Kargaların Efendisi ve Gölgelelerin Prensi.

Zenki (*zen-kee*) - *Tengu*'nun komutası altında *daitengu* olarak hizmet eden bir erkek kuzgun *yokai*.

ABOUT THE AUTHOR

Annette Marie, 2015 Goodreads Choice Ödülü adayı Yield the Night'ı da içeren Amazon'un en çok satan YA kentsel fantezi serisi Steel & Stone'un yazarıdır. İlk aşkı, gerçek hayatın tüm sıkıcı kurallarını yıkabileceği sınırsız bir yaratıcılık alanı olan fantezidir, ancak hızlı tempolu şehir fantezisi, cesur kahramanlar ve kışkırtıcı yasak aşklar onun suçlu zevkleridir. Ejderhalara karşı bir ilgisi olduğunu gururla itiraf ediyor ve editörü her kitabında ejderhalara yer verip vermeyeceğini kibarca soruyor.

Annette, Kanada'nın kuzeyindeki Alberta'nın donmuş kış çorak topraklarında yaşıyor (tamam, o kadar da kötü değil). Hayatını son derece sabırlı, nispeten mantıklı kocası ve karanlığın tüylü kölesi - pardon, kedileri - Caesar ile paylaşıyor. Yazmadığı zamanlarda, tüm yetişkin sorumluluklarını mutlulukla görmezden gelirken, bir sanat projesine veya diğerine dirsek derinliğinde bulunabilir.

Web sitesi: www.authorannettemarie.com

Facebook: www.facebook.com/AuthorAnnetteMarie

Goodreads: www.goodreads.com/Annette_Marie Amazon:

amazon.com/author/AnnetteMarie

ABOUT THE ARTIST

Bea olarak da bilinen Brittany Jackson, Michigan'da yaşıyan ödüllü bir serbest illüstratördür. Genç yaşta sanat tutkusuna kapılan Bea, çizim yeteneğini benimsedi ve yıllar boyunca öğrendiği çeşitli sanatsal stillerle canlı hayal gücünü nasıl hayata geçireceğini öğrendi. Kavramlar ve tasarım konusunda güçlü bir sezgiye sahip olan Bea, kelimelerden bir resim çizme, fikirleri iletme yeteneği ile tanınmıştır.

-kendisinin ve başkalarının- güzel anlatımlı illüstrasyonlarla.

Bea hakkında daha fazla bilgiye BeaGifted.com adresinden

ulaşabilirsiniz.

A NEW SERIES BY
ANNETTE MARIE

SPELL WEAVER

COMING FALL 2017

Lyre fark edilmemeyi tercih eder, bu da bir karabasan için zor bir hedeftir. Nefis yakışıklılığını saklayamaz ama gerçek niyetini saklamayı öğrenmiştir. Ne de olsa kim çapkın bir yakışıklının zeki ya da kurnaz... ya da tehlikeli olmasını bekleyebilir ki?

Karanlık Yeraltı Dünyası'nda, zalim Hades ailesinin isteksiz bir piyonudur ve onların emrinde ölüm ve yıkım büyülerini dokumaktadır. Ancak aralarına bir Overworlder'ın gelmesiyle bir fırsat yakalar. Kadın yürüyen bir felaket, sırlar ve belalarla dolu bir kasırga, başka bir deyişle bir dikkat dağıtıcı. Dikkat dağıtıcı bir şeyi çok iyi kullanabilir.

Henüz kimse bu cehennemden kaçamadı... ama her şeyin bir ilki vardır.

*Annette Marie'yi [Amazon](#)'da takip
edin Yeni sürüm e-posta uyarıları için
[kaydolun](#)*

ÇELİK & TAŞ SERİSİ
Annette Marie'den YA şehir fantezisi

Piper, ırak bir Konsül için ilk kuralın şeytanlara güvenmemek olduğunu bilir. Ancak ölümcül Sahar Taşı'nı çalmakla suçlandığında, ona yardım etmeleri için iki daemona güvenmekten başka çaresi yoktur. Müttefiklerinin karanlık sırları etrafında çözülürken, adını temize çıkarmak için yaptığı umutsuz görev onu, kaybedebileceği şeylerin en azının hayatı olduğu tehlikeli daemonlar dünyasına taşır.

Amazon'da [Çelik ve Taş Serisine](#) bakın.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.